JENNIFER WEINER

kardeşler arasında

İNKILÂP

Jennifer Weiner

KARDEŞLER ARASINDA

Kardeşler Arasında
(In Her Shoes)

Editör: Hasan Öztoprak

Kapak Tasarım: Kenan Doğan

Dizgi: Şahabettin Saykaloğlu
Düzelti: Ufuk Altaş

ISBN 975-10-2189-8

04 05 06 07 08 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı:
ANKA BASIM
Matbaacılar Sitesi, No: 38
Bağcılar-İstanbul

Ankara Caddesi, No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10 - 11 (Pbx)
Fax: (0212) 514 06 12
e-posta: posta@inkilap.com

www.inkilap.com

Jennifer Weiner

KARDEŞLER ARASINDA

ROMAN

Çeviren:
Mehmet Gürsel

İNKILÂP

JENNIFER WEINER, 1970 yılında Connecticut'da doğan yazar, üniversiteden sonra gazetecilik yapmaya başladı. Philadelphia Inqurier'de röportajları, 'Mademosielle', 'Columbia Journalism Review' ve 'Time Out' dergilerinde ise ilk kısa hikâyeleri yayınlandı. İlk romanı olan "Yatakta İyi", Amerika çok satanlar listesinde haftalarca yer aldı. Yazar, eşi Adam ve köpeği Wendell'la beraber Philadelphia'da yaşıyor.

MEHMET GÜRSEL, 1953 yılında İstanbul'da doğan Mehmet Gürsel, Şişli Terakki Lisesi ve Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi mezunu. Caz tarihi ile ilgili araştırmalar yapıyor. Evli ve bir kızı var.

Molly Beth için

BİRİNCİ BÖLÜM

Onun Yerinde

BİR

Adam, "Bebeğim," diye inliyordu; adı Ted miydi, Tad miydi, ona benzer bir şeydi işte ve Maggie'nin yüzünü tuvalet kabininin duvarına yaslayarak, dudaklarını boynuna haşin bir biçimde yapıştırdı.

"Maggie, elbisesinin kalçaları üzerinde toplandığını hissederken içinden 'çok komik' diye geçirdi. Ama son bir buçuk saat içinde, yemek üzerine içtiği beş votka-tonikten sonra herhangi bir şeyi komik olarak yorumlayabilecek durumda değildi. Aslında kelimeleri doğru telaffuz ettiğinden bile emin olamıyordu.

Ted veya Tad, Maggie'nin o akşam için satın aldığı ince iç çamaşırını keşfetmenin verdiği keyifle, "Çok ateşlisin!" diyerek beğenisini ifade etti.

Maggie, "Bu külodu istiyorum. Kırmızı olanından," demişti.

Victoria's Secret'taki tezgâhtar kız, "Alev renklisini keşfediyorsunuz," diye yanıtlamıştı onu.

Maggie, "Her neyse," demişti. Ardından, "Küçük beden," diye de eklemişti: "Hatta elinizdeki en küçük bedeni verin bana." Maggie Feller bunları söylerken, kırmızı ile alev rengini ayırt edememenin onun için önemli olmadığını vurgulamak is-

tercesine kıza küçümser bir bakış attı. Üniversiteyi bitirmemiş olabilirdi, Çok iyi bir işi olmayabilirdi, tamam, geçtiğimiz perşembe gününden beri işsiz de olabilirdi, ayrıca ekranlarda boy gösterme tecrübesi, Will Smith'in bir önceki video klibinde kalçasının bir bölümünün görünmesiyle sınırlıydı. Ablası Rose gibi, Ivy League'i bir çırpıda bitirip, doğrudan hukuk fakültesine girememiş, hemen ardından bir avukatlık firmasında iş bulup Rittenhouse Meydanı'nda lüks bir dairede yaşayan ve hayatın kaymağını yiyen biri olamamıştı. Ama o, Maggie, çok nadir bulunan, oldukça değerli, herkesin gıpta ettiği bir şeye sahipti; nefis bir vücudu vardı. Bir yetmiş beş boyunda, kırk dokuz kilo ağırlığında, yanık tenli, çok bakımlı, kullandığı pahalı parfümler sayesinde her zaman nefis kokan, parfümünün adı gibi, *mükemmel* bir kadındı o.

Sırtına ufak bir papatya dövmesi yaptırmıştı, ayrıca sol ayak bileğinde "KÖTÜ OLMAK İÇİN YARATILMIŞ" yazısı ve sağ kalçasında da, üzerinde "ANNE" yazan, dolgun kırmızı okla delinmiş bir kalp dövmesi daha vardı. (Bu dövmeyi yaptırırken, üzerine annesinin ölüm tarihini de yazdırmayı düşünmüştü ama, diğer iki dövmeyi yaptırırken hissettiği acıdan çok daha fazlasını hissettiğinden bundan vazgeçmişti.) Aynı zamanda evli sevgilisinin hediyesi olduğu söylenen, silikon göğüsleri vardı. Bundan da hiç gocunmazdı. "Geleceğim için bir yatırım," derdi. Bu düşüncelerini açığa vurduğunda babası ona hayret dolu bir bakış atmıştı; adamın bu sözleri pek iyi karşılamadığı her halinden belli oluyordu. Üvey annesi Sydelle'in -ki Maggie ona üvey canavar derdi- kızgınlıktan yüzü kızarmış, ablası Rose ise ona, "Tam olarak ne tarz bir gelecek planladığını bana söyler misin?" diye sormuştu. Bunu sorarken kibirli ses tonu, Maggie'nin sanki yetmiş yaşına geldiğini ima ediyordu. Maggie bu sözlerin hiçbirine kulak asmamıştı. Yirmi sekiz

yaşına gelmişti ve liseden mezun olduktan sonraki onuncu yıl yemeğinde bile, orada bulunanlar arasında en güzel kız hâlâ oydu.

Vücudunu tamamen saran siyah, ince askılı kokteyl elbisesi içinde Cherry Hill Hilton'a geldiği andan itibaren bütün bakışlar onun üzerinde toplanmıştı. Ayağında, hafta sonunda kız kardeşinin dolabından yürüttüğü Christian Louboutin marka yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Rose kilolarına hiç dikkat etmezdi, şişman bir kızdı ama hiç olmazsa ayakkabı numarası Maggie'ninkiyle aynıydı. Maggie etrafına gülümseyerek bakarken üzerinde toplanan bakışların sıcaklığını hissediyordu. Bileklerindeki bilezikleri oynatıp, kalçalarını çalan müziğin ritmine uydurarak bara doğru giderken, eski sınıf arkadaşlarının zamanında neler kaçırdıklarını görmelerini istercesine salına salına yürüyordu. Maggie, o zamanlar ihmal edilen, yok sayılan, alay edilen bir kızdı; babasının, kendisine büyük gelen asker ceketini sırtına geçirir, okul koridorlarında ayağını sürüyerek gezer, diğer çocukların bakışlarından kaçmak için adeta eşya dolabına sinerdi. Evet, o zamanlar gerçekten öyleydi, ama artık çiçek açmıştı. Herkes ağzı sulanarak bakıyordu. Marissa Nussbaum, Kim Pratt ve özellikle bulaşık suyu sarısı saçları ve kalçalarında toplanan yağlarıyla o şıllık Samantha Bailey; kendisini küçümseyen ve görmezden gelen bütün o ponpon kızlar Maggie'ye imrenerek bakıyorlardı. Maggie sağına doğru döndü. Onlara, gözlerine bir ziyafet çekmeleri için fırsat vereyim diye düşündü... ya da en iyisi saçları dökülmekte olan kocalarına bu zevki tattırmak en iyisi diye geçirdi içinden.

İribaş Ted, pantolonunu indirirken, "Oh, Tanrım!" diye inliyordu.

Yandaki bölmeden sifonunun çekildiğini duydular.

Ted veya Tad, Maggie'nin arkasından kalçalarına yapışıp

hedefine doğru kilitlendi ama ıskaladı, sonra yeni bir denemede bulunurken, Maggie topuklarının üzerinde yalpaladı. Sanki kör bir yılanı bu işi yapması için zorluyorlar diye düşündü; kendi kendine gülüyordu. Ama anlaşılan Ted onun çıkardığı bu sesi yanlış yorumlamıştı. "Evet yavrum! Hoşuna gitti galiba," derken, eskisinden daha sertçe dürtmeye başlamıştı. Maggie esnemesini bastırarak kendini tepeden tırnağa süzdü. Kalçalarının görüntüsünü büyük bir memnuniyetle izledi, ne de olsa koşu bandı ve güzellik salonunda epey vakit harcamıştı, karşılığında sıkı ve pürüssüz kalçalara sahip olması çok normaldi. Ted'in hamleleri ne kadar sert olursa olsun, kalçalarının fazla titremediğini fark etti. Pedikürü de kusursuzdu. Kırmızının tonu hakkında yeterince emin olamamıştı –endişelendiği gibi çok koyu görünmüyordu– ayak parmaklarına bakarken doğru bir seçim yaptım diye düşündü.

Ted, "Aman Allahım!" diye bağırdı. Sesinde, kendinden geçmenin verdiği zevk ile hayal kırıklığı karışımı bir duygunun yansıması vardı. İlahi bir hayal görmüştü sanki de, gördüğünün ne anlama geldiğinden pek emin olamayan bir adama benziyordu. Maggie, bara geldikten aşağı yukarı yarım saat sonra onunla tanışmıştı, adam kafasında canlandırdığı tipe birebir uyuyordu; uzun boylu, sarışın, yapılıydı, çok şişman sayılmazdı, saçları dökülmeye başlamıştı, zamanının futbol tanrılarından ve okul balolarının gözde çocuklarından biri olmalıydı. Aynı zamanda oldukça eli açık birine benziyordu. Barda o güne özgü olarak içki için para alınmamasına rağmen, her siparişinde barmene bahşiş veriyor ve Maggie'ye duymak istediği sözleri söylüyordu.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sorduğunda, Maggie ona, "Şarkıcıyım," diye yanıt vermişti, ki söylediği doğru sayılırdı. Son altı ay içinde, 1970'li yılların disko klasiklerini metal müzik tar-

zında yorumlayan, Sakallı Bisküvi adında bir toplulukta geri vokal olarak çalışmıştı. O dönemde yalnızca tek bir konser anlaşması imzalamışlardı. "MacArthur Park" isimli şarkının metal yorumunun pek başarılı olduğu söylenemezdi ve Maggie başvokalistin kendisiyle yatma hayalini kurduğunu ve o toplulukta yer almasının tek nedeninin bu olduğunu çok iyi biliyordu. Ama bu, bir gün ünlü bir yıldız olma hayallerinin başlangıcıydı.

Ted, işaretparmağını Maggie'nin bileğine dolayarak, "Herhalde aynı sınıfta değildik," dedi. "Öyle olsaydı muhakkak anımsardım." Maggie bakışlarını yere doğru yöneltti; kumral saçlarıyla oynarken ayaklarımı adamın baldırlarına mı sürtsem, yoksa saçımı açıp omzuma dökülmesini mi sağlasam daha iyi olur diye düşünüyordu. Hayır, onunla aynı sınıfta okumamışlardı. O "özel" bir sınıftaydı, "başının çaresine bakanlar" sınıfındaydı, bu sınıf bir kenara atılmışların, dışlanmışların sınıfıydı, bu sınıftaki çocukların ders kitapları bile diğer çocukların kitaplarından farklı olurdu. Bu kitapları ucuz kahverengi kâğıt kaplarla kaplar ve sırt çantanıza tıkıştırırdınız, ama diğer çocuklar bunu hep bilirlerdi. Her ne boksa... Hepsinin canı cehenneme. Bütün o sevimli ponpon kızların ve kendisini ailelerinin arabalarının yolcu koltuğuna oturtup aylak aylak dolaştıran, sonra ertesi gün okulda gördüklerinde başlarını çevirip bir selam bile vermeyen bütün o çocukların canı cehenneme...

Ted yine, "Tanrım!" diye bağırdı. Maggie tam ona sesini alçaltmasını söylemek için ağzını açtığında konuşmak yerine her tarafa kusmuştu. İçtiği votka-tonikler ve çok uzaklardan seçebildiği kadarıyla parçalanmış makarna taneleri saçılmıştı yere. Ne zaman makarna yedim ben diye düşündü. Dün gece mi? Adam kalçalarından yakalayıp kaba bir hareketle onu, yüzü bölmenin ön kısmına gelecek şekilde çevirdiğinde, en son ne

yediğini hatırlamaya çalışıyordu. Sonunda Ted bağıra çağıra Maggie'nin sırtına boşalmıştı.

Maggie hızla ona doğru döndü, yerdeki votka-makarna karışımına basmamaya dikkat ediyordu. "Elbiseme dikkat et," dedi. Ted, pantolonu dizlerinin üzerinde toplanmış ve eli hâlâ penisinde orada öylece duruyor, aptal aptal sırıtıyordu. "Harikaydı!" dedi, gözlerini kısarak ona baktı ve "Adın neydi senin?" diye sordu.

. . .

O anda Maggie'nin bulunduğu yerden yirmi beş kilometre uzakta oturan Rose Feller'ın da bir sırrı vardı. Rose'un sırrı, o anda düşmesine ramak kalmış şekilde yatakta sırtüstü yatmış, horluyordu; onun özenle serilmiş çarşaflarını bacaklarıyla toplayıp yerinden çıkarmış ve şimdiden üç yastığı yere yuvarlamıştı bile.

Rose dirseğinin üzerinde doğruldu ve sevgilisini sokak lambalarının ışığı altında Lewis, Dommel ve Fenick avukatlık firmasında kimsenin hayal edemeyeceği bir biçimde, kendisine tatlı tatlı ve esrarengiz bir havada gülümserken düşündü. Her zaman bunu isterdi. Bütün hayatı boyunca bulunduğu ortamlarda, hatta tüm dünyada ondan başka kadın yokmuşçasına, dünyada yaşayan tek kadın oymuşcasına kendisine bakılmasının hayalini kurmuştu. Adam çok yakışıklıydı, çıplakken giyinik halinden daha çekici görünüyordu. Acaba bu haldeyken onun bir fotoğrafını çeksem mi diye düşündü. Ama gürültü çıkarıp onu uyandırmaktan korktu. Ayrıca fotoğrafı kime gösterebilirdi ki?

Rose kafasından bu düşünceleri kovarak adamın çekici vücudunda gözleriyle bir tura çıkmaya karar verdi. Onun güçlü

bacaklarına, geniş omuzlarına, yarıaçık ağzına baktı. Adamın horlamasının bile ne kadar çekici geldiğini düşünüyordu. Rose yan döndü, adamdan uzaklaştı, yatak örtüsünü üzerine çektiğinde aklına gelen şey onu gülümsetti.

Geç saatlere kadar Veeder davası üzerinde çalışmışlardı. O kadar sıkıcı bir davaydı ki, Rose sızlanmaya başlamıştı. Ama sıkıntısı yalnızca davayla ilgiliydi, aslında Rose davaya birlikte baktıkları arkadaşı Jim Denvers'a sırılsıklam âşıktı. Ona yakın olmanın, elbisesine dokunmanın, parfümünün kokusunu duymanın hatırına, haftalar boyu insanın içini bayan dava evraklarını tekrar tekrar incelemeyi göze alabilirdi. İşe başladıklarında saat sekiz olmalıydı, sonra herhalde dokuz olmuştu ve sonunda son evrakı da tamamladıklarında, adam ona dönüp film yıldızlarını anımsatan gülüşüyle, "Bir şeyler atıştıralım mı?"diye sormuştu.

Le Bec-Fin'in bodrumundaki bara gitmişler, birer kadehle başladıkları içkilerinin ardından koca bir şişeyi devirmişler, kalabalık yavaş yavaş azalır, masalar üzerindeki mumlar erimeye başlarken gece yarısını ettiklerini fark etmişlerdi. Barda onlardan başka kimse yoktu. Aslına bakılırsa konuşacak konu da kalmamıştı. Rose ortaya nasıl bir konu atsam diye düşünürken –belki spordan söz edebilirlerdi– Jim onun elini tutarak, "Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?" demişti. Rose bu sözler üzerine "hayır" dercesine kafasını sallamıştı, gerçekten de bu konuda hiçbir fikri yoktu. Daha önceleri, babası haricinde, o da bir kez, hiç kimse ona güzel olduğunu söylememişti, zaten bu iltifatı babasından duymuş olmak da bir ölçü olmazdı. Aynaya baktığında sıradan bir kadın görüyordu; yetişkin bir kitapkurdu, çok şatafatlı olmayan bir gardıroba sahip, elli iki beden elbise giyen, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, ince, düz kaşlı, hafifçe öne çıkık çenesi olan bir kadındı.

Ama daima içten içe beslediği bir umudu vardı. Bir gün gelecek, birisi ona ne kadar güzel olduğunu söylecek, atkuyruğu saçlarını açıp gözlüklerini çıkaracak ve kendisine Truvalı Helen'miş gibi bakacaktı, bu adamı bulma ümidiyle yaşıyordu. Kontakt lens takmamamasının başlıca sebeplerinden biri de buydu. Vücudunun her bir hücresinin titrediğini hissederek Jim'e dikti bakışlarını ve her zaman duymak istediği sözleri söylemesini bekledi. Ama Jim Denvers bir şeyler söylemek yerine Rose'un elinden tuttu, hesabı ödedi, onu yukarıya, dairesine çıkardı. Daireye geldiklerinde Rose'un ayakkabılarını bir kenara attı, gömleğini yırtarcasına üzerinden aldı, boynundan başlayarak göbeğine kadar öptü ve kırk beş dakika boyunca Rose'un o ana kadar ancak hayallerinde yaşattığı (bir kez de hayal ettiği şeylerin benzerini televizyonda *Sex and the City* dizisinde görmüştü) şeyleri yaptı.

Rose bir yaprak gibi titriyor ve bu duygudan büyük bir zevk alıyordu, yorganı çenesine doğru çekerken kendi kendine bu durumun başına bela açacağını anımsattı. Bir meslektaşıyla yatmak, kişisel ahlak değerlerine ters düşen bir şeydi. (Ama aynı zamanda onunla yatmak isteyen bir meslektaşıyla daha önce hiç karşılaşmamış olduğundan, bunun sürdürmesi kolay bir ilişki olduğunu düşünüyordu.) Aslında işin problem yaratacak tarafı, çalıştığı firmada ortaklar ve diğer çalışanlar arasında bir ilişki yaşanmasının kesinlikle yasaklanmış olmasıydı. Bu durum açığa çıkarsa her ikisi de zarar görecekti. Adamın başı derde girecek, muhtemelen kendisinin de istifa etmesi istenecek, yeni bir iş aramak zorunda kalacak, her şeye sıfırdan başlayacak, günlerinin büyük bir kısmını, iş görüşmelerinde aynı sorulara aynı yanıtları vermekle geçirmek durumunda kalacaktı: *Avukat olmak her zaman hayalini kurduğunuz bir meslek midir? Hukukta size en çok cazip gelen dal hangisidir? Hangi dal-*

da daha çok başarılı olabileceğinizi düşünüyorsunuz? Bu firmaya nasıl uyum sağlayabileceğinizi düşünüyorsunuz?

Jim'le olan randevusuysa daha farklı gelişmişti. Rose, Lewis, Dommel ve Fenick'e iş görüşmesi için geldiğinde Jim'le görüşmüştü. Üç ay önce, eylül ayının çok güzel bir öğleden sonrasıydı. Rose iş görüşmelerinin yapıldığı odaya girdiğinde üzerine bu tür görüşmeler için tercih ettiği lacivert elbisesi vardı, göğsüne sıkı sıkıya bastırdığı firmaya ait bilgilerin bulunduğu bir dosyayı da yanına almıştı. Dillert McKeen'de geçirdiği beş yıldan sonra –ki bu firma halen çalışmakta olduğu firmadan biraz daha küçük bir yerdi, ama oradaki sorumluluğu daha fazlaydı– bir değişiklik arayışına girmişti. O hafta içinde yaptığı üçüncü görüşmeydi ve ayaklarının ağrısının onu öldüreceğini hissediyordu, ama Jim Denvers'ı gördüğü andan itibaren tüm bu düşüncelerden sıyrılmıştı. Odaya girmeden önce kırk yaşlarında, kel, gözlüklü, babacan görünümlü, sıradan bir adamla karşılaşmayı bekliyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğinde pencerinin önünde ayakta bekleyen Jim, onu selamlamak için dönmüş, içeri dolan öğleden sonrası ışığıyla sarı saçları altın bir taça dönüşmüştü. Adam daha önce kafasında çizdiği tipe pek uymuyordu, ayrıca en fazla otuz beş yaşlarında olmalıydı. Rose onu kendisinden beş yaş küçük ve çok yakışıklı bir iş arkadaşı olarak görmüştü. O çene, o gözler! Kullandığı tıraş losyonunun ümit veren, ama sonra hayal kırıklığı vaat eden o kokusu! Adam, Rose'un lisede, üniversitede ve hukuk fakültesinde okurken elde etmek için binbir zahmete giriştiği, ama bir türlü sahip olamadığı bir tipti. Ama adam gülümsediğinde dişlerinde bir gümüşün parıldadığını gördü. Onun bir ortak olmaktan çok, sıradan bir çalışan olduğunu hissetti; kalbinin hızla atmaya başladığını, göğsünde çiçekler açtığını fark etmişti. Yani adam, öyle düşündüğü kadar mükemmel biri değildi, belki de bir umut vardı.

Adam "Bayan Feller?" diye sorduğunda, Rose evet dercesine başını salladı, sesine pek güvenmiyordu. Adam gülümsedi, uzun adımlarıyla ona yaklaştı ve elini sıktı.

Rose için her şey o an başlamıştı; adamın arkasından güneş vuruyordu, eli adamın avucunun içindeydi, adamdan inanılmaz bir elektrik alıyordu. Daha önceleri ancak romanlarda okuduğu, inanmakta zorluk çektiği bir şeyi, o anda bizzat yaşıyordu; o şey tutkuydu. Pembe dizilerde yaşanan o ateşli, insanın nefesini kesen bir tutkuydu bu. Jim Denvers'ın boynundaki pürüzsüz cilde baktı, içinden o anda onu öpmek, koklamak geçiyordu.

Adam, "Ben Jim Denvers," diye kendini tanıttı.

Rose boğazını temizledi. Sesi boğuk çıkıyordu, içindeki şehvet, törpülemeye çalışsa da sesine yansımıştı. "Ben de Rose." Kahretsin. Soyadınız ne demiştiniz? "Feller. Rose Feller. Merhaba."

Asansör beklerken uzun uzun bakışmalar, beraber çalışırken birbirlerine dokunmaların kasten uzatılması, yapılan kalabalık toplantılarda gözlerin birbirini bulması... her şey yavaş yavaş gelişmişti. Bu arada Rose firmada yayılan dedikodulara sabırla karşı koymaya çalışıyordu. Sekreteri Jim için, "Bekâr," demişti, "adam kesinlikle bekâr." Bir keresinde kadınlar tuvaletinde makyajını tazeleyen yenilerden bir kız, "Adam gönül çalma uzmanı," demiş, "ve duyduğuma göre oldukça iyiymiş," diye de eklemişti. Bunu duyan Rose'un yüzü kızarmış, ellerini alelacele yıkayıp, tuvaletten kendini dışarı zor atmıştı. Jim'in ortalarda nam salmasını istemiyordu. Tuvaletlerde onun hakkında konuşulsun istemiyordu. Onun yalnızca kendisine ait olmasını istiyordu. Kendisine tekrar tekrar ne kadar güzel olduğundan söz etmesini istiyordu.

Üstteki dairenin sifonunun çekilmesiyle beraber Jim uyku-

sunda homurdandı. Yan tarafa dönerken ayağının baldırına sürtündüğünü hissetti. Hay Allah! Haberler pek iyi değildi. Bacaklarını tıraş etmesi ve bunu da belli periyotlarda yapması gerekiyordu, aerobik seanslarından önce bu işi yapacağına dair sürekli kendine söz veriyor, ama genellikle savsaklıyordu; en son üç hafta önce spor yapmaya gitmişti ve o zaman üzerinde tayt vardı.

Jim uyumaya devam ediyordu, tekrar yön değiştirirken Rose'u yatağın ucuna doğru itekledi. Rose kişiliğini yansıtan odasına mutsuz gözlerle baktı. Burası 90'lı yıllara ait, bekâr, yalnız yaşayan bir kızın odasıydı. Elbiseleri yerlere saçılmış, parlak sarı renkte kas geliştirici ağırlıkların yanında ve henüz açılmamış, paketinde duran koşu bandının üzerine yığılmışlardı. Formda kalabilmek için üç yıl evvel satın aldığı koşu bandı, kuru temizlemeye gidecek elbiselerin ardında adeta gizlenmiş gibi duruyordu. Masasının üzerinde yarısı dolu şarap soğutucusu, klozetin hemen yanında dört ayakkabı kutusundan oluşan bir yığın ve yatağının başucunda yarım düzine aşk romanı vardı. Rose içinden, felaket bir manzara diye geçirdi. Şafak sökmeden burayı ilginç bir yaşamı olan birine ait bir yermiş gibi göstermenin mümkün olup olmayacağını düşündü. Acaba, iri yastıklar ve kitap rafı satan, bütün gece açık bir mağaza var mıydı? Bacakları için çok mu geç kalmıştı?

Mümkün olduğunca sessiz olmaya gayret ederek telsiz telefonunu yanına aldı ve parmak uçlarında banyoya kadar yürüdü. Amy telefonu ilk çalışta açmıştı. "Ne oldu?" diye sordu. Rose arkaplanda Whitney Houston'ın feryat figan sesini duyuyordu. Arkadaşının *Waiting to Exhale* filmini yüzüncü kez seyretmekte olduğu anladı. Amy siyahi ırktan değildi ama siyahların kültürünü öğrenme konusunda oldukça azimli görünüyordu.

Rose fısıldayarak, "İnanmayacaksın," dedi.

"Biriyle mi yattın yoksa?"

"Amy!"

"Tamam, ne var, soruyorum işte. Yoksa neden beni bu saatte arayasın ki?"

Rose, "Aslında," dedi, o esnada aynada hararetten kızarmış yüzüne bakıyordu, "Aslında evet, yattım..." Bir an duraksadı, derin bir nefes verdi. "Harikaydı!"

Amy bir çığlık attı. "Aferin sana, ilerleme kaydetmişsin. Peki kim bu şanslı adam?"

Rose derin bir nefes alarak, "Jim," dedi. Amy'nin çığlığı daha da kulak tırmalayıcı olmuştu.

Rose, "Ve inanılmazdı!" dedi. "Harikaydı. Yani, o, o kadar..."

O anda telefonda diğer hattan arandığını belirten sesi duydu. Rose telefona bakakalmıştı.

"Seni popüler kız seni!" dedi Amy. "Konuşman bitince beni ara."

Rose telefonu kapattı, saatine baktı. Gecenin biriydi, kim onu bu saatte arardı ki? Telefonun tuşuna tekrar bastığında, "Alo?" diyen sesi duydu. Arkadan yüksek sesli müzik ve insanların bağırışları duyuluyordu, sanki bir bardan veya partiden arıyorlardı. Banyo kapısına dayanarak yere çömeldi. Maggie. Ne büyük bir sürpriz.

Telefonun diğer ucundaki ses genç ve tanımadığı bir adama aitti. "Rose Feller'la mı görüşüyorum?"

"Evet, benim. Siz kimsiniz?"

"Şey, benim adım Todd."

Rose, "Todd," diye tekrarladı.

"Evet. Şey, sanırım ben kız kardeşinizle beraberim. Adı Maggie'ydi değil mi?"

Rose kız kardeşinin sarhoş olduğunu açıkça belli eden sesini duymuştu.

Kaşlarını çattı ve üzerinde "ince, zayıf, cansız saçlar için özel imal edilmiştir," yazan şampuanı alarak, lavaboya boşalttı; Jim banyo yapmak isterse, kendisine ait özel problemlerle yüzleşmesine hiç gerek yok diye düşündü.

"Kardeşin... hasta, sanırım. Çok içti." Todd konuşmasına devam etti: "Ve onun başka neler yaptığını bilmiyorum gerçekten, onunla bir süre takıldık, sonra onu tuvalette buldum, kendinden geçmişe benziyordu, şimdi de bağırıp çağırmaya başladı. Önce sizi aramamı söyledi. Yani bayılmadan önce..."

Rose kardeşinin bağrışlarını duyabiliyordu. "Ben dünyanın kralıyım!"

"Aferin ona," derken reçeteyle hazırlattığı özel kremini ve kadın bağı kutusunu ortadan kaldırmakla meşguldü. "Neden onu eve götürmüyorsun?"

"Ben bu işe bulaşmak istemiyorum..."

"Söylesene Todd," dedi Rose, hukuk fakültesinde tanıkların ağzından laf alabilmek için kendisine öğretilen ses tonuyla, nazik olmaya çalışarak konuşuyordu. "Sen kız kardeşimle tuvalette takılırken tam olarak neler oluyordu orada?"

Telefonun diğer ucundan ses çıkmıyordu.

"Tamam, ayrıntılara girmeye gerek yok," dedi Rose. "Ama anladığım kadarıyla sen ve kız kardeşim şimdiden, senin tabirinle bir şeylere, bulaşmışsınız. Neden düzgün biri gibi davranıp onu eve götürmüyorsun?"

"Bak, sanırım onun yardıma ihtiyacı var ve benim de gerçekten burdan ayrılmam gerek... Kardeşimin arabasını almıştım, geri götürmem lazım..."

"Todd..."

"Peki, haber verebileceğim başka biri var mı?" diye sordu. "Annen veya başka biri?"

Rose kalbi duracakmış gibi hissediyordu. Gözlerini kapattı. "Neredesiniz?"

"Cherry Hill Hilton Oteli. Mezunlar toplantısı." Klik sesi duyuldu. Todd telefonu kapatmıştı.

Rose banyo kapısından destek aldı, işte gerçek yaşamı önündeydi, kim olduğu gerçeği, frenleri patlamış bir otobüs gibi onu ezip geçmişti. İşte gerçek buydu; Jim'in âşık olabileceği tipte bir kadın değildi o. O, olmak için çaba sarf ettiği kadın değildi. Neşeli, anlaşması kolay, normal, mutlu bir yaşam süren, cicili bicili ayakkabılar giyen, aklını saçma sapan şeylerle meşgul eden bir kız değildi o. Gerçek, daha ambalajını bile çıkarmadığı koşu bandıydı; gerçek, kıllı bacakları ve çirkin iç çamaşırlarıydı. En önemli gerçek ise kız kardeşiydi; o muhteşem güzellikte, deli dolu, mutsuz ve inanılmaz derecede sorumluluktan uzak yaşayan kız kardeşi... Peki neden bu geceyi seçmişti? Neden bu gecenin tadını çıkarmasına izin vermiyordu?

"Kahretsin," diye inledi. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Ve tekrar yatak odasına dönerek gözlüklerini taktı, üzerine pantolonunu geçirdi, ayakkabılarını giyip araba anahtarlarını yanına aldı. Çıkmadan evvel Jim için bir not yazdı: ("Ailevi bir mesele yüzünden acilen çıkmam gerekti, hemen döneceğim.") Ve işler sarpa sarmadan kardeşini kurtarmak amacıyla gecenin karanlığına atılmak üzere aceleyle asansöre koştu.

Otelin önünde hâlâ "89 Mezunları Hoşgeldiniz!" pankartı asılı duruyordu. Rose tamamen mermer döşeli, üzerinde kırmızı halılar bulunan lobiyi geçti ve artık etrafta kimselerin gözükmediği, sigara dumanı ve bira kokusunun hâkim olduğu salona geldi. Masaların üzeri kırmızı beyaz ucuz kâğıt masa örtüleriyle kaplanmıştı ve ortalarında yuvarlak plastik süsler vardı. Salonun köşesinde sarhoş bir erkek ile kız duvara yaslanmıştı. Rose onlara doğru yürüdü. Hayır, kız Maggie değildi. Bu kez lekeli beyaz tişörtüyle bardakları yerine kaldıran adamın

olduğu yere, bara yöneldi. Kardeşi oradaydı. Üzerinde o mevsime hiç de uygun düşmeyen –aslında hiçbir ortamda insan içine çıkılmayacak tarzda– elbisesiyle bankoya dayanmıştı; kendini bırakmış gibiydi, zar zor oturuyordu.

Rose bir an için duraksayıp neler yapması gerektiğini tarttı kafasında. Uzaktan bakıldığında Maggie oldukça iyi görünüyordu. Dağılmış makyajı uzaktan fark edilmiyor, ince bir bulut gibi üzerini kaplamış olan ağır içki kokusu duyulmuyordu.

Barmen Rose'a anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Yarım saattir burada," dedi. "Ona göz kulak oldum. Az önce bir bardak su içti."

Rose *harika* diye düşündü. *Onu tuvalette hallederlerken nerelerdeydin sen?*

Düşüncelerini kelimelere dökmek yerine, "Teşekkürler," dedi ve kız kardeşini omuzlarından sarstı. Bunu yaparken ona pek de yumuşak davranmıyordu. "Maggie?"

Maggie bir gözünü açıp kaşlarını çattı. "Yanlız bır... beni," dedi.

Rose kız kardeşinin siyah elbisesinden tutarak onu kaldırdı. Maggie'nin poposu oturduğu yerden on beş yirmi santim yükselmişti. "Parti bitti."

Maggie sendeledi ve Rose'un baldırına sert bir tekme savurdu. Rose onun ayağına doğru baktığında, üç aydır vitrinlerde görüp imrendiği, en sonunda iki hafta önce satın aldığı ve halâ kutusunda durduğunu sandığı ayakkabılarını tanıdı. Ayakkabısının teki kirlenmişti ve üzerinde ne olduğunu bilmek istemediği yapışkan lekeler vardı.

Rose elbisesinden tutmuş kardeşini sarsarken, "Onlar benim ayakkabılarım," diyordu.

Maggie diye·düşündü, ona hiç de yabancı olmayan bir öfkenin damarlarında dolaşmaya başladığını hissediyordu. Maggie *her şeyin* üzerine konar.

Maggie kendisini ablasının elinden kurtarmak için vücudunu sağa, sola savururken, kulakları tırmalayan bir sesle, "Siktir giiit!!!" diye bağırdı.

Rose, "Sana inanamıyorum," diye tısladı. Maggie'nin elbisesinin askılarından tutarak ayakkabılarına, kendi ayakkabılarına yapıştı ve tekmesinden kurtuldu. Ertesi sabah aynada yüzünde göreceği muhtemel bereleri düşünerek *beni aşağılamasını önlemek için zarar vermesinin önüne geçmeliyim* diye düşündü. "Onları bir kere bile giymemiştim!"

Barmen olaya müdahele ederek, "Sakin olun," dedi. Aslında bu durumun kız kardeşler arasında bir kavgaya dönüşmesini bekler gibi bir havası vardı.

Rose onu dinlemedi ve kız kardeşini biraz sürükleyip, biraz taşıyarak bardan uzaklaştırdı ve arabaya getirerek onu yolcu koltuğuna oturttu.

Emniyet kemerini bağlarken, "Kusmaya niyetin varsa önceden haber ver," dedi.

Maggie çantasından çakmağını almak üzere hamle yaparken, "Telgraf çekerim," dedi.

Rose, "Hayır, olamaz," diye inledi. "Burada sigara içmeyi aklından bile geçirme." Farları yaktı, direksiyonu sağa doğru kırdı ve kimselerin bulunmadığı otoparktan otobana çıkarak, Maggie'nin sürekli değiştirdiği evlerin sonuncusuna gitmek üzere Ben Franklin Köprüsü'nden Bella Vista'ya yöneldi.

Maggie, "Bu yoldan gitme," dedi.

Rose, "Tamam," dedi. Sinirden elleri direksiyona yapışmıştı. "Peki nereye gidiyoruz o zaman?"

Maggie zar zor anlaşılan bir sesle, "Beni Sydelle'lere götür," dedi.

"Neden?"

"Sen yalnızca arabayı sür, tamam mı? Soru cevap oyunu oynamak istemiyorum."

Rose, "Tabii ki istemezsin," diye yanıtladı. "Ne de olsa ben senin özel şöförünüm. Bana açıklama yapmak durumunda değilsin. Her ihtiyacın olduğunda bir telefon açman yeterli."

Maggie, "Şıllık," dedi. Başı koltuğun arkasına düşmüştü, Rose'un direksiyonu her kırışında öne arkaya savruluyordu.

Rose en anlayışlı ses tonuyla, "Bilirsin, bu kadar içki içmeden ve sonunda kendini tuvalette baygın bir halde bulmadan da okul yemeklerine katılmak mümkün," dedi.

Maggie, "Sen ne hakla böyle konuşuyorsun, nesin sen, bakıcım mı?" diye sordu.

Rose hiç tınmadan, "Eski arkadaşlarınla sohbet etmek, eğlenmek, dans etmek, yemek yemek, ölçüyü kaçırmadan içmek, benim dolabımdan bir şeyler çalmak yerine kendi alışverişini yapmak, hepsi mümkün..." dedi.

Maggie gözlerini açıp kardeşine dik dik bakmaya başladığında, kafasındaki büyük beyaz plastik saç tokasını fark etti. "Hey, 1994 model kız," dedi. "Tokan, layık olduğu saç modelini geri istiyor."

"Ne?"

"Bunları artık kimsenin takmadığını bilmiyor musun?"

Rose, "Peki neden bana ablaların gecenin bir saatinde sarhoş kız kardeşlerini toplamak için kendilerini yola attıklarında nasıl giyinmeleri gerektiğini, modayı yakından takip eden biri olarak söylemiyorsun?" dedi. "Bunu bilmeyi gerçekten çok isterim. Nicky ve Paris Hilton bizler için bir koleksiyon yaratmadılar mı henüz?"

Maggie pencereden dışarı bakarken, "Aman, her neyse," dedi.

Rose, "Bu şekilde mutlu musun?" diye devam etti. "Her gece içip, Allah bilir kimlerle..."

Maggie ona sırtını dönmüştü, onu yok farz ediyordu.

"Okula geri dönebilirdin," dedi Rose. "Daha iyi bir işin olabilirdi."

Maggie, "Ve senin gibi olurdum," dedi. "Ne kadar eğlenceli olurdu değil mi? Seks hayatım sıfırlanırdı, söylesene Rose, ne kadar geçti aradan, üç yıl mı? Dört mü? Bir erkek en son ne zaman sana baktı?"

"Ben de senin gibi giyinsem birçok erkek bana da bakar," dedi Rose.

"Sanki bu elbiselerin içine girebilirsin de..." dedi Maggie. "Senin tek bir *bacağın* bile bu elbiseye sığmaz."

Rose, "A, tabii," dedi. "Sıfır beden olmanın bu dünyadaki en önemli mesele olduğunu unutmuştum. Ne de olsa bu durumun seni ne kadar başarılı ve mutlu ettiği apaçık ortada." Önündeki arabanın yol vermesi için kornaya gereğinden fazla uzun basmıştı. "Senin problemlerin var ve yardıma ihtiyaç duyuyorsun," dedi.

Maggie başını arkaya atarak, "Sen de mükemmel bir durumdasın değil mi?" dedi.

Rose kafasını salladı, onu susturmak için neler söyleyebileceğini düşünüyordu, hamlesini yapmaya hazırlanırken Maggie'nin başının pencereye düştüğünü ve gözlerinin kapandığını gördü.

Rose arabayı evin bahçesine soktuğunda üvey canavar, Sydelle'in Golden Retriever cinsi köpeği Chanel, heyecanla bahçede koşuşturmaya başlamıştı. Evin üst katlarındaki odalardan birinin ışığı yanmış ve hemen ardından Rose, Maggie'yi elbisesinden yakalayıp taşırken girişteki hol de aydınlanmıştı.

"Uyan artık," diye söylendi.

Maggie, ablası onu sarsarken yalpalamaya başlamış, baba-

sı ve üvey annesinin ev dedikleri bu garip biçimli modern yapının giriş kapısına gelene kadar sallanmıştı. Evin etrafını çevreleyen ağaçlar ve çalılar Sydelle'in talimatları doğrultusunda garip bir biçimde budanmışlardı ve paspasın üzerinde "Hoş geldiniz arkadaşlar!" yazısı okunuyordu. Rose, üvey annesinin sıcak bir karşılama yapmayacağını, onlara arkadaşça davranmayacağını bildiğinden, paspasın üzerindeki yazıların laftan ibaret olduğunu tahmin edebiliyordu. Maggie yol üzerinde bir an sendelemiş ve iki büklüm olmuştu. Rose taşların birinin altındaki gizli yedek anahtarı bulana dek kusacağını düşündü.

Maggie kapıya doğru eğildi, el yordamıyla ve beceriksiz bir biçimde kilidi bulmaya çalışıyordu. "Sen gidebilirsin artık," dedi. Arkasını dönmeden ona elini salladı. "Beni getirdiğin için teşekkürler, şimdi kaybol artık."

Ön kapı ardına kadar açılmış ve Sydelle Levine Feller gecenin karanlığına çıkmıştı. Dudakları büzülmüş, bir metre altmış santimlik endamına banyo bornozu sarılmıştı, yüzü sürdüğü cilt kremiyle parlıyordu. Spor salonlarında geçirdiği onca saat ve botoks seanslarına ödediği binlerce dolara rağmen, Sydelle Levine Feller güzel bir kadın değildi. Bir kere, küçücük, aptal ifadeli kahverengi gözleri vardı. Ayrıca burun delikleri anormal derecede büyüktü; Rose plastik cerrahların bu tür burun deliklerini düzeltemediklerini biliyordu ve Sydelle'in böyle bir işe kalkıştığında burun deliklerinin birer salama benzeyeceği konusunda bilgisi olduğunu düşündü.

Sydelle, "Bu kız sarhoş," dedi. Burun delikleri daha da irileşmişti. "Aman ne ilginç." Her zaman olduğu gibi söylenmeye başlamıştı, sanki oralarda bir yerlerde kendisine hiç kuşkusuz hak verecek görünmeyen seyirciler varmış gibi davranıyordu. Rose bu manzarayla yüzlerce kez karşılaşmıştı, şimdi iki kardeş, onun sinsi yorumlarının vızıltısını dinlemeye başlamıştı.

Maggie kendini okula vermelisin artık. Rose senin fazladan bir yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.

Maggie, "Sensiz hiçbir şey yapamam değil mi Sydelle?" diye sordu. Rose öfkelenmeye başlamıştı, kendine hâkim olamıyordu; bir an için iki kardeş yine bir takım olmuş, tanıdık ve güçlü bir düşmana karşı birleşmişlerdi.

Rose, "Sydelle, babamla konuşmam gerek," dedi.

Maggie de ona katılarak, "Ben de," dedi, "ayrıca tuvalete gitmem lazım."

Rose başını yukarı kaldırdığında, yatak odasının penceresinden babasının gözlüğünün parıltısını gördü. Babası, uzun boylu, zayıf, hafifçe kamburu çıkmış endamıyla pijamalarının ve eski tişörtünün içinde adeta hayalet gibiydi, gri saçlarını başının kelleşmeye başlayan taraflarına doğru yatırmıştı. Rose, *Nasıl bu kadar çabuk yaşlandı?* diye düşündü. Evlendiklerinden beri Sydelle daha canlı, hayat dolu bir kadın haline gelmiş -dudaklarına daha parlak rujlar sürmeye başlamış, saçları daha da güzelleşmişti- babası ise güneşte kalmış bir fotoğraf gibi solmuştu. "Baba!" diye seslendi. Babası sesin geldiği yere doğru döndü, pencereyi açmaya çalışıyordu.

Sydelle yatak odası penceresine doğru, "Sevgilim, ben hallederim," diye seslendi. Sözleri oldukça tatlı olmasına rağmen, ses tonu buz gibiydi. Michael Feller, eli pencerenin altında bir an için duraksadığında Rose, onun yüzünün yine o bildik kederli ve yenik düşmüş ifadeye büründüğünü kolayca anladı. Hemen ardından odanın ışıkları söndü ve babası görünürden kayboldu. Rose için bu durum pek sürpriz olmasa da, "Kahretsin," diye söylendi. Yine umutsuzca, "Baba," diye seslendi.

Sydelle kafasını sallıyordu. "Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır."

Maggie, "Sohbetimizin bu bölümünün sponsoru *Hayır* keli-

mesidir," dediğinde Rose gülmeye başlamış, ardından dikkatini yine üvey annesine yöneltmişti. Sydelle'in evlerine ilk geldiği günü anımsadı. Babası onunla tanışalı iki ay olmuştu ve kadın için en iyi elbiselerini giymişti. Rose onun spor ceketinin kollarını çekiştirip kravatını yeniden bağlarkenki halini düşündü. Rose'a, "İkinizle tanışacağı için çok heyecanlı," demişti. O zamanlar Rose on iki, Maggie ise on yaşındaydı. Rose Sydelle'le tanıştığında, onun gördüğü en muhteşem kadın olmadığını düşündüğünü anımsadı. Altın kolyeler ve küpeler takmış, altın rengi, parlak ayakkabılar giymişti. Saçlarını yol yol kül ve bakır rengine boyatmış, kaşlarını ince altın bir parantez haline gelinceye kadar yolmuştu. Dudaklarına bile hafif altın rengi ruj sürmüştü. O gün Rose'un gözü kamaşmıştı. Bu durum Sydelle'in pek de hoş olmayan özelliklerini -ağzının doğal bir biçimde çarpılması, gözlerinin renginin çamurlu suya benzemesi, burun deliklerinin yüzünün ortasında Lincoln Tünelleri gibi görünmesi- keşfedinceye dek böyle devam etmişti.

Akşam yemeğinde Sydelle ekmek sepetini fark ettirmeden kaldırmış, aptal aptal sırıtarak, "Bu bizler için değil," demiş, o an Rose'un şakacı bir ifade olarak yorumladığı şekilde gözünü kırpmıştı. "Biz kızlar, yediklerimize dikkat etmeliyiz!" diyerek aynı numarayı tereyağı için de yapmıştı. Rose tabağını ikinci kez doldurmak için patateslere uzanma hatasına düştüğünde, Sydelle dudaklarını büzerek, "Midenin beyne doydum mesajını göndermesi için yirmi dakika gerekli," diyerek vaaz vermişti. "Neden bir süre bekleyip ondan sonra gerçekten isteyip istemediğine karar vermiyorsun? "Babası ve Maggie tatlı olarak dondurma yerken, Rose tabağına bir salkım üzüm almıştı, ama Sydelle tatlı niyetine hiçbir şey yemiyordu. "Tatlıyla aram iyi değil," demişti. Bunu öyle bir edayla söylüyordu ki, Rose neredeyse çıkaracaktı... Yediklerini çıkarıp, sonra da gizlice buz-

dolabına koşmayı ve gecikmeli de olsa dondurmasına kavuşmayı istiyordu. Yanlış anımsamıyorsa gerçekte de böyle olmuştu.

Şimdi de gözlerini Sydelle'e dikmiş, onun Maggie'yle ilgilenmesini umuyor ve görevini tamamlamış halde eve, Jim'e geri dönmeyi istiyordu... Tabii hâlâ oradaysa.

Sydelle gerçekten de üzgün olduğunun altını çizmek istercesine, "Çok üzgünüm," dedi.

"Sarhoşsa onu eve alamam."

Rose, "Ben bir şey içmedim. Bırak da babamla konuşayım," diye araya girdi.

Sydelle yine hayır dercesine kafasını salladı. Ezberlemişçesine, "Maggie senin sorumluluğunda değil," dedi. *Zorlu Aşk* kitabından okuduğu sözleri papağan gibi tekrarladığına hiç şüphe yoktu. Aslına bakarsanız kitaptan değil de, daha çok kitabın arka kapağından okumuşa benziyordu. Sydelle'in kitaplarla arası pek iyi değildi.

Rose hiçbir ümidi olmasa da, "Babamla konuşmak istiyorum," diye tekrarladı.

Sanki Rose ve Maggie ona fark ettirmeden içeri girebilirlermiş gibi, Sydelle kapının önüne gelerek girişi kapattı. Bu arada Maggie durumu daha da güçleştiriyordu.

"Hey Sydelle!" diye bağırırken, sesi adeta bir kargayı andırıyordu. "Harika görünüyorsun!" dedi. Gözlerini kısmış, üvey annesine bakıyordu. "Yeni bir şeyler yaptırmışsın sen, öyle değil mi? Çeneni mi kaldırdın? Yanak nakli mi yaptırdın yoksa? Ya botoks? Sırrını söylesene!"

Rose fısıldayarak, "Maggie," dedi ve kardeşini omuzlarından tutarak susması için gözleriyle yalvarmaya başladı. Ama Maggie onu anlayacak halde değildi.

"Mirasımızı çarçur etmeye devam ediyorsun," diye bağırdı.

Sydelle sonunda ikisinin arasında bir yerlere bakmaktan vazgeçip, gözlerini iki kardeşe doğru yöneltti. Rose onun kafasından geçen düşünceleri okuyabiliyordu. O çok övülen üvey kız kardeşi Marcia asla böyle davranışlar içinde olmazdı. Marcia -veya genellikle hitap edildiği şekliyle Benim Marcia'm- Sydelle ve babasının evlendikleri dönemde on sekiz yaşındaydı ve Syracuse Üniversite'sine yeni başlamıştı. Benim Marcia'm, Sydelle'in Rose ve Maggie'ye anımsatmaktan bıkıp usanmadığı haliyle mükemmel ölçülere sahipti. Benim Marcia'm, Ulusal Onur Birliği'nin ve Mezunlar Derneği'nin üyesiydi. Ayrıca Syracuse'ın en gözde kızlar birliğine katılmış, takdir alarak mezun olmuş, üç yıl boyunca New York'un en ünlü dekoratörünün yanında çalıştıktan sonra, internet işiyle uğraşan mülti milyoner bir işadamıyla evlenmiş, daha sonra da ana ocağına dönüp, Short Hills'te yedi yatak odalı bir evde yaşamaya başlamıştı.

Sydelle, "İkiniz de buradan gidin," dedi ve Maggie ile Rose'u soğukta bırakarak kapıyı yüzlerine kapadı.

Maggie yatak odası penceresine bakakalmıştı, belki babası artık ağırlığını koyar diye umuyordu. Sonunda geriye döndü, otobana doğru yöneldi. Bir an durdu, evi çevreleyen çalıların bir kısmını hırsla kopararak, kapıya fırlattı. Rose olup biteni izlerken Maggie, "Al bakalım," diyerek, kardeşinden yürüttüğü yüksek topuklu ayakkabıları ayağından çıkarıp Rose'un önüne attı.

Rose sinirden yumruklarını sıkıyordu. Şimdi evinde, yatağında Jim'le beraber olmalıydı. Onun yerine, gecenin bir yarısı New Jersey'nin dondurucu soğuğunda yardım kabul etmeyen kardeşini ikną etmekle uğraşıyordu.

Maggie yalınayak bahçeyi geçip sekerek yola çıkarken, Rose arkasından, "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye seslendi.

Maggie, "Bir yerlere gidiyorum işte. Neresi olursa," dedi. "Sen beni merak etme. Ben kendime bakarım." Rose ona yetiştiğinde neredeyse yolun köşesine gelmişti bile.

Rose kaba bir biçimde, "Haydi gidiyoruz," dedi. "Bende kalabilirsin." Bu sözleri söylerken bile içten içe alarm zillerinin feryadını duyuyordu. Maggie'yi evine çağırmak, felakete davetiye çıkarmak demekti. Bunu beş yıl önce, Maggie'nin evinde geçirdiği üç korkunç haftadan sonra gayet acı biçimde öğrenmişti. Maggie'nin onun evinde kalması demek, paralarının yanı sıra en iyi makyaj malzemelerinin, en sevdiği küpelerinin ve pahalı ayakkabılarının da ortadan kaybolmasını göze almak demekti. Aynı zamanda arabasının da günlerce ortadan yok olup, boş bir depo ve dolu küllüklerle ortaya çıkması anlamına da geliyordu. Anahtarları yok olur, elbiselerinin yerlerinde yeller eserdi. Maggie'nin varlığı, karmaşa ve dağınıklık, dramatik olaylara şahitlik etmek, gözyaşı, kavga ve birbirinin kalbini kırmak demekti. Onun varlığından huzur duymayı beklemek aptalca bir umuttu. Rose, bu durumun büyük bir ihtimalle Jim'le olan ilişkisinin de sonu olacağını düşünerek ürperdi.

Rose, "Haydi," diye üsteledi.

Maggie bir çocuk gibi abartılı bir biçimde kafasını öne arkaya salladı.

Rose içini çekti ve "Yanlızca bu gece için," dedi. Maggie, Rose'un elini omzunda hissettiği an hızla geri dönerek, "Hayır, değil," diye karşılık verdi.

"Ne?"

"Çünkü yine evden tahliye edildim, tamam mı?"

Rose kendini tutamayarak, "Yine ne oldu?" diye sordu.

Maggie, "İşler arapsaçına döndü," diye mırıldandı.

İşlerin arapsaçına dönmesi... Rose çok önceden beri, Maggie'nin bu sözleri hayatın zorlukları karşısında gösterdiği be-

ceriksizlikleri ifade etmek için kullandığını biliyordu. Rakamlarla arası iyi değildi, hele ayağını yorganına göre uzatmak hiç ona göre değildi. Ona A noktasından B noktasına gitmesini söyleseniz, Maggie kendini muhtemelen K noktasında bulur, burası da bütük bir ihtimalle sonunda Rose'un gelip onu toparlayacağı, çevresinin bir grup erkekle sarıldığı bir bar olurdu.

"İyi," dedi Rose, "sabah neler olup bittiğini anlarız."

Maggie kollarını vücuduna sarmış, bir deri bir kemik görünümüyle titreyerek ayakta dikiliyordu. Rose onun gerçekten de bir artist olması gerektiğini düşündü. Sahip olduğu yetenekleri daha faydalı bir amaç doğrultusunda kullanmak yerine, para, ayakkabı, elbise çalmakla harcaması çok yazıktı.

Maggie, "Ben başımın çaresine bakarım," dedi. "Şafak sökünceye kadar burada beklerim, sonra da..." Burnunu çekmeye başlamıştı. Kolları ve omuzları soğuktan diken diken olmuştu. "Nasılsa gidecek bir yer bulurum."

"Hadi artık," dedi Rose.

Maggie ağlamaklı bir ifadeyle, "Sen beni istemiyorsun, kimse beni istemiyor," dedi.

Rose, "Bin arabaya," dedikten sonra arabasının olduğu yere döndü ve yürümeye başladı. Kısa bir süre sonra Maggie'nin de arkasından gelmeye başlaması onu hiç şaşırtmamıştı. Hayatta her zaman emin olduğunuz bazı şeyler vardır, aynı Maggie'nin yardıma ihtiyacı olması, Magie'nin paraya ihtiyacı olması, Maggie'nin her zaman en azından bunlardan birine ihtiyaç duyması gibi...

Yirmi dakika süren Philadelphia yolculuğu sırasında Maggie oldukça sessizdi, bu arada Rose yatağında çıplak bir adamın yattığını onun fark etmesini nasıl önlerim diye düşünüyordu. Dairesine geldiklerinde, "Sen kanepede yatarsın," diye fısıl-

darken, bir yandan da Jim'in yerdeki elbiselerini ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Ama Maggie'nin gözünden bir şey kaçmazdı.

Kelimeleri uzatarak, "Vay, vay, vay," dedi, "neler görüyorum burada!" Ellerini Rose'un kucağındaki elbise tomarına daldırdı ve birkaç saniye içinde büyük bir zafer kazanmışçasına Jim'in cüzdanına ulaştı. Rose cüzdanı elinden kapmaya çalışsa da, Maggie kaçırmayı başardı. Rose, *işte yine başladık* diye düşünüyordu.

"Ver onu bana," derken fazla bağırmamaya gayret ediyordu. O sırada Maggie cüzdanı açmıştı bile.

Yüksek sesle, "James R. Denvers," diye okudu, "Society Hill Towers, Philadelphia, Pee-Aye. Çok güzel."

Rose gözleriyle arka tarafında muhtemelen James R. Denvers'ın uyukladığı duvarı işaret ederek, "Şşşş!" dedi.

Maggie gür bir sesle, "Bin dokuz yüz altmış dört," diye okumaya devam etti. Rose Maggie'nin adamın yaşını hesaplarken çektiği zorluğu hissedebiliyordu. Sonunda, "Otuz beş yaşında mı?" diye sorarken, Rose cüzdanı onun elinden almayı başardı.

Kızgın bir ifadeyle, "Haydi uyumaya git artık," dedi.

Maggie, Rose'un koşu bandının üzerindeki tişörtlerden birini kaptı ve elbisesini çıkardı. "Hiçbir şey söyleme," diyerek Rose'u uyardı.

Rose, "Çok zayıfsın," derken, sözler ağzından gayri ihtiyari çıkmıştı. İleri fırlamış gibi duran köprücükkemiği ve omurgaları, oraya sonradan konulmuş göğüslerinin gülünç görünmesine neden oluyordu.

Maggie tişörtü giyip kanepeye uzanırken, sitemkâr biçimde, "Gördüğüm kadarıyla sana aldığım koşu bandını pek kullanmamışsın," dedi.

Rose yanıt vermeye hazırlanırken vazgeçti. Kendi kendine, *bırak da artık uyusun* diyordu.

Maggie esnerken, "Erkek arkadaşın yakışıklı birine benziyor," dedi. "Bana bir bardak su ve iki ağrı kesici getirir misin lütfen?"

Rose dişlerini gıcırdatmasına rağmen dediğini yaptı, Maggie'nin hapları yutmasını, suyu içmesini ve bir teşekkür bile etmeden gözlerini kapatmasını izledi. Odasına döndüğünde Jim'in hafifçe horlayarak yattığını gördü. Yanına gidip elini yavaşça koluna dayadı.

"Jim?" diye fısıldadı. Adam kıpırdamadı bile. Rose örtüyü kafasına kadar çekip onunla beraber yatmayı geçirdi aklından, ama gözlerini kapıya yöneltti, sonra Jim'e baktı ve bunu yapamayacağını anladı. Yan odada kardeşi varken çıplak bir adamla aynı yatağı paylaşamazdı. Onun görevi her zaman Maggie'ye iyi örnek olmaktı. Ama patronu sayılan bir adamla gecelemek, bu görev tanımının içinde sayılmazdı. Ya adam uyanır da tekrar sevişmek isterse? Maggie sesleri duyar, daha da kötüsü odaya girer ve kahkahayı basardı.

Rose bunları düşünerek yeni bir battaniye ve yastık aldı, oturma odasına geçerek bir koltuğa yerleşti. Bir yandan da romantizm tarihinde sonu bu kadar kötü biten bir gecenin muhtemelen olmadığını düşünüyordu. Gözlerini kapattı; yıllardır aynı odayı paylaşırken olduğu gibi, şimdi de Maggie'nin nefes alış verişini duyuyordu. Yan döndü, vücudunu olabildiğince esnetmeye çalıştı. Neden en azından kanepeyi ben almadım, neden Maggie'yi eve çağırdım diye düşünürken, Maggie'nin sesini duydu.

"*Honey Bun*'ı* anımsıyor musun?"

Rose gözlerini kapatmıştı. "Evet," dedi, "anımsıyorum."

Honey Bun, Rose sekiz, Maggie altı yaşındayken bir bahar ayında gelmişti. Anneleri Caroline bir perşembe günü sabahı onları erkenden uyandırmış, onlara sessiz olmalarını tembihleyerek alelacele en güzel elbiselerini, süveterlerini ve paltolarını giydirmişti. "Bu özel bir sürpriz," demişti anneleri. Hâlâ kahvesini yudumlayarak gazetenin iş sayfasını incelemekte olan babalarına veda etmişler, içi kirli tabaklarla dolu lavabonun ve üzerinde bir sürü çikolata kutusunun durduğu mutfak tezgâhının yanından telaşla geçerek arabaya atlamışlardı. Caroline hemen hemen her sabah yaptığı gibi, okul yoluna sapmak yerine, sağa yönelmişti.

Rose, "Anne, yanlış yöne saptın!" diye uyarmıştı onu.

Anneleri omzunun üzerinden bakarak, "Bugün okul yok canım," demişti, "bugün özel bir gün!"

Ön koltukta oturan Maggie de mutluluğunu belli etmekte gecikmemişti.

Rose, "Neden?" diye sormuştu. Aslında o günün gelmesini ve okulda olmayı dört gözle bekliyordu, çünkü o gün Kütüphane Günü'ydü ve birçok yeni kitap alma şansı olacaktı.

Anneleri, "Çünkü çok heyecan verici bir şey oldu," dedi. Rose o gün annesinin nasıl göründüğünü, kahverengi gözlerindeki parıltıyı ve boynuna sardığı turkuvaz renkli fuları çok iyi anımsıyordu. Caroline omzunun üzerinden Rose'a bakıp, ona büyük haberi verirken hızla konuşmaya başlamıştı, kelimeleri adeta yutuyordu. "Şekerleme," dedi. "Aslında yumuşak şekerlemelerden, ama ondan daha iyi. Kızlar, söyleyin bakalım, hiç bunlardan yediniz mi?"

Rose ve Maggie kafalarını salladı.

Caroline virajı hızla dönerken araba savrulmuştu, "*News-*

---

* Honey Bun: Ballı Çörek. (ç.n.)

week dergisinde peynirli kek yapan kadın hakkındaki yazıyı okuyordum," derken trafik ışıklarında durdular. "Bütün arkadaşları onun yaptığı peynirli keklere bayılıyormuş, önceleri yakındaki bir markete satmaya başlamış, daha sonra bir dağıtıcıyla anlaşmış ve şimdi peynirli kekleri on bir eyalette satılıyormuş. Düşünsenize, tam on bir eyalet!"

Arkalarından korna sesleri yükselmeye başlamıştı. Rose, "Anne," dedi, "yeşil yandı."

Caroline, "Ah, tamam, tamam," diyerek gaza bastı. "Ben de geçen gece oturup düşündüm, peynirli kek yapamam, ama şekerleme yapabilirim. Dünyadaki en iyi fındıklı şekerler ve lokumları annem yapardı. Onu aradım ve tariflerini istedim, malzeme yetmediği için iki kez markete gitmem gerekti ve bütün gece uyumadım, ama işte burada!" dedi ve arabayı benzin istasyonunda durdurdu. Rose annesinin tırnaklarının kırık ve sanki bir pisliğin içini karıştırmışcasına kararmış olduğunu fark etmişti. "İşte, alın bir tadın bakalım!" Çantasına uzandı ve içinden yağlıkâğıda sarılmış iki şekerleme çıkardı. Kağıdın üzerinde "R ve M Şekerleme" yazıyordu.

"Tabii o anda aklıma ne geldiyse onu yazdırdım, ambalaj daha sonra değişecek; tadın ve söyleyin bakalım, şimdiye kadar yediğiniz en iyi şekerlemeler bunlar mı?"

Rose ve Maggie ambalajı sıyırıp şekerlemeden bir parça kopardılar. Maggie ağzı doluyken, "Nefis!" diyordu.

Rose da boğazına yapışmış şekerleme parçasını yutmaya çalışırken, beğenisini ifade etti.

Anneleri arabayı tekrar çalıştırırken, "Rose'un R'si ve Maggie'nin M'si," diye açıkladı.

Maggie, "Neden M ve R değil?" diye sorarken Rose, "Nereye gidiyoruz?" dedi.

Anneleri neşe içinde, "Lord ve Taylor'a," diye yanıtladı

onu. "Tabii süpermarketleri de düşünmedim değil, ama şekerlemelerin gerçekten özel gıda ürünü olduklarına inanıyorum ve butik tarzı yerlerde ve büyük mağazlarda satılması gerektiğine karar verdim."

Rose, "Bundan babamın haberi var mı?" diye sordu.

Caroline, "Ona sürpriz yapacağız," dedi. "Şimdi üzerinizdeki süveterleri çıkarın, elinizin yüzünüzün temiz olmasına dikkat edin. Satış yapmaya gidiyoruz kızlar!"

Rose oturduğu koltukta yan döndü, günün geri kalan kısmını da anımsıyordu. Annesi mücevher tezgâhına, üzerinde R ve M yazan yağlıkâğıda sarılı iki düzine şekerleme dolusu çantayı boca ettiğinde, müdürün yüzündeki kibar gülümsemeyi; annelerinin onları çocuk bölümüne çıkarıp, her ikisine de el kürklerinden satın almasını; Lord ve Taylor'da yedikleri, mayonezli, peynirli ve zeytinli sandviçlerin yanında Rose'un minik parmaklarından büyük turşuları, çilekli ve kremalı pastayı; annelerinin ne kadar güzel göründüğünü, yanaklarının pembe pembe olduğunu, gözlerinin parıldadığını, ellerinin bir kuş gibi titrerken yemek yemeyi unutarak satış konusundaki fikirlerini, pazarlama planlarını anlatmasını ve R ve M'nin ilerde Keebler veya Nabisco kadar popüler olacağından söz etmesini, hepsini anımsıyordu. "Ufak adımlarla başlıyoruz kızlar, bir yerlerden başlamak gerekli, değil mi?" demişti annesi. Maggie başını sallamış ve annesine şekerlemelerin ne kadar güzel olduğundan söz ederek, ondan birer sandviç ve pasta daha almasını istemişti. O sırada Rose orada oturmuş, isteksizce yemeğinden birkaç lokma yemeğe çalışıyordu; şekerlemeler tezgâhın üzerine yağarken, müdürün kibar gülümsemesinin yanı sıra, aynı zamanda kaşlarını, durumu garipsediğini belirtir biçimde kaldırmış olduğunu yalnız kendisinin mi fark ettiğinin merakı içindeydi.

Yemekten sonra mağazada gezdiler. Anneleri, "Her birinize birer hediye alacağım," demişti. "Ne isterseniz onu alacağım." Rose annesinden Nancy Drew kitabı, Maggie ise yavru köpek istemişti, anneleri bir an bile tereddüt etmemişti.

Yüksek sesle, "Tabii ya, bir köpek yavrusu!" demişti. Rose o sırada mağazadaki diğer müşterilerin kendilerine baktığını fark etmişti. Güzel elbiseler giymiş iki kız, uzun boylu, üzerinde kırmızı gelincik desenleri olan bir etek ve turkuvaz renkli bir eşarp olan çok güzel bir kadın ellerinde altı poşet taşırken yüksek sesle, heyecanla konuşuyordu. "Çok daha önceden bir köpek yavrusu almalıydık."

Rose, "Babamın alerjisi var," dediğinde annesi ya onu duymamış, ya da duymazdan gelmişti. Kızlarının elinden tuttuğu gibi onları hayvan dükkânına götürmüş, Maggie'nin beğendiği yavruyu satın almıştı. Maggie köpeğin adını Honey Bun koymuştu.

Maggie derinden gelen bir sesle, "Annem o gün çılgın gibiydi, ama çok da neşeliydi, değil mi?" diye sordu.

Rose, "Evet öyleydi," dedi. O gün ellerinde bir sürü alışveriş torbası ve Honey Bun'ın içinde bulunduğu kutuyla eve geri dönüşlerini; babasının üzerinde iş elbiseleri ve kravatıyla evde onları beklerkenki halini anımsıyordu.

Babaları Caroline'i elinden tutarak mutfağa doğru götürürken, "Kızlar, odanıza gidin," demişti.

Rose ve Maggie, Honey Bun'ı yanlarına alarak sessizce yukarıya çıkmışlardı. Ama odalarının kapısı kapalıyken bile annelerinin haykırışlarını duyabiliyorlardı. *Michael, bu çok iyi bir fikirdi, çok parlak bir fikirdi, yürümemesi için hiçbir neden yok, ben de kızlarıma birkaç hediye aldım. Ben onların annesiyim, ne istersem yaparım, arada bir onları okul dışında bir yerlere de götürebilirim, bu o kadar önemli değil, sonuçta güzel bir gün ge-*

çirdik. Michael, bu özel bir gün, her zaman anımsayacakları bir gün, tamam özür dilerim, okula haber vermeyi unuttum, ama endişe etmen gerekmezdi, onlar benimle beraberlerdi ve BEN ONLARIN ANNESİYİM, BEN ONLARIN ANNESİYİM, BEN ONLARIN ANNESİYİM...

Yavru köpek ağlamaya benzer sesler çıkartmaya başladığında Maggie, "Hayır, olamaz," demişti. "Kavga mı ediyorlar? Bizim yüzümüzden mi oldu?"

Rose, "Şşş!" diyerek köpeği kollarına almıştı. Maggie de ablasının karşısına çömelmiş, ikisi annelerinin çığlıklarını dinlemeye başlamışlardı. Aşağıda, bir şeylerin fırlatıldığını, eşyaların kırıldığını, o sırada babalarının sürekli *lütfen* dediğini duyabiliyorlardı.

"Honey Bun bizde ne kadar kalmıştı?" diye sordu Maggie. Rose oturduğu yerde kaykılırken hatırlamaya çalışıyordu.

"Sanırım bir gün, galiba," dedi. Yavaş yavaş anımsamaya başlıyordu. Ertesi gün köpeği dışarı çıkarmak üzere erken kalkmıştı. Koridor karanlık, anne ve babasının yatak odasının kapısı kapalıydı. Babaları yalnız başına mutfak masasının başında oturuyordu.

"Annen dinleniyor," demişti. "Sen köpekle ilgilenebilir misin? Kendine ve kardeşine kahvaltı hazırlayabilir misin?"

Rose, "Tabii," demiş, babasına uzun uzun bakmıştı. "Annem... o iyi mi?"

Babası içini çekerek, gazetesini açmıştı. "Yalnızca biraz yorgun Rose. Dinleniyor. Gürültü etmemeye çalışın, bırakın biraz yatsın. Sen kardeşine göz kulak ol."

Rose, "Tamam," diyerek babasına söz vermişti. O günün öğleden sonrasında okuldan eve döndüğünde köpek gitmişti. Anne ve babasının yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı. İşte şimdi de, aradan geçen yirmi iki yıl sonrasında kardeşine göz

kulak olma yolunda verdiği sözü tutmaya devam ediyordu.

Maggie, "Şekerlemeler gerçekten güzeldi, değil mi?" diye sordu. Sesi karanlıkta altı yaşındaymış gibi mutlu, umut dolu, annesinin söylediği her şeye inanan küçük bir kız gibi çıkıyordu.

Rose, "Nefisti," diye yanıtladı. "İyi geceler Maggie," derken sesi artık daha fazla sohbet etmek istemediğini ima ediyordu.

Ertesi sabah Jim Denvers gözlerini açtığında, yatakta yalnız olduğunu fark etti. Doğrularak gerindi, ayağa kalkıp beline bir havlu sarındı ve Rose'a bakınmaya başladı.

Banyonun kapısı kilitliydi, içerden su sesi geliyordu. Banyoda Rose'un olduğunu düşünüyor, cildinden akan suyu, çıplak göğsünde biriken boncuk boncuk su tanelerini hayal ediyordu. Kapıya hafifçe, yumuşakça, ayartırcasına vurdu.

Kapı açıldı ve dışarı azametli tavırlarıyla bir kız çıktı. Bu Rose değildi.

Jim, "Merhaba!" ile "Siz kimsiniz?" arasında bir şeyler geveledi.

İlk defa gördüğü bu kızın, ince uzun bir endamı vardı; kızıla çalan kahverengi uzun saçlarını başının üzerinde toplamıştı, kalp şeklinde, zarif hatları olan bir yüzü ve pembe dudakları hemen göze çarpıyordu. Ayak tırnakları ojeliydi, bacakları esmerleşmişti -her ne kadar gözünü kaçırmaya çalışsa da- tişörtünün altından meme uçlarının sertleşmiş olduğunu görüyordu. Uykulu bir halde kaşlarını çatmıştı. Kız, "Biraz önce söylediklerin hangi dildendi acaba?" diye sordu. Büyük, kahverengi gözleri vardı, kenarlarına rimel ve maskara sürmüştü; sert bakışlı, Rose'un gözlerine benzeyen, ama bir şekilde onunkinden çok farklı gözlerdi bunlar.

Jim tekrar denedi, "Merhaba," dedi, "eee, Rose buralarda mı?"

Yabancı kız parmağıyla mutfağı işaret ederek, "Orada," dedi. Hafifçe duvara yaslanmıştı. O anda Jim, üzerinde yalnızca bir havlu olduğunu anımsadı. Kız, bir bacağını arkaya atarak duvara dayamış, onu süzüyordu.

"Sen Rose'un oda arkadaşı mısın?" diye bir tahminde bulundu. Rose'un böyle bir şeyden söz ettiğini anımsamıyordu aslında.

Kız kafasını sallarken Rose giyinmiş, ayakkabılarını ayağına geçirmiş, rujunu sürmüş bir halde, elinde iki bardak kahveyle içeri girmişti.

Onları gördüğünde bir an için şaşırmıştı, aniden durduğunda elindeki bardaktan bileklerine ve bluzuna kahve sıçradı. "Siz tanıştınız mı?"

Jim sessizce başını salladı. Kız hiçbir şey söylememişti. Sfenks gibi, yüzünde hafif bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu.

Rose, "Maggie, bu Jim," dedi. "Jim, bu kız kardeşim Maggie Feller."

Jim, "Merhaba," dedi. Başını hafifçe eğerken, havlusuna sıkı sıkı sarınmıştı.

Maggie hafifçe başını eğerek ona karşılık verdi. Bir an için üçü de öylece dikildi, Jim üzerinde havluyla kendini komik hissediyordu, Rose'un kollarından kahve damlıyor ve Maggie bir Jim'e, bir ablasına bakıp duruyordu.

Rose, "Dün gece geldi," dedi. "Okul yemeğindeydi ve..."

Maggie onun sözünü keserek, "Jim'in ayrıntılara ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi. "O da herkes gibi, *Gerçek Hollywood Hikâyeleri* dizisini bekleyebilir!"

Rose, "Pardon!" dedi.

Maggie burnunu çekerek, topuklarının üzerinde döndü ve hızla oturma odasına yöneldi. Rose iç çekerek tekrar, "Kusura bakma," dedi, "hep başını derde sokar."

Jim anladığını belirtircesine başını salladı ve sessizce, "Bana bir dakika izin ver, her şeyi duymak istiyorum," diyerek banyoya yöneldi.

Rose, "Ah! Özür dilerim," dedi.

Jim, "Boş ver," derken Rose'a yaklaştı, tıraşlı yüzünü yanağına ve boynunun yumuşak kısmına sürttü. Rose sersemlemişti; elinde tuttuğu fincanda kalan kahve titreşiyordu.

Yarım saat sonra Jim ve Rose evden ayrılmadan evvel Maggie kanepesine geri dönmüştü. Üzerine örttüğü battaniyenin altından çıplak ayakları ve baldırları görünüyordu. Rose onun uyumadığından emindi. Battaniyenin altından görünen esmerleşmiş bacak ve kırmızı tırnak boylarını özellikle teşhir ettiğinden şüphesi yoktu. Jim'i kapıya doğru itelerken, bu durumun tam da Maggie'nin istediği şey olduğunu düşünüyordu. Cilveli Hollywood tavırları, kirpikleri titretmeler, hafifçe gülümsemeler, hepsi onun tipik halleriydi. Maggie, Betty Crocker gibi sağa sola koşuşturup, insanlara kahve ikram ederken esrarengiz, seksi, muhteşem olmak zorundaydı.

Jim. "Bugün çalışıyor musun?" diye sordu. Rose evet anlamında başını salladı.

Jim, "Hafta sonlarında çalışmak, ha?" diye bir an düşünceye dalar gibi oldu. "Ortak olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum," dedi. Kapı önünde Rose'a ateşli bir öpücük kondurdu ve cüzdanından park biletinin koçanını çıkardı. Aniden kaşları çatıldı ve "Kalıbımı basarım ki, burada yüz dolar olması gerekirdi," diye söylendi.

Rose'un aklına hemen Maggie geldi. Maggie o sabah Rose'un cüzdanından da yirmi dolar yürütmüştü. "Ah Maggie," diye iç geçirdi, "sorun çıkarmadığın bir an yok."

İKİ

Sabah olmuştu, Ella Hirsch yatağının ortasında yalnız başına yatıyordu. Vücudunun çeşitli yerlerinde ortaya çıkan ağrılar, sızılar ve hastalıklarla baş etmeye çalışıyordu. Ağrı önce sol ayak bileğinde başlamış, oradan sağ kalçasına atlamış, daha sonra hem boş, aynı anda da düğümlenmiş olduğu hissine kapıldığı bağırsaklarına vurmuştu. Bununla kalmayıp düzenli biçimde yayılarak, vücudunun üst kısımlarına atlamış, her yıl gittikçe büzüldüğünü düşündüğü göğüslerine, oradan geçen ay içinde başarılı bir katarak ameliyatı geçirdiği gözlerine, son olarak da, adeta kibirliliğin göstergesi olan, modası geçmiş bir tarzda uzun bıraktığı boyalı, kumral saçlı başına kadar yayılmıştı.

Ella, yataktan kalkıp önce sol, sonra da sağ bacağını oynatır ve ayaklarını serin mermer zemine dayarken, *hiç de kötü değil* diye düşünüyordu. Kocası İra, zamanında zeminin taş döşenmesine karşı çıkmış, "Çok sert, çok soğuk olur," diyerek zemini duvardan duvara bej renkli halıyla kaplatmıştı. Aradan geçen kısa bir zaman sonra, Ella telefona sarılıp ustaları çağırıp halıyı kaldırtmış, ayaklarının altında ona o serin, yumuşak hissi veren krem rengi mermerler döşetmişti.

Ella ellerini kalçasına dayayıp bir arkaya, bir öne giderek güçlükle dengesini sağlamış ve Ira'nın satın aldığı büyük yataktan çıkmayı başarmıştı. O gün, Şükran Günü"nden sonraki pazartesiydi, "aktif emekliler topluluğu" olarak ifade edilen Altınçağ için alışılmadık ölçüde sessiz bir gündü, çünkü hareketli bir yaşamı olan emeklilerin çoğu tatillerini çocukları ve torunlarıyla geçiriyorlardı. Ella da bugünü kendi çapında kutlamış, akşam yemeğinde hindili sandviç yemişti.

Üzerindeki yumuşak şilteyi sıyırarak, gün içinde yapması gerekenleri düşündü. Kahvaltısını yapacaktı, bitirmesi gereken şiiri vardı, sonra her hafta gönüllü olarak çalıştığı hayvan barınağına gitmek üzere troleybüse, oradan da otobüse binecekti. Daha sonra öğle yemeğinde eve dönecek, biraz kestirecek, belki bir iki saat bir şeyler okuyacaktı. Aslında, kasede okunmuş kitapları dinleyecekti, çünkü gözleri eskisi gibi iyi görmüyordu; Margaret Atwood'un kısa hikâyelerinden oluşan bir kasedi yarılamıştı bile. Akşam yemeğini erken yiyecek ve sonra film seyredecekti. Yine yapacak doğru dürüst bir şey olmayan, boş bir günü daha vardı ve onu doldurmaya çalışıyordu.

Buraya taşınmakla hata etmişti. Florida, Ira'nın fikriydi. Işık kel başına, altın saatine ve nişan yüzüğüne vururken Ira broşürleri mutfak masasısının üzerine yaymış, "Yeni bir başlangıç olacak," demişti. Ella kum plajlarının, palmiye ağaçlarının, tekerlekli sandalyeler için özel rampaları, duşları bulunan asansörlü beyaz evlerin parlak fotoğraflarına güçlükle bakmıştı. Aklından geçen tek şey, Altınçağ ve ona benzeyen birçok yerin, saklanmak için iyi bir yer olacağıydı. Artık postanede veya markette rastlayacağı eski arkadaşları olmayacak, onu kollarından tutup, *İkiniz de iyi misiniz, idare edebiliyor musunuz? Aradan ne kadar zaman geçti?* şeklindeki sorularına muhatap

olmayacaktı. Michigan'dan taşınacağı için neredeyse mutlu olmuş, içi umutla dolmuştu.

Yaşlıların bulunduğu bu topluluğun aslında orada yaşayan insanların çocuklarıyla dolu olabileceğini bilemezdi, bunu tahmin edemezdi. Ona daha önceden gösterdikleri broşürlere, orada yaşarken gördüğü şeylerin hiçbiri yansımamıştı. Ziyaret ettiği her odanın müsait her köşesinde, duvarında o insanların çocukları, torunları, torunlarının çocuklarının resimleri vardı, varlıkları her noktaya sinmişti. Yapılan sohbetlerin hepsi sonunda dönüp dolaşıp o insanların en değerli varlıklarına geliyordu. *Kızım o filme bayılırdı. Oğlum aynı o araba gibi bir araba satın almış. Torunum üniversiteye kaydolmuş. Torunum, o senatörün dolandırıcı olduğunu söylüyor.*

Ella, kendini diğer kadınlardan uzuk tutmaya çalışıyor, meşgul olacak bir şeyler buluyordu. Hayvan barınağına, hastaneye, tekerlekli sandalyeye mahkûm olanlara yemek dağıtan bir kuruma gidiyor, kütüphanede kitapların düzenlenmesine, marketlerde malların fiyatlandırılmasına yardım ediyor, cemiyetin çıkardığı haftalık gazeteye yazılar yazıyordu.

O sabah güneş ışığı mermer zemine vururken, mutfak masasına oturmuş sıcak çayını yudumlarken, defterini ve kalemini de yanına almıştı. Geçen hafta başladığı şiirini bitirecekti. Aslında şairlik yeteneği yoktu ama *Altınçağ Gazetesi*'nin editörü Lewis Feldman, kalçasını kırdıktan sonra ondan bir şiir yazmasını rica etmişti. Şiiri teslim etmesi için son gün çarşambaydı, Ella şiiri salı günü bitirip, son günün yeniden gözden geçirmek için boş kalmasını istiyordu.

Şiir için aklına gelen başlık, "Yanlızca Yaşlı Olduğum İçin"di. "Yanlızca yaşlı olduğum için" sözleriyle başlıyor, "çünkü adımlarım yavaşladığı, saçlarım beyazlandığı, günün büyük bir kısmında şekerleme yaptığım için..." diye devam ediyordu.

Aslında o ana kadar yazdığı şey de bundan ibaretti. Çayından bir yudum alarak düşünmeye başladı. Yanlızca yaşlı olduğu için... iyi de, ne?

Büyük harflerle, "BEN GÖRÜNMEZ DEĞİLİM" diye yazdı. Sonra üzerini çizdi. Bu doğru değildi. Aslında altmış yaşına geldiğini ve hayattan silindiğini hissediyordu, son on sekiz yıldır bir şekilde görünmez olmuştu. Gerçek insanlar -gençler- ona bakıyor ama sanki göremiyorlardı. Ama "görünmez "kelimesi kafiye için zor bir kelimeydi.

Sonra tekrar "görünmez "kelimesine geri dönmeye karar verdi, altına "Ben de önemliyim," diye yazdı. *Önemliyim,* kafiye açısından daha kolay bir kelime olmalıydı. Ama nasıl bir kafiye uyduracaktı? "İyi kek yapabilirim", "Tekerlekli sandalyenin tıkırtısını duyabilirim", "Şişmanlamış olabilirim" mi yazacaktı?

Evet! *Şişmanlamış* iyiydi. Altınçağ'da yaşayan insanlar için hiç de yabancı olmayan bir kavramdı bu. Gülümseyerek, özellikle markette gönüllü çalışan, arkadaşlık kurmak üzere olduğu Dora için uygun düşecek bu diye düşündü. Dora hep bol giysiler giyer ve kremalı tatlıdan hiç vazgeçmezdi. Tatlılarını büyük bir iştahla yerken, "Yetmiş yılımı yediklerime dikkat ederek geçirdim," derdi. "Artık sevgili Mortie'm de yok, neden endişelenecekmişim ki?"

Ella, "Artık şişmanlamış da olsam, ben de önemliyim ve hâlâ yaşıyorum," diye yazdı.

"Etrafımda olup biteni duyabilecek kulaklarım var..."

Bu doğru diye düşündü. Ancak dürüst olmak gerekirse Altınçağ'da trafiğin monoton homurtusu, ara sıra duyulan ambulans sirenleri, elbiselerini koridorun sonundaki kurutma makinesinde bırakanlara veya üzerinde "sadece cam" yazan geri dönüşüm kutusuna plastik şişe atanlara sitem edenlerin

sebep olduğu münakaşalardan başka bir ses duyulmazdı. Tüm bunlar bir şaire ilham kaynağı olacak şeylere benzemiyordu.

Ella, "Okyanusun nazik gürlemesi," diye devam etti. "Çocukların kahkahaları. Güneşin müziği ve gülümsemesi."

İşte, gayet güzel olmuştu. Okyanus bölümü bile çok garip kaçmamıştı, ne de olsa Altınçağ sahile bir buçuk kilometre mesafedeydi. Troleybüsle gidilebiliyordu. Ve, "Güneşin müziği ve gülümsemesi..." Lewis bundan çok hoşlanacaktı. Lewis Altınçağ'da çalışmadan evvel New York, Utica'da hırdavat mağazaları zincirinde yöneticiydi. Ama bir gazetede editörlük yapmak onu çok daha fazla mutlu eden bir işti. Sanki her an düzeltilmesi gereken bir yazı, bir başlık çıkacakmış gibi, her zaman kulağının arkasında kırmızı kalem olurdu.

Ella defterini kapatıp çayından bir yudum daha aldı. Saat sekiz buçuk olmuştu ve daha şimdiden sıcak bastırıyordu. Oturduğu yerde doğruldu, nadiren sahip olduğu önündeki dolu günü ve haftayı düşündü. Yazdığı satırları düşünürken, çocukların kahkahalarını duyabiliyordu. Çocukların bağırışlarını, kapısının dışındaki koridorlarda ileri geri koşarlarken sandaletlerinin topuklarının çıkardığı sesleri, onların kayaların üzerinde güneşlenen bukalemunları kovalarkenki neşeli seslerini duyuyordu. Bunlar Mavis Gold'un torunları olmalı diye düşündü. Mavis ziyaretçilerinin olabileceğinden söz etmişti.

Çocuklardan biri, "Bir tane yakaladım, yakaldım," diye bağırdı. Heyecanı sesine yansımıştı. Ella gözlerini kapattı. Dışarı çıkmalı ve onlara korkmamalarını söylemeliydi, bukalemunlar çocukların terli avuçlarının içine düştüklerinde çocuklardan çok daha fazla korkacaklardı. Dışarı çıkıp, 6-B'de kalan ve uykusuzluk hastalığından mustarip Bay Boehr'in odasının önünde bağrışmamalarını söylemeliydi onlara.

Ella bunları yapmak yerine pencereye yöneldi ve panjurla-

rı açıp çocuklara baktı. Çocuklar insana acı veriyordu... Kızının çocukluğunun üzerinden elli, torunlarını en son gördüğü tarihin üzerinden de yirmiden fazla yıl geçmiş olmasına rağmen, çocuklar acı verebiliyordu.

Ella dudaklarını büktü ve kararlı adımlarla banyoya yürüdü. Bugün o yoldan yürümeyecekti. Onu terk eden kızını, asla tanıma şansı bulamayacağı torunlarını, geride onu anımsatacak hiçbir şey bırakmadan temizlenmiş bir ur gibi, kendisinden zorla koparılan yaşamını düşünmeyecekti.

ÜÇ

Rose Feller patronunun aklını yitirdiğine gittikçe daha fazla inanmaya başlamıştı.

Aslında işyerindeki herkesin böyle düşündüğüne emindi. Bütün arkadaşları -yani aslında tek bir arkadaşı vardı, o da Amy'di- onunla ilgili olarak, her zamanki gibi şikâyetlerini sıralıyordu: Mantıksız istekler, düşüncesiz davranışlar, firma yemeklerinde sarhoş olup kızlara elle sarkıntılık yapmalar...

Ama şimdi Don Dommel'in her cuma öğleden sonrasında yaptığı, çalışanları motive etme toplantısı için bir araya toplandıklarında Rose, bir kez daha firmanın kurucu ortaklarından biri olan Dommel'in, yalnızca egzantrik veya garip olmadığı, onun yalnızca güçlü erkekler için yakıştırılan o kibar sıfatlarla tanımlanamayacağı, aslında onun çılgının biri olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye başlamıştı.

Adam, Power Point çizelgesine yumruğuyla küt küt vururken "Hey, millet!" diye böğürüyordu. "Bundan DAHA İYİSİNİ YAPMALIYIZ!". "Durumuz İYİ, ama HARİKA değil. Sahip olduğumuz yetenekle HARİKA noktasına ulaşmak bile bizim için YETERLİ DEĞİL! Sıradanlığı AŞIP, OLLIE mükemmelliğini yakalamalıyız!"

Rose'un sağ tarafında oturanlardan biri, "Ne diyor bu adam?" diye mırıldandı. Adamın canlı, kıvırcık saçları, köpüğü alınmış süte benzeyen solgun bir cildi vardı. Rose, onun adının Simon olduğunu anımsıyor, ama soyadını çıkaramıyordu.

Rose omuz silkti ve koltuğuna çöktü. Kaç hukuk firması böyle toplantılar yapmayı sürdürüyor diye düşündü. Kaç ortağa, geçen yıl hak ettikleri tatilleri için âdet olduğu üzere ikramiye vermek yerine, üzerinde DOMMEL KANUNLARI yazan özel yapılmış kaykay tahtaları gönderilir diye kafasından geçirdi. Hangi hukuk firmasının ortakları her hafta spor sloganları veya ona benzer vaazlar dinlemek zorunda kalıyor, "Uçabileceğime İnanıyorum* sloganının kendilerince yorumunu yapmak zorunda bırakılıyorlar, hangi hukuk firmasının kendine özel bir tema müziği var?... Rose, pek de fazla olmasa gerek diye düşündü.

Simon, "Ollie bir insan mı, bir eşya mı, nedir?" diye soruyordu. Rose yine omuz silkerken, Dommel'in bakışlarının kendisine yönelmeyeceğini umuyordu. Rose, Don Dommel'in manevralarını gayet iyi bilirdi. Dommel, 70'li yıllarda hafif koşularla yetinirken, 80'li yıllara geldiğinde birkaç triatlona katılmış, bununla kalmayıp kendini zor sporlara adamıştı. Hukuk firmasını da aynı havada yönetiyordu. Elli beşine geldiğinde ne kadar güç gerektirirse gerektirsin, klasik sporların kendisine yetmeyeceğine karar vermişti. Don Dommel yalnızca sağlıklı ve formda olmakla yetinmiyor, aynı zamanda bir profesyonel sporcu niteliklerine sahip, radikal ve soğukkanlı bir görünüme kavuşmak istiyordu. Don Dommel elli üç yaşında kaykay ya-

* Spor malzemeleri satan Nike firmasının bir reklamında kullandığı slogan. (ç.n.)

pan bir avukat olmak istiyordu. Belli ki avukatlık ve kaykay yapmak arasında bir çelişki görmüyordu.

Özel olarak yapılmış iki kaykay tahtası satın almış, göründüğü kadarıyla Love Park'ta yaşayan evsiz bir çocuğu kendisine kaymayı öğretmesi için tutmuştu. (Çocuk firmanın posta dağıtım servisinde çalışıyor görünüyordu.) Dommel firmanın otoparkında tahtadan bir rampa inşa ettirmişti; bir keresinde bileğini kırmasına, kuyruk sokumunu incitmesine ve firma koridorlarında topallayarak yürümeye başlamasına rağmen, her öğlen burada çalışmayı sürdürüyordu.

Ama tüm bunlar, onun şehirli bir savaşçı olması için yeterli olmamıştı. Don Dommel firmanın mükemmel bir hale gelmesi için ufkunu genişletmeye çabalıyordu. Rose, bir cuma günü işe geldiğinde, posta kutusunda isminin ve altında *"Uçabilirim!"* kelimesinin yazılı olduğu naylon bir tişört bulmuştu. Rose sekreterine, "Lütfen," demişti. "Daha kahvemi yeni bitirdim, değil uçmak, doğru dürüst yürüyemiyorum bile." Ama bunları giymek kişinin tercihine kalmış bir durum değildi. Bütün şirket çalışanlarına gönderilen bir e-mail, herkesin, her cuma bunları giymesini zorunlu kılıyordu. O haftadan sonra Rose istemeyerek de olsa tişörtü giymeye başlamış, bu arada firmadaki tüm kahve makinelerinin, su ısıtıcılarının ve soda makinelerinin artık yalnızca Gatorade* ihtiva ettiğini fark etmişti. Kahve alabileceği tek bir makine, onda da kafeinsiz kahve vardı, bu da Rose'un kahveden umudunu kesmesi için yeterli olmuştu.

Şimdi, üzerine geçirdiği tişörtüyle toplantı salonunun

* Gatorade: Sporcular için üretilen, vitamin ve mineral katkılı içecek markası. (ç.n.)

üçüncü sırasında tatsız bir biçimde oturmuş, sporcu içeceğini yudumluyor, keşke bir kahve içebilsem diye hayıflanıyordu. Kendi kendine, "Bu durum iyice komikleşmeye başladı," diye düşündü. Dommel o günün konusunu (Rose bunun "Etkin İfade" olduğunu anımsıyordu) Tony Hawk'un bir videosu ile beraber işlemeye başlamıştı.

Simon sessiz olmaya çalışarak, "Psst!" diye seslendi. O esnada Dommel salona hitaben, SEN! UÇABİLECEĞİNE İNANIYOR MUSUN? diye çılgınca soruyordu.

Rose Simon'a şöyle bir baktı. "Psst" da ne demek oluyor? Dedektif kitaplarındaymışız gibi konuşuyorsun."

Simon abartılı bir biçimde kaşlarını kaldırdı ve bir kesekâğıdını açmaya koyuldu. Rose aldığı kahve kokusuyla ister istemez o yöne doğru seğirtti. Ağzı sulanmıştı. Simon, "İster misin?" diye fısıldadı.

Rose bir an için tereddüt etti, etrafına bakındı, başkasının kahvesi olmasına rağmen, eğer kahve içmezse günün geri kalanında asabi, huysuz olacağını düşünerek, plastik kutuyu almaya karar verdi ve kahveyi hızla içmeye başladı.

Sessizce, "Teşekkürler," dedi. Simon kafasını sallarken, Don Dommel ona doğru yönelmişti.

Dommel, "SEN!" diye kükredi. "SENİN RÜYAN NEDİR?"

Simon hiç duraksamadan, "Uzun boylu olmak," diye yanıtladı. Odanın arka bölümünden kıkırdaşmalar duyuluyordu. "Ve Sixers takımında oynamak." Kıkırdaşmalar kahkahaya dönmeye başlamıştı. Don Dommel, sadık çalışanları birer eşeğe dönüşmüşler gibi, sahnenin ortasında hayret dolu bakışlarla salona bakıyordu. "Pivot mevkii olmasa bile, oyun kurucu olarak da oynayabilirim." Simon sözlerine devam ediyordu. "Ama bu gerçekleşmeyecekse..." Bir an için durdu ve Don Dommel'e baktı. "İyi bir avukat olmaya da gayret ederim."

Rose kıkırdıyordu. Don Dommel ağzını açtı, sonra vazgeçti. Sahneyi hızla baştan aşağı kat etti. Sonunda, "İŞTE aradığım RUH bu. HEPİNİZİN sizi KAZANMAYA GÖTÜRECEK ŞEYİN ne olduğunu TEK TEK düşünmesini istiyorum!" diyerek konuşmasını tamamladı. Rose onun konuşmasını bitirmesini beklemeden, üzerinden tişörtü çıkartıp çantasına tıkıştırmaya başlamıştı bile.

Simon, "Al, ofisimde daha çok kahve var," diyerek, kendi kahvesini de ona ikram ediyordu.

Rose, "Teşekkür ederim," diyerek kahveyi aldı, gözleri o esnada boşalmakta olan salonda Jim'i arıyordu. Kabul masasının önünde onu yakalamayı başardı.

"İçerde olan biten şeyler de neydi Allah aşkına?" diye sordu.

Jim, kimsenin kulak kabartmadığından emin olarak, ona ayartıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Neden bunu ofisimde konuşmuyoruz?" Ofisine geldiklerinde kapıyı kapatıp, Rose'u kollarına aldı.

Onu öperken, "Kahve kokusu mu alıyorum?" diye sordu.

Rose öpücüğe karşılık verirken, "Oyunbozanlık etme," dedi.

Jim, onu masasının üzerine oturturken (Bu arada Rose, *Aman Tanrım, inşallah bir yerini incitmez* diye düşünüyordu) "Asla," diye homurdandı. Boynunu öpüyor, "Senin sırların..." derken, dudakları göğüs yarığına doğru iniyor; elleri düğmelerini ararken, cümlesini, "bende kalır," diye tamamlıyordu.

DÖRT

Ertesi pazartesi gününün sabahı saat on birde, Maggie Feller gözlerini açmış, yatağında geriniyordu. Rose gitmişti. Maggie banyoya gitti ve koca bir bardak su içerek, sağı solu karıştırmaya başladı. Önce ilaç dolabını açtı. Dolap tıka basa doluydu. Sanki kız kardeşi olası bir ilaç kıtlığına karşı önlem almış gibiydi. Rose, Florance Nightingale rolünde bütün şehrin ilaç ihtiyacını tek başına karşılayabilirdi.

Dolapta ağrı kesiciler, mide ekşimesine karşı ilaçlar, büyük boy kutuda Pepto-Bismol, aile boyu yara bantları ve tam teşekküllü bir ilkyardım çantasının yanında, Midol, Advil ve Nuprin, NyQuil ve DayQuil, öksürük şurubu, soğuk algınlığına karşı tabletler ve tamponlar vardı. Maggie, multi vitaminlerin, kalsiyum tabletlerinin, diş aralarını temizlemeye yarayan mumlu ipliklerin, alkol ve hidrojen perioksit şişesinin, reçeteyle satılan güçlü benizol perioksit ve dört tane açılmamış diş fırçasının arasında gezinirken, dolabın halini. eczane kuponlarını biriktirip doğru yerlere harcamanın iyi bir örneği diye niteledi. Peki rimel nerelerdeydi? Ablasının her zaman çok ihtiyaç duyduğu yüz pudrası ve kırışıkları gizleyici krem neredeydi? Maggie, yarısı kullanılmış bir ruj ve makyaj temizleyicisi dışında

hiçbir makyaj malzemesi bulamamıştı. Rose'un aklından neler geçiyordu? Gecenin bir yarısı birinin dairesine girip onu bağlayacağını, sonra da makyaj malzemelerini çalıp kaçabileceğini mi sanıyordu?

Ayrıca tek bir prezervatif bile yokken, bir paket açılmamış Monistat vardı. Ablası herhalde tuvalet oturağından mikrop kapmayı becerirsem kullanırım diye almıştı bunu. Maggie, muhtemelen indirimden aldı diye düşünürken, Midol şişesine uzanıyordu.

Banyoda tartı da yoktu. Rose'un banyo tartılarıyla olan geçmişi düşünüldüğünde, bu pek de sürpriz sayılmazdı. Rose ve Maggie çocukken, Sydelle banyolarının duvarına bir çizelge bantlamıştı. Her cumartesi sabahı Rose gözleri kapalı, ifadesiz bir yüzle tartıya çıkarken Sydelle tuvalete oturur, onun kilosunu not eder, hafta içinde neler yediğini sorgulardı. Maggie, şimdi bile üvey annesinin abartılı tatlı sesini duyar gibi oluyordu. *Salata mı yedin? Peki ne tür bir sosu vardı? Yağsız mıydı? Emin misin? Rose, bütün bunları sana yardım edebilmek için yapıyorum. Bütün kalbimle senin iyiliğini düşünüyorum.*

Ya! Ne demezsin, diye düşündü Maggie. Sydelle kendinden ve öz kızından başka kimseyi düşünmezdi. Maggie yatak odasına geçerek üzerine ablasının pantolonunu geçirdi ve "bilgi toplamak," diye adlandırdığı araştırmasına devam etti.

İlkokulda öğretmeni Bayan Fried ona, "Sen çok zeki bir kızsın," derdi. Gri kıvırcık saçları, iri göğüsleri, boncuklu gözlük zinciri ve dokuma yeleğiyle Bayan Fried, Maggie'nin en hafif anlamda, "çok yönlü" bir kişiliğe sahip olduğunu düşünüyordu. Bayan Fried nazik, sevecen tavırlarıyla Maggie'nin özellikle yeni bir çevrede, yeni bir okulda geçirdiği ilk aylardaki en yakın destekçisi olmuştu. "Seni zeki yapan şeylerden biri, bir işi çözümlerken her zaman alternatif yollar arayabilmendir.

Bir kelimenin anlamını bilmiyorsan, ne yaparsın?"

Maggie, "Tahmin mi etmem gerekir?" diye sormuştu.

Bayan Fried gülümseyerek, "Kelimenin metinde nerede geçtiğine bakarak, anlamaya çalışırsın diyelim. Her şey, senin işine yarayacak çözüm yolunu bulmanla alakalıdır," demişti. Maggie'nin gururu okşanmış, anladığını belirtircesine memnun bir biçimde başını sallamıştı. Normalde sınıftayken bu tür hislere kapılmazdı. O zamanlar, kuramsal bir temsilde rol alacak olan Maggie, bununla ilgili bir soru yöneltme şansı bulamadan Bayan Fried, "Bir konsere gittiğini, ama trafiğin çok sıkışık olduğunu düşün. Eve geri mi dönersin? Konserden vaz mı geçersin? Hayır," demişti, "oraya başka bir şekilde gitmenin yolunu bulursun. Ve sen bunu başarabilecek kadar zekisin." Kelimenin metinde geçtiği yere bakarak anlamını çıkarmanın yanı sıra Bayan Fried, Maggie'ye başka yollar da göstermiş, paragrafların anlamını ortaya koyarak, konuyla ilişkilendirmeyi, fiillerin üzerinde durmayı öğretmişti. Maggie okul zamanından beri kendine özgü alternatif yollar bulmuş, başka insanların hakkında, onların sizin bilmediğinizi sandıkları şeyleri bilmek şeklinde tanımlanabilecek ve "bilgi toplamak," diye adlandırdığı yöntemler geliştirmişti. Bilgi toplamak her zaman faydalı bir şeydi ve Maggie için, bunu genellikle yapmak pek zor olmuyordu. Maggie yıllar boyunca başkalarının kredi kartı faturalarını, günlüklerini, banka mektuplarını ve eski fotoğraflarını gizlice incelemişti. Lisedeyken Rose'un şiltesinin altına gizlice *Forever*'ın hırpalanmış bir kopyasını yerleştirmişti. Rose, derginin köşeleri kıvrılmış seks fotoğraflarıyla dolu sayfalarını babasına göstermek konusunda Maggie'nin tehditlerine kulak asmaktan vazgeçinceye kadar, neredeyse bütün bir dönem boyunca harçlığını Maggie'ye vermek zorunda kalmıştı.

Maggie ablasının masasını karıştırmaya başladı. Çekmece-

de hepsi düzgünce birbirine tutturulmuş, gaz, elektrik, telefon ve kablolu televizyon faturası buldu. Ayrıca üzerine pulları ve adres etiketleri yapıştırılmış zarflar vardı. Rose'un, George Michael'ın en iyi şarkılarından oluşan toplama bir CD satın aldığını gösteren (daha da kötüsü, hiçbir indirimden faydalanmadan satın aldığını gösteren) bir fatura buldu. Maggie ilerde ona nasıl bir faydası olacağını o anda kestiremese de faturayı katlayıp cebine koydu. Saks'tan alınmış bir çift ayakkabı faturası da gözüne çarptı. Fatura üçyüz yirmi dolardı. Çok güzel. Jimnastik salonunun programını gösteren bir çizelge buldu. Altı ay öncesine aitti. Bu Maggie için sürpriz olmamıştı. Çekmeceyi kapattı ve moralinin bozulacağından emin bir şekilde Rose'un dolabına yöneldi.

Parmaklarını, siyahtan kahverengine doğru sıralanan elbiselerin asılı olduğu askılarda gezdirirken, bir yandan da kafasını sallıyordu. Arada bir tane gri renkli bir süveter gördü ve ne büyük bir değişiklik diye düşündü. İçinden ne kasvetli diye de geçiriyordu. Dolapta, hepsi bir sıraya dizilmiş sıkıcı elbiseler, modası geçmiş süveter yığınları, Rose'un baldırlarını ortaya çıkarmak üzere dizayn edilmiş, ama Rose tarafından sanki bacaklarını en ince biçimde göstereceği inancıyla alınmış yarım düzine etek vardı. Maggie, Rose'a bu konuda yardım edebilirdi, ama Rose istememişti. Rose hayatının yolunda gittiğine inanıyordu. Rose sorunun kendisinde değil, başkalarında olduğunu düşünüyordu.

Bir zamanlar insanlar saç örgülerine, ayırt edici kahverengi gözlerine, cüretkâr biçimde ileri çıkık çenelerine bakıp, onların ikiz olduklarını düşünürdü. Eh, artık aynı düşüncede oldukları söylenemezdi. Rose, Maggie'den bir iki santim daha uzun, en az yirmi kilo, belki daha da fazla şişmandı. Maggie onun çenesinin altındaki gevşek bölgeye, o korkunç çift çene

başlangıç noktasına bir müdahelede bulunabilirdi. Dolapta, şişmanlığın bulaşıcı olmadığını bilse de Maggie'nin dokunmak bile istemediği Lane Bryant'tan alınmış gömlekleri gördü. Rose, nasıl göründüğünü umursamıyordu bile. Omuz hizasına gelen saçlarını genellikle çörek şeklinde kıvırır veya atkuyruğu yapar, daha da kötüsü bazen saçlarını, dünyada ondan başka herkesin beş yıl önce kullanmaktan vazgeçtiği plastik klipslerle tutturururdu. Maggie, Rose'un bunları nereden bulduğunu bile bilmiyordu, ama her gelişinde birkaç tanesini çöpe atsa da, bir şekilde sonsuz bir kaynağı olduğu kesindi.

Maggie derin bir nefes alarak son ceketi de kenara itti ve tatlı olarak sona sakladığı şeylerle, yani ablasının ayakkabılarıyla ilgilenmeye başladı. Her zaman olduğu gibi gördükleri gözünü kamaştırmıştı; kendini haddinden fazla bayram şekeri yemiş çocuklar gibi hissediyordu. O şişko, tembel, modayla yakından uzaktan ilgisi olmayan Rose, o pul pul dökülen tırnaklarını cilalamaya üşenen Rose, bir şekilde ve kesinlikle dünyanın en mükemmel ayakkabılarından düzinelerce satın almayı beceriyordu. Dolapta düz ayakkabıların yanı sıra, yüksek topuklu Mary Janeser, yanağınıza sürtebileceğiniz yumuşaklıkta mokasenler, çok ince deri bir tabanı olan, altın şeritli bir çift Chanel sandalet de vardı. Ayrıca parlak siyah deriden diz boyu Gucci çizmeler, tarçın renginde, ayak bileği hizasına gelen Stephane Kelian çizmeler, bir çift kırmızı renkte, kenarları elde dikilmiş desenli bayan kovboy çizmesi duruyordu. Bunların yanında ahududu ve kireç renginde Hush Puppieler, topuksuz Sigerson Morrisonlar ve Manolo Blahnikler, hâlâ kutusunda duran Steven Madden mokasenler, kısa topuklu, uç kısmına beyazlı sarılı papatyalar işli bir çift Prada... Maggie nefesini tutmuştu. Her zaman olduğu gibi bunlar da -Rose'un diğer ayakkabıları gibi- ayağına mükemmelen uyuyordu.

Maggie ayağına Pradaları geçirmiş, azametle mutfağa doğru yürürken, bu hiç de adil değil diye düşünüyordu. Rose bu ayakkabıları nerede giyecekti ki? Onları hangi amaçla kullanacaktı? Kaşları çatık halde dolabın kapağını açtı. Buğdaylı, kepekli bir sürü yiyecek. Kuruüzüm ve kepekli pirinç. Hey Allahım diye düşündü. Ulusal Sağlıklı Beslenme haftasına mı girmişlerdi? Ortada çok önemli gıdalar arasında sayılan, ne Fritos, ne Cheetos, ne de Doritos görünüyordu... Buzdolabını açtı, sebzeli burgerleri ve tamamen doğal meyve sularını bir kenara iterek, hâlâ paketinde duran dondurmayı bulana kadar buzdolabının altını üstünü getirdi. Maggie dondurmanın her zaman ablasının favorisi olduğunu düşündü. Bir kaşık buldu ve kanepeye yerleşti. Kanepenin önündeki kahve masasının ortasında gazeteler ve onun yanında kırmızı kalem duruyordu. Maggie gazeteyi aldı, ablasının yine düşünceli davranarak iş ilanlarını işaretlediğini gördü. Tabii ya.

İyi diye düşündü, Bayan Fried'ın sık sık söylediği gibi, bu oldukça hoş bir durumdu.

Bir kutu boyanın yere saçılması, bir kitabın kaybolması gibi, ne zaman sınıfta bir şeyler ters gitse Bayan Fried ellerini göğsünün üzerinde kavuşturur, gözlüklerinin zinciri takırdayıncaya dek başını sallar ve, "Eh, bu oldukça hoş bir durum!" derdi.

Maggie, bir eliyle dondurma yerken, diğeriyle ilanları daire içine alıyordu. İçinden, bu durumu Bayan Fried bile öngörmemiştir diye geçirdi. Bayan Fried bile Maggie Feller'ın çöküşünün hızla yaklaştığını göremezdi. Maggie kendini, kayanın kenarına yürüyüp de o günden beri düşmeye devam ettiği yaşlarda, yani on dört, on altı yaşlarındaymış gibi hissediyordu.

Maggie serin kremayı ağzına her zamankinden daha hızla atarken, (bu arada, üzeri çikolata kaplı bir badem parçasının

ayakkabının üzerine düştüğünü fark etmedi) ilkokul ve ortaokul dönemlerinin iyi geçtiğini düşünüyordu. Tatillerde haftanın üç günü "çok yönlülüğünü" geliştirmek üzere çalışması gerekiyordu, ama bu durum onu pek de etkilememişti, çünkü o hâlâ sınıfının en güzel, en eğlenceli, en iyi giyinen, kendine en iyi Cadılar Bayramı kostümleri dikebilen, tatilleri değerlendirme konusunda en iyi fikirlere sahip kızıydı. Annesi öldükten sonra New Jersey'ye taşınmışlardı. Babası öğleden sonraları işte olur, Sydelle bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalışır, Rose satranç kulubünde veya münazara takımında vaktini değerlendirirken o, boş evde ne istiyorsa ona, içki dolabını ziyaret ederdi. Maggie çok popüler bir kızdı. Yüzünün yarısını kaplayan ince gözlükleriyle sağda solda gizlenmeye çalışan, omuzları kepekten geçilmeyen, gerzek ve sıkıcı olan, her zaman kaybeden ise Rose'du. Rose, her zaman diğer kızların alay konusuydu.

Gözlerini kapattı, bir öğleden sonra, teneffüs sırasında yaşanan olayı hâlâ anımsıyordu. O altıncı sınıftaydı, Rose ise sekiz. Rose bir kitaba dalmış, futbol sahasının ortasında hiçbir şeyden habersiz ağır ağır yürürken, Meggie, Marissa Nussbaum ve Kim Pratt ile seksek oynamaya hazırlanıyordu.

Altıncı sınıfa giden çocuklardan biri Rose"a, "Hey, kenara çekilsene!" diye bağırdı. Rose, kafasını kaldırmış, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Kim ve Marissa kıkır kıkır gülerken Maggie içinden *haydi kıpırdasana Rose,* diye geçirdiğini anımsadı. Rose bu arada hiç istifini bozmadan yürümeye devam ediyordu. O sırada çocuklardan biri elindeki topu Rose'un vücudunu hedefleyerek olabildiğince hızla savurdu. Ama top Rose'un kafasının arkasına gelmişti. Rose'un gözlükleri bir anda havalanmış, ayağı takılmış, vücudu öne doğru kaykılırken kolundaki kitaplar etrafa dağılmış ve yüzüstü yere kapaklanmıştı.

Maggie'nin kalbi duracaktı. Top oynayan çocukların ortasında donup kalmıştı. Çocuklar endişeli endişeli birbirlerine bakıyordu, gülüp gülmemekte kararsızlardı, kızın gerçekten de yaralanıp yaralanmadığını, başlarının derde girip girmediğini anlamaya çalışıyorlardı. Sonra içlerinden en uzun boylu olanı, Sean Perigini, gülmeye başladı. Ardından bütün çocuklar ona katıldı. Rose ağlamaya başladı, elleriyle sümüklerini silerken, avuç içinin kanadığı belli oluyor, o sırada gözlüklerini bulmaya çalışıyordu.

Maggie orada durmuş, bir taraftan çocukların Rose'la alay etmesini engellemeliyim diye düşünüyor, diğer taraftan da içinden zalimce, *bırak, Rose bu işten kendi başına sıyrılsın, bu hallere kendi başına düştü* diye geçiriyordu. Ayrıca her zaman bir şeylerin altından kalkmayı başarabilen Rose'du, kendisi değil. Böylece hiçbir şey yapmadan dayanması çok zor gelen bir sürede, Rose gözlüklerini buluncaya dek öylece beklemişti. Maggie, gözlük camlarından birinin kırıldığını görüyordu. Rose eğilmiş, yerden kitaplarını toplamaya çalışırken... hayır olamazdı, o anda ablasının pantolonu arka tarafından sökülmüş ve içindeki Holly Hobbie* iç çamaşırları herkesin görebileceği biçimde ortaya çıkmıştı. Kahkahalar artık isteri boyutuna ulaşmıştı. Maggie'nin midesi bulanmaya başlamış, *Hey Allahım* diye düşünmüştü, *Başka külot bulamadın mı giyecek?*

Rose, elinde kırılmış gözlüğü tutarken, muhtemelen iç çamaşırlarının ortaya çıktığından habersiz, Sean Perigini'ye, "Bunu sana ödeteceğim!" diye bağırıyordu. Kahkahalar daha da artmıştı. Rose etrafa bakınıyor, gözleri oyun alanını, jimnastik

* Holly Hobbie: Çizgi karakter. (ç.n.)

salonunu, sahada oynayan çocukları, kendisine gülerlerken bağrışıp itişen çocukları taradıktan sonra, sonunda Maggie'yle buluşuyordu. Maggie, çiçek tarhının yanında Kim ve Marissa'nın ortasında durmuş, diğer iki kız gibi hiçbir şey söylemiyor, olaya müdahele etmiyordu. Rose gözlerini kısıp, kız kardeşine baktığında Maggie, ablasının gözlerindeki nefreti okumuştu. Rose onun üzerine yürüyüp, bağırmaya başlamıştı.

İçinden bir ses, *yardım etmeliydim* diye fısıldıyordu yine. Ama Maggie öylece durmuş, olayları yalnızca seyretmiş, diğer çocukların kahkahalarını dinlemiş, bütün bu olup biteni bir şekilde kendi popülerliğinin karanlık bir parçası olarak görmüştü.

Rose yüzünü silip kitaplarını topladıktan sonra, etraftakilerinin Holly Hobbie! tezahüratlarını, kahkalarını duymazlıktan gelerek yavaşça okul binasına yöneldiğinde, Maggie ona bir şey olmadı diye düşünmüştü. Maggie oyun oynanırken sahaya girmek gibi bir hataya asla düşmez ve elbette üzerinde çizgi film kahramanı olan iç çamaşırları giymezdi. Rose, çift kanatlı camdan okul kapısını itip içeri girerken Meggie, hiç şüphe yok ki müdürün odasına gidiyor diye düşünüyordu. Kim, "Kendine gelebildi mi?" diye sorduğunda Maggie, "Toparlanır sanırım," diye yanıtlamıştı onu. Kim ve Marissa kıkırdamaya başladıklarında Maggie, içinden bir şeylerin koptuğunu hissetse de onlara katılmıştı.

Sonra havada süzülüp Rose'un kafasına hızla vuran top gibi, her şey aynı hızda değişmeye başlamıştı. Maggie o anda, bu değişim tam olarak ne zaman olmuştu diye düşünüyordu. On dört yaşında, sekizinci sınıfı bitirip liseye başlayacağı zamanlardı. O dönemde her şey yerle bir olacaktı.

Her şey okulda standart olarak yapılan bir testle başlamıştı. Bayan Fried'ın yerini alan öğretmen, yalan olduğu her halin-

den belli olan neşeli bir sesle, "Endişelenecek bir şey yok!" demişti. Bu yeni öğretmen kötü makyaj yapan, siğilli, çirkin bir kadındı. Maggie'ye testin zaman sınırı olmayan bir çeşidini uygulamıştı. "Sen becerirsin," demişti ona. Maggie test üzerinde doldurması gereken boş alanlara bakakalmış, o anda kendini çok mutsuz hissetmişti. Bir şeylerin ters gideceğini biliyordu. Bayan Fried ona, "Sen zeki bir kızsın," derdi, ama Bayan Fried ilkokulda kalmıştı artık. Lise dönemi bambaşkaydı. Yaptıkları o test için, "Sadece kayıtlarımızda bulunması için," demişlerdi. "Sonuçlar tamamen gizli tutulacak!" İşte o test Maggie'ye çelmeyi takmış, her şeyi mahvetmişti. Maggie'nin test sonuçlarını görmemesi gerekiyordu ama, öğretmeni sonuç çizelgesinin bir kopyasını masasının üzerinde bırakmıştı. Maggie yazılanları önce tersten okumaya çalışmış, daha sonra kâğıdı gizlice alıp cebine atmıştı. Okudukları onda bir şok etkisi yaratmıştı; "Öğrenme güçlüğü çekiyor," yazıyordu. Bari, "Sen ölüsün," diye yazsalardı diye düşündü. Çünkü bu sözlerin gerçek anlamı buydu.

Öğretmen testin "gizli" sonucunu velilerle paylaşmak üzere onları okula çağırmıştı. Sydelle o gece, "Maggie, üzülmemize gerek yok," demişti. "Sana özel hoca tutarız."

Maggie boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissederken, dehşet içinde, "Benim özel hocaya ihtiyacım yok," demişti.

Rose, Sydelle'in beyazlar içindeki oturma odasının bir köşesinde otururken, "Bunun sana faydası olabilir, biliyorsun," demişti Maggie'ye.

Maggie, "Kes sesini!" diye tepki göstermiş, "Ben aptal değilim Rose, kapa çeneni!" diye bağırmıştı.

Babaları, "Maggie, kimse sana aptalsın demiyor..." demişti.

"O test benim aptal olduğumu söylüyor. Ayrıca ne var biliyor musunuz? Hiç umrumda değil." Parmağıyla Sydelle'i işaret ederek, "Neden ona söylediniz ki?" diye soruyordu. Maggie bu kez Rose'a yönelmişti. "Ya sen? Bu iş seni ilgilendirmez!"

Michael Feller, "Hepimiz yardımcı olmak istiyoruz," demişti. Maggie ısrarla yardıma ihtiyacı olmadığını, o aptal testin sonuçlarını önemsemediğini, Bayan Fried'ın her zaman vurguladığı gibi, kendisinin zeki olduğunu söyledi. Hayır, özel öğretmene gerek yoktu, özel okula da gitmeyecekti, ismini açıklamasına gerek duymadığını söylediği bazıları gibi, arkadaşı olmayan biri değildi o, test sonucu ne olursa olsun, aptal da değildi, ayrıca köşede oturan çirkin dört gözlü gibi olacağına, aptal olmayı tercih ederdi, aptal da olsa fark etmezdi, çok büyük bir mesele değildi onun için, o başının çaresine bakacaktı.

Ama başının çaresine bakamamıştı. Liseye başladığında, arkadaşları üstten ders alırken, Maggie sorunlular sınıfına yollanmıştı. Öğretmeni ona, aptal veya yavaş öğrenen biri olmadığını söylemişti. Yanlızca beyni farklı çalışıyordu ve bu durumun üstesinden gelmeye çalışacaklardı. Maggie birçok farklı öğretmen arasında kalmıştı. Bayan Cavetti gibi çarpık peruklar takıp üzerlerine parfüm boca eden, tek dertleri yalnız kalmak olan yaşlı öğretmenler veya Bayan Learey gibi sınıfta okuma ödevi verip, öğrencileri kendi başına bırakan ve o zamanı, torunlarının fotoğraflarını albüme yerleştirmekle geçiren birçok farklı tipte öğretmeni olmuştu.

Maggie en kötü öğretmenlerin, ceza olarak en kötü çocuklarla ilgilenmek durumunda kaldıklarını hemen anlamıştı. En kötü çocuklar da, fakir veya aptal olmalarının cezasını en kötü öğretmenlere düşerek ödüyorlardı. Bu alımlı şehirde birçok şey böyle yürüyordu. Madem Maggie birilerinin cezası olarak görülüyordu, o da o şekilde davranacaktı. Okula kitap yerine,

makyaj malzemesi çantası getiriyordu. Ders esnasında ojelerini çıkarmakla uğraşıyor, bütün soruları aynı şıkkı vererek yanıtladıktan sonra, yine tırnaklarını başka renklere boyamakla ilgileniyordu. Öğretmenleri, en çok sevdikleri çoktan seçmeli sorular için onu tahtaya çağırdıklarında ise, Maggie kafasını makyaj aynasından kaldırmadan olumsuz biçimde sağa sola oynatıyor, parmaklarını sallayarak, "Özür dilerim, gelemem, ojelerimi kurutuyorum," diye yanıtlıyordu.

Bütün derslerden çakmak, her sınıfı baştan okumak durumundaydı. Ama öğretmenleri muhtemelen onu sonraki yıl yine görmek istemediklerinden onunla uğraşmıyorlardı. Arkadaşları her geçen yıl ona fark atmaya başlamıştı. Aynı Kim ve Marissa gibi bir süre bir şeyler yapmayı denemiş, ama farkın gittikçe açılmasını engelleyememişti. Üçü de hokey oynuyor, öğrenci birliklerine kaydoluyor, hazırlık kurslarına katılarak okulları ziyaret ediyor ve sürekli diğer öğrencilerden geri kalıyorlardı.

İkinci yılda Maggie, kızlar kendisini görmezden gelmeye devam etseler bile, erkeklerin böyle davranmayacaklarını anlamıştı. Saçlarını tepesinde toplamaya başlamış, gömleğini biraz daha açarak dantel sutyenini ortaya çıkarmıştı. Okulun ilk günü uzun askılı, kalçalarından adeta düşen bir kot pantolon, yüksek topuklu siyah deri çizmeler ve babasından yürüttüğü asker montunun altına giydiği dantel büstiyerle gelmişti. Dudaklarına ruj, tırnaklarına oje sürmüştü. Göz farlarını unutmamış, kollarına neredeyse tamamını kaplayacak şekilde bilezikler takmıştı ve saçlarında kocaman, kumaş bir fiyonk vardı. Saç şeklini idolü olan ve o zamanlar klipleri yeni yeni MTV'de oynamaya başlamış Madonna'ya benzetmişti. Maggie, bu şarkıcı hakkında dergilerde yer alan röportajlardan, gazetedeki resimlerden, haberlerden elde edebildiği her türlü bilgiyi adeta yiyip yutuyordu; onunla çok ilginç biçimde benzer yönleri

olduğunu görmüştü. Her ikisinin de anneleri ölmüştü. Her ikisi de çok güzeldi, dans konusunda çok yetenekliydiler ve küçük yaşlarda tap ve caz dansı eğitimi almışlardı. Her ikisi de alımlı ve seksiydi. Erkekler, Maggie'nin çevresinde dört dönüyordu. Ona sigara alıyorlar, hiçbir velinin bulunmadığı partilere davet ediyorlar, bir dediğini iki etmiyorlar, gecenin ilerleyen saatlerinde boş bir yatak odası veya bir arabanın arka koltuğunda ona eşlik ediyorlardı.

Maggie bir süre sonra erkeklerin kendisini hiçbir yere davet etmediklerini, dansa götürmediklerini, hatta okul koridorlarında kendisine selam bile vermediklerini fark etmişti. Rose uyuduğunda ve onu kimsenin duyamayacağı zamanlarda gizli gizli ağlıyordu. Sonra ağlamaması gerektiğini düşünmeye başladı. Hiçbiri gözyaşlarına değmezdi. On yıl sonra Maggie ünlü olduğunda üzülenler, bu boktan ufak kasabada kısılıp kalmış, şişko ve çirkin, sıradan insanlar olarak kalacak arkadaşları olacaktı.

Demek lise böyle bir yerdi. Maggie'nin durumu, şimdilerin tekmelenen, sağa sola sinen köpeğinin, evden kovulmadan önceki sevgi ve ilgi gördüğü günleri anımsaması gibiydi. Hafta sonunda kimin ailesi bir yerlere gitmişse onun evinde partiler yapılıyor, bira ve şarap içiliyor, hap ve uyuşturucu kullanılıyordu. Maggie tıpkı sarhoşken olduğu gibi, uyuşturucu kullandığında da etrafın bulanıklaştığını ve onların gözlerinde görmeyi hayal ettiği şeyleri daha kolay gördüğünü fark etti.

Ve Rose... Eh, Rose'un öyle büyük bir değişim içine girdiğini söylemek zordu. Gözlüklerini çıkarmamış, saçlarının modelini değiştirmemiş, okulun futbol takımının kaptanını kendine âşık edememişti. Ama ufak da olsa bazı yönleri değişmişti. Maggie'nin banyoda özellikle bıraktığı kepek önleyici şampuan sayesinde artık kepek problemi kalmamıştı. Halâ gözlük takı-

yor, kötü giyiniyordu ama, kendine bir arkadaş edinmeyi başarmıştı. Maggie, Rose'un arkadaşı Amy'nin de en az ablası kadar garip olduğunu düşünüyordu. Rose, güzel kızların kendisiyle alay etmelerinden, kendisini yok saymalarından ve zaman zaman Holly Hobbie diye çağırmalarından rahatsız olmuyor gibiydi. Rose derslerinden "A" alıyor, takdirle geçiyordu. Maggie bu durumu, ablasının sosyal açıdan umutsuzluğunun işaretleri olarak görüyor, ama bu başarılarının önem kazanmaya başlaması da ilgisini çekiyordu.

Rose üniversite çağına gelmişti ve bir gün Princeton Üniversitesi'ne kabul edildiğine dair bir mektup almışlardı. Sydelle, "Princeton! Harika!... Evet Rose, bu oldukça önemli bir başarı," demişti. Nasıl olduysa o akşam Rose'un en sevdiği yemekleri -kızarmış tavuk, çörek ve tatlı- pişirmiş ve konuşmaktan ziyade Rose'u dinlemeyi tercih etmişti." Maggie, ablanla gurur duyuyor olmalısın!" Maggie gözlerini yuvarlayak, sessizce "neyse, ne," der gibiydi. Sanki Princeton çok önemli bir şeydi. Sanki annesi ölmesine rağmen başarı kazanmış tek çocuk Rose'du. Ölen Maggie'nin de annesiydi sonuçta, peki o bu yüzden bir şey kazanabilmiş miydi? Hayır... Komşuların, öğretmenlerin, ablasını tanıyan herkesin sorularıyla baş etmek durumunda kalmıştı. "Senden aynı başarıyı bekleyebilir miyiz?" Maggie, "yoğun tempolu, şehir merkezinde gözde bir restoran garson aranıyor" ilanına bakarken, eh, açıkça bunun olmayacağı belliydi diye düşündü. Onda vücut, Rose'da beyin vardı ve göründüğü kadarıyla beyin daha çok işe yarıyordu.

Rose Princeton'dan mezun olmuş, Maggie ise yerel bir üniversitede yarım yamalak birkaç sömestr geçirmişti. Rose hukuk fakültesine gitmiş, Maggie pizzacı da garsonluk, bebek bakıcılığı yapmış, ev temizliğine gitmiş, barmenlik için gittiği kursu öğretmenin martiniyle ilgili verdiği dersten sonra dilini ku-

lağına sokmaya yeltenmesiyle bırakmıştı. Rose sade bir kızdı, şişmandı, rüküştü ve bu sabaha kadar Maggie'nin bildiği kadarıyla hukuk fakültesindeki on dakikalık bir deneyim haricinde, bir erkek arkadaşı da olmamıştı. Şimdi çok güzel bir dairede oturuyordu (ne de olsa daireyi Maggie dekore etmişti) parası ve arkadaşları vardı, insanların saygısını kazanmıştı. Ve bu adam, Jim, her kimse, yakışıklı biriydi ve Maggie onun zengin olduğuna bahse girebilirdi.

Maggie mutfağa geri dönerken, bu hiç de adil değil diye düşünüyordu. Annelerinin ölmesi, birkaç güzel yılının lisede heba olması, şimdi de ablasının gölgesinde yaşıyor olması hiç de adil değildi. Kendisi beş parasızken, Rose'un her istediğini alabilmesi kötü kaderdi. Boş dondurma kutusunu ezdi, bir gazete kâğıdına sardı, çöpe atmak üzereyken gözüne gazetedeki bir ilan ilişti. İşte sihirli kelime oradaydı: *Seçmeler...* Maggie dondurma kutusunu attı ve bütün dikkatini gazetedeki yazıya verdi. "MTV, VJ seçmeleri yapacaktır." İçindeki heyecan bir dalga gibi büyüyordu, ama bir yandan da acaba geç mi kaldım diye paniğe kapılmıştı. Hemen tarihe baktı. *1 Aralık. Herkese açıktır. Seçmeler New York'ta yapılacaktır.* Evet o tarihte orada olmalıydı! Rose'a bir iş görüşmesine gideceğini söyleyecekti, aslında bu pek de yalan sayılmazdı, ondan yolculuk ve elbiseler için borç alacaktı. Güzel bir kıyafete ihtiyacı vardı. Yeni bir şeyler satın alması gerekiyordu; bunu hemen anlamıştı. Maggie gazeteyi dikkatlice katladı ve Büyük Elma* için hangi ayakkabıyı seçeceğine karar vermek üzere ablasının dolabına koştu.

* Büyük Elma: New York'a verilen ad. (ç.n.)

BEŞ

Lewis Feldman, Bayan Sobel'i ofisine (Cam üzerine *Altınçağ Gazetesi* kelimeleri işlenmiş, bir odadan bozma bölmesine) aldı ve arkasından kapıyı kapattı.

Kırmızı düzeltme kalemini kulağının arkasından alıp, masasının üzerine koyarken, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Bayan Sobel bir iskemleye oturdu, bacaklarını çapraz biçimde kavuşturduktan sonra ellerini kenetlenmiş halde kucağına koydu. Mavi saçlı, mavi süveterli ufak tefek bir kadındı, ellerindeki mavi damarlar ortaya çıkmıştı. Feldman ona güven verici bir gülümsemeyle bakarken, o da ihtiyatlı biçimde hafifçe başını sallamıştı.

Lewis, "Öncelikle yardımlarınızdan dolayı size müteşşekir olduğumu söylememe izin verin," dedi. "Gerçekten de zor durumda kalmıştık." Aslında bu sözleri gerçeği yansıtıyordu; gazetenin bir önceki sayısında çıkan restoran eleştirisi, sahibinin kalp krizi geçirmesine neden olmuştu.

Lewis, Bayan Sobel'in de görmesi için gazeteyi masasının üzerine yayarken, "Bu ilk çalışma için gayet güzel sayılabilecek bir eleştiri," dedi. Başlıkta, "İtalyan Restoranı Değişik Lezzetler Sunuyor" yazısı, onun altında da gagasında bir solucanla göz

kırpmakta olan ufak bir kuş resmi vardı. Lewis, "Size birkaç önerim olacak," dedi. Bayan Sobel onun bu sözlerine yine hafif bir baş titretmesiyle karşılık verdi. Lewis kollarını kavuşturarak yazıyı okumaya başladı. Zamanında hırdavatçı dükkânlarını idare ederken, iki haftada bir emekli hanımların kırılgan egolarıyla başa çıkmak gibi zor durumlarla hiç karşılaşmamıştı.

"Mangiamo'nun İtalyan Restoranı, Powerline yolu üzerinde, eskiden Marshall'ın bulunduğu yerin yanında, dondurulmuş yoğurtlar satan dükkânın karşısında yer almaktadır. Konum itibarıyla ulaşılması kolay bir yer gibi gözükse de, eşim Irving'in arabayla restoranın sapağına dönerken oldukça zorlandığını belirtmeliyim."

Bayan Sobel yine başını salladı, ama bu kez yazısının arkasındaymışçasına daha bir inançlı sallamıştı.

"Restoran kırmızı halıyla döşenmiş, beyaz masa örtülerinin üzerine ufak mumlar yerleştirilmişti. Soğutma sistemi haddinden fazla çalışıyordu, yani Mangiamo'ya gitmeyi düşünüyorsanız, yanınıza bir ceket almanız gerek. Sebze çorbası, benim tarzımdan farklı biçimde yapılmıştı. İçine böbrek parçacıkları konmuştu, bundan ne ben, ne de lrving hoşlandık. Sezar salatası güzeldi, ama içinde ançuez vardı, o nedenle balığa karşı alerjiniz varsa başka bir salata sipariş etmenizi öneririm." Bayan Sobel heyecanla öne doğru eğilmiş, sözleri sessizce tekrarlıyor ve başını sallamaya devam ediyordu.

"lrving, her ne kadar peynirin bu yemekle iyi gitmeyeceğini düşünse de, başlangıç olarak tavuk parmesan sipariş etti. Ben köfteli spagetti istedim, çünkü lrving'in bunu yiyebileceğini tahmin ediyordum. Beklediğimiz gibi oldu, gelen tavuk onun çiğneyemeyeceği kadar sertti, o da benim fazlasıyla yumuşak köftelerimi yemek durumunda kaldı." Lewis, öne doğru eğilmiş, gözleri parlayan Bayan Sobel'e baktı.

Ben Bradlee ve William Shawn'un hiç böyle sorunlarla karşılaşıp karşılaşmadığını merak ederken, "İşte gördünüz mü?" dedi, "yapmaya çalıştığımız şey, objektif olmak."

Bayan Sobel, "Objektif olmak," diye tekrarladı.

"Mangiamo'da yemek yemenin nasıl bir şey olduğu hakkında az da olsa bir fikir vermeye çalışıyoruz."

Kadın yine başını salladı, gözlerinde merak ve kafa karışıklığının izleri görülüyordu.

"Yani, restoran yoluna dönüş yapmaktan ve bunun zorluğundan veya çorbaları sizin yaptığınız tarzda yapmamalarından söz ettiğiniz zaman..." Lewis kendi kendini, *Dikkatli ol* diye uyardı, kalemini masanın üzerinden alarak, onu en emin gördüğü yere, kulağının arkasına yerleştirdi. "E, tabii, bunlar ilginç noktalar ve oldukça güzel yazılmış, ama bu yazıyı okuyan ve oraya gidip gitmeme konusunda karar verecek insanlar için bu bilgiler pek de gerekli değil gibi."

Bayan Sobel doğruldu, kızmıştı. "Ama bu yazılanlar doğru!" dedi.

Lewis onu yatıştırmak istiyordu, "Tabii ki doğru," dedi, "ben sadece gerekli olup olmadıklarından bahsediyorum. Yani havalandırma sisteminden söz etmek, insanlara yanlarında ceket getirmelerini söylemek, oldukça faydalı detaylar. Ama çorbadan söz ettiğiniz bölüm... yani her okuyucunun, çorbanın sizin tarzınızda yapılmamış olduğunu bilmesi gereksiz bir bilgi diye düşünüyorum." Sözlerini bitirdikten sonra gülümsedi ve bunun işe yaramasını ümit etti. Sonra muhtemelen işe yarayacak diye düşündü. Karısı Sharla -huzur içinde yatsın, iki yıl önce ölmüştü- her zaman ona o gülümsemesiyle her şeyi halledebileceğini söylerdi. Yakışıklı bir adam olmadığını biliyordu. Gözleri eskisi gibi iyi görünmese de, Paul Newman'dan çok, Walter Matthau'ya benzediğini söyleyebilirdi. Kulakmemeleri

bile kırışmıştı. Ama gülümsemesi hâlâ işe yarıyordu. "Eminim ki sizin çorbanızla karşılaştırıldığında diğer tüm çorbalar yavan kalır."

Bayan Sobel burnunu çekti. Şimdi biraz daha sakinleşmişti.

"Neden bunu yanınıza alıp tekrar incelemiyorsunuz? Yazdıklarınızın insanlara ne kadar faydalı olduğunu bir kez daha gözden geçirme fırsatınız olur." Bir an düşündü, sonra aklına gelen ilk ismi söyledi, "Bay ve Bayan Rabinowitz, akşam yemeği için oraya gitmeyi düşünüyor."

Bayan Sobel, "Rabinowitzler asla oraya gitmez," dedi. "Adam çok sıradan biri." Lewis büyük bir şaşkınlık içinde otururken, kadın çantasını ve ceketini topladı, yazısının kopyasını alarak dışarı yöneldi, o sırada Ella Hirsch içeri girmek üzereydi.

Ella, Lewis'in büyük bir memnuniyetle farkına vardığı gibi ne titriyor, ne de ikide bir kafasını sallıyordu. Bayan Sobel kadar yaşlı ve hassas değildi. Güzel kahverengi gözleri ve arkaya topladığı kızıla çalan saçları vardı ve Lewis onun, Altınçağ'da kalanların çoğunun tercih ettiği polyester pantolonla dolaştığını hiç görmemişti.

Ella, "Nasılsınız?" diye sordu.

Lewis başını sallayarak, "Aslına bakarsanız emin değilim," dedi.

Ella, düzgün, temiz biçimde yazılmış şiiri ona uzatırken, "Pek de iyiye benzemiyorsunuz," dedi. *Altınçağ*'ın en iyi yazarlarından biri olmasa da acaba Lewis, Ella'ya karşı bir şeyler mi hissediyordu? Lewis galiba öyle diye düşündü. Ama Ella'nın buna karşılık vereceğini sanmıyordu. Onu, yazacağı hikâyelerle ilgili konuşmak üzere kahve içmeye davet ettiğinde, kadın gayet memnun bir biçimde davetlerine uyuyor, ama kahve bittiğinde ona veda etmekte gecikmiyordu.

Kâğıdı klasörüne yerleştirirken, “Teşekkürler,” dedi. Sıradan bir soru soruyormuş havasında, “Bu hafta sonu neler yapmayı planlıyorsunuz?” diye ekledi.

Ella, “Yarın akşam çorbacı dükkânındayım ve körler için kasede alınmış, okunacak, daha doğrusu dinlenecek iki kitabım var,” dedi. Lewis bunun oldukça kibar bir yanıt olduğunu düşündü, ama sonuçta reddedilmişti. Onun, yaşadıkları sonucunda, erkeklerden gelen tüm telefonları onların yüzüne kapatmayı bir zorunlulukmuş gibi gören kadınla ilgili kitabı okuyup okumadığını merak ediyordu.

Lewis, “Şiir için teşekkür ederim. Yazılarını zamanında teslim eden bir siz varsınız,” dedi. Ella ona donuk bir şekilde gülümsedi ve kapıya yöneldi. Lewis belki de sorun görünüşümdedir diye düşündü. Bir keresinde evlilik yıldönümlerini kutladıkları Florida’da, Sharla ona buldog resimleri olan bir takvim hediye etmiş, o da karısını kendisine bir şey ima etmekle suçlamıştı. Kadın Lewis’in yanağına kuvvetli bir öpücük kondurmuş, muhtemelen modellik kariyeri sona erecek olsa da onu yine sevmeye devam edeceğini söylemişti.

Lewis hatıraları bir kenara atmak istercesine kafasını sallamış ve Ella’nın şiirine göz gezdirmeye başlamıştı. “Yanlızca Yaşlı Olduğum İçin” başlığını ve altındaki, BEN GÖRÜNMEZ DEĞİLİM mısrasını okuduktan sonra gülümsemiş ve aklından, Ella için bir deneme daha yapmaya değer diye geçirmişti.

ALTI

Rose Feller masaya doğru eğilerek, "Her zamanki şartlar mı Avukat Bey?" diye sordu. Yüzünün rengi atmış ve talihsiz bir biçimde griye çalan takım elbise giymiş olan karşı tarafın avukatı başıyla onayladı. Rose onun, "her zamanki şartlar"ın ne olduğunu bilmediğine bahse girebilirdi. Avukatın sözüne "her zamanki şartlar" diye başlamasını örnek alarak, o da her ifadesinden evvel aynı sözleri söylemeye başlamıştı.

Rose, "Peki herkes hazırsa başlayalım," dedi. Tek başına yüzlerce kere aynı işi yapmış olmasından dolayı, kendini göründüğünden daha güvenli hissediyordu. "Adım Rose Feller, Lewis, Dommel ve Fenick'te avukatım. Bugün Veeder Kamyon Şirketi'ni, şu anda sol tarafımda oturmakta olan Stanley Willet'i temsilen ve Veed'in hesaplarının denetçisi sıfatıyla burada bulunuyorum. Şimdi size Wayne LeGros'un ifadesini okuyacağım." Rose bir an durakladı ve masada oturan şahide baktı, soyadını doğru telaffuz ettiğini umuyordu. Wayne LeGros gözlerini ondan kaçırdı. Rose, "Wayne LeGros," diye devam etti. Yanlış telaffuz ederse adamın uyaracağını umut ediyordu. "Majestic İnşaat'ın başkanıdır. Bay LeGros bize adınızı ve adresinizi söyler misiniz?"

Kısa boylu, ellili yaşlarına gelmiş, kısa kesilmiş gri saçlı, parmağında değerli bir yüzük taşıyan Wayne LeGros, yutkunarak ve yüksek sesle, "Adım, Wayne LeGros. Philadelphia Tasker'da, 13. Sokak 5 numarada oturuyorum," dedi.

Rose, "Teşekkür ederim," dedi. Aslında adama acıyordu. Hukuk fakültesinden beri ifade almamıştı ama, davanın eğlenceli geçmeyeceğine emindi. "Bize unvanınızı söyleyebilir misiniz?"

LeGros konuşkan tavırlarla, "Majestic Şirketi'nin başkanı," dedi.

Rose tekrar, "Teşekkür ederim," dedi. "Şimdi, avukatınız eminim ki açıklamıştır, bugün bilgi toplamak için buradayız. Müvekkilim sizin ona borçlu olduğunuzu iddia ediyor..." Hızla notlarına göz gezdirdi. "Aletlerin kiralanmasından dolayı sekiz bin dolar borcunuzun olduğunu söylüyor."

LeGros, "Damperli kamyonlar," diye açıklama getirdi.

Rose, "Evet doğru," dedi. "Bize kaç kamyonun kiralandığını söyleyebilir misiniz?"

LeGros gözlerini kapatmıştı. "Üç."

Rose masanın üzerinden bir kâğıt aldı. "Bu Veeder'le imzaladığınız kiralama anlaşmanın kopyasıdır. Bu dökümanı on beş numaralı delil olarak mahkemeye sundum." Mahkeme raportörü başını sallayarak bu sözleri doğruladı. "Sizden altını çizdiğim satırları okumanızı rica edebilir miyim?"

LeGros derin bir nefes aldı ve gözlerini kısarak kâğıda baktı. "Burada Majestic'in üç damperli kamyon için Veeder'e haftada iki bin dolar ödeyeceği yazılı."

"Altındaki sizin imzanız mı?"

LeGros fotokopiyi incelemek için bir dakika kadar oyalandı. Sonunda, "Evet, benim imzam," dedi. Sesinde huzursuzluk hissediliyordu, parmağındaki yüzüğü çıkarıp masaya bıraktı. Yüzük masanın üzerinde dönüyordu.

Rose, "Teşekkür ederim," dedi. "Şimdi, bu Ryland'daki proje tamamlandı mı?"

"Okuldan mı söz ediyorsunuz? Evet."

"Peki Majectic İnşaat, yaptığı işin parasını tahsil etti mi?"

LeGros başını salladı. Avukatı ona bakarken kaşlarını kaldırmıştı. LeGros, "Evet," dedi.

Rose masanın üzerinden başka bir kâğıt daha aldı. "Bu mahkemeye on altı numaralı delil olarak sunulmuş, Ryland Okul Yönetimi'ne çıkardığınız faturanın bir kopyasıdır. Faturanın üzerinde 'tamamı ödenmiştir,' damgası bulunmaktadır. Söz konusu tutar ödenmiş midir?"

"Evet."

"Yani bu proje için çıkardığınız faturanın tamamını tahsil etmiş bulunuyorsunuz, öyle mi?"

Bir kez daha kafa sallandı, avukatın müvekkiline bir kez daha kötü kötü baktığı görüldü. Soru, bir kez daha "Evet"le yanıt buldu. Sonraki yarım saat boyunca Rose, LeGros'a damgalanmış faturalar yığını ve ödeme makbuzlarıyla ilgili özenle hazırlanmış sorular sordu. Mahkeme, Grisham romanlarındaki gerilimi yansıtmıyordu belki, ama Rose, yavaş ve emin adımlarla adamı hırpalıyor ve şansı yaver giderse onun işini orada bitireceğini düşünüyordu.

Rose, "Yani Ryland'deki iş tamamlandı ve siz taşeronlarınıza ödemelerinizi yaptınız, öyle mi?" diyerek durumu özetledi.

"Evet."

"Tabii Veeder haricinde..."

"Onlar paylarına düşeni aldı," diye mırıldandı. "Diğer şeyler karşılığında onlara ödeme yapıldı."

Rose kibarca, "Özür dilerim, anlamadım?" diye atıldı.

LeGros başını eğerken, "Diğer şeyler," diye tekrarladı. Kelimeleri yutarak, "Başka şirketlere olan borçları. Sevkiyatçıma

olan borçları," dedi. "Neden ona sevkiyatçım hakkında soru sormuyorsunuz?"

Rose, "Tabii ki soracağım," dedi. "Ama şu anda ifade verme sırası sizin. Hikâyenizi anlatma sırası sizde."

LeGros tekrar aşağı doğru, yüzüğüne, ellerine bakmaya başladı.

Rose nazikçe, "Bana sevkiyatçınızın adını söyleyin," dedi.

LeGros mırıldanarak, "Lori Kimmel," dedi.

"Kendisi nerede yaşıyor?"

LeGros somurtarak, "Benim yaşadığım adreste, Tasker beş numarada."

Rose nabız atışlarının hızlandığını hissetti. "O sizin..."

"Benim hanım arkadaşım," dedi LeGros, yüzündeki ifade, *Bundan bir şey mi çıkarmaya çalışıyorsun?* der gibiydi. Parmağınla Stanley Willet'e işaret ederek, "Ona, sorun Kimmel hakkındaki her şeyi biliyor," dedi.

LeGros'un avukatı, elini adamın koluna dayamıştı, ama LeGros duracak gibi değildi.

"Kimmel'in yaptığı fazla mesaileri sorun ona! Neden Kimmel'e hiçbir ödeme yapmadığını sorun! Kimmel şirketten ayrılırken ona söz verdiği tatillere ve altı güne ait ödemeyi neden yapmadığını sorun!"

LeGros'un avukatı, "Bir ara verebilir miyiz?" diyerek araya girdi. Rose bu teklifi onayladığını belirtircesine başını salladı. Mahkeme raportörü kaşlarını kaldırmıştı. Rose, "Tabii," dedi. "On beş dakika. "LeGros ve avukatı aceleyle koridora çıkarken Rose, Willet'i hemen ofisine aldı.

"Nedir bu olanlar?"

Willet omzunu silkti. "İsim tanıdık geliyor. Birkaç yere telefon açarsam..."

Rose başıyla telefonu işaret ederek, "Hat almak için doku-

za basın," dedi. "Bir dakika içinde burada olurum." Aceleyle tuvalete doğru yöneldi. İfade alırken sinirleri bozuluyordu ve sinirlerinin bozulması sık sık tuvalete gitmesi demekti, ayrıca...

"Bayan Feller?" Seslenen LeGros'un avukatıydı. "Sizinle bir dakikalığına görüşebilir miyim? Onu aceleyle toplantı odasına soktu. "Bakın, anlaşmak istiyoruz," dedi.

"Ne oldu?"

Avukat başını salladı. "Muhtemelen olanları tahmin edersiniz; müvekkilimin kız arkadaşı bir aralar sizin müvekkiliniz için çalışıyormuş. Bildiğim kadarıyla kadın hiçbir şey söylemeden şirketten ayrılmış, daha sonra tatilde ve hasta olduğu dönemlere ait parasını almayı hak ettiğini düşünmüş. Veeder kendisinden bunu unutmasını istemiş ve sanırım müvekkilim, kadının hakkı olduğunu düşündüğü bu parayı Veeder'den kesmiş."

"Bunu bilmiyor muydunuz?"

Avukat omuzlarını silkerek, "Bu davayı daha iki hafta önce aldım."

"Yani o..." Rose, özellikle imalı bir tonda konuşuyordu.

"Borcunu ödeyecek. Hepsini."

"Artı faizler. Bu dava üç yıldır sürüyor," dedi Rose.

LeGros'un avukatı çekingen davranıyordu. "Bir yıllık faiz," dedi. "Size hemen bir çek yazabiliriz."

Rose, "Bu konuyu müvekkilimle görüşmem için bana izin verin," dedi. "Ona bu teklifi kabul etmesini tavsiye edeceğim." Rose'un kalbi hızla atıyordu, kan damarlarına hücum etmişti. İşte zafer! İçinden dans etmek geliyordu. Bunu yapmak yerine, o sırada gözünü ofisindeki diplomalarına dikmiş olan Stan Willet'e geri döndü.

"Anlaşmak istiyorlar," dedi.

Willet, Rose'a bakmadan, "İyi," dedi. Rose hayal kırıklığına uğramıştı. Willet'in kendisi kadar heyecanlanmayacağını tabii

ki biliyordu. Sekiz bin dolar onun için çok ufak bir paraydı. Ama yine de bu zaferi Jim'le paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Tekrar konuya döndü. "Bize hemen bir çek yazmaya hazırlar, yani bu da demek oluyor ki, paranın peşine düşmeniz gerekmeyecek. Benim önerim, bu teklifi kabul etmekten yana."

Willet hâlâ diplomalarına ve çerçevelerine bakıyordu, "Güzel," dedi. "Çeki yazıp göndersinler." Sonunda Rose'a doğru dönmüştü. "İyi iş başardınız." Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Onları evraklarının içinde boğduk değil mi?"

Rose, "Evet," diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtti. Ama hayal kırıklığı devam ediyordu. Orada mükemmel bir iş çıkarmıştı! Eh, mükemmel olmasa da, oldukça parlak bir netice olduğu söylenebilirdi. İşinin ehli biri gibi davranmıştı. Kesinlikle öyleydi. Kahretsin, en ufak detayları bile incelemiş, bütün faturaların üzerinden tek tek geçmiş, müvekkilinin haklı olduğunu ispatlayacak bütün evrakları bulup çıkarmıştı. Stan Willet'le beraber asansörlere yürüdü, aceleyle ofisine dönerek, dahili hattan Jim'i aradı.

Sevinçle, "Ödeme yapmayı kabul ettiler," dedi. "Sekiz bin dolar, artı bir yıllık faiz."

Jim, memnun olduğunu belirtir bir sesle, "İyi iş çıkardın," dedi. Sesinden, o sırada başka bir işle ilgilendiği belliydi. Arkaplanda bilgisayarının mouse'unun tıklaması duyuluyordu. "Bana bu davayla ilgili bir rapor hazırlayabilir misin?"

Rose başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetmişti. "Tabii," dedi, "Öğleden sonraya yetiştiririm."

"Tebrikler," dedi Jim. Sesi biraz yumuşamıştı. "Eminim ki harikalar yaratmışsındır."

Rose, "Onları evrakların içinde boğdum," dedi. Jim'in nefes alışını ve arkadan gelen bazı sesler duyuyordu.

"O neydi?"

"Hiçbir şey." Rose, veda etmeden telefonu kapattı. O anda ekranında bir mesaj belirdi. Jim'den geliyordu. Hemen açtı.

Mesajda, "Özür dilerim, rahat konuşamıyorum," yazıyordu. Rose kelimeleri okurken kalbinin hızla atmaya başladığını fark etti. "Bu gece sana uğrayabilir miyim?"

Yanıtı yazmakta gecikmedi. "EVET!" Sonra iskemlesine sırtını dayadı, neşesi yerine gelmişti, sonunda yaşamındaki her şeyin yoluna girdiğini düşünüyordu. İşinde başarı kazanmıştı. Cuma akşamıydı ve geceyi yalnız geçirmeyecekti. Yanında sevdiği adam olacaktı. Her ne kadar kız kardeşi kanepesinde kamp kurmuş da olsa, bu durum sonsuza dek sürmeyecek diye düşündü ve raporunu yazmaya koyuldu.

Kendini aşırı derecede iyi hissetme duygusu öğleden sonra saat dörde kadar, mutluluk hissi ise saat altıya kadar sürmüştü. Saat dokuza geldiğinde Jim hâlâ ortalarda yoktu, Rose'un ruh hali dibe vurmaya başlamıştı. Banyoya gittiğinde, yardımsever kardeşinin banyodaki aynanın üzerine *Allure'den* alınmış bir makale yapıştırdığını gördü. Başlıkta, "Bu Sezonun En İyi Yüzleri" yazıyordu. Lavaboda duran cımbızı fark etti.

Rose kendi kendine, "Tamam," dedi, "mesajı aldım." En azından bu yolla -eğer Jim gelirse- onun karşısına mükemmel kaşlarla çıkacaktı. Rose aynada kendini inceledi, daha farklı bir kız olarak doğmuş olsaydı, hayatının çok daha kolay olacağını düşündü. Belki çok daha farklı olmayacaktı ama, o anda olduğundan biraz daha zayıf olsaydı, daha iyi, daha güzel, daha fiyakalı bir hayata kavuşacağı kesindi. Tabii bu durum diğer yönlerden onu nasıl etkilerdi, işte o konuda bir fikri yoktu.

Rose on üç yaşındayken, Maggie'yle beraber Sydelle'in evine taşınmışlardı. "Çok iyi olacak," demişti Sydelle, o meşhur tatlı sesiyle. "Bir sürü boş odamız var. "Ev, parlak beyaza bo-

yanmış duvarları olan dört odalı modern bir ucubeydi. Dışardan bakıldığında çıkmaz sokağa girip yere çakılmış bir uzay gemisini andırıyordu. Evin büyük pencereleri, garip biçimli odaları vardı. Mesela yemek odası, neredeyse bir üçgen biçimindeydi, yatak odası kareyle dikdörtgen arası bir şekilde inşa edilmişti. Odalara bir sürü cam masa konmuştu, keskin hatlı cam-metal mobilyalar vardı ve her yere aynalar yerleştirilmişti. Buna, her yeri parmak izleriyle dolu ve nefes alıp verirken üzerinde oluşan buharlarıyla, mutfaktaki ayna kaplı duvar da dahildi. Mutfak içinde yaptığınız her hareket, aldığınız her ısırık aynaya yansıyordu. Ayrıca aşağı kattaki bayanlara mahsus tuvalette ve her banyoda dijital tartı aleti vardı. Buzdolabının üzerinde mıknatıslarla tutturulmuş, diet yapmayı özendirici sloganlar göze çarpıyordu. Bunlar arasında Rose'un aklında kalanlardan biri, büyük bir iştahla otları yemekte olan bir inek resminin altında yazan, "Kutsal İnek! Yine mi tıkınıyorsun?" yazısıydı. Göze çarpan her yer, her mıknatıs, bütün tartı aletleri; bütün bunlar adeta Rose'un yetersizliğini, kadınsılıktan uzak halini, yetersiz görünümünü ve şişmanlığını vurgulamak için Sydelle tarafından gönderilen mesajlardı.

Eve taşındıkları hafta Rose babasından para istemişti.

Babası ona kaygıyla bakarak, "Özel olarak ihtiyacın olan bir şey var mı?" diye sormuştu. Rose, her hafta aldığı beş dolarlık harçlık dışında babasından asla para istemezdi. Babasını düzenli olarak çarpan Maggie'ydi; sürekli Barbie bebekler, yeni beslenme çantası, kokulu kalemler, parlak çıkarmalar ve odasının duvarlarına asmak üzere, Rick Springfield posterleri isterdi.

Rose, "Okul ihtiyaçları için," demiş, babası da ona on dolar vermişti. Rose aldığı parayla bir kırtasiyeciye giderek mor kaplı bir not defteri almıştı. Okul döneminin kalan bölümünde bu

deftere kadınların davranışlarını, neler yaptıklarını not etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Bu onun gizli projesiydi. Biliyordu, Sydelle'den yardım istemiş olsa kadın ona bu konuda çok şeyler anlatabilir, ona kadınların neler yaptıklarını veya yapmadıklarını, neler giydiklerini ve en önemlisi neler yiyip, yemediklerini söyleyebilirdi, ama Rose bütün bunları bizzat kendisinin görmesini istemişti. Geriye baktığında, aslında kızlarla ilgili önemli bilgileri çok iyi anlamış olması gerekirken, belirsiz birtakım bilgilerle yetindiğini fark ediyordu. Aslında doğru dürüst bir şeyler yaptığı da söylenemezdi. Sydelle'in ona cilt bakımı ve kalori hesaplama konularında çok yardımı olmuştu, ama Rose sonuçta bütün bunların suçlusunun, ölmüş annesi olduğuna inanıyordu. Bu durum Rose'u, bulmacayı kendi başına çözmesi yolunda daha da kararlı hale getirmişti.

Rose defterine, "Tırnaklar kavisli olacak, düz değil!" veya "Aptalca şakalar yok!" tarzı, yol gösterici notlar alıyordu. Babasını, kendisine *Onyedi* ve *Genç Bayanlar* dergilerinin bir yıllık aboneliğini hediye etmesi konusunda ikna etmiş, söz konusu dergilerin kapağında gördüğü ilan üzerine harçlığını biriktirerek, *Nasıl Popüler Olunur?* isimli kitabı almıştı. Bu kitabı, din bilginlerinin kutsal kitapları inceledikleri gibi dikkatle incelemişti. Öğretmenlerini, komşuları, kardeşini, hatta kafeteryada gördüğü saçları fileyle örtülü kadınları gözlemleyerek, kızlar ve kadınlar hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı. Bunun matematik problemine benzediğini düşünmüştü; bir kere çözdükten sonra; bir kere ayakkabı, elbise, saç modeli ve doğru kişilik arasındaki (ve tabii ki, doğru kişiliğin ne olduğunu anladıktan sonra) denklemi hallettikten sonra, insanların kendisini beğenmelerini sağlayabilecekti. Aynı Maggie gibi, o da popüler bir kız olacaktı.

Elinde cımbızla aynaya yaklaştığında, nefesinin oluşturdu-

ğu buharı temizlerken, tabii sonuç bir felaket oldu diye düşündü. Bütün planlar, tuttuğu notlar hiçbir işe yararamamıştı. Popüler olmak onun asla çözemeyeceği bir şifreydi. Ne kadar çok not tutmuş olursa olsun, okul kafeteryasında çantası iskemlesinin arkasına asılmış, önünde diyet kolası ve havuçları duran Bayan Tilki ve Gail Wylie ile ne kadar çok vakit geçirdiğini hayal ederse etsin, işler umduğu gibi yürümemişti işte.

Lisede giyimine, makyajına, saçlarına ve tırnaklarına özen göstermekten vazgeçmişti. Dergilerdeki bir erkekle nasıl konuşulacağını, kaşların açısının tam olarak nasıl olması gerektiğini dikte eden ve tavsiyelerde bulunan yazıları okumayı bırakmıştı. Popüler ve güzel olma yolundaki tüm umutlarını yitirmiş, geriye bir tek ayakkabılarına gösterdiği özen kalmıştı. Ona göre ayakkabı seçimi doğru yapılmalıydı. Ayakkabılar, üzerinde değişiklik yapılacak şeyler değildi; yukarı veya aşağı kıvrılacak yakaları, toplanacak veya serbest bırakılacak manşetleri, üzerlerine takılması gereken aksesuvarları, giysileriyle uyum sağlaması gereken saçları (Rose'un durumunda genellikle uyumsuzluk söz konusuydu) yoktu. Ayakkabı, ayakkabıydı işte. Onları, giysilerine uyduramamış bile olsa yanlış giyecek hali yoktu. Ayakları her zaman iyi görünüyordu. Ayak bileklerinden yukarı bakıldığında her zaman kaybetmeye mahkûm biri olduğu belli olsa da, bileğinden aşağı bakıldığında kısmen de olsa popüler bir kıza benziyordu.

Rose otuz yaşındaydı ve tam yaşını gösteriyordu; son moda topukları ve nubuk-süet seçimi dışında, modayla alakalı olduğunu gösteren hiçbir ipucu yoktu onda. Rose iç geçirdi ve gözlerini kısarak aynadaki görüntüsüne baktı. Kaşları çarpık duruyordu. "Kahretsin!" dedi. Tam cımbızı yüzüne götürecekti ki kapı çalındı.

Maggie neşeli bir sesle, "Açıyorum!" dedi.

Rose, "Hayır, olamaz," diye inledi. Aceleyle banyodan çıktı, kardeşinin yanından geçerken onu itekledi, ondan da aynı karşılığı gördü.

"Tanrım! Nedir senin problemin? "Maggie omzunu oğuştururken soruyordu.

Rose, "Yanlızca kenara çekil," dedi. Cüzdanını alarak içinden bir tomar para çıkardı ve Maggie'nin eline tıkıştırdı. "Git buradan! Sinemaya falan, bir yerlere git işte!"

Maggie, "Saat neredeyse on oldu," dedi.

Rose, "Sen de gece matinesine girersin," derken, kapıyı açtı. Güzel tıraş losyonu ve onu bastıran viski kokusuyla Jim, elinde bir düzine kırmızı gülle kapıda duruyordu.

"Merhaba hanımlar," dedi.

Maggie çiçekleri adamın elinden alırken, "Ne kadar da güzeller!" diyordu. Ardından çiçekleri ablasının eline tutuştutarak, "Rose bunları bir vazoya koysana," dedi. Jim'e dönerek, "Paltonu alabilir miyim?" diye sordu.

Tanrım! Rose dişlerini gıcırdatmaya başladı ve mutfağa yürüdü. Oturma odasına döndüğünde Maggie ve Jim yan yana kanepede oturuyorlardı. Maggie hiç de evden gideceğe benzemiyordu. Rose, ona verdiği paranın ortadan yok olduğunu fark etti. Maggie, Jim'e doğru eğilerek, neşeli bir sesle, "Evet Jim, nasılsın?" diye sordu. Bu sırada, göğüs dekoltesini cömertçe ortaya sermişti.

Rose, o anda oturmaya elverişli tek yer olan kanepenin koluna dayanarak, "Maggie," dedi. "Senin akşam için programın yok muydu?"

Kardeşinin yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi. "Hayır, Rose," dedi. "Bu gece evdeyim."

YEDİ

Maggie Feller, pazartesi sabahı sırt çantasını omzuna atarak otobüse binmiş ve New York'a doğru yola çıkmıştı. Saat dokuz buçuktu ve seçmeler dokuzda başlayacaktı. Bol paçalı kot pantolunuyla beraber, kahverengi Nine West çizmeleri veya, etek ve fileli çoraplarıyla Stuart Weitzman Mary Janeslerini giymek arasında kararsızlığa düşmemiş olsa, daha erken orada olabilirdi.

42. Cadde'nin köşesini döndüğünde, bir anda kendini kötü hissetti. MTV stüdyosunun pencerelerinin önünde binlerce insan vardı, kaldırımların her santimi, Broadway'in her yeri insanlarla doluydu.

Maggie, kovboy şapkası takmış bir kızı durdurdu. "Seçmeler için mi geldin?"

Kızın yüzü asıldı. "Öyleydi. Ama ilk üç bin kişiyi aldılar, diğerlerine eve dönmelerini söylediler."

Maggie şimdi kendini çok daha kötü hissediyordu. Böyle olmayacaktı! Kesinlikle böyle olmayacaktı! Yüksek topuklarının ona izin verdiği ölçüde kalabalığa doğru hızla yürüdü ve işi başından aşkın olduğu her halinden belli, üzerine sarı MTV lo-

golu mont giymiş, elindeki telsizle konuşan kadının yanına geldi. Maggie kendi kendine *güvenini kaybetme* diye telkinde bulundu ve kadının omzuna dokundu.

"Ben seçmeler için geldim," dedi.

Kadın olumsuz anlamda kafasını salladı. Elindeki klipsli tahtadan başını kaldırmadan, "Üzgünüm tatlım," dedi, "kapılar kapandı."

Maggie sırt çantasına doğru hamle yaparak, içinden aşırdığı Midol şişesini çıkardı ve kadının suratına doğru salladı. "Benim sağlık problemim var."

Kadın, kaşlarını çatarak ona doğru baktı. Maggie parmaklarıyla şişenin üzerindeki etiketi kapatmaya çalışmıştı ama yeterince hızlı davranamamıştı. "Midol?"

Maggie, "Beni halsiz bırakan adele kasılmaları oluyor," dedi. "Ve bu arada, eminim ki Amerikan Engelliler Birliği'nden haberiniz vardır."

Şimdi kadın kendisine büyük bir merakla bakıyordu.

Maggie, "Rahmimdeki sorunlar nedeniyle bana ayırımcılık yapamazsınız," dedi.

Kadın, "Sen ciddi misin?" diye geveledi. Ama Maggie onun sinirlenmekten çok, eğlendiğini görebiliyordu.

"Bak, sadece bir şans ver bana," diye yalvardı. "Philadelphia'dan onca yolu bunun için geldim."

"Burada Idaho'dan gelmiş insanlar da var."

Maggi gözlerini yuvarladı. "Idaho! Orada kablolu televizyon bile olduğunu sanmıyorum. Bak, buraya gelebilmek için bir sürü masraf yaptım."

Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Belki bilmek istersin, vücudumda MTV logosu dövmesi bile var."

Geçmek bilmeyen bir an boyunca Maggie, kadının bunu

görmek isteyebileceğini düşündü. Kadın ise güldü, elindeki klipsli tahtaya bir şeyler yazdı ve eliyle ona gelmesini işaret etti. "Adım Robin, beni izle," dedi. Kadın arkasını döner dönmez Maggie sevinçten havaya sıçradı, topuklarını havada birbirine vurdu ve neşeyle çığlık attı. Başarmıştı! Robin'in arkasından giderken, en azından bu aşamayı geçtim diye düşündü. Şimdi sıra jüriyi kendine hayran bırakmaya gelmişti.

. . .

İçeri girdiğinde, koridorların kaldırımlardan daha kalabalık olduğunu gördü. Çevrede, yerlerde sürünen kot pantolonlu bandanalı erkekler, mini etek ve göbeklerini açıkta bırakan tişört giymiş, ellerindeki ufak aynalarla makyajlarını düzelten çok güzel kızlar dolaşıyordu. Maggie, bu gençlerin büyük bir kısmının yirmili yaşlarının başlarında olduğunu düşündü ve Robin'in kendisine doldurması için verdiği forma, yaşını beş yıl küçülterek yazdı.

Önünde duran, giyimiyle kendisini Ginger Spice'a benzetmeye çalışmış, uzun boylu, sıska kız Maggie'ye, "Nerelisin?" diye sordu.

Maggie cana yakın olmanın kendisine bir şey kaybettirmeyeceğini düşünerek,

"Philadelphia," dedi. "Adım Maggie."

"Ben de Kristy. Heyecanlı mısın?"

Maggie formuna gösterişli bir imza attıktan sonra, "Pek değil. Bizden ne beklediklerini bile tam olarak bilmiyorum," dedi.

Kristy iç geçirerek, "Otuz saniye boyunca kameraya konuşmamızı istiyorlar," dedi.

"Keşke bizden dans etmemizi veya şarkı söylememizi isteseler. Dört yaşımdan beri dans dersleri alıyorum. Tap ve caz

dansında oldukça iyiyim, iyi şarkı söylerim, söyleyeceğim sözleri de çok iyi ezberledim."

Maggie yutkundu. Kendisi de on iki yıl boyunca dans dersleri almıştı, ama rol yapmayı bilmiyordu, ayrıca seçmeleri kazandıktan sonra MTV'nin kendisini kutlamak amacıyla göndereceği çiçekler için hafızasında tutabildiği tek şey, Rose'un ev adresiydi. Kristy parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek, "Bilemiyorum," diye mırıldandı. Saçlarını önce başının üzerinde toplamış, sonra açmıştı. "Hangisi daha iyi?"

Maggie, Kristy'ye dikkatle bakıyordu. "Fransız modeline ne dersin?" diyerek sırt çantasını açtı, içinden saç fırçasını, saç spreyini, tokalarını çıkardı. Sıra ilerlemeye başlamıştı. Maggie sıranın önüne gelene kadar üç saat uçup gitmişti bile. Bu arada Kristy'nin saçını yapmış, makyajını yenilemiş, on sekiz yaşındaki Kara isimli bir kızın gözlerine far sürmüş ve arkasındaki Latisha'ya, Rose'un Nine West çizmelerini ödünç vermişti.

Kameranın arkasında sıkılmışa benzeyen adam, "Sıradaki!" diye seslendi.

Maggie derin bir nefes aldı, sıcaklık veren spotun altındaki mavi renkli halının üzerine adımını attığında çok neşeliydi, yüzü parlıyordu, hiç heyecanlı hissetmiyordu kendini, aksine güveni tamdı. Kameramanın arkasında duran Robin, Maggie'yi görünce sırıttı ve ona her şey yolunda gidecek anlamına gelen bir işaret yaptı.

"Bize adını söyle, lütfen," dedi.

Maggie gülümseyerek, "Adım Maggie Feller," dedi. Sesi alçak ama net çıkıyordu. Tanrım, kameranın üst kısmındaki monitörden kendisini görebiliyordu! Fark ettirmeden oraya doğru baktı. Televizyona çıkmıştı! Harika görünüyordu!

Robin, "Maggie May mi?" diye sordu.

Maggie, "Annem ismimi bir şarkıdan esinlenerek koymuş.

Sanırım müzikal yeteneğim daha o zamanlar anlaşılıyordu."

Robin, Maggie'nin formuna göz gezdiriyordu. "Burada, eskiden garsonluk yaptığın yazıyor," dedi.

Maggie dudaklarını yalarken, "Doğru," diye yanıtladı. "Sanırım bu bana rock yıldızlarıyla beraber çalışma yönünde çok büyük tecrübe kazandırdı."

Robin, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Gözlemelerini birbirlerine fırlatarak kavga eden çocuklarla başa çıkmayı öğrendikten sonra, her şeyin altından kalkabilirsiniz. Garsonken, her türden insanla karşılaşırsınız. Birçok şeye alerjisi olan, diyet yapan kızlarla uğraşırsınız." Maggie sesini şımarık çocuklara benzeterek, "Bunun içinde fıstık var mı?" diyerek onların taklidini yaptı. "Buzlu çay dahil, her şeyi isterler. Seçici vejeteryanlarla, Zone dieti yapanlarla, şeker hastalarıyla, tuz yememesi gereken yüsek tansiyonlularla..." O anda Maggie kendini kaptırmış gidiyordu; spotları, yarışmada olduğu gerçeğini, hatta Robin'i ve beyzbol şapkalı çocuğu yok sayıyordu. Her zaman olmasını beklediği gibi, sadece o ve kamera vardı. "Eğer buzlu kahveyi bir adamın kucağına dökme gafletinde bulunmuşsanız, o da bahşişi göğsünüze sıkıştırmaya çalışacaktır; yani Kid Rock gibi yıldızlardan korkmanız için bir sebep yoktur."

Robin, "Ne tür müzikten hoşlanırsın?" diye sordu.

Maggie, "Her türlü," diye yanıtladı onu. Dudaklarını yaladı ve saçlarını düzeltti. "İdolüm Madonna'dır. Tabii o yoga meseleleri haricinde. Ben o işe pek ısınamadım. Tabii aynı zamanda Whiskered Biscuit isimli toplulukta vokalistim..."

Kameranın arkasındaki adam gülmeye başlamıştı.

Maggie, "Belki çok yakında şarkımız bir numara olacak, 'Pembe taraflarımı yala' isimli şarkımızı biliyorsunuzdur," dedi.

Kameraman, “Bize o şarkıdan biraz mırıldanabilir misin?” dedi.

Maggie o anda adeta ışık saçıyordu. Sonunda beklediği an gelmişti. Çantasından çıkardığı saç fırçasını bir mikrofon gibi tutarak kafasını geriye doğru attı ve şarkıyı söylemeye başladı. “Pembe taraflarımı yala! Kendine bir içki hazırla! Problemlerini dinlemek istemiyorum, neyim ben, senin kahrolası kafa doktorun mu? “Bir an için aklından MTV’de “kahrolası” kelimesini kullanmanın doğru olup olmadığını geçirdi. Ama iş işten geçmişti tabii.

Robin, “Senin hakkında bilmemiz gereken başka şeyler var mı?” diye sordu.

Maggie, “Yanlızca prime time için hazırlıklı olduğumu bilin yeter,” dedi. “Eğer Carson Daly hâlâ bekârsa, telefon numaram sizde var nasılsa.” Kameraya doğru bir öpücük gönderdi, sonra alay edercesine dilini çıkardı ve piercing’ini gösterdi.

Kristy, “Yapmadığı kalmadı,” diye fısıldıyordu. Latisha alkışlarken, Kara onun ne kadar başarılı olduğunu belirten bir hareket yapmıştı. Robin içinde bulunduğu kabinden dışarı çıkarak, Maggie’nin omzuna vurdu, kolundan tutarak onu koridora çıkardı ve içinde on on iki kişinin bekleştiği bir odaya aldı. “Tebrikler,” diye fısıldadı. “Birinci aşamayı geçtin.”

Rose ısrarla, “Nerdesin sen?” diye soruyordu.

Maggie onu cep telefonundan aramıştı; bağırarak, “New York’tayım!” dedi. “MTV, VJ seçmeleri yapıyor ve bil bakalım ikinci aşamaya katılmaya hak kazanan kim?”

Telefonun öbür ucunda sessizlik vardı. Rose sonunda, “Bana iş görüşmesine gideceğini söylemiştin,” diyebildi.

Maggie’nin sinirden yüzü kızardı. “Bu iş görüşmesi değil mi?”

Rose, "Olmayacak işler peşinde koşuyorsun," dedi.

"Tanrım, benim adıma sevinmedin mi?" Yanında duran uzun boylu, deri ceketli kız kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Maggie de ona aynı şekilde karşılık verip, odanın köşesine doğru yürüdü.

"Bir işe girersen sevinirim tabii."

"İşi alacağım!"

"MTV'nin seni işe alacağından emin misin? Peki ne maaş verecekler?"

"Çok," diye yanıtladı Maggie. Aslında bunu bilmiyordu ama herhalde iyi para verirlerdi. Sonuçta bu bir televizyon kanalıydı, değil mi? "Senin kazandığından bile fazla. Ne düşünüyorum biliyor musun, bence sen beni kıskanıyorsun."

Rose iç geçirerek, "Hayır, kıskanmıyorum," dedi. "Tek istediğim, New York'a gidip paranı boşa harcayacağına, ünlü olma saplantından kurtulup kendine bir iş bulman."

"Ve senin gibi olmam," dedi Maggie. "Hayır, teşekkürler."

"Telefonu kapatıp, çantasına koydu, çok öfkelenmişti. Kahrolası Rose! Neden ablasının kendisi için sevineceği veya seçmelerde herkesi kendine hayran bıraktığını duymaktan etkileneceği gibi bir düşünceye kapılmıştı ki? Rujunu almak için çantasına doğru uzanırken, kahrolası ablalığını gösterdi işte diye düşünüyordu. Seçmeleri kazanacak, işi alacak ve Rose bir dahaki sefere her zamankinden çok daha güzel haliyle kendisini televizyondan izleyecekti.

"Maggie Feller?"

Maggie derin bir nefes aldı, rujunu son bir kere kontrol etti ve rüyalarına kavuşmak üzere yürümeye başladı. Bu kez onu, paslanmaz çelik platforma oturtulmuş, insanı kör eden parlak ışıkların aydınlattığı daha büyük bir odaya aldılar. Robin elindeki klipsli tahtanın üzerinden Maggie'ye gülümsedi ve ona bir televizyon setine doğru bakmasını işaret etti.

Robin, "Daha önce hiç TelePrompTer cihazına bakarak okumuş muydun?" diye sordu.

Maggie kafasını hayır anlamında salladı.

Nasıl olduğunu gösterirken, "Hiç zor bir şey değil," dedi. Yerde x şeklinde bantlanmış işaretin tam üzerine gelip durdu ve ekrana baktı. "Birazdan izleyecekleriniz!" diyerek yazıyı okumaya başladı. Sesi yüksek ve canlı çıkıyordu. "Spice Girls'ün yeni parçası ekranlarınızda olacak! Sakın kumanda aletinize dokunmayın, çünkü birazdan Britney Spears da stüdyomuzda olacak!"

Maggie durmuş, televizyona bakıyordu. Kelimeler ekrandan akıyor ve o kadar hızla değişiyordu ki, aniden midesi bulanmaya başlamıştı. Kelimeleri okuyabiliyordu. Hem de gayet güzel okuyordu. Yanlızca diğer insanlar kadar hızlı değildi. Hele kelimeler böylesine hareket ederken...

Robin'in kendisine baktığını fark etti. "Tamam mı?"

"Ah, tabii!" dedi Maggie. Yerde işaretlenmiş noktaya yürüdü. Kendi kendine, "Birazdan izleyecekleriniz," diye fısıldıyordu. Kafasını salladı, dudaklarını yaladı. Tepesindeki ışıklar bir alev kadar yakıcıydı. Terlemeye başladığını hissetti. Kameraman, "Hazır olduğunuzda başlayabiliriz," diye seslendi.

Maggie, kendine olan güvenini yitirmiş biçimde, "Birazdan izleyecekleriniz," diye başladı. Kelimeler monitörden akmaya başlamıştı. "Spice Girls'ün..." Ekrana gözünü dikti. Kelimeler yerlerinde durmuyordu. "Yeni video klibi ve..." Hayır, kahretsin. "Klipi değil, klibi olacak," dedi kendi kendine. Yüksek sesle, "Video klibi," dedi ve o anda belki de milyonuncu kez, kelimelerin ağzından neden olması gerektiği gibi çıkmadığını merak etti. Kameraman gülüyordu ama bu anlayış dolu bir gülüştü. Maggie ekrana baktı, içinden, *lütfen bunu doğru dürüst okuyabileyim* diye dua ediyordu. Ekranda, B ve Y harflerinin oldu-

ğu bir kelime gördü. Neydi? "Boyz II Men?" diye tahmin yürüttü. "Evet. Motown Philly geri döndü! Ve..."

Kameraman ve Robin merakla Maggie'ye bakıyordu. Robin, "İyi misin?" diye sordu. "Ekranı görebiliyor musun? Tekrar deneyelim mi?"

Bu kez Maggie her zamankinden daha da yüksek sesle, "Birazdan izleyecekleriniz!" diye başladı. *Tanrım, lütfen* diye aklından geçirdi. *Asla senden başka bir şey istemeyeceğim, yalnızca şunun altından kalkmama izin ver.* Ekrana gözünü dikti, *b*'ler *d*'lerle karışıyor, *u*'lar *v*'lere benziyordu. "Bir reklamdan sonra, harika müziklerle karşınızda olacağız..." Şimdi de kelimeler çiviyazısına dönüşmüştü, Robin ve kameraman ona çok iyi okuyorsun dercesine bakıyordu. Ona acımışlardı.

Maggie hışımla, "Birazdan dün ekrana getirdiğimiz saçmalıkların aynısını izleyeceksiniz," dedi ve topukları üzerinde -Rose'un topukları- dönerek, kapıya doğru ilerledi. Beceriksizliğine isyan ediyordu. Koşarak bekleme odasına gitti, az kalsın deri ceketli kızı yere seriyordu. Robin'in son kez, "Sıradaki! Haydi acele edelim millet; yapacak daha çok işimiz var," dediğini işittiğinde, kendini koridora atmıştı bile.

SEKİZ

Lewis Feldman bir elinde bir buket lale, diğer elinde bir kutu çikolata, üzerinde kışlık paltosuyla titriyordu. Bu işin daha kolay bir yolu yok mudur diye merak ediyordu. Derin bir nefes aldı ve Ella Hirsh'in kapısını çaldı.

Kendi kendine, "Söyleyebileceği en kötü şey, 'hayır' olur," diye telkinde bulundu. Laleleri sol eline, çikolata kutusunu sağ eline alarak yerlerini değiştirdi ve pantolonuna şöyle bir baktı. Bütün çabalarına rağmen buruşuklukları tam olarak gideremememişti; ceplerinden birinin kenarında da lekeler görünüyordu. Lewis, herhalde kalem akmış diye düşünürken, yakından baktığında şüphelerinde haklı olduğunu fark etti.

"Hayır," beni öldürmez diye içinden geçirdi yine. Üç yıl önce geçirdiğim küçük kalp krizi beni öldürmediğine göre, Ella Hirsch'in beni reddetmesi öldürmez diye düşünüyordu. Ayrıca, o daha kancasına yem bile takmadan, teknesine atlayacak başka balıklar da vardı, denizde. Ama o, ne Sharla'nın cenazesinden iki hafta sonra kendisine uğrayan ve kırışmış göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak biçimde düğmelerini açmış Lois Ziff'le, ne de geçen ay kapısının altından attığı zarf içindeki "Ne

zaman hazır olursan" notuyla beraber kendisine iki sinema bileti yollayan Bonnie Begelman'la ilgileniyordu. Sharla'nın ölümünden sonra, kendisinin Tencere Geçidi adını verdiği ve düzinelerce kadının kendisine ilgi gösterdiği günlerden sonra, hiçbir zaman hazır olabileceğini düşünmemişti. Kaldı ki karısı, onun yalnız kalmaması gerektiğini ısrarla söylerdi.

"Birini bul," demişti karısı. Son kez hastaneye kaldırılmıştı, bu durumu aralarında hiç konuşmamış olsalar da, bunu ikisi de biliyordu. Lewis, karısının hasta yatağında, iğne batırılmamış elini avucuna almış, ince saçlarını okşamıştı.

"Sharla, bundan söz etmeyelim," demişti. Karısı kafasını sallayarak ona bakmıştı, mavi gözlerinde, eve döndüğünde onu koltukta sessizce otururken bulduğu günden beri pek sık görmediği o kıvılcım vardı. O gün, daha karısı kafasını kaldırmadan ve neler olup bittiğini ona anlatmadan o her şeyi anlamıştı. *Kanser geri dönmüştü.*

Karısı, "Yalnız kalmanı istemiyorum," demişti. "Senin o tatsız dullardan biri haline gelmeni istemiyorum. Sonra yemeklerinde tuzu da fazla kaçırırsın."

Lewis, "Bütün endişelendiğin şey bu mu?" diye takılmıştı ona.

"Hayata küsmüş adamlar çekilmez oluyor," dedi. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Lewis içebilmesi için bardağı dudaklarına yaklaştırdı. "Hayata küsmüş, acayip biri olmanı istemiyorum." Sesi gittikçe duyulmaz oluyordu. "Biriyle beraber olmanı istiyorum."

"Bana yakıştırdığın biri var mı?" diye sormuştu Lewis. "Özellikle dikkatini çeken biri?"

Yanıt gelmemişti. Karısının uyuduğunu düşünmüştü, gözkapakları düşmüş, zayıf göğsü, yeni değiştirilen bantların altında yavaşça inip kalkıyordu. Ama hâlâ ona söyleyecek şeyleri

vardı. Zar zor da olsa, "Mutlu olmanı istiyorum," demişti. Lewis başını eğmişti; karısına, âşık olduğu ve elli üç yıl beraber yaşadığı kadına bakarsa, ağlamaya başlayacağından ve gözyaşlarını durduramayacağından korkuyordu. Öylece, karısının elini tutarak yatağın yanında oturmuş ve kulağına onu ne kadar çok sevdiğini fısıldamıştı. Karısı öldükten sonra başka bir kadına asla bakamayacağını, kadınların ona hiçbir biçimde cazip gelmeyeceğini düşünmüştü. Ta ki o ana kadar.

Olay, Ella'nın ona Sharla'yı anımsatması değildi. En azından fiziksel olarak birbirlerine benzemiyorlardı. Sharla ufak tefek bir kadındı, yaşlılık günlerinde her zamankinden daha da ufak görünüyordu. Yuvarlak mavi gözleri, kısa kesimli sarı saçları, hiç de hoşlanmadığı, büyük bir burnu, büyük bir poposu vardı. Mercan rengi ruj sürmekten ve takı takmaktan hoşlanırdı. Özellikle renkli cam boncuk kolyeler, yürürken sallanan parlak küpeler takmaktan hoşlanırdı. Karısı ona, gökkuşağı renklerinde tüyleri olan, egzotik ufak kuşları anımsatırdı. Ella ise daha farklıydı. Daha uzun boylu, güzel hatları olan bir kadındı, düzgün bir burnu, güzel bir çenesi vardı. Altınçağ'daki kadınların saçları genellikle kısayken, o uzun kumral lülelerini başının etrafına dolardı. Ella ona az da olsa Katharine Hepburn'ü anımsatıyordu. Ama onun korkutucu derecede kusursuz haline değil, biraz melankoli bulaşmış haline benziyordu.

"Hepburn," diye mırıldandı. Bu komik düşünceleri kovmak istercesine başını salladı. Yavaş yavaş basamakları tırmanmaya başladı. Bari gömleğim buruşmamış olsa diye geçirdi içinden, keşke bir şapka taksaydım diye düşündü.

"Oo, merhaba!"

Lewis o kadar ürkmüştü ki, bir adım geri sıçradı ve daha önce hiç görmediği kadının yüzüne baktı.

Kadın onun merakını gidericesine, "Mavis Gold," diye ken-

dini tanıttı. "Peki böyle giyinmiş, nerelere gidiyorsunuz?"

"Ee, şey..."

Mavis Gold ellerini çırptı; bu hareketi kolunun sarkık etlerinin titremesine yol açmıştı. "Ella!" diye fısıldadı. Aslında sesi öylesine yüksek çıkmıştı ki, caddeden geçen arabaların içindekiler bile muhtemelen duymuştur diye düşündü Lewis. Takdir ettiğini belirtircesine parmaklarını lalerin üzerinde gezdirmeye başlamıştı. "Harika görünüyorlar. Siz çok nazik bir erkeksiniz." Mavis'in gözleri parlamıştı, Lewis'i yanağından öpüp onu ruj iziyle baş başa bırakarak oradan ayrıldı. "İyi şanslar!"

Lewis başını sallayarak ona karşılık verdi, derin bir nefes aldı, yanında getirdiği hediyeleri hangi elinde taşıyacağını son defa düşündü ve kapının zilini çaldı. İçerden radyo ve televizyonun sesi geliyordu, sonra Ella'nın ayak seslerini duydu.

Ella kapıyı açıp ona baktığında, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Lewis?"

Lewis kafasını salladı, aniden dili tutulmuştu. Ella'nın üzerinde baldırlarına kadar uzanan bol bir tişört ve mavi bir kot pantolon vardı. Ayakkabı giymemişti. Ayakları çıplak, uzun, solgun ve çok düzgündü, tırnaklarına krem rengi oje sürmüştü. Bu manzara kadını öpme isteği uyandırmıştı onda. Böyle yapmak yerine yutkundu.

"Merhaba," dedi. Tamam, işte bir başlangıç yapmıştı.

Ella'nın kaşları meraklı bir ifadeyle havalandı. "Şiir çok mu uzun olmuş?"

"Hayır, hayır şiir gayet güzeldi. Benim burada olma nedenim... yani şeyi merak etmiştim..." *Haydi ihtiyar adam!* diye kendi kendine söylendi. Savaşta bulunmuş, karısını toprağa vermiş, oğlunun, minibüsünün arkasına Rush Limbaugh çıkartmaları yapıştıran bir Cumhuriyetçi olmasına bile tanıklık etmişti. "Benimle akşam yemeği yemek ister miydin?"

Daha sözlerini bitirmeden kadının kafasını hayır anlamında sallayacağını görür gibi oluyordu "Ben... ben, sanmıyorum."

Lewis, "Neden olmasın?" derken, sesi niyetlendiğinden daha yüksek çıkmıştı.

Ella içini çekti. Lewis onun bir anlık duraksamasından yararlandı ve "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Kadın kapıyı açıp onu içeri alırken isteksiz görünüyordu. Dairesi, Altınçağ'daki küçük sayılabilecek diğer daireler gibi düzensiz değildi. Diğer dairelerin sahipleri bir hayat boyu edindikleri şeyleri odalarına tıka basa doldurma eğiliminde olsalar da, Ella'nın dairesi onlarınkine benzemiyordu. Zemin mermer döşeliydi, duvarlar krem rengine boyanmıştı, duvarlarla uyumlu sayılabilecek beyaz bir kanepe vardı. Lewis bunun teoride uygun olsa bile, pratikte kötü bir fikir olduğunu düşündü; özellikle torunlarınız varsa ve torunlarınız meyve suyu içmekten hoşlanıyorsa...

Kanepenin bir ucuna ilişti. Ella da, çıplak ayaklarını nereye gizleyeceğini şaşırmış bir halde diğer tarafa oturmuştu.

"Lewis," diye söze girdi.

Lewis ayağa kalktı.

"Lütfen, gitme. İzin ver açıklayayım," dedi.

Lewis, "Bir yere gitmiyorum, çiçekler için vazo bakacaktım," dedi.

Onun eşyalarını karıştırabileceği korkusuyla ayağa kalkıp, "Bekle," dedi. "Ben bulurum." Mutfağa doğru hızlı adımlarla yürüdü ve dolaptan bir vazo çıkardı. Lewis vazoya su doldurdu, çiçekleri içine yerleştirerek oturma odasına geri döndü ve vazoyu kahve masasının ortasına bıraktı.

"İşte oldu," dedi. "Şimdi bana hayır dersen, her gün bu çiçeklere bakıp kendini suçlu hissedeceksin."

Ella, sanki gülümseyecek gibi bir an için ona baktı, sonra yüzündeki o ifade silindi.

Ella, "Mesele şu," diye başladı.

Lewis sözünü keserek, "Bir saniye bekle," dedi. Çikolata kutusunu açtı, "Al bir tane," dedi.

Ella eliyle kutuyu hafifçe itti, "Gerçekten de, yapamam..."

Lewis kutunun içindeki broşürü alarak, gözlüklerini taktı. "Kalp şeklindeki siyah çikolatalar likörlü," dedi. "Bu yuvarlak olanlar ise koshelvalı."

Ella sabırla, "Lewis," dedi. "Sen harika bir insansın..."

Lewis yine araya girerek, "Ama," dedi. "Şimdi bir '*ama*' gelecek gibi hissediyorum." Tekrar ayağa kalkarak mutfağa gitti ve kaynaması için ocağa su koydu. "Fincanlar nerede?" diye seslendi.

Ella onun arkasından aceleyle mutfağa koştu.

Lewis, "Meraklanma," dedi. "Çay hazırlıyordum."

Ella bir ona, bir de çaydanlığa baktı. "Tamam," dedi ve raftan Broward Kasabası Halk Kütüphanesi'nin promosyonu olan iki kupa aldı. Lewis kupalara çay poşetlerini koydu, ondan içi tatlandırıcılarla dolu şekerliğin yerini öğrendi ve laktozsuz süt kabının yanına, masaya yerleştirdi.

Kadın, "Hep böyle becerikli misindir?" diye sordu.

"Her zaman değil." Buzdolabını açarak, bir limon aldı ve konuşmasına devam ederken limonu kesmeye başladı. "Sonra karım hastalandı, o biliyordu... yani hastalığın hangi noktaya geleceğini biliyordu. O da bana bazı şeyleri yapmayı öğretti."

Ella, "Onu özlüyor musun?" diye sordu.

Lewis, "Her gün," diye yanıtladı onu. "Onu her gün özlüyorum." Ella'ya bir bardak altı buldu ve kupasıyla beraber masaya taşıdı. "Ya sen?"

"Eh, tanışmadığım için özlediğimi söyleyemeyeceğim..."

Lewis heyecanla ellerini birbirine vurdu, "Espri ha?" diyerek Ella'nın yanına oturdu. Masaya şöyle bir bakarak, "Sanırım hâlâ bir şeylere ihtiyacımız var," dedi. Ayağa kalkıp, Ella'nın buzdolabının kapısını açarken, "İzin var mı?" diye sordu.

Ella, evet dercesine başını salladı, biraz şaşırmışa benziyordu. Lewis, sonunda Sara Lee marka bir kek bulana kadar buzdolabı içinde kendisine tanıdık gelen şeyleri bir bir yokladı. Bu Sharla'nın en sevdiği kek markasıydı. Karısını birçok kere, gecenin bir yarısı yataktan kalkmış, televizyon karşısında, buzlarını çözdüğü iri bir parça keki, hapur hupur yerken gördüğünü anımsıyordu. Bu tip geceler, sonu greyfut ve tonbalığı ile biten ve senede iki kere yaptığı diyetlerin habercisiydi. Sharla kekini bitirdikten sonra, tereyağın tadı hâlâ ağzında kalmış bir halde, suçlu suçlu gülümseyerek yatağa dönerdi. Sonra geceliğini omuzlarından sıyırarak *öp beni* diye fısıldardı. *Kötü kalorileri yakmama yardımcı ol.*

Lewis keki Ella'ya uzattı. "Bu olur mu?"

Ella başını salladı ve keki mikrodalgaya yerleştirdi. Lewis çayından bir yudum alıp onu izlemeye başladı. Dudakları doğal görünüyor diye düşündü, sonra böyle bir şeyi fark etmesinden dolayı kendi kendine güldü. Torunu Adam, son ziyaretinde ona, bir kadının göğsünün doğal olup olmadığını bir bakışta anladığını söylemişti. Lewis kendisinde de benzer yetenekler olduğuna karar verdi.

"Neye gülümsüyorsun?"

Lewis hafifçe omuzlarını silkerek, "Torunuma," dedi.

Ella'nın yüzü bir kâğıt gibi buruşmuş, sonra o kadar çabuk eski ifadesine geri dönmüştü ki, Lewis bir an için yüzünde gerçekten de keder dolu bir ifade mi gördüm acaba diye merak etmişti. Eline uzanıp tutmayı ve ona yolunda gitmeyen şeyin, onun bir an için de olsa böyle görünmesine yol açan şeyin ne

olduğunu sormayı istedi. Gerçekten de Ella, kekin içinden hamamböceği çıkmış gibi gözlerini masaya diktiği anda, Lewis ellerini masanın karşı tarafına uzatmıştı.

"Ne var?"

Ella, gömleğinin manşetini işaret ediyordu. Lewis oraya doğru baktı. Manşetin bir düğmesi yoktu, diğeri ise oldukça yıpranmış ve hafifçe kararmış görünüyordu.

Ella, "Yaktın mı?" diye sordu.

"Herhalde öyle oldu. Ütü yapmayı pek beceremem."

Ella, "Ah, ben iyi..." derken aniden sustu, saçlarınla oynamaya başladı, tedirgin olmuşa benziyordu. Lewis fırtınalı bir gecede denizin ortasında, dalgalar arasında şişirilebilir bir bot bulmuş gibi, yakaladığı fırsata tüm gücüyle sarıldı.

Alçakgönüllü bir ifadeyle, "Bana birkaç ders verir misin?" diye sordu. *Beni affet Sharla* diye geçirdi aklından. Kendisi için bıraktığı bütün o notları, kutuları ve üstlerinde özenle "renkliler için" ve "beyazlar için," diye etiketlenmiş şişeleri düşünüyordu.

Ella, tereddüt ediyordu. "Bilmem ki," dedi. O sırada mikrodalgadan cızırtılar duyuldu. Lewis keki fırından aldı, keserek bir dilimi Ella'ya verdi, kendine de bir parça aldı.

"Bu durumun seni taciz etmek anlamına geldiğinin farkındayım," dedi. "Ve ne kadar meşgul olduğunu da biliyorum. Ama karım öldüğünden beri, bir şeylerin hep yarım kaldığı gibi bir hisse kapıldım. Geçen hafta düşündüm ki, her ay kendime yeni elbiseler almak mı daha kolay olur, yoksa..."

Ella araya girerek, "Hayır, sakın böyle bir şey yapma," dedi. "Ben sana yardım ederim." Lewis onun kendisini kabul etmesinin bir bedeli olduğunu anlıyordu. Ella'nın beyninde bir yerlerde, kendisine yardımcı olmak ve duyduğu sempati ile yalnız kalma isteği arasında bir savaş yaşanıyordu. "Bana defterini versene."

Ella'nın defteri, altı santim kalınlığında, günlük programını yazdığı, zar zor okunabilen karmaşık notlarını düştüğü, telefon numaralarının ve Post-it kâğıtlarının iliştirildiği bir defterdi. Ella, sayfaları karıştırırken "Bir bakalım," dedi, "çarşamba günü hastaneye gideceğim..."

"Sorun nedir?"

"Bebeklerle ilgileneceğim," dedi Ella. "Perşembe günü aşevine, oradan da darülacezeye gideceğim, Cuma yemek dağıtımına..."

Lewis, "Ya cumartesi?" diye sordu. "Gözünü korkutmak istemem, ama neredeyse hiç iç çamaşırım kalmadı."

Ella, kahkahaya benzer bir ses çıkardı. "Tamam, cumartesi olur," dedi.

"İyi. Saat beş uygun mu? İşimiz bittikten sonra seni akşam yemeğine götürürüm."

Ella'nın, yanıtı üzerinde düşünmesine fırsat vermeden kendini kapının dışına atmıştı bile. Islık çalarak koridordan geçerken Mavis Gold'u görmek onu şaşırtmadı. Yakınlarda öyle bir yer görünmese de kadın, çamaşırhaneye giderken tesadüfen ona rastladığını söylüyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordu. Lewis işlerin yolunda olduğunu belirten bir işaret yaptı; kadın sevinçten ellerini çırparken o da kadına gülümsüyordu. Sonra, pantolonlarına mürekkep dökmek ve gömleklerinin düğmelerini koparmak üzere eve koştu.

DOKUZ

Rose, bilgisayarının önünde oturduğu iskemleden seslenerek, "Tamam," dedi. "İsim tamam. Adres olarak benimkini kullanabilirsin." Parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu. "Amaç?"

Maggie, "İş bulmak," dedi. Kanepede sereserpe uzanmıştı, yüzü, bir santim kalınlığındaki, kendi ifadesiyle gözenek azaltıcı maskenin altına gizlenmişti.

"Perakende mağazasında çalışmak üzere, diye belirtsek nasıl olur?" diye sordu Rose.

Maggie televizyonu açarken, "Her neyse," diye karşılık verdi. Cumartesi sabahıydı, o iğrenç seçmelerin üzerinden beş gün geçmiş ve MTV, VJ yarışmasını kimin kazandığını duyuruyordu. Seçmeleri, kaşına piercing yaptırmış, alımlı, cıvıl cıvıl bir sarışın kız kazanmıştı. Kız, "Birazdan Spice Girls'ün en son video klibini yayınlayacağız," diye fıkırdadı. Maggie hemen başka bir kanala geçti.

Rose, "Dinle," dedi. "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Lütfen biraz dikkatini verir misin?"

Maggie, öfkelendiğini belirtir bir hareketle televizyonu kapattı.

Rose aceleyle, "İş geçmişi," diye sordu.

"Ha?"

"Biliyorsun işte, daha önce yaptığın işler. Maggie sen hiç daha önceden iş başvuru yazısı yazmadın mı?

Maggie, "Tabii ki yazdım," dedi. "Hep yazarım. Aynı senin jimnastik salonuna gittiğin gibi."

Rose, "Diğer işler," diye tekrarladı.

Maggie özlemle çantasında duran sigarasını düşündü. Ama sigara içmesinin, Rose'un ciğer kanseri ve ev kurallarıyla ilgili vaazını tetikleyeceğini biliyordu. "Tamam," dedi ve gözlerini kapattı. "T. J. Maxx," diye başladı. "Ekimden Şükran Günü'ne kadar, altı hafta çalıştım." İçini çekti, aslında o işten hoşlanmıştı. Ayrıca işinde başarılıydı da. Elbise denemek isteyen müşterilerine yalnızca o plastik etiketlerden verip, onları soyunma odalarına yönlendirmezdi. Şehir merkezindeki o ünlü mağazalarda ve butiklerde yaptıkları gibi, elbiseyi kendisi taşır, soyunma kabinine girip, elbiseyi özenle askıya asardı. Müşteri, üç yönlü ayna karşısında elbisenin üzerinde nasıl durduğunu incelemek için kabinden dışarı çıkıp kemerini sıkar, bluzunu eteğin içine sokar veya üzerinde bırakırken Maggie de muhakkak onun yanında olurdu. Onlara öneride bulunur, dürüst ama dikkatli yorumlar yapar, üzerinde iyi durmadığını düşündüğü elbisenin başka bir bedenini, başka bir rengini veya müşterinin önceleri asla satın almayı düşünmediği, ama kendisinin ona yakışacağını düşündüğü tamamen farklı bir elbiseyi bulur getirirdi. Müşterilerden birinin kendisi için, "Sen bir mücevhersin!" dediğini anımsıyordu. Uzun boylu, bakımlı, siyah saçlı bir kadındı; aslında birçok şey üstünde iyi duruyordu, ama özellikle Maggie'nin ona önerdiği ufak siyah elbise, yanında ona mükemmel uyan siyah deri bir çanta, bağsız siyah ayakkabı ve depoda kalan mallar arasından bulup çıkardığı, al-

tın renkli zincir kemerle çok şık görünmüştü. Kadın, "Bana ne kadar çok yardımcı olduğunu müdürüne anlatacağım," demişti.

Rose, "Ne oldu?" diye sordu.

Maggie gözlerini açmadan, "Ve ben işten ayrıldım," diye mırıldandı. Aslında olan biten, daha sonraki işyerlerinde yaşadıklarından farklı bir şey değildi. Çalıştığı yerlerde her şey yolunda giderken hep başka şeyler önünü tıkamıştı, hep bir şey çıkmıştı. Benzer bir durumla bir mağazanın kasasında çalışırken karşılaşmıştı. Bir müşterinin yüzde onluk indirim kuponunu kasada ödeme sırasında hesaptan düşmeye çalışmış, ama becerememişti. Müşteri "Bunu elle halledemez misiniz?" diye soruyordu. Maggie, bir müşteriye, bir de çıkan toplam hesaba bakmıştı. Yüz kırk iki dolar. Bu rakamın yüzde onu... Maggie hesap yapmaya çalışırken müşteri, "On dört dolar!" diye araya girmişti. "Haydi!" Maggie, problemi çözmesi için dahili hattan müdürü aramış ve gülümseyerek, sırada bekleyen diğer müşteriye yönelmişti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Diğer kadın araya girerek, "Hey! Benim işim daha bitmedi!" demişti.

Çağırdığı müşteri, gömlekleri ve pantolonları kasanın yanına yığarken, Maggie bir poşet açmakla meşguldü. Neler olacağının çok iyi farkındaydı. Kadın onun aptal olduğunu söyleyecek, Maggie de ona karşılık vermekten kendini alıkoyamayacaktı. Aslında orada çalışmak istememişti. Sahip olduğu yetenekleri kasada çalışırken boşa harcıyordu, kasada robot gibi çalışmaktansa, müşterilere soyunma odalarında servis yaparken, onlara gerçek anlamda yardımcı olarak çok daha iyi vakit geçiriyordu.

Müdür koşarak yanlarına gelmişti. Koşarken, belindeki kasa anahtarları birbirine vuruyordu. "Sorun nedir?"

Kadın parmağıyla Maggie'yi işaret ediyordu." İndirim kuponumu hesaptan düşemedi."

"Maggie, sorun nedir?"

Maggie mırıldanırcasına, "Kasadan indirimi alamadım," dedi.

Müdür hesabı inceleyerek, "Tamam işte yüzde on. On dört dolar ediyor."

Müşteri gözlerini devirirken, Maggie yere bakarak, "Özür dilerim," diyordu. Vardiyası sona erdiğinde müdür, kasanın yanında duran hesap makinesinden ve her zaman kendisinden yardım isteyebileceğinden söz etmeye başlamışken, Maggie polyester formasını çıkarmış, isminin yazılı olduğu rozeti yere atarak dışarı çıkmıştı.

Rose, "Peki," dedi. "Sorarlarsa, işin senin için yeterli olmadığından dolayı istifa ettiğini söylersin."

"Olur," dedi Maggie. Perakende mağazalar ve Vatikan'da bulunan Sistine Kilisesi'nin fast-food uyarlaması olan işyerlerinden oluşan iş hayatının bir özeti tavanda kazınmış gibi gözlerini tavana dikmişti. "T. J. Maxx'ten önce Gap'ta çalışmıştım. Ondan önce de Pomodore Pizza'daydım. Ondan da önce Walnut Caddesi'ndeki Starbucks'ta ve Limited'deydim -hayır, dur, yanlış söyledim. Önce Urban Giyimcilik'te, sonra Limited'de, sonra da..."

Rose çılgınlar gibi yazıyordu.

Maggie, "Banana Republic," diye devam etti. "Macy'nin aksesuvar bölümünde, Macy'nin kozmetik bölümünde, Cinnabon'da, Chik-fil'de, Baskin Robbins'te..."

"Ya Canal House'daki restoran?"

Maggie bir an duraksadı. Pazar günü çalışan müdürü onun kişiliğini göz ardı edinceye kadar Canal House'da gayet güzel çalışmıştı. "MargarET, tuzluklar doldurulmamış. MargarET,

paket servise çıkan çocuğa yardım etmeni istiyorum." Adını sürekli yanlış söylüyor, benzer şeyleri tekrar edip duruyordu. Maggie ondan intikamını almaya karar verene kadar onu görmezden gelmişti. Bir mayıs akşamı, gecenin ilerleyen saatlerinde Maggie ve sonradan erkek arkadaşı olacak çocuk, çatıya çıkarak restoranın adının yazılı olduğu tabeladan *C* harfini sökmüşlerdi. Bu da, anneler gününde göğüslerinde çiçek takılı birçok ev kadının öğle yemeği için Anal House'a gelmesi demekti.

Maggie, onlar beni kovmadan ben istifa edeyim diye düşünmüştü.

Rose gözlerini ekrana dikmiş, "Tamam," diyordu. "Şimdi yazdıklarımızın çıktısını alalım."

Maggie, "Herneyse," diyerek yüzündeki maskeyi temizlemek üzere banyoya yöneldi.

Dehşet içinde iş hayatım pek de iyi geçmemiş diye düşündü. Ama bu onun tembel olduğunu göstermezdi! En azından denemişti işte!

Ablası banyo kapısını yumrukluyordu. "Maggie, ne zaman çıkacaksın? Duş almam gerek."

Maggie yüzünü temizleyerek oturma odasına döndü. Bilgisayarın başına oturmadan önce tekrar televizyonu açtı. Rose banyo yaparken, Maggie kendi bilgilerinin olduğu dosyayı kapatarak yeni bir dosya açtı ve Rose için bir liste yazmaya başladı. *Düzenli olarak egzersiz yapılacak (Aerobik ve ağırlık kaldırma)* diye yazdı. *Düzenli olarak yüz bakımı yapılacak. Jenny Craig'e git. (Özel bakım metotları uyguluyorlar!)* Yazarken sırıtıyordu, yazıya bir de Carnie Wilson'ın kilo vermeye yönelik ameliyatlarıyla ilgili makaleyi eklemişti. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırarak kapıya doğru seğirtti. Bilgisayardan aldığı liste çıktısını Rose'un iskemlesine koydu; makale, ekranında

"Yıldız, Onun Ağırlığının Yarısı Kadardı" başlığının altındaydı. Rose işten eve döndüğünde ilk göreceği şey bu olacaktı.

Rose yatak odasından, "Kapıyı arkandan kilitle!" diye seslendi. Maggie onu dinlemedi. O kadar zekiyse, kendi kapısını kendi kilitlesin diye düşündü ve koridora yöneldi.

"Avukat mısın?" Sakallı adam gözlerini kısmış Rose'a bakıyordu. "Hey, okyanusun dibinde duran altı avukata ne derler?"

Rose hafifçe omuzlarını silkti. Amy'nin evinde verdiği partiye gelmişti, Jim'in en kısa zamanda içeri girmesini umarak kapıya doğru baktı.

Sakallı böğürürcesine, "İyi bir başlangıç derler!" dedi.

Rose adama bakıyordu. "Anlamadım," dedi.

Adam gözlerini Rose'a dikmişti, acaba şaka mı yapıyor diye düşünüyordu.

"Anlamadım. Yani, yani avukatlar okyanusun dibinde ne yapıyorlar? Bunlar aynı zamanda dalgıç mı, nedir?"

Adam şimdi kesinlikle rahatsız olmuşa benziyordu. Rose'un alnı kırışmıştı. "Dur... Yoksa boğuldukları için mi okyanusun dibindeler?"

Bira şişesinin üzerindeki etketi tırnağıyla sökmeye çalışırken, "Ee, öyle," dedi adam.

Rose yavaşça, "Tamam," dedi. "Yani okyanusun dibinde boğularak ölmüş altı avukat var..." Bir an için durdu ve ümit dolu bakışlarla adama baktı.

Adam, "Sadece bir espiriydi," dedi.

Rose, "Ama nesi komik anlamadım," diye yanıtladı onu.

Adam iki adım geri çekildi.

Rose, "Bekle," dedi. "Bekle! Bunu açıklamak zorundasın!"

Adam, "Olur, ama..." derken, yan yan bara doğru kaçıyordu. Odanın karşı tarafından Amy kafasını sallıyor, pis pis Ro-

se'a bakıyordu. *Kötü kız* diyerek yüzünü buruştururken, parmağını sallıyordu. Rose omuz silkti. Aslında o kadar zalim davranmazdı ama, Jim'in gecikmesi, Maggie'nin üç haftadır evinde kalması ve hatta kalmaya devam edecek olmasıyla birleşince böyle olmuştu işte.

Rose gözlerini en iyi arkadaşına çevirdi. En azından içlerinden biri o kötü lise yıllarından beri değişmişti. Amy, dokuzuncu sınıfa geldiklerinde, bir metre seksen santim boyunda, elli kilo ağırlığında bir kız olmuştu. Sınıftaki erkekler onu Ichabod Vinci, kısaca Ick diye çağırıyorlardı. Ama o endamından gayet hoşnuttu. Şimdi bileklerine, pahalı birer bilezikmişçesine yumru yumru bileklikler takıyor, güzel kemikli yüzünü ve kalçalarını sıradışı birer sanat objesi olarak kullanıyordu. Üniversitede uzun saçları vardı, ama mezun olduktan sonra kısaltmış ve koyu kızıla boyatmıştı. Dar siyah bluz ve bol paçalı kot pantolon giyiyordu ve muhteşem güzel görünüyordu. Konuşmaya başladığında onu egzotik, gizemli ve seksi gösteren eski Jersey aksanı hemen fark ediliyordu. Amy'nin en az yarım düzine erkek arkadaşı olmuştu ve erkekler ona yemek ısmarlamak, onu konserlere götürmek ayrıcalığına kavuşmak için sıraya girerlerdi.

Amy, kimya mühendisiydi. Mesleği, partilerde tanıştığı yabancıların ilgisini çekiyordu. Rose ise bir avukat olarak genellikle klasik avukat esprileriyle karşılaşıyor, bazen de partilerde yanında oturan uzun boylu, solgun görünümlü, gözlüklü adamların saçma sorularına yanıt vermek durumunda kalarak, onların vaktini boşa harcamalarına engel olamıyordu.

Yanına yanaşan adam, "Amy bana avukat olduğunu söyledi," diye konuşmaya başladı.

"Benim de halletmem gereken kanuni bir meselem var."

Rose, *muhakkak vardır* diye düşündü. Gülümsemesi yüzüne yapışmıştı. Saatine baktı. Neredeyse on bire geliyordu. Jim nerede kalmıştı?

Adam, "Bir ağaç var," dedi. "Benim bahçemde duruyor, ama yaprakları komşunun bahçesine düşüyor..."

Rose, evet, evet diye içinden geçirdi. Ve ikiniz de kahrolası yaprakları tırmıkla toplamayacak kadar tembelsiniz. Veya komşun senin haberin olmadan ağacı kesti. Ve sen normal insanlar gibi ağaçtan söz edeceğine veya Allah korusun kendine bir avukat tutacağına, benden medet umuyorsun.

Rose, "Özür dilerim," diye mırıldandı ve adamın masalını bölerek oradan kaçtı. Kalabalığı yararak Amy'yi aramaya başladı. Onu mutfakta elinde bir şarap kadehi, buzdolabına eğilmiş halde buldu. Yanındaki adam neler anlatmışsa ona gülüyordu.

Amy kelimeleri yayarak, "Hey, Dan, bu arkadaşım Rose," dedi.

Dan uzun boylu, esmer, çok yakışıklı bir adamdı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Rose ona hafifçe gülümseyerek çantasında cep telefonunu aramaya başladı. Jim'le konuşması gerekiyordu. Kendisini yatıştıracak, gülümsetecek, hayatında bir amacı olduğunu anımsatacak ve hayatın aptalca şakalar yapan geri zekâlılar ve ağaç sahibi dava açma meraklılarından ibaret olmadığını gösterecek tek insan oydu. Nerede kalmıştı?

Dan'den yavaşça uzaklaşarak çantasını karıştırırken Amy hemen arkasında bitivermişti.

Sert bir biçimde, "Unut bunu," dedi. "Adamın peşinde koşma. Bu kadınlara göre bir davranış değil. Unuttun mu? Erkekler avcı değil, avdır." Amy telefonu alarak Rose'un eline bir kaşık tutuşturdu. Rose'a ocağı ve kaynamakta olan su kabını işaret ederek, "Karides," dedi.

Rose, "Jim'e neden karşısın?" diye sordu.

Amy tavana baktı, sonra gözlerini Rose'a çevirdi. "Sorun o değil, sensin. Ben senin için endişeleniyorum."

“Neden?”

“Senin bu işe kendini, ondan daha çok kaptırmandan korkuyorum. İncinmeni istemiyorum.”

Rose bir şeyler söylemeye yeltenecekken, vazgeçti. Jim orada bile değilken, onun bu ilişkiyi en az kendisi kadar istediğine Amy’yi nasıl ikna edebilirdi ki? Ayrıca zihninin bir köşesinde onu endişelendiren başka bir şey daha vardı; evine geç saatte elleri çiçeklerle dolu geldiği gece, güllerin kokusunun yanında ağır içki kokusu duyduğunu anımsıyordu, ayrıca bir şeyler sezmişti. Parfüm müydü, diye düşündü. Sonra bu düşünceleri bir kenara bıraktı ve çevresine *hayır* kelimesinden bir duvar ördü.

“Ayrıca o senin patronun, değil mi?”

Rose, “Tam olarak değil,” dedi. Firmanın diğer ortakları ne kadar onun patronuysa, Jim de onun o kadar patronuydu. Yani bir şekilde onun patronu denilebilirdi. Rose yutkundu, düşünceleri kafasının derinliklerine, alışık olduğu o gizli yere sıkıştırdı ve tabağına kaynamış karideslerden aldı. Amy geri döndüğünde tekrar çantasına yapıştı ve Afrika maskeleriyle dolu koridordan geçerek, Amy’nin aşağı kattaki banyosuna indi. Jim’in işyeri numarasını tuşladı. Yanıt veren yoktu. Bu kez kendi evini aradı. Belki Jim kendisini yanlış anlamış, iş çıkışı doğrudan Amy’ye geleceğine, evine uğramıştı.

“Alo?”

Maggie telefona yanıt verdi. Rose, “Merhaba, benim,” dedi. “Jim aradı mı?”

Maggie, “I-ıh,” dedi.

“Peki, ararsa ona... daha sonra benim arayacağımı söylersin.”

Maggie, “Muhtemelen burada olmayacağım. Zaten çıkmak üzereydim,” dedi.

Rose, “Ah!” diye inledi. Ona sormak istediği bir sürü şey

vardı. Nereye gidiyordu? Hangi arkadaşlarıyla buluşacaktı? Dışarı çıkacak parayı nereden bulmuştu? Çenesini kapalı tutmaya karar verdi. Bu soruları sormak onu öfkelendirmekten başka bir işe yaramayacaktı ve Maggie'yi öfkeli bir halde dışarı yollamak, iki yaşında bir çocuğun eline dolu bir silah vermeye benzerdi.

"Kapıyı kilitlemeyi unutma," dedi.

"Olur."

Rose, "Ve lütfen benim ayakkabılarımı giyme," dedi.

Bir an sesizlik oldu. "Senin ayakkabılarını giymiyorum," dedi Maggie.

Rose, *tabii ya, çünkü biraz evvel ayağından çıkartmışsındır da ondan* diye düşündü. Bunları söylemek yerine, "İyi eğlenceler," dedi. Maggie iyi eğleneceğine söz verdi. Rose yüzünü ve bileklerini soğuk suyla ovdu ve aynadaki görüntüsüne baktı. Rimelleri akmış, ruju uçmuştu. Kaynayan karideslerle, partide sıkışmış kalmıştı. Jim neredeydi? Rose, kapıyı açarak banyodan çıktı; kollarını kemikli göğsünde kavuşturmuş, koridorda ayakta dikilmekte olan Amy'nin yanından fark ettirmeden geçmeyi denedi ama başaramadı. Amy, "Onu aradın mı?" diye ısrarla sordu.

"Kimi?"

Amy bir kahkaha attı. "Aynı, Hal Lindquist'e âşık olduğun zamandaki gibi kötü bir yalancısın." Bir kokteyl peçetesi alarak Rose'un gözünün altındaki rimeli sildi.

"Ben Hal Lindquist'e âşık filan olmamıştım!"

"Tabii, tabii. Matematik notlarının arkasına gün gün onun neler giydiğini yazmanın sebebi, Hal Linquist'in 1984 yılında neler giydiğini gelecek nesillere aktarmak içindi."

Rose kendi kendine güldü. "Peki söyle bakalım, bu adamlardan hangisiyle çıkıyorsun?"

Amy yüzünü astı. "Hiç sorma. Trevor'la çıkmam gerekiyordu aslında."

Rose, onun Trevor hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalışıyordu. "Burada mı?"

"Aslında değil," dedi Amy. "Bak şimdi, dinle. Akşam yemeğine çıkmıştık."

Rose, işgüzarca "Nereye gitmiştiniz?" diye sordu.

"Tangerine'e. Çok güzel bir yer. Loş ışıklar altında mumlar titreşirken ve ben üstüme hiçbir şey dökmemişken, orada oturmuş, bana eski kız arkadaşından neden ayrıldığını anlatıyordu. Belli ki bazı şeylere karşı merakı uyanmış"

"Ne tür şeylere merakı uyanmış?"

Amy, çok net biçimde "Bok," dedi.

"Ne?"

"Aynen duyduğun şey işte. Bildiğin, dışkı boşaltma olayına karşı bir ilgi uyanmış onda."

Rose, kulaklarına inanamıyordu. "Şaka yapıyorsun."

Amy boş bir yüz ifadesiyle, "Hayır," dedi. "Ve ben orada dehşete düşmüş bir biçimde oturuyordum. Söyleyecek hiçbir söz bulamıyor, yemeğimden bir lokma bile yiyemiyordum. Ayrıca gecenin geri kalanında gaz çıkartmamak için özel çaba gösterdim, ne de olsa benim onunla flört ettiğimi düşünebilirdi."

Rose gülmeye başladı.

Amy, Rose'un eline bir bira şişesi tutuşturarak, "Gel, haydi," dedi. "Partiye katıl."

Rose mutfağa geri dönerek, enginarı ocağa koydu, boşalan çerez tabağını doldurdu, daha sonra konuştukları hakkında bir tek şey anımsamayacağı Amy'nin başka bir arkadaşıyla biraz sohbet etti. Göründüğü kadarıyla kendisiyle aynı duyguları paylaşmayan Jim'i özlüyordu.

ON

Jim Denvers gözlerini açtığında her sabah düşündüğü şeyleri düşünmeye başladı: Bugün iyi bir insan olacağım... İçinden, *Beni günaha teşvik etme* diye geçiriyordu. Banyoda tıraş olurken, aynadaki görüntüsüne sert bir ifadeyle baktı. Pantolonunu giyerken, *Yıkıl karşımdan şeytan!* diyordu.

Sorun, şeytanın her yerde olmasıydı. Her köşeye, insanı günaha teşvik edici şeyler pusu kurmuştu. İşte, bir tanesi orada, binaya sırtını dayamış, otobüs bekliyordu. Jim, Lexus marka arabasını yavaşlattı ve dar bir kot pantolon giymiş sarışına alıcı gözle baktı. Bol kışlık paltosunun içindeki vücudunu, yatakta nasıl hareket ettiğini, nasıl koktuğunu, sevişirken nasıl ses çıkardığını ve bütün bunları öğrenmek için ne yapması gerektiğini merak ediyordu.

Kendi kendine dur, diye emretti. Dur, hiçbir şey yapma... Elini uzatarak radyoyu açtı. Ön koltuğu Howard Stern'in şehvetli, bilgece sesi doldurmuştu. Sabah programına konuk ettiği genç yıldız adayına soruyordu, "Bunlar gerçek mi tatlım?" Kız kıkırdayarak, "Evet, gerçek silikon," dedi. Jim yutkunarak, klasik müzik çalan başka bir istasyona geçti. Hiç de adil değil

diye düşündü. On iki yaşındayken izci kampının üçüncü gecesinde gördüğü o ıslak rüya, ergenlik çağının habercisiydi. *Bon Appetit* isimli yemek dergisiyle bir adada mahsur kalmış, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın duyduğu soyut özlem gibi, o gece şiddetle kadınları arzuladığı bir rüya görmüştü. Fantazi dünyasında sarışınlar, esmerler ve kızıllar, küçük göğüslü, ince zarif kızlar, yuvarlak, biçimli göğüslü kızlar, melezler, Asyalı kızlar, beyaz kızlar, genç kızlar, orta yaşlı kadınlar ve aralarında, Tanrı yardımcısı olsun, Jerry Lewis'in bir filminde gördüğü çok şirin bir kız da vardı; Jim Danvers herkese eşit fırsat tanıyan bir işverendi.

Onlara asla sahip olamamıştı. On iki yaşında, tıknaz, bodur ve sık sık nefessiz kalırken bu mümkün değildi. On dört yaşında hâlâ tıknaz, bodur ve şişmanken, yüzü, Dr. Guberman'ın gördüğüm en kötü akne vakası diye nitelediği şekilde delik deşik olmuşken bu mümkün değildi. On altı yaşında boyu oldukça uzamıştı ama olan olmuştu bir kere; takma adı ay krateriydi ve maalesef üniversiteye kadar bu isimden kurtulamamıştı. Kısırdöngü onun kaderiydi, kilosundan dolayı dışlanıyordu, acınacak haldeydi. Bu durumu unutmak için kendini daha çok yemeğe vermiş, acısını pizza ve birayla gidermeye çalışmış, bu davranışı onu daha da şişmanlatmaktan, kızları yanından uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bakirliğini üniversitedeyken bir fahişe sayesinde yitirmişti. Fahişenin yanına geldiğinde kadın onu baştan aşağı süzmüş, düşünceli düşünceli çikletini patlatırken, sevişirken üstte olmakta ısrar ederek, "Yani eleştirmek için söylemiyorum tatlım, ama sanırım bu benim açımdan sorumluluk isteyen bir iş olacak," demişti.

Bach'ın sakinleştirici melodilerini dinlerken hukuk fakültesi daha farklı olabilirdi diye düşündü. O zamanlar boyu daha da uzamıştı, fahişeyle geçirdiği utanç verici on dakikadan son-

ra koşuya çıkmış, Rocky'nin Philadelphia sokaklarında izlediği rotayı takip ederek bir süre koşmuştu. Rocky'nin her üç bloktan sonra nefes nefese kalmadığına emindi, ama bir yerden başlamak gerekiyordu. Koşular alışkanlık haline gelmiş, hızla kilo vermişti. Cildi düzelmiş, geriye yalnızca çok hafif, hatta ilginç denebilecek yara izine benzer izler kalmış; ayrıca dişlerini yaptırmıştı. Geriye kalan, sakat utangaçlığı ve felçli özgüven eksikliğiydi. Yirmili yaşları boyunca, Lewis, Dommel ve Fenick'te düzenli olarak yükseldiği iş hayatı süresince ne zaman bir kadının güldüğünü duysa, kendisine güldüklerini veya kendisiyle alay edildiğini düşünüyordu.

Ve sonra, bir şekilde her şey değişmişti. Walnut Sokağı'ndaki İrlanda barında, son zamanlarda iş hayatında çok büyük başarılar kazanan üç meslektaşının arasına katılıp, firmaya ortak olarak kabul edildiği o geceyi anımsadı. İçlerinden biri Jim'e anlamlı bir biçimde göz kırparak, "Bu gece Dadı Gecesi," demişti. Jim, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama kısa bir süre sonra öğrenecekti. Bar, İrlandalı şehvet düşkünü kadınlar, mavi gözlü İsveçliler, saç örgülü Finli kızlarla dolup taşıyordu. Oynak aksanlı altı kız, pirinç ve maun barda sohbet ediyordu. Jim sersemlemiş ve dili tutulmuştu, hareket bile edemiyordu. Meslektaşları eve döndükten sonra, o bir köşede donup kalmış, işlerinden şikâyet eden ve sürekli kıkırdayan kızlardan gözünü alamazken, şampanyaları ve siyah, sert biraları art arda kafaya dikmişti. Erkekler tuvaletine giderken kızıl saçlı, mavi gözlerini sürekli kırpıştıran, çilli kızlardan biriyle çarpışmıştı. O, özür dilemeye çalışırken kız, "Hiç kıpırdamadan orada kal!" demiş ve gülmeye başlamıştı. Kız onu masasına davet ettiğinde, adının Maeve olduğunu öğrenmişti. Kız, "Ortak oldun ha!" diye bir kumru gibi öterken, diğer arkadaşları da takdir ettiklerini belirten hareketler yapmışlardı. "Tebrik-

ler" Sonra, gece bir şekilde yatakta sona ermiş, altı saat boyunca Jim, kızın çillerinin tadına bakmış, avuçlarını onun alev saçan kızıl saçlarıyla doldurmuştu.

O geceden sonra Jim bir sürtüğe dönüşmüştü. Evet, onun durumunu bundan daha iyi açıklayabilecek bir kelime yoktu. O, bir Don Juan veya bir Romeo değildi, damızlık aygır veya tavuk kümesindeki horoz da değildi. O, büyüme çağında yaşadığı hayal kırıklıklarını, gerçekleştiremediği fantezilerini, yirmili yaşlarında, kendisinin bir zamanlar olduğu gibi çocuksu ruhlu, güzel kızlarla artık gerçeğe dönüştüren bir sürtüktü. Görünümünün onun için bir avantaj teşkil ettiği sihirli bir köşeyi dönmüştü sanki, görünümünün eskisinden çok farklı olmasının verdiği gücü kullanıyordu veya, "Ben firma ortağıyım" sözleri, kadınlar tarafından, "Pantolonunu indir!" diye anlaşılıyordu. Tam olarak açıklayamıyordu ama, etrafı dadılarla, öğrencilerle, sekretelerle, barlarda çalışan kadınlarla, bebek bakıcılarıyla, garsonlarla çevrilmişti ve onları bulmak için gece barlara gitmeye bile gerek kalmıyordu. İşte, fazla uzağa gitmeye gerek yok, hemen ofisinde gece geç saatlere kadar onunla beraber kalmaya razı, kapıyı arkasından kilitleyip leylak rengi sutyeni haricinde her şeyi üzerinden çıkarmaya hazır biri vardı, ayrıca...

Jim, yeter dedi kendi kendine. Bu hiç de yakışık almıyordu. Utanç vericiydi. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Otuz beş yaşına gelmişti ve firma ortağı olmuştu. Geride kalan bir buçuk yıl içinde, kızların servis edildiği açık büfede oburcasına, tıka basa yemişti ve artık yeter diye düşündü. Aldığın riskleri bir düşün. Hastalık kapmak, kalp kırmak! Öfkeli babalar ve ağabeyler! Ortaklarından üçü de evli barklı adamlardı ve ikisinin çocukları vardı. Ayrıca açık açık söylenmemiş de olsa, firmanın onayladığı bir hayat tarzına sahip olmak durumundaydı.

Ev ve aile ocağı kavramları, kendisinin adlarını bile anımsamadığı çılgın kızlarla geçirdiği o hafta sonlarına muhtemelen ters düşen şeylerdi. Ortaklarının davranışları, daha şimdiden onun hayat tarzına hayran olmaktan, ihtiyatlı bir onaylamaya dönüşmüştü bile. Dehşete düşecekleri günler yakındı. Bunun sonrasında iğrenme ve dışlanma gelecekti.

Ve tabii bir de Rose vardı. Jim onu düşünürken yumuşadığını, yatıştığını hissediyordu. Rose, beraber olduğu en güzel, en seksi kız değildi. Duygularını baskı altına alınış kütüphane memurları gibi giyinme eğilimindeydi. Seksi iç çamaşırları denince onun aklına pamuklu külodunun, pamuklu sutyenine uyum sağlaması geliyordu, ama hâlâ onda hissettiği bir şeyler, uçkuruna düşkünlüğünü bir kenara atıp, doğrudan kalbine ulaşıyordu. Bakışları, kendisini o pembe dizilerdeki, sevgilisini kurtaran beyaz atlı, romantik prensler gibi hissetmesine neden oluyordu. Jim, o prenslerin ete kemiğe bürünmüş haliydi. Ortakların, çalışanlarla ilişkiye girmemesi hakkındaki firma kuralına rağmen, aralarında olan bitenin firmada kimse tarafından anlaşılmamış olması sürpriz bir durumdu. İşte yine belki de benim körlüğümdendir diye düşündü. Belki de herkes durumun farkındaydı. Ben de Rose'un kalbini yüzlerce kere kırmak için elimden geleni yapıyorum diye geçirdi içinden.

Tatlı Rose. Jim, arabasını firmanın garajına doğru yönlendirirken, benden daha iyisine layık diye düşündü. Ona olabildiğince iyi davranmaya karar verdi. Daha şimdiden seksi sekreterini, limonlu öksürük şurubu gibi kokan anaç bir kadın için bırakmıştı ve çok uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaparak, üst üste üç hafta boyunca barlardan uzak kalmıştı. Ofisine gitmek üzere asansöre binerken kendi kendine, Rose benim için çok uygun biri diye düşündü. Zeki, açıkgöz, iyi kalpli bir kızdı o; uzun yıllar beraber olabileceği, yaşlılığında yanında olmak

isteyeceği bir kızdı. Asansörde yanında duran ve sohbet etmekte olan sekreterlerin birbirine karışmış parfümlerinin kokusunu son bir kez içine çekerek yutkundu ve Rose için adımlarını dikkatli atacağına yemin etti.

ON BİR

Maggie kendisini yolcu koltuğuna atarken, "Neden bunu tekrar yapmak zorundayız?" diye sordu. Futbol maçına gitmeden önce hep aynı soruyu sorardı. Rose, son yirmi yıl boyunca her sene bir kere maça gidiyoruz diye düşündü ve verdiği yanıt hiç değişmezdi.

"Çünkü babamız bundan hoşlanıyor," dedi ve arabayı çalıştırdı.

"Üşümeyeceğinden emin misin? Maçımız Tampa'yla, ama Tampa'ya gitmiyoruz sonuçta." Maggie'nin üzerinde siyah bluz, yakaları peluşlu kısa deri ceket vardı ve ayağına kısa topuklu siyah çizmeler giymişti. Rose ise kot pantolon, svetşört ve üzerine bol gelen sarı bir palto giymiş, şapka, atkı ve eldiven takmıştı.

Maggie Rose'un paltosuna küçümseyerek bakarken, "Birileri üzerine işemiş metresler gibisin," dedi.

"Düşüncelerini paylaştığın için sağ ol," dedi Rose. "Kemerini bağla."

Maggie, "Olur," dedi ve ceketinin küçük ceplerinden birinin içinden bir matara çıkardı. Bir yudum aldı ve ablasına uzat-

tı. “Kayısı konyağı,” dedi.

Rose, “Ben araba kullanıyorum,” dedi, ağzını sıkı sıkıya kapatarak.

Maggie, “Ben de içki içiyorum,” dedi kıkırdayarak. Kız kardeşinin gülüşü Rose’a, babaları olmadan gittikleri futbol maçlarını anımsattı. Babaları onları ihmal etmeye başlamadan evvel, ilk kez 1981 yılında maça götürmüştü.

Maggie, on yaşındaydı ve her şeyi bildiğine inancı tam olarak, “Biz futboldan nefret ederiz,” demiş, bunun üzerine Michael Feller’ın yüzü solmuştu.

Rose, “Hayır, futbolu severiz!” diyerek araya girmiş ve kız kardeşini dirseğiyle sertçe dürtmüştü.

Babaları, “Gerçekten mi?” diye sormuştu.

Rose, “Aslında televizyondan izlemeyi pek sevmiyoruz, ama stadyumda seyretmek çok zevkli oluyor!” demiş ve kız kardeşini farklı bir şey söylememesi için çimdiğiyle ikna etmişti. Ve o günden sonra Maggie ters bir şey söylememişti. Her yıl üçü -Sydelle ortaya çıktıktan sonra, dördü- Eagles’ın iç saha maçlarına beraber gitmeye başlamışlardı. İlerleyen zamanlarda Maggie, giydiği giysilerin tarzını değiştirmeye, maçlara temiz eldivenler, sahte kürkler, tüylü şapkalarla gelmeye başlamıştı. Rose yanlış anımsamıyorsa Maggie bir kez, ponpon kızların giydikleri türden çizme bile giymişti. Rose, maça gitmeden bir gün evvel fıstıklı, erimiş çikolatalı ve marmelatlı sandviçler hazırlayarak piknik sepetine koyar, yanına sıcak çikolata dolu termosu almayı da ihmal etmezdi. Soğuk günlerde battaniyelerine örtünürler, Rose, Maggie ve babası birbirlerine sokulur, çikolata bulaşmış parmaklarını yalarlardı. Babası, sahadaki oyuncuların yaptıkları hatalarda onlara söver, sonra kızlarına suçlu suçlu bakarak, “Kusura bakmayın,” derdi.

Rose, “Kusura bakmayın,” diye mırıldandı. Maggie ona ba-

karken konyağından bir yudum daha almış, koltuğuna biraz daha gömülmüştü.

Babaları ve Sydelle gişenin önünde onları bekliyordu. Michael Feller kot pantolon, Eagles takımının gümüş ve yeşil renklerinden svetşört ve palto giymişti. Sydelle, alışılmış bir biçimde hoşnutsuz görünüyordu, yüzünde ağır bir makyaj vardı, topuklarına kadar uzanan kürk palto giymişti.

Babaları Maggie ve Rose'a biletlerini uzattı.

Sydelle, dudaklarını kızların yanaklarına iki üç santim yaklaştırarak havayı öptü ve rujunun bozulduğunu düşünerek, tazeledi. Rose, üvey annesinin arkasından oturacakları yere yöneldi. Sydelle'in topuklarının beton zeminde çıkardığı sesleri duyuyordu. Rose, daha önce birçok kere olduğu gibi, neden bu kadın babamla evlendi diye düşündü. Sydelle Levine, komisyonculuk yapan kocasından, sekreteriyle ilişkiye girdiği için ayrılmış, kırklı yaşlarının ortasına gelmiş bir kadındı. Ama kendisine yapılan bu saygısızlık onu hayattan koparmamış, belki de kocasının vermeyi kabul ettiği yüklü nafaka, onun hayatını devam ettirebilmesini sağlamıştı. (Rose, Sydelle'siz geçen bir yıl için ödenecek bir milyon doların bile az para olduğunu düşünüyordu.) Michael Feller, o zamanlar orta ölçekli bir bankada müdür olarak çalışan bir adamdı ve Sydelle'den sekiz yaş daha küçüktü. Zengin değildi, ama rahat bir yaşamı olmuştu. Michael Feller'ın çeyizinde, ölen karısından iki kızı da vardı.

Onları birbirine çeken şey ne olmuş olabilirdi? Rose, tüm ergenlik çağı boyunca, Beth Shalom'un lobisinde tanışan Michael Feller ve Sydelle Levine'ı (Sydelle, yardım toplama amaçlı bir açık arttırmaya katılmak üzere oraya gelmişken, Michael, Hayat Arkadaşı Olmayanlar toplantısından çıkıyordu) birleştiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmıştı.

Maggie kesik kesik gülerken, "Seks!" dedi. Bu pek de yanlış

sayılmazdı aslında. Dürüst olmak gerekirse babası yakışıklı bir adamdı. Ama Rose bu yanıttan çok da tatmin olmuyordu. Onun düşüncesine göre Sydelle, babasını yalnız yakışıklı biri olarak veya iyi bir av olarak görmüyor, ona gerçek aşkı ve ikinci şansı olarak da bakıyordu. Rose her zaman, Sydelle'in en azından başlangıçta babasını sevdiğini düşünmüştü. Babasının ise seyahatlerde kendisine eşlik edecek, Maggie ve Rose'un velisi olacak birinden fazlasını aramadığına bahse girebilirdi. Sydelle'in Benim Marcia'mı yetiştirirken gösterdiği özeni gösterecek birini istiyordu o. Yoksa, Michael Feller hayatının aşkını çoktan bulmuş ve onu Connecticut'a gömmüştü bile. Aradan geçen her hafta, Sydelle bu gerçeği daha iyi anlar olmuş ve biraz hayal kırıklığı hissetmeye başlamış, bu nedenle Michael Feller'ın kızlarına karşı daha acımasızca davranır olmuştu.

Rose, oturduğu yerde atkısını boynuna daha sıkı sarıp, şapkasını kulaklarına doğru çekerken, çok üzücü diye düşündü. Üzücü ve değişme olasılığı olmayan bir durum... Sydelle ve babası bu beraberliği sona erdirecekmiş gibi görünmüyorlardı.

"İster misin?"

Rose oturduğu yerde sıçramış ve yüzünü, bacaklarını öndeki sıraya doğru uzatmış kız kardeşine dönmüştü. Maggie elindeki matarayı ona doğru sallıyordu. Rose, "Hayır, teşekkürler," dedi ve babasına dönüp, "Nasılsın baba?" diye sordu.

"Eh işte, bildiğin gibi. İşler beni oyalıyor. Vanguard 500 fonu, oldukça kötü bir dönem geçirdi. Ben... KOŞSANA HANIM EVLADI!"

Rose, Sydelle'e dönerek, "Sen neler yapıyorsun?" diye sordu. Her zaman, maçlarda bir araya geldiklerinde yaptığı gibi, üvey annesine karşı kibarlık görevini yerine getiriyordu.

Sydelle kürkünün tüylerini kabartarak, "Benim Marcia'mın evini yeniden dekore ediyorum."

Rose ilgili gibi görünmeye çalışarak, "Çok eğlenceli olsa gerek," dedi.

Sydelle kafasını salladı. "Şubat ayında kaplıcalara gidiyoruz," dedi. Bunu söylerken Rose'un göbeğine doğru anlamlı bir bakış fırlatmıştı. "Biliyorsun, Benim Marcia'm evlendiğinde kendine bir Vera Wang satın almıştı ve..."

Rose, sözlerinin devamını ezberlemişti, içinden sessizce "... elbiseyi daralttırdı," dedi. Maggie'de aynı sözleri söyledi ama Rose'dan farklı olarak, yüksek sesle.

Sydelle gözlerini kısarak, "Bu kadar kaba olmak için kendini neden zorladığını anlamıyorum," dedi.

Maggie onu duymazdan geldi ve amigo kızlar sahaya çıkarken babasının elinden dürbünü aldı. Amigo kızların şarkısını ezbere biliyordu, onlarla beraber şarkıya eşlik etti.

Michael Feller bira satılan büfeye doğru el sallarken, Sydelle onun elini yakalayarak adama engel oldu. Yılanın çıkardığı sese benzer bir sesle, "Ornish!" diye tısladı.

"Anlamadım?" dedi Rose.

Sydelle, "Ornish," diye tekrarladı. "Dean Ornish'in sebze ağırlıklı diyetini uyguluyoruz." Bu kez gözlerini Rose'un kalçalarına dikmişti. "Belki sen de denemek istersin."

Rose, rüzgâra maruz kalmış haldeyken, *Ben cehennemdeyim* diye düşündü. *Cehennem, Eagles maçının oynandığı stadın her zaman dondurucu olan açık tribünü, takımın her zaman kaybettiği stat ve kesinlikle aklını oynatmış ailemle beraber bulunduğum yer.*

Babası omzuna dokundu ve cüzdanını açtı. "Bize sıcak çikolata almak ister misin?" diye sordu.

Maggie ona doğru eğilerek, "Bana da para verir misin?" dedi. Sonra cüzdanın içinde bir şeye işaret ederek, "Bu kim?" diye sordu.

Babası utanmış gibiydi, "Bu kestiğim bir makale. Rose'a verecektim..."

Rose, "Baba!" dedi. "Bu Lou Dobbs."

"Evet."

"Sen cüzdanında Lou Dobbs'un resmini mi taşıyorsun?"

Michael Feller, "Onun resmini değil," dedi. "Makalesi. Emekliliğe hazırlanmakla ilgili. Güzel bir yazı."

Maggie, babasının elinden cüzdanı alarak, "Bizim resimlerimizi de taşıyor musun yanında bakalım?" dedi. "Yoksa sadece Lou herkimsenin resmi mi?" diyerek, cüzdandaki resimleri karıştırmaya başladı. Rose da bakıyordu. Kendisinin altıncı, Maggie'nin dördüncü sınıftayken çekilmiş okul resimleri vardı. Ayrıca Michael ve Caroline'nin evlendikleri gün çekilmiş, onları samimi bir halde gösteren resimleri de cüzdanındaydı. Caroline, duvağına doğru üfleyerek, alnından havalanmasını sağlamıştı, Michael da ona bakıyordu. Rose, resimler arasında Michael ve Sydelle'in beraber çekilmiş bir resmi olmadığını fark etti. Sydelle de aynı şeyin farkında mı acaba diye merak ediyordu. Sydelle'in buz gibi bakışlarından, doğrudan ileri bakan ufak gözlerinden, yanıtın evet olduğu anlaşılıyordu.

Rose'un bir sıra arkasındaki adam, Rose'un kulağının dibinde, "Haydi Kuşlar!" diye bağırdı ve tezahüratını bir geğirmeyle tamamladı. Rose ayağa kalkarak, rüzgâra açık merdivenlerden tırmandı ve büfeye doğru yöneldi. Kendisine sıcak çikolata ve sosisli sandviç aldı, dört iri ısırışta sandviçini bitirdi. Sonra tırabzanlara dayanarak, atkısının üzerinde kalmış lezzetli artıkları silkeledi, Jim'le saat sekizdeki buluşmasına kadarki süreyi saymaya başladı ve kendi kendine, *Dur, yeter artık,* deyip büfeden üç bardak daha sıcak çikolata alarak, tribündeki yerine döndü.

ON İKİ

"Bayan Lefkowitz?" Ella, elindeki yemek tepsisini dengede tutmaya çalışarak, alüminyum kapıya vuruyordu. "Kimse yok mu?"

İçerden aksi bir ses, "Cehenneme git!" diye seslendi. Ella içini çekti ve kapıya vurmaya devam etti.

"Öğle yemeği zamanı!" Mümkün olduğunca neşeli olmaya çalışıyordu.

Bayan Lefkowitz, "Def olun!" diye bağırdı. Bayan Lefkowitz inme geçirmişti ve ne yazık ki nekahet dönemi, Altınçağ'ın bedava kablolu televizyon izleme hakkını kazandığı haftaya rastlamıştı. Televizyondaki programlar arasında Margaret Cho'nun tek kişilik özel gösterisi de vardı. Bayan Lefkowitz o programı izlediğinden beri Ella'ya, "Cehennem Bekçisi" adını vermişti ve bunu her söyleyişinde gürültülü bir kahkaha atıyordu.

Ella, "Size çorba getirdim," diye seslendi.

Kapının diğer tarafında bir anlık bir sessizlik oldu. "Mantarlı mı kremalı mı?" Bayan Lefkowitz büyük bir umutla sormuştu.

Ella, "Bezelyeli," diye açıklamada bulundu.

Yine bir süre sessizlikten sonra kapı ardına kadar açıldı.

Bir elli boylarında, karmakarışık beyaz saçlı, huysuz bir kadın olan Bayan Lefkowitz kapıda duruyordu. Üzerinde pembe bir svetşört, ona uyan bir pantolon, yeni doğmuş bir çocuğun giyeceği pembeli beyazlı örgü terlikler vardı. Ella gülümsemesini engelleyerek, kızgınmış gibi görünmeye çalıştı. Bugünlük yemek dağıtımını yapacağı son yer burasıydı.

Bayan Lefkowitz, "Bezelyeli çorba iğrenç," dedi. Ağzının sol kısmı hafifçe sarkmış, sol kolunu garip bir biçimde kalçasına koymuştu. Umut dolu gözlerle Ella'ya baktı. "Belki, kremalı mantar çorbası hazırlayabilirsin."

Ella, "Hazır çorbanız var mı?" diye sordu.

Bayan Lefkowitz mutfağa doğru yönelerek, "Tabii, tabii," diye yanıt verdi. Ufak bedeni, pembelerin içinde yüzüyordu adeta. Ella, onun arkasından giderek yemek tepsisini mutfak masasının üzerine bıraktı. "Sana bağırdığım için üzgünüm. Seni başkası sandım."

Ella, "Kim?" diye sormak isterdi. Bildiği kadarıyla dışardaki doktorlar ve haftada üç kere uğrayan bakıcılar haricinde onu gören tek kişi kendisiydi.

Bayan Lefkowitz, "Oğlum," dedi. Ella'ya doğru dönmüş, bir elinde hazır çorba poşetini tutuyordu.

"Oğlunuza sizi ziyaret etmesini mi söylediniz?" derken, kelimeler ağzından zorla çıkıyordu.

"Zamane çocukları işte," dedi Bayan Lefkowitz.

Ella, donmuş yeşilimsi yığını tencereye boşaltırken, "Onun ziyaretinize gelmesi çok güzel," dedi.

"Ona gelmemesini söylemiştim ama o, "Anne, artık ölümün kıyısına geldin," dedi bana. Ben de ona, "Yaşım seksen yedi oldu. Neyin kıyısına gelecektim, Club Med'in mi? dedim."

"Olsun, sonuçta sizi görmeye gelmesi güzel bir şey."

"Haydi canım sen de!" dedi Bayan Lefkowitz. "Onun derdi

buraya gelip güneşlenmek," derken dudağı titriyordu. "Bil bakalım şimdi nerede? Plaja gitti. Herhalde bikinili kızlara bakıp, birasını içiyordur. Bir dakika bile oyalanmadan dışarı çıktı."

Ella tencereyi karıştırırken, "Plaja gitmek iyi fikir," dedi.

Bayan Lefkowitz masadan bir iskemle çekti, dikkatle oturdu ve Ella iskemlesini masanın kenarına itene kadar bekledi. "Herhalde," dedi. Ella, çorba kâsesini önüne koydu. Bayan Lefkowitz kaşığını daldırdı, dudaklarına götürürken bilekleri titriyordu, kaşığın yarısını önüne dökmüştü. "Kahretsin," dedi. Sesi kısık, titrek ve üzgün çıkıyordu.

Ella, Bayan Lefkowitz'e bir peçete uzatırken, "Akşam yemeği için bir programınız var mı?" diye sordu.

"Ona yemek yapacağımı söyledim. Hindi sever."

Ella, "Size yardım edebilirim," dedi. "Belki farklı malzemelerle sandviç de hazırlarız. Yemesi kolay olur." Ayakta durmuş, liste yapmak için kâğıt kalem arıyordu. "Göğüs eti, hindi ve salamura edilmiş sığır eti alırız... eğer seviyorsa, lahana salatası, patates salatası da yaparız..."

Bayan Lefkowitz yarım ağızla gülümsüyordu. "Hindi yemeğini kimyon tohumlarıyla yapardım. Oğlum yemeğini bitirdikten sonra tabağının bir köşesinde kimyon tohumlarından bir tepe olurdu. Ama asla şikâyet etmezdi."

Ella, "Kızım da kuruüzüm sevmezdi, o da yemeğinden üzümleri tek tek ayırırdı," dedi. Bayan Lefkowitz ona dikkatle bakıyordu. Ella, sesinin titremesini engelleyememişti.

Bayan Lefkowitz tekrar çorbasına geri döndü ve Ella'nın sessizliğinin farkında değilmiş gibi davrandı. "Alışverişe gidiyor muyuz?" diye sordu.

Ella, bulaşık makinesine tabakları yerleştirirken ona doğru döndü ve "Tabii ki," dedi. Bu gece Lewis gelip onu yemeğe götürecekti. Sonra sinemaya gideceklerdi. Peki o malum sorular

ne zaman karşısına çıkacaktı acaba? *Çocuğun var mı? Torunun var mı? Nerede yaşıyorlar? Neler oldu? Onlarla görüşmüyor musun? Peki, neden?...* Ella, "Tabii gidiyoruz," diye tekrarladı.

ON ÜÇ

Maggie, "Demek döndün!" dedi.

Rose burnundan soluyordu. Günü çok kötü geçmişti. On üç saattir işteydi, Jim'in kapısı gün boyunca kapalı kalmıştı ve Maggie'nin saçmalıklarını dinleyecek hali yoktu.

Küçük oturma odasının bütün ışıkları yanıyor, mutfaktan bir yanık kokusu geliyordu. Maggie, kanepeye tünemiş, kanallar arasında geziniyordu. Üzerinde buruşuk kırmızı şort ve üstünde gümüş harflerle SEKSİ KEDİCİK yazan kırmızı bir tişört vardı. Masanın ortasında, içi mikrodalgada patlatılmış mısırla dolu bir kâse, onun yanında yeniden ısıtılmış mısır, iki kereviz sapı ve fıstık ezmesi kavanozu duruyordu. Bu mönü, Maggie'nin dünyasında dengeli beslenmek anlamına geliyordu.

Rose, "İş arayışın nasıl gidiyor?" diye sordu. Paltosunu asmış, yatak odasına yönelmişti. Odaya girdiğinde bütün dolabın yatağın üzerine saçılmış olduğunu gördü. "Nedir bu? Ne oldu?"

Maggie, kendini elbise yığınını üzerine bırakıverdi. "Elbiselerini bir düzene koymaya karar verdim."

Rose, bluzlardan, ceketlerden ve pantolonlardan oluşan karmaşaya bir göz attı. Görüntü, aynı Maggie'nin oturma odasındaki bavuluna benziyordu.

“Neden yapıyorsun bunu?” dedi. “Eşyalarıma dokunma!”

Maggie, “Rose, ben sana yardım etmek istiyorum,” dedi. Sesinden gücenmiş olduğu anlaşılıyordu. “Sen bana bu kadar yardımcı olmuşken, ben de en azından bunu yapayım dedim.” Yere doğru bakıyordu. “Özür dilerim, seni üzdüm,” dedi. “Sadece yardım etmek istemiştim.”

Rose önce bir şeyler söylemeye yeltendi, sonra vazgeçti. Bu, Maggie’ye has bir özellikti. Ne zaman onu öldürmeye hazırlansanız, onu kapı dışarı etmeye karar verseniz, paranızı, elbiselerinizi ve ayakkabılarınızı ondan geri isteseniz, kalbinizi fethedecek bir şeyler bulur, söylerdi.

“İyi,” diye mırıldandı. “İşin bittiğinde her şeyi yerli yerine kaldır.”

Maggie, “Her altı ayda bir giyeceklerinizi elden geçirmemiz gerekiyormuş,” dedi.

“*Vogue*’da okumuştum. Ve sen belli ki, bu zamanı epey aşmışsın.” Çok korkunç bir şey görmüşçesine titrer gibi yaparak, “Elbiselerinin arasında asit yıkama kot pantolonlar buldum,” dedi. “Ama merak etme, attım onları.”

“Kimsesizler yurduna vermeliydin.”

Maggie, “Bir insan fakir diye, modaya uymayan şeyleri giymesi gerekmez,” diye açıklama getirdi. Patlamış mısır kâsesini ablasına uzattı.

“Modaya uyup uymadığımı sen nerden biliyorsun?” diye sordu.

Maggie omuzlarını silkerek, “Belli olmuyor mu sanıyorsun?” dedi. “Mesela Ann Taylor’dan aldığın küçük beden pantolonlar...”

Rose, onun hangi pantolonlardan söz ettiğini biliyordu. O pantolonları indirimden almıştı ve dört yıl önce bir aralar diyet yaptığı sıralarda içlerine girmeyi başarıyordu. Pantolonlar

o zamandan beri dolabında asılı duruyordu. Sessiz bir sitem gibiydiler. Patates kızartması, pizza.... işte, sevdiği ne kadar şey varsa onları yemekten vazgeçtiği zaman nelerin mümkün olabileceğini anımsatan birer simgeydiler. "Hepsini alabilirsin," dedi.

Maggie, "Bana çok büyük gelirler. Ama belki daralttırabilirim," dedi ve ilgisini televizyona yöneltti.

Rose, "Bunları ne zaman yerine kaldıracaksın?" diye sordu. Bir an için kendini elbise yığının üzerinde uyurken hayal etti.

Maggie, "Sessiz ol," derken, parmağıyla televizyonu gösteriyordu. Rose oraya baktığında kırmızıya boyalı yuvarlak metal bir parçanın, ortasından dönerek çıkıntı yapan bir bıçağı olan mavimsi bir objeye yaklaştığını gördü.

"Nedir bu?"

Maggie, bir bacağını önüne doğru uzatırken, "Televizyon," diye yanıtladı. Bir yandan da baldırını inceliyordu. "Bu içinde filmler oynayan kutu, filmler de çok hoş hikâyeler anlatılıyor!"

Rose bir an cüzdanına uzanmayı ve içinden çek koçanını alarak, *Buna çek derler, para yerine geçer ve bir iş sahibi olduğunda buna hak kazanırsın* demek geldi. Maggie o sırada yanında duran şampanya şişesinden bir yudum aldı. Rose tam şampanyayı nereden bulduğunu soracaktı ki, bara gittiği bir akşam birinin ona hediye ettiğini ve şişenin o günden beri buzdolabında istirahat ettiğini anımsadı.

Rose, "Şampanya nasıl?" diye sordu.

Maggie bir yudum daha alırken, "Çok güzel," dedi. "Şimdi dikkatle bak. İzle ve öğren. Bu programda BattleBots, robotları yapan çocuklar..."

Doğru düzgün biriyle beraber olması için her fırsatta Maggie'yi cesaretlendirmiş olan Rose, "Çok güzel güzel bir hobi," dedi.

Maggie sen artık işine bakabilirsin dercesine elini salladı. "Bunlar o robotları yapıyorlar, robotlar da birbirleriyle dövüşüyor ve galip gelen... bir şey kazanıyor. Ne olduğundan tam olarak emin değilim. Bak, bak işte benim favorim," derken ortasına kaynakla çivi tutturulmuş minyatür bir çöp kamyonuna benzer şeye işaret ediyordu. "Bu Philiminator," dedi.

Rose, "Ne?" diye sordu.

"Bunu yapan adamın adı Phil, o yüzden robotun adı Philiminator." Kamera, solgun yüzlü, uzun boylu, zayıf, beyzbol şapkalı bir adama yönelmişti. Altta "Philiminator" yazıyordu. İkinci robot ortaya çıkarken Maggie, "Üç raunttur yenilmiyor," dedi. Bu robot parlak yeşil renkte, elektrik süpürgesinin güçlendirilmiş haline benzer bir şeydi. Spiker,

"Grendel," dedi.

"Tamam," dedi Maggie. "Sen Grendel'i tutuyorsun"

Rose, "Neden?" diye sordu. Ama maç başlamıştı bile. İki robot birbirlerine vurmaya başlamış, beton zemin üzerinde çıldırmış köpekler gibi kapışmışlardı.

Maggie, "Haydi Philiminator!" diye bağırırken büyük bir coşkuyla şampanya şişesini sallıyordu. Ablasına baktı.

Rose, "İşte bu kadar Grendel," diyordu. O anda Maggie'nin robotu, Grendel'a yaklaşmaya çalışıyordu. Ortasındaki çivi, bir giyotin gibi her şeyi parçalayarak geliyor, Grendel'ı tam ortasından delmeyi hedefliyordu. Maggie alkışlayarak, bağırarak robotu cesaretlendiriyordu.

"Vay be, bu bayağı yakın geçti," dedi Maggie.

Robotlar dönerek tekrar yüz yüze geldiler.

Maggie bağıra çağıra, "Haydi Philiminator, BİTİR ŞUNUN İŞİNİ!" diyordu.

Grendel'ın önündeki çivili tekerlek vızıldamaya başladığında Rose gülmekten katılacaktı. "Bak... işte geliyorum!"

Grendel şimdi rakibine üstünlük sağlamıştı. Philiminator çivisini yukarı kaldırdı ve rakibinin ortasına doğru sapladı.

Maggie, çılgınlar gibi, “Evet!” diye bağırıyordu.

Şimdi iki robot da çivilerini birbirlerine saplayarak kilitlenmişlerdi. Grendel bu durumdan kurtulmak için hamle yaptı ama başarılı olamadı. Rose, “Haydi... haydi...” diye mırıldanıyordu. Grendel’ın tekerleği vızıldadı, yere kıvılcımlar saçılıyordu. Philiminator çivisini son ve öldürücü darbeyi vurmak üzere kaldırdı, ama Grendel sıçrayarak bu hamleden kurtuldu.

Rose, “HAYDİ GRENDEL!” diye kükredi ve zıplamaya başladı. Grendel rakibinin üstüne gittikçe, ondan daha uzun olan Philiminator’un altına girip, fıske vurdukça, Maggie’nin yüzü asılıyordu.

Rose’un robotu, kendi robotunun üzerinden geçtiğinde Maggie, “Hayıııır!” diye feryadı bastı. Sonunda, Maggie’nin robotu paramparça olmuştu.

Rose, yumruklarını havada sallarken, “Evet! EVET!” diye bağırıyordu. Eagles maçında takım oyuncuları, hayati bir sayı aldıklarında arkasında oturan adamın dediği gibi, “İşte benim istediğim de buydu!” diye kükrüyordu. Sonra kız kardeşine döndü. Tabii Maggie ona sırıtacak, sevincinin ne kadar acınası bir durum olduğundan söz edecek diye düşündü Rose. Ama Maggie sırıtmıyordu. Yanakları kızarmış bir halde, parlamış gözlerle ablasına bakıyor, “Çak!” diye ona elini uzatırken, ona şampanya ikram ediyordu. Rose bir an tereddüt ettikten sonra bir yudum aldı.

Rose, “Pizza söyleyelim mi?” diye teklif etti. Rose kendini ve kardeşini, pijamalarını giyip bütün gece battaniyelerine sarınmış halde, pizza ve patlamış mısır yiyip televizyon seyrederken hayal etti.

Maggie belli belirsiz sırıtıyordu. Sesi de neredeyse nazik ve

anlayışlı bir insanın sesiydi. "Şimdi kendini hayat dolu hissediyorsun, değil mi?" diye sordu. "Daha sık dışarı çıkmalısın."

Rose, "Ben yeterince sık çıkıyorum," dedi. "Bence sen daha çok evde oturmalısın."

Maggie, zarif hareketlerle ayağa kalkarken, "Ben evde bol bol zaman geçiriyorum," dedi ve koşar adımlarla yatak odasına gitti. Birkaç dakika sonra, üzerinde düşük belli dar bir kot pantolon, bir omzunu ve kolunu tamamen açıkta bırakan bluz ve ayağında Rose'un deri kovboy çizmeleriyle geri döndü. Rose, elde dikilmiş çizmelerini bir hafta sonu sigorta hukuku semineri için gittiği New Mexico'dan satın almıştı. Maggie çantasını ve anahtarlarını toparlarken, "Bir sakıncası yok değil mi?" diye sordu. "Dolabında buldum onları. Çok yalnız kalmışa benziyorlardı."

Rose, "Tabii, ne demezsin," dedi. Kız kardeşine bakarken, bu kadar ince ve güzel olmanın, erkeklerin beğeni dolu bakışlarını üzerine toplamanın, onlar tarafından daima arzu edilmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. "İyi eğlenceler."

Maggie, "Ben hep iyi eğlenirim," dedi ve Rose'u patlamış mısır, dibini bulmuş şampanya şişesi, yatağına saçılmış elbise yığınıyla baş başa bırakarak neşe içinde evden çıktı. Rose, televizyonun her zamanki sessizliğine bürünmesini sağlayıp etrafı toplamaya girişti.

ON DÖRT

Ella, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu. O gün, Ella'nın ucuz ürünler satan markette çalışma günüydü. Öğleden sonrasının büyük bölümünü hiç kimse tarafından rahatsız edilmeden, elbise çantalarını tasnif ederek, mobilyaların ve tabakların fiyat etiketlerini yerleştirerek gayet hoş geçirmişti. Parlak turuncu koşu ayakkabıları ve lekeli bir tişört giymiş genç bir kadın, bayram günü için kaplama çam, altın ve gümüş telli kumaşla süslenmiş koridordan kendisine doğru yaklaşıyordu.

Kadın, dudağını sinirli bir biçimde ısırırken, "Çarşaflar," dedi. Ella, kadının yanağındaki solmuş morluğu görebiliyordu. "Çarşaflara bakacaktım."

Ella, "Bugün şanslı gününüzmüş," dedi. "Bullucks'tan beklediğimiz mallar yeni geldi. Henüz düzenlenmedi, ama bir sorun olacağını sanmıyorum, yalnızca renkleri biraz... en iyisi kendiniz bir görün."

Ella, siyah pantolonu ve üzerinde isim etiketi olan beyaz bluzuyla canlı hareketlerle koridordan yürümeye başladı. Çarşafların olduğu yeri işaret ederek, "İşte burada," dedi. Turkuvaz ve koyu pembe renklerdeki çarşafların bir kısmı tek ki-

şilik büyük yataklar, bir kısmı da ikiz yataklar içindi. Hepsi gayet iyi görünüyorlardı. "Tanesi beş dolar. Kaç tane ihtiyacınız var?"

"Ee, ikiz yatak için olanlardan iki tane." Kadın plastik paketleri açtı, elleriyle kumaşı yokladı. "Yastıklar ayrı mı satılıyor?"

Ella, "Hayır," dedi. "Takım olarak veriyoruz."

Kadın, bir çift yastık kutusunu da yanına alarak kasaya yöneldiğinde rahatlamış görünüyordu. Çantasından beş dolarlık banknotun yanı sıra, buruşmuş birer dolarlık banknotları da çıkardı. Parasını tamamlamak için bozukluk aramaya başlamış, bozuklukları tezgâha dizmişken, Ella kadının çarşaflarını poşete koymuştu bile.

"Tamam, gerek yok," dedi.

Kadın kafasını kaldırıp Ella'ya baktı. "Emin misiniz?"

Ella, "Sorun değil," dedi. "Kendinize iyi bakın, yine bekleriz... Sık sık yeni mallar geliyor."

Kadın gülümsedi, Ella bunun bir teşekkür olduğunu düşündü, dışarı çıkarak kadının arkasından baktı. Keşke çarşafların yanına birkaç havlu sıkıştırmanın bir yolunu bulabilseydim diye düşünerek içini çekti. Kendini hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Caroline'le de aynı şeyi yaşamıştı. Ella, her zaman kızı için daha fazlasını yapmayı isterdi. Ona işlerinde daha çok yardım etmeyi, onun peşinden koşmayı, onu aramayı, ona kart, mektup, para göndermeyi, tatillerinde, seyahatlerinde onun yanında olmayı, *Sana yardım etmeme izin ver*'i birçok farklı durumda ona söylemeyi çok isterdi. Ama Caroline yardım kabul etmemişti, çünkü yardım almak, işi kendisinin tek başına yapamadığı anlamına gelecekti. İyi de, bu nelere mal olmuştu sonunda...

Kapı açıldı ve koltukaltındaki gazete yığınıyla Lewis girdi.

“Yeni baskı!” diyerek bir nüshasını Ella’ya uzattı. Ella gülümsemeye çalışarak, şiirine baktı. “BEN GÖRÜNMEZ DEĞİLİM” yazıyordu. Görünmez değil diye düşündü, yalnızca kaderim kötü.

Lewis ona yaklaşarak, “Hâlâ öğle yemeği yemek istiyor musun?” diye sordu. Ella, başını evet anlamında sallayarak, kasayı kilitledikten sonra, Lewis onun yanına gelip, koluna girmesini işaret etmişti. Güneşe çıkarken, hâlâ keşke her şey farklı olsaydı diye arzuluyordu. Keşke konuşmak için bir girişimde bulunsaydı, keşke yardıma ihtiyacı olan bir kadına nasıl yardım edebileceğini öğrenip, ona destek olsaydı. Ve keşke Lewis kendisinin ne tür bir insan olduğunu öğrenmese diye düşündü. Ella, o ana kadar çocuk konusunu açmamıştı ve Lewis de bundan söz etmemişti ama, nasılsa bir gün bunlar konuşulacaktı, peki sonra ne olacak diye düşündü Ella. Ne söyleyecekti ona? Gerçekten de ne diyebilirdi ki; bir zamanlar anneyken artık böyle bir şeyin söz konusu olmadığını ve bu durumun kendi suçu olduğunu mu söyleyecekti? Lewis ona gözlerini dikecek, söylediklerinden bir anlam çıkaramayacak, o da doğru olduğunu bildiği halde, altından kalkamayacağı bir durum söz konusu olduğu halde, olaya doyurucu bir açıklama getiremeyecekti. Onun suçuydu. Ve bunu telafi etmek için ne kadar çok çaba göstermiş olsa da, ne kadar iyilik yapma peşinde olsa da bunu ölene dek hep içinde taşıyacaktı.

ON BEŞ

Rose'un sekreteri, "Sizi görmek isteyen biri var," dedi. Rose bilgisayarından başını kaldırdığında, siyah deri pantolon, kısa kot ceket ve kırmızı kovboy çizmeleri içinde göz alıcı bir biçimde ofisine süzülmekte olan kardeşini gördü.

Maggie, ışık saçıyordu. "İyi haberlerim var!" dedi.

Rose içinden, *Lütfen bir işe girmiş olsun* diye dua etti. "Nedir?"

"Yeni açılan o muhteşem bar için bir iş görüşmesi ayarladım!"

Rose, kardeşi adına sevinçli olduğunu anlatmak istercesine, "Harika!" dedi. "Çok iyi! Sana ne zaman haber verecekler?"

Maggie, Rose'un raflarındaki dosyaları ve kitapları düzeltirken, "Emin değilim," dedi.

"Belki bayramdan sonra."

"Ama bayram onların en yoğun olduğu dönem değil mi?"

"Hey Tanrım! Nereden bileyim ben Rose!" Maggie, doğum gününde Amy'nin ablasına hediye ettiği Savaşçı Prenses Xena'nın plastik oyuncağını eline aldı ve kafasının üzerine koydu. "Biraz benim adıma sevinmeye çalışsan?"

Rose, "Tabii," dedi. "Elbiselerimi yerine yerleştirme konu-

sunda bir ilerleme kaydettin mi bari? "Aradan geçen birkaç günde, yatağın üzerindeki elbise yığını yatak üzerinden alınıp yere konmuş, ama hâlâ dolaba yerleştirilmemişti.

Maggie, Rose'un masasının karşısında bir iskemleye kendini atarken, "Çalışmaya başladım," dedi. "Merak etme hallederim. O kadar önemli bir olay değil!"

Rose, "Senin için öyle, tabii," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Rose ayağa kalktı. "Bu şu demek oluyor; kira ödemek zorunda kalmadan benimle beraber yaşıyorsun ve hâlâ bir iş bulamadın..."

"Söyledim ya, iş görüşmesine gideceğim!"

"Yeterince üzerine düştüğünü sanmıyorum."

Maggie, "Üzerine düşüyorum," diye bağırdı. "Neler yaptığımı sen nereden biliyorsun ki?"

"Şşşş!"

Maggie, kapıyı çarparak kapattı ve ateş fışkıran gözlerle ablasına baktı.

Rose, "Senin için bir iş bulmanın o kadar zor olmadığını biliyorum!" dedi. "Her yerde, yardımcı aranıyor ilanlarını görüyorum. Her markette, her restoranda..."

"Ben yine mağazada çalışmak veya garson olmak istemiyorum."

Rose, "Peki o zaman ne yapmak istiyorsun?" diye ısrarla sordu. "Etrafta prensesler gibi dolaşarak, MTV'nin seni çağırmasını mı?"

Maggie'nin yüzü tokat yemiş gibi kızarmıştı. "Neden bu kadar zalimsin?"

Rose dudaklarını ısırdı. Bu filmi daha önce de görmüşlerdi. Aslında Maggie görmüştü demek daha doğru olacaktı. Maggie babasıyla, erkek arkadaşlarıyla, onunla ara sıra ilgilenen öğret-

menleriyle veya patronlarıyla bunları birçok kez yaşamıştı. Farklı insanlar, aynı olaylar... Maggie, Rose'un kendisinden özür dileyeceği anı tartıyordu. Böyle yapmayacağını anladığı an ve Rose ağzını açmadan, o hemen içini çekerek *Üzgünüm* diyecekti. Maggie yine konuşmaya başlamıştı.

Gözlerini ovuştururken, "Deniyorum," dedi. "Elimden gelen gayreti gösteriyorum. Rose, biliyorsun, bu benim için hiç de kolay değil. Senin için kolay gelen bir şey başkaları için o kadar kolay olmayabilir."

Rose şefkatli bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Çaba gösterdiğini biliyorum."

Maggie, "Her gün çabalıyorum," dedi. "Ben bedavacı biri değilim. Oturup da kendime acımıyorum. Dışarı çıkıp iş arıyorum... her gün... Ve asla senin gibi bir avukat olamayacağımı biliyorum..."

Rose, onun söylediklerini protesto eder gibi bir ses çıkardı. Maggie biraz daha yüksek sesle, "Ama bu hiçbir şey yapmadan oturuyorum anlamına gelmiyor. Deniyorum Rose. Elimden geldiğince deniyorum..." diye inledi.

Rose, yanına gelip onu kucaklamak istediğinde, Maggie omuz silkerek ondan kaçtı.

Rose, "Peki," dedi. "Tamam. Sen merak etme. Nasılsa sonunda bir iş bulacaksın..."

Maggie, ağlak suratlı Renee Zellweger'den, zorlu durumlara karşı koymayı bilen Sally Field'e dönüşürken, "Her zaman buldum," diyordu. Gözlerini ovuşturdu, burnunu çekti, dik durmaya çalışarak, ablasına baktı.

"Üzgünüm," dedi Rose. "Gerçekten çok üzgünüm." Bu sözleri sarf ederken bile, tam olarak ne için özür dilediğini merak ediyordu. Maggie eve taşınalı bir ayı geçmişti ve evden ayrılacağına yönelik hiçbir belirti yoktu. Elbiseleri, makyaj malzeme-

leri, compact diskleri, çakmağı hâlâ evinde sağa sola saçılmış halde duruyordu. Bir gece önce Rose, tenceresine sıcak karamel sosu sandığı şeyi boşaltırken parmağını yakmış, sonradan bunun sos değil, Maggie'nin kaşı için kullandığı makyaj malzemesi olduğu ortaya çıkmıştı. "Bak," dedi, "akşam yemeği yedin mi? Dışarda bir şeyler yer, belki sonra sinemaya gideriz..."

Maggie tekrar gözünü sildi ve gözlerini kısarak ablasına baktı. "Ne yapmamız gerek biliyor musun? Dışarı çıkıp, doğru dürüst bir yerlere gitmemiz gerek. Mesela bir gece kulübüne falan..."

Rose, "Bilmiyorum," dedi. "Öyle yerlere gittiğinde içeri girmek için hep sıra beklersin. Ayrıca çok gürültülü ve duman altı oluyor..."

"Haydi, bir kerecik... Ne giymen gerektiği konusunda sana yardım ederim..."

Rose gönülsüzce, "İyi, peki," dedi. "Delaware Meydanı'ndaki yerlerin birinde, bir hukuk firmasının gecesi var."

"Nasıl bir organizasyon?"

Rose, davetiyeyi bulana kadar gelen postalarını karıştırdı. "Bayram öncesi kokteyl parti," diye okumaya başladı. "Mezeler, bedava oyunlar... Oraya gidebiliriz."

Maggie, "İlk adımımızı burada atalım," dedi ve kapıyı açarak ofisten dışarı çıktı.

"Haydi!"

Rose'un dairesine geldiklerinde Maggie, yatağın yanında yerde durmakta olan elbise yığınından mavi bir süveter ve siyah bir etek aldı. "Duş al ve sonra nemlendirici sürmeyi unutma," dedi.

Rose duştan çıktığında Maggie'nin makyaj çantasını açıp, malzemeleri masanın üzerine dizmiş olduğunu gördü. İki çeşit fondöten, üç farklı kırışık gizleyici, yarım düzine kadar göz fa-

rı ve pudra, göz fırçaları, rujlar... Rose tuvalet masasına oturdu ve gözünü aynaya dikti. Başı dönmüştü.

"Bütün bunlar nereden geldi?" diye sordu.

Maggie, göz kalemininin ucunu sivriltirken, "Oradan buradan," diye yanıtladı.

Rose tekrar makyaj çantasına baktı. "Bunların kaça mal olduğu konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

Maggie, ablasının yanaklarına hızlı ve işini bilir bir biçimde yumuşatıcı sürerken, "Tamam," dedi. "Kaça mal olduysa oldu, sonunda buna değiyor, değil mi? Sen sadece sabret."

Rose bir manken gibi orada oturmuş, Maggie'nin, yalnızca gözlerini boyamak için on beş dakika boyunca çalışmasını sabırsızlanarak beklemişti. Maggie fondöteni elinin tersinde karıştırmış ve yüzüne sürdükten sonra geri çekilip ablasına bakmıştı. Daha sonra pudra ve renklendiriciyle devam etmiş, Rose'un sabrının tükenmeye başladığı anda sıra kirpiklerine ve dudaklarına gelmişti. Rose, aynaya baktığında ortaya çıkan sonucun şok edici olduğunu itiraf etmeliyim diye düşündü.

Aynadaki yansımasına bakarken, "Bu ben miyim?" diye sordu. Yanak kemiklerinin altındaki çukur görünümün yanı sıra, gözlerinin altına sürülmüş altın ve krem renkli gölgeler, gözlerinin dumanlı ve gizemli bir hal almasını sağlamıştı.

"Harika oldu değil mi? Sana her gün makyaj yapabilirim," dedi Maggie. "Öncelikle ciddi bir cilt bakımı yaptırman gerek. Cildinin ölü tabakasından kurtulmalısın." Onun yerinde başka bir kadın olsa, "Bu yanan binayı terk etmelisin," derdi. Maggie, bir eline siyah etek ve mavi üst, diğer eline ince şeritli, yüksek topuklu mavi ayakkabılar tutuşturmuştu. "Al bakalım, bir dene."

Rose eteği ve kısa kesimli bluzu giydi Her ikisi de normalde giydiklerinden daha dardı, ama ikisi bir araya geldiğinde...

Kendini, aynadaki görüntüsüne bakmaya zorlayarak, "Bilmiyorum," dedi. "Sence biraz şey görünmüyor muyum..." *Ucuz* kelimesi dilinin ucundaydı. Mavi ayakkabılarla bacakları uzun ve düzgün görünüyordu. Göğüs yarığı da iyice ortaya çıkmıştı.

Maggie, "Harika görünüyorsun!" dedi ve üzerine, kendisi için çok değerli olan Coco parfümünden sıktı. Yirmi dakika sonra Rose'un saçları yapılmış, küpeleri takılmıştı; dışarıdalardı.

Maggie martinisini içerken, "Bu rezalet bir parti," dedi.

Rose üstünü çekiştirirken, gözlerini kısmış kalabalığa bakıyordu. Gözlükleri olmadan iyi göremiyordu, ama Maggie tabii ki onları takmasına izin vermemişti. Neşeli bir tavırla,

"Erkekler, gözlük takan kızlara pas vermez!" demiş ve beş dakika boyunca onun, haber spikerleri ve mankenlerin yaptırdığı gibi gözlerine neden lazer tedavisi uygulamadığını sorarak canını sıkmıştı.

Delaware Nehri'nin kıyısına tünemiş, açıldığında oldukça övgü almış, yetişkinlere göre bir yer olan Dave ve Buster'daydılar. Bir hukuk firması, çalışanları için bir gece düzenlemişti. Rose'un isminin yazılı olduğu rozet, göz alıcı göğüs dekoltesinin hemen yanına iğnelenmişti ve üzerinde, "BEN Rose Feller" yazıyordu. Rose bu yazının yanına bir parantez açarak, "Dava avukatı," diye yazmıştı. Maggie'nin isim rozetinde, "BEN içiyorum" yazıyordu. Rose bunu görünce rozeti çıkarmış, Maggie de onun yerine, "BEN Monique" yazılı başka bir rozet takmıştı. Rose bu rozete ses çıkarmamış, bunun için kavga etmeye değmez diye düşünmüştü.

Kulübün içi, antipatik denebilecek genç avukatlarla doluy-

du. Ellerinde fıçı biralarla Don Dommel ve ekibinin sahnede yaptıkları numaraları izliyorlardı. Bir duvarın önüne açık büfe kurulmuştu. Rose, ona uzaktan kanepe ve meze gibi görünen tabaklara ve içinde kızartılmış bir şeyler gördüğünü sandığı tepsiye doğru giderken, Maggie onu kolundan yakalayarak durdurdu.

Şimdi Maggie ablasını dirseğiyle dürtüyor ve ona uzaktan masaya dayanmış, erkeğe benzer bir silüeti işaret ediyordu. “Kim bu?” diye sordu.

Rose gözlerini kıstı. Tek görebildiği şey, sarı saçlar ve geniş omuzlar olmuştu.

“Emin değilim,” dedi.

Maggie saçlarını şöyle bir geri attı. Maggie tabii ki inanılmaz görünüyordu. Pembe ayakkabılar ve siyah deri pantolon giymişti. Rose bunların iki yüz dolara mal olduğunu biliyordu, çünkü mutfak tezgâhının üzerindeki faturayı görmüştü. Üzerinde, gümüş rengi, parıldayan, boyundan askılı ve sırtı açık kolsuz bluz vardı. Saçlarını düz taramıştı -bu, bir saatlik hazırlanma süresinde aslan payı alan işlemdi- ve ince uzun kollarını bir sıra gümüş bilezikle süslemişti. Dudaklarını solgun pembeye boyamış, gözlerinin kenarlarına gümüş kalem çekerek, rimel sürmüştü. Gelecekten günümüze gelmiş bir ziyaretçiye benziyor, televizyon programına çıkmış yıldızları andırıyordu.

“Tamam, ben de gider onunla konuşurum,” dedi. Parmaklarını, donuk bir halde titreyen mükemmel kumral saçlarında gezdirdikten sonra, yüzünü asmış duran Rose’a dişlerine ruj bulaşıp bulaşmadığını sordu ve kalabalığa karıştı. Rose bir kez daha üstünü kuvvetlice çekiştirdi. Ayakları ağrıyordu ama Maggie, Rose’un ayakkabılarına söz söyletmezdi.

Makyaj yaparken iki adım geri çekilmiş, ablasını dikkatle incelerken, “Kadın güzellik için acı çekmeye katlanmalıdır,” de-

mişti. Bunu söylerken Rose'un külotlu çorabı olup olmadığını merak ediyordu.

Rose, salonun karşısına bakarken, kız kardeşinin kafasını geri atıp, bileziklerini sallarken, hiçbir şeyden haberi olmayan avukata yapacağı hücumu izlemeye çalışıyordu. Sonra yan yan giderek büfeye yanaştı, omzunun üzerinden sağa sola göz gezdirip, suçlu bir biçimde tabağına meze, kraker, havuç, peynir ve kızartmalardan doldurdu. Köşede bir masa bularak oturdu, ayakkabılarını çıkardı ve yemeye koyuldu.

Erkeğe benzer, bu kez daha kısa ve solgun, kıvırcık saçlı bir görüntü ona doğru yaklaşıyordu. "Rose Feller?"

Rose yutkunurken başını salladı ve onun isim rozetini okumaya çalıştı.

Adam, "Simon Stein," dedi. "Motivasyon toplantısında yan yana oturuyorduk."

Rose, "Ah, tabii!" dedi. Onu tanımış gibi yapıyordu.

"Sana kahve vermiştim."

Rose, "Tamam!" dedi, adamı şimdi anımsamıştı. "Hayatımı kurtarmıştın! Sağ ol!"

Simon, alçakgönüllü bir tavır takındı. "Anlaşılan seyahat arkadaşı olacağız," dedi.

Rose gözlerini ona dikti. Planladığı tek seyahat, pazartesi günü Jim'le beraber Chicago Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne yeni avukat adayları bulmak için yapacakları seyahatti.

"Jim Danvers'ın yerine ben," dedi Simon. Rose, kalbine bir ağrı saplandığını hissetti.

"Öyle mi?"

"Çok işi varmış, o da benim gidip gitmeyeceğimi sordu."

Rose yine; "Öyle mi?" dedi.

"Center City'de mi oturuyorsun? Seni evden alırım, havaalanına beraber gideriz."

Rose, bu kez değişiklik olsun diye farklı bir kelime sarf etmişti. "Tabii."

Simon ona doğru eğildi. "Dinle," dedi. "Acaba bizimle softball oynar mısın?" Rose hayır dercesine kafasını salladı. Bu oyunla ilgili tek tecrübesi, lisenin ilk yıllarında jimnastik dersinde olmuş, altı ders boyunca hiçbir şey öğrenemediği gibi, göğsüne yediği topla canı yanmıştı.

Onun yanıtını duymazdan gelerek, "Biliyorsun, bizim 'Talebiniz Reddedildi' isimli bir takımımız var," dedi Simon. "Kadın erkek karışık. Yanlızca yeterince kadın oyuncumuz yok. Başka kadın bulamazsak turnuvaya katılma hakkımızı kaybedeceğiz."

"Yazık," dedi, Rose.

Simon, "Kolay bir oyundur," dedi. Rose onun dava avukatı olduğunu düşündü. Onun gibiler, keçi gibi inatçı olurlardı. "İyi bir antrenman olur, temiz hava alırsın..."

"Antrenman yapmak, temiz hava almak durumunda olan birine mi benziyorum?" diye sordu. Sonra pişmanlıkla başını eğdi. "Sakın bu soruya cevap verme."

Simon Stein oyunu satmaya devam ediyordu. "Eğlencelidir. Birçok yeni insanla da tanışırsın."

Rose kafasını sallayarak, "Gerçekten... beni istemezsiniz. Ben umutsuz vakayım."

Simon'ın yanına bir kız yanaştı ve kolunu, Simon'ın koluna dolayarak, "Tatlım, gel bilardo oynayalım," diye şakıdı. Rose kızın sesinden irkilmişti. Bu, kendisinin Doksan Beş diye isim verdiği ve Harvard'dan mezun olduğu 1995 yılında tanıdığı, her sohbetin ortasına dalmakla ün salmış bir kızdı.

Simon, "Rose, bu Felice Russo," dedi.

Rose, "Biz tanışıyoruz," diye karşılık verdi. Felice uzanıp Simon'ın saçını düzeltti ama Rose'un gördüğü kadarıyla ortada düzelmiş bir şey yoktu. O anda elinde sigarasıyla Maggie geri

döndü. Yanakları al al olmuştu.

Etrafına bakınırken, "Bu parti hâlâ rezalet," dedi. "Beni tanıştırsana."

Rose, "Maggie, bu Simon ve Felice," dedi. "Simon'la beraber çalışıyoruz."

Maggie derin derin iç çekerken, "Öyle mi, harika," dedi.

Felice, Maggie'nin kolundakilerden birini işaret ederek, "Ne kadar güzel bir bilezik," dedi. "Yerli mi?"

Maggie gözlerini ona dikerek, "Ha? South Caddesi'nden aldım bunları," dedi.

Felice, "Ah!" dedi. "Üniversitedeyken Boston'da ufak bir butikte buna benzer şeyler satılıyordu, ben de oradan ufak tefek şeyler almıştım."

Rose, *İşte yine başlıyor* dedi.

Maggie, "Ben de bir kere Boston'a gitmiştim," dedi. "Northeastern'da bir arkadaşım vardı."

Üç... İki... Bir...

Felice, "Öyle mi?" diye sordu. "Hangi yıl? Ben de Harvard' daydım..."

Rose sırıtıyordu. Sanki Simon'ın yüzünde de benzer bir ifade varmış gibi geldi ona.

Simon, "Haydi, oturalım," dedi ve dördü, uzun bacaklı kokteyl masalarından birine oturdular. Felice hâlâ kış zamanı Cambridge'in ne kadar sıkıcı olduğundan söz edip, sızlanıyordu. Maggie martinisinden büyük bir yudum aldı. Rose tekrar büfeye dönüp, tabağını dolduracağı anı özlemle bekliyordu.

Simon, "Softbol oynama konusunda ne diyorsun?" diye sordu.

Rose, "Eee, tabii oynarız," dedi.

"Gerçekten eğlenceli olacak."

"Öyle değil mi?" dedi Felice. "Üniversitedeyken, kampuste

bulunan salonda squash oynardım. Tabii bu kortlardan her okulda olmuyor, ama şansıma Harvard'da vardı."

Rose, Simon Stein'ın gözlerini yuvarladığını görünce, demek yanlış görmemişim diye içinden geçirdi.

Simon, "*Happy hours*'larımız da oluyor," diye devam etti.

Rose nazik davranmak adına, "Gerçekten mi? Nerede?" diye sordu.

Simon, takımının maç programını anlatmaya koyulmuşken, Maggie ve Felice televizyon hakkında sohbete dalmışlardı.

Felice, "*Simpson*'lara bayılırım!" dedikten sonra, sanki çok gizli bir şey söyleyecekmişçesine öne doğru eğilip, "Homer'ın annesiyle ilgili bölümü, hani ehliyetinin sahte olduğunun anlaşıldığı bölümü biliyor musun?"

Simon ve Rose, aynı anda, "Hayır," dedi.

Maggie, "Ben çizgi film sevmem," dedi.

Felice onları duymazdan geldi. "Ehliyetin üzerinde yazan adres, kırk dört Bow Sokağı'ydı, yani Harvard'ın gerçek adresi!"

Maggie bir süre gözlerini Felice'e dikti, sonra ablasına doğru eğilerek, "Ne var biliyor musun, bence Felice Harvard"da okumuş," dedi.

Simon öksürdü ve birasından büyük bir yudum aldı. Rose, "Affedersiniz," diyerek Maggie'ye bir tekme attı ve onu kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Rose, "Bu hareketin hiç de hoş değildi," dedi.

"Lütfen ama, sanki bunu hak etmemiş gibi davranıyorsun."

"Aslında hak etmedi denemez. O iğrenç bir kızdır."

Maggie, "İğrenç!" diye bağırırken ablasını çıkış yazan kapıya doğru çekiştirdi.

"Haydi, uzaklaşalım bütün bu iğrençlikten."

"Eve mi gidiyoruz?" Rose umutla sormuştu.

Maggie hayır anlamında kafasını salladı. "Çok daha iyi bir yere."

. . .

Aradan uzun bir süre geçmişti, iki kardeş bir restoranda karşılıklı oturuyordu.

Önce bir gece kulubüne gitmişler, sonra çok daha geç saatlere kadar açık olan bir başkasına... Rose yanılmayı, hatta içtiği votkalardan dolayı hayal gördüğünü düşünmeyi çok isterdi, ama orada gerçekten de bir karaoke faciası yaşanmıştı. Bu anısından kurtulmak ister gibi kafasını salladı, ama fayda etmedi: Sahnenin ortasında durmuş ve ayakkabılarını çıkarmış bir haldeyken, kalabalık ona tezahürat yapmış, o da, "Midnight Train to Georgia" şarkısını bağıra çağıra söylemeye çalışmıştı. Maggie de ablasının arkasında oynayıp zıplayarak kalabalığı iyice çoşturmuştu.

Rose, oturduğu yerde çökerek *Ah, Tanrım* diye iç geçirdi. Evet, bütün bunlar gerçekten de yaşanmıştı. Kendi kendine, *artık bir daha votka içmek yok* diye sıkı sıkıya tembihledi. Sonra bu kadar sarhoş olmasına neden olan şeyi düşünerek, dudağını ısırdı. Jim, Chicago gezisini iptal ederek onu Simon'la baş başa bırakmıştı. Partideyken Amy ona, "Sen bu işe kendini ondan çok daha fazla kaptırdın," demişti ve yaşananlar Amy'nin haklı olduğunu gösteriyordu. Nerede yanlış yaptım diye düşündü. Onu nasıl geri kazanabilirim?

Halinden bezmiş görünen garson yanlarına gelerek, "Evet Hanımlar, ne yiyeceğinize karar verdiniz mi?" diye sordu.

Rose, mönü sanki körler için özel basılmışçasına, parmaklarını üzerinde gezdirerek, sonunda "Gözleme," dedi.

"Başka?"

Maggie, mönüyü Rose'un elinden alarak, "Tereyağsız," dedi. "Ben de aynısından alacağım. Ayrıca büyük bardakta iki büyük portakal suyu ve bir sürahi kahve istiyoruz."

Garson yanlarından uzaklaştı.

Rose hıçkırmaya başladığında Maggie, "Şarkı söylediğini bilmiyordum!" dedi.

"Ben şarkı söylemem," dedi Rose. "Ben avukatım."

Maggie, garsonun daha önceden önüne koyduğu bir fincan kahvenin içine dört tane tatlandırıcı atarak, "Eğlenceliydi değil mi?" diye sordu.

Rose, "Eğlence," diyerek tekrarladı. Yine hıçkırıyordu... Maggie'nin yaptığı makyaj akmaya başlamıştı. Bu haliyle rakuna benziyordu. "Peki ne yapmaya karar verdin?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Hayatın hakkında," dedi Rose.

Maggie tehditkâr bir ifadeyle ablasına baktı. "İşte şimdi neden beraber dışarıya çıkmadığımızı anımsadım. Şişeleri devirdin ve şimdi karşıma çıkıp, benim hayatımı on aşamada nasıl daha iyi bir hale getireceğinden söz edeceksin."

Rose, "Sadece yardım etmek istiyorum," dedi. "Senin bir amacın olmalı."

Garson elinde tabaklarla geri geldi ve sıcak pekmez sürahisiyle beraber masalarına bıraktı.

Rose, "Bir saniye," dedi. "Eleman arıyor musunuz?"

Garson, "Galiba," dedi. "Faturanızla beraber başvuru formunu da getiririm."

Maggie, "Sen bu iş için biraz fazla gelmez misin?" diye sordu. "Yani bütün o üniversiteler, hukuk fakülteleri... Gerçekten de yemek servisi yapmak istediğinden emin misin?"

"Benim için değil, senin için," dedi Rose.

"Yani bana gözleme servisi mi yapmak istiyorsun?"

Rose, sarhoş jestleri yaparak, "Senin bir şeylerle uğraşmanı istiyorum," dedi.

"Telefon faturalarını ödemeni istiyorum, belki alışveriş için de biraz para biriktirirsin."

Maggie, "Ben bir şey yemiyorum!" dedi. Bu pek de doğru sayılmazdı. Ekmek ve müsli yemiş, süt içmişti. Daha çok yemesine gerek yoktu. Ayrıca böyle davranmasının nedeni Rose'a fazla para harcatmamak değildi. Ablasının, "Banka Evrakları" yazan dosyasının içinde, tarih sırasına göre düzenlenmiş banka hesap hareketlerini görmüştü. Ama hâlâ onu, mutfağa gidip not defterine yaptığı harcamalarla ilgili notlar alırken hayal edebiliyordu. *Bir paket hazır tavuk yemeği! Bir şişe portakal suyu! İki paket patlamış mısır! Üç paket tuz!*

Maggie bir anda ısındığını hissetti. Kelimelerin üzerine basa basa, "Ben sana para getireceğim," dedi.

Rose, "Senin hiç paran yok ki," dedi.

"Bulurum."

"Ne zaman?" diye sordu Rose. "O kutsal an ne zaman gelecek acaba?"

"İş görüşmesine gideceğim."

"Bu çok iyi, ama iş görüşmesi, işi almak anlamına gelmiyor."

Maggie, peçetesini fırlatarak, "Kahretsin! Ben gidiyorum," dedi.

Rose canından bezmiş bir halde, "Otur oraya," dedi. "Kahvaltını bitir. Ben tuvalete gidiyorum."

Rose masadan ayrıldı. Maggie önünde duran yemeklerle oynamaya başladı, hiçbir şey yemiyordu. Garson elinde başvuru formuyla geldiğinde Maggie, ablasının çantasından bir kalem ve yirmi dolarlık bir banknot çıkardı. Formu alarak Rose'un adına doldurdu, çalışma saatleri bölümünde bütün var-

diyaları işaretledi ve yorumlar bölümüne, “Her Şeyi Yaparım!” yazdı. Sonra formu garsona vererek, ablasının nefret ettiğini bildiği böğürtlen ve ahududu pekmezini gözlemesinin üzerine döküp restorandan ayrıldı.

Rose geri döndüğünde mahvolmuş kahvaltısına şaşkın gözlerle bakakalmıştı.

Garson, “Arkadaşınız ayrıldı,” dedi.

Rose yavaşça kafasını salladı. “O benim arkadaşım değil, kardeşim,” dedi ve hesabı ödeyerek, su toplamış, acılar içindeki ayağıyla seke seke dışarı çıktı.

ON ALTI

Ella, şarap kadehinin ağzını eliyle kapatıp, "Bu kadar yeter," dedi. Lewis'in haftalar süren çabalarından sonra, dışarda yedikleri ilk akşam yemeğiydi bu. Ella, bir şişe şarabı onunla paylaşmayı kabul etmişti ve şimdi bunun bir hata olduğunu düşünüyordu. Şarap içmeyeli on yıldan fazla bir zaman olmuştu ve önceden tahmin etmesi gerektiği gibi, şarap başına vurmuştu.

Lewis şişeyi yerine koydu ve ağzını temizledi. "Bayramlardan nefret ederim," dedi. Enginardan nefret ettiğini söylerken yaptığı gibi, çok sıradan bir şeyden bahsediyora benziyordu.

Ella, "Ne?" dedi.

"Bayramlar. Hiç dayanamıyorum. Dört yıldır da tatile çıkma imkânım olmadı."

"Neden?"

Bardağına biraz daha şarap koydu. Kısaca, "Çünkü oğlum ziyaretime gelmiyor," dedi.

"Böylece çocuğu olmayan insanlardan bir farkım kalmıyor."

Ella şüpheyle, "Hiç mi gelmiyor?" diye sordu. "Sen... Hiç..."

"Tatillerini karısının ailesiyle geçiriyor," dedi Lewis. Ella, onun duraksayarak konuşmasından, bu konunun Lewis açısından acı verici olduğunu anlayabiliyordu. "Sadece şubat ayında, çocukların sömestr tatillerinde görüşüyoruz."

Ella, "E, bu da iyi," dedi.

"İyi tabii," dedi Lewis. "Onları şımartıyorum. Gelmelerini dört gözle bekliyorum, ama bayramları hâlâ sevmiyorum." Bunun dünyanın sonu olmadığını ifade etmek istercesine hafifçe omuzlarını silkti, ama Ella yalnız olmanın ne kadar zor bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Lewis, "Peki senden ne haber?" diye sordu. Ella bu soruyu bekliyordu. Lewis'in samimi davranışları ve iyi anlaştıkları ortadayken, sonsuz dek bu sorudan kaçamazdı. "Bana ailenden söz et."

Ella gevşemesi için kendini zorladı, omuzlarını germemesi, yumruklarını sıkmaması gerektiğini hatırlattı kendine. Böyle olacağı belliydi. Çok doğaldı bu. "Kocam Ira, üniversitede profesördü," diye başladı. "Ekonomi tarihi uzmanıydı. Michigan'da yaşıyorduk. Ira, on beş yıl önce kalp krizinden öldü." Bu gayet makul bir açıklama olmuştu. Ölen eş hakkında kısa ve özlü açıklamalar; adı, kariyeri, ne kadar zaman önce öldüğü, nasıl öldüğü genel ifadelerle belirtilmişti. (Kadınlar, örneğin, "kanser" demekte hiç tereddüt etmezken, ağızlarından asla "prostat "kelimesi çıkmazdı.)

Lewis, "Evliliğiniz huzurlu muydu?" diye sordu. "Biliyorum, bu beni ilgilendirmez..." Sözünü tamamlamadan gözlerini Ella'ya dikti, umutla ona bakıyordu.

Ella, bıçağıyla oynarken, "Evliliğimiz... Sanırım zamanla düzelen bir evlilikti. O çalışıyor, ben de evi çekip çeviriyordum."

"Ira nasıl bir insandı? Nelerden hoşlanırdı?"

Ella bunu zar zor anımsıyordu, bunun için kendi kendine güldü. Aklına gelen ilk kelime *oldukça* oldu. Ira oldukça yakışıklı, oldukça zeki, yeterince parası olan, Ella'ya ve Caroline'e oldukça ilgi gösteren bir adamdı. Biraz cimri sayılırdı (Ira, bunu tutumluluk olarak ifade ederdi) ve birazdan öte kibirliydi, ama birçok yönden oldukça yeterliydi.

Ella, en iyisinin ılımlı bir ifade olacağının bilincinde, "İyi bir insandı," dedi. "Geçimimizi gayet güzel sağlıyordu, sevgisini de eksik etmezdi," derken, sözlerinin oldukça modası geçmiş olduğunu fark etti. Konuşmasını, "İyi bir babaydı," diyerek tamamlarken, bunun pek de doğru olmadığını biliyordu. Ekonomi kitapları arasında boğuşan, tebeşir tozu kokusu üzerine sinmiş olan Ira'yı en çok şaşırtan şey, Caroline olurdu. Güzel, kırılgan, garip, öfkeli Caroline, yuvaya gideceği ilk gün tütüsünü giymekte ısrar etmiş, sekiz yaşına geldiğinde Pamuk Prenses dışında hiç kimsenin sorularına yanıt vermeyeceğini söylemişti. Ira, onu balık tutmaya ve maçlara götürmüş ve büyük bir olasılıkla tek çocuklarının erkek olmasını, en azından normal bir kız olmasını arzu etmişti.

Lewis, "Yani bir çocuğun var?" dedi.

Ella derin bir nefes aldı. "Bir kızım vardı, Caroline... Öldü."

Ella, bu noktada düzenin dışına çıkmıştı. Bir isim ve ölüm gerçeğinden söz etmiş, ama gerisi gelmemişti: Caroline'e ne olmuştu, ne zaman ölmüştü, ölümüne sebep olan şey neydi, bunların hiçbirini anlatmamıştı.

Lewis nazikçe Ella'nın elini tutarak, "Üzüldüm," dedi. "Bunun ne demek olduğunu tahmin bile edemem."

Ella hiçbir şey söylemedi, çünkü bunu ifade edecek kelime yoktu. Çocuğu ölmüş bir anne olmak, söylenebilecek bütün klişe sözlerden daha kötü bir durumdu. En kötü şeydi. O kadar kötüydü ki, Caroline'in ölümünü yalnız anlık olarak ve fotoğ-

raflardan anımsıyabiliyordu. Onunla ilgili bir avuç dolusu anı, her biri sonuncusundan bile daha acı vericiydi. Kaygan maun tabutun verdiği serin ve sert hissi anımsıyordu. Caroline'in, denizci elbisesi giymiş kızlarının yüzünü, atkuyruğu yapılmış koyu saçlarını görebiliyordu. Yaşça büyük kızının, kardeşinin elinden tutarak tabuta yaklaşmasını, büyüğün sessiz kalırken, küçüğün ağlamasını anımsıyordu. Ella, ablanın, kız kardeşine boğuk bir sesle, "Anneye elveda de," derken, küçüğün kafasını sallayarak ağlamasını gözünün önüne getirdi. Orada öylece durmuş, kendini tamamen boş hissetmişti. Sanki büyük bir el gelip, kalbi dahil içindeki her şeyi alıp götürmüş ve onu dışardan bakıldığında aynı gibi görünen, ama aslında eskisinden tamamen farklı bir insan olarak bırakıp gitmişti. Ira'nın, sanki sakatmış veya kör biriymiş gibi, çevresinde ona yardım etmek için dolandığını anımsıyordu. Elini dirseğine koymuş, arabadan inip, Maggie ve Rose'un yanından geçerek, cenaze evinin basamaklarını tırmanmasına yardımcı olmuştu. Ella, Maggie ve Rose'un artık anneleri yok diye düşünmüştü ve bu düşünce beyninde bir bomba etkisi yaratmıştı. Ella kızını kaybetmişti, bu korkunç bir trajediydi, ama bu kızlar da annelerini kaybetmişti. Ve bu kesinlikle daha da kötü bir durumdu.

O gece Ira onu otel odasına götürdüğünde, "Buraya taşınmalıyız," demişti. "Evi satar, bir daire kiralarız..."

Ira, yatağın kenarında ayakta durmuş, kravatının ucuyla gözlüklerinin camlarını temizlerken ona acıyan gözlerle bakmıştı. "Sence bu at kaçtıktan sonra ahırın kapısını kilitlemeye benzemez mi?"

Ella, "Ahır mı?" diyerek basmıştı çığlığı. "At mı?... Ira, kızımız öldü! Torunlarımız annesiz kaldı! Onlara yardım etmeliyiz! Yanlarında olmalıyız!"

Ira gözlerini Ella'ya dikmiş... ve Ella'nın neredeyse otuz yıl-

lık evlilikten sonra, onda ilk kez gördüğü bir şeyi yaparak, "Belki Michael bizim burada olmamızı istemez," diye isabetli bir tahminde bulunmuştu.

Lewis, "Ella?" diye seslendi.

Ella yutkundu, telefonu çaldığı gece nasıl yağmur yağdığını ve günler sonra eve döndüğünde telefonu parçalara ayırmasını anımsadı: Telefonun ağız kısmını sökmüş, alıcıyı telefona bağlayan bobinin telini koparmış, tuşların bulunduğu tabakayı tornavidayla kaldırmış, aletin alt kısmının vidalarını sökmüş ve telefonun kablolarını ve devrelerini kopartarak, ona bu korkunç haberin ulaşmasına neden olan aleti tamamen parçalamış ve gözlerini dikerek, düşünme kabiliyetini yitirmiş biçimde, *Artık beni incitemezsin* diye düşünmüştü. Bu çabasının, onu beş dakikalığına da olsa nasıl yatıştırdığını Ira'ya anlatabilirdi ama, sonra kendini, elinde bir çekiçle Ira'nın bodrum katındaki tozlu çalışma masasının yanında bulmuştu. Telefonun parçalarını unufak ederken, kendini cezalandırmak üzere aynı şeyi ellerine de yapmayı düşünmüştü, çünkü o, inanmak istediği şeye inanmıştı. Caroline'in kendisine doğruyu söylediğine, ilaçlarını düzenli olarak aldığına, her şeyin yolunda gittiğine inanmak istemişti.

Lewis ona bakıyordu. "İyi misin?"

Ella derin bir nefes alarak, baygın bir sesle, "İyiyim," dedi.

Lewis ona dikkatle baktı ve ayağa kalkarak, Ella'nın doğrulmasına yardım etti. Elini onun dirseğine dayayarak, kapıya kadar ona bu şekilde eşlik etti. "Haydi yürüyüşe çıkalım."

ON YEDİ

Maggie Feller, pazar öğleden sonrasını Sydelle'in tamamen beyazlara bürünmüş kalesinde "Bilgi Toplama "oyunu oynayarak geçirmişti.

Sabah acı acı çalan telefonun sesiyle uyanmıştı. Başı dönüyordu. "Rose! Telefon çalıyor!" diye bağırmasına rağmen Rose'dan hiçbir yanıt gelmemişti. Israrcı Sydelle, Maggie telefonu açana kadar çaldırmıştı. Ondan evine gelip, yatak odasından eşyalarını toplamasını istiyordu. "Odaya ihtiyacımız var," demişti Sydelle.

Maggie, *Odayı münasip bir yerine sok* diye aklından geçirmişti. *O evde bir sürü boş oda var*. Bunları söylemek yerine, "İyi de o eşyaları nereye koyacağım?" diye sormuştu.

Sydelle iç geçirdi. Maggie, üvey annesinin dudaklarını bastırarak bir kâğıt gibi inceldiğini, burun deliklerinin büyüdüğünü, kafasını sallarken sarı ile kül rengi karışımı yeni boyanmış saçlarının titrediğini gözünde canlandırabiliyordu. "Eşyalarını bodruma kaldırabilirsin sanırım," dedi Sydelle. Sesinde, tertip nedir bilmeyen üvey kızına ön bahçede oyun parkı kurması için izin bahşetmiş havası vardı.

Maggie alaycı bir tonda, "Çok cömertsin," demişti. "Öğle-

den sonra gelirim."

Sydelle, "Biz kursa gidiyoruz," demiş, sanki Maggie sormuş gibi, "Makrobiyotik yemek pişirme kursu..." diye de eklemişti. Maggie sıcak bir banyo yaparak Rose'un arabasının anahtarlarını almış ve New Jersey'ye doğru yola çıkmıştı. Ev, aptal köpek Chanel dışında tamamen boştu. Köpek, her zaman olduğu gibi Maggie'ye bir hırsızmışçasına havlamış, bacağını kapmaya çalışmıştı. Maggie köpeği dışarı itekleyerek, yarım saat boyunca kutuları bodruma taşımış, geri kalan bir saatte Bilgi Toplama oyununu oynamıştı.

İşe Sydelle'in masasıyla başlamış, ama ilginç bir şey bulamamıştı. Yanlızca faturalar, kırtasiye malzemeleri, Benim Marcia'mın cüzdana girebilecek büyüklükte gelinlikli bir resmi, Benim Marcia'mın, Jason ve Alexander ismindeki ikizlerinin çerçeveletilmiş fotoğrafı vardı. Böylece, çok daha verimli olacağına inandığı avlanma sahasına, yani yatak odasına yönelerek dolabı açmış ve oyma işi mücevher kutusunu bulmuştu. Bir çift altın çember küpe ve ufak altın zincirli bir kolye dışında kutu boştu. Belki de annemindi bunlar diye düşündü. Sydelle'e ait olamazdı, çünkü Maggie, Sydelle'in eşyalarını nerede sakladığını biliyordu. Kolyeyi almayı düşündü ama vazgeçti. Babası kutuyu kontrol edebilirdi. Maggie, onun kutuyu boş bulması durumunda neler olabileceğini hayal edebiliyordu.

İncelemesine ilk raftan başladı. Lastikle tutturulmuş bir yığın vergi iade evrakı buldu. Maggie evraklara şöyle bir baktıktan sonra yerine kaldırdı. Benim Marcia'mın amigo kızken kazandığı ödüller, Sydelle'in süveterleri... Maggie ayak parmakları üzerinde yükseldi, babasının yazlık gömleklerinin üstünden uzanarak, parmaklarını rafın arka boşluğunda gezdirdi; eline ayakkabı kutusuna benzer bir şey gelmişti.

Pembe, eski görünümlü, köşeleri yıpranmış kutuyu raftan

aldı ve üzerindeki toz tabakasını temizleyerek yatağa oturdu. Kutu Sydelle'in değildi, çünkü o, ayakkabı kutularını, içindeki ayakkabının cinsine göre etiketlerdi. (Ayakkabılarının çoğu, ayağı sıkan, sivri uçlu, pahalı modellerdi.) Ayrıca Sydelle'in ayak numarası otuz altıydı, bu kutu ise üzerindeki etikete göre, otuz dört numara, çocuklar için yapılmış, bir çift pembe Capezio düz bale ayakkabısına aitti. Ufak çocuk ayakkabısı... Maggie kutuyu açtı.

Mektuplar. Kutunun içinde bir sürü mektup vardı. En azından iki düzine kadardı. Ayrıca renkli zarflar içinde kartlar da gördü. İlk baktığı zarf kendisine, Maggie Feller'e gönderilmişti. Adres olarak, babası Sydelle'in evine taşınmadan önce beraber yaşadıkları iki odalı dairenin adresi görünüyordu. Postane damgası 4 Ağustos 1980 tarihliydi. Yani bu kart kendisine sekizinci yaş gününe yakın zamanlarda gönderilmişti. (Anımsadığı kadarıyla o yıl, bowling salonunun bulunduğu yerde pizza ve dondurmayla güzel bir kutlama yapmışlardı.) Zarfın sol üst köşesinde, gönderenin adının yazdığı bir çıkartma vardı. Kart, Ella Hirsch adında biri tarafından yollanmıştı.

Maggie, Hirsch diye düşünürken karşı karşıya kaldığı gizemden dolayı kalbi hızla çarpıyordu. Hirsch, annesinin kızlık soyadıydı.

Zarfın bir kenarını hafifçe kaldırdı. Aradan geçen neredeyse yirmi yıllık süreden sonra, yapışkan özelliğini yitirmişti. Bu bir doğum günü kartıydı. Kartın ön yüzünde, pembe şekerle kaplanmış doğum günü pastası ve üzerinde sarı mumların olduğu bir resim vardı. Maggie, "DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN" yazısını okudu. İç kısımda ise, "DOĞUM GÜNÜNÜ TEBRİK EDERİM" yazısının altında, şunlar yazıyordu: *"Sevgili Maggie, umarım iyisindir. Seni çok özlüyorum ve senden haber almayı dört gözle bekliyorum."* Bunun altında bir telefon numarası var-

dı ve kart, *"Büyükannen,"* diye imzalanmış, yanına parantez açılıp *Ella Hirsch* yazılmıştı. Ayrıca on dolarlık bir banknot iliştirilmişti, Maggie parayı alıp cebine attı.

Ayağa kalkarak yatak odasının penceresine doğru yürürken, *çok ilginç* diye düşündü. Dışarı bakıp, Sydelle'in gelip gelmediğini kontrol etti. Maggie, büyükannesi olduğunu biliyordu. Annesi fotoğraf çekerken, birinin kucağına oturduğunu, onun çiçek kokulu parfümünün kokusunu duyduğunu ve yumuşak yanağının kendi yanağına değdiğini belli belirsiz anımsıyordu. Yine aynı kadını, büyükannesini, annesinin cenaze töreninden de hayal meyal anımsıyordu. Onunla çektirdiği fotoğrafın akıbeti ise hiç de sır değildi. Sydelle'in evine taşındıktan sonra, annesine ait tüm anılar ortadan kaybolmuştu. Peki büyükannesine neler olmuştu? Yıllar önce New Jersey'deki ilk doğum gününde babasına, "Büyükannem Ella nerde? Bana hediye gönderdi mi?" diye sorduğunu anımsıyordu. Bu soru üzerine babasının yüzü adeta kararmış, "Üzgünüm," demişti. En azından Maggie öyle anımsıyordu. "O gelemez." Ve sonraki yıl yine aynı soruyu sorduğunu, ama bu kez farklı bir yanıt aldığını anımsıyordu. "Büyükanne Ella evde."

Maggie bunda ne gibi bir terslik olduğunu anlamayarak, "E, biz de öyle," demişti.

Ama Rose ne olduğunu gayet iyi anlamıştı. "Öyle bildiğin evlerden birinde değil," demiş ve kendisini onaylarcasına başını sallayan babasına bakmıştı. "Yaşlı insanların kaldığı evde." Ve tüm söylenenler bununla kalmıştı. Ama evde olsun olmasın, büyükanne kart göndermişti işte. Peki bu kart Maggie ve Rose'un eline neden hiç geçmemişti?

Maggie bütün kartların aynı olup olmadığını merak ederek, diğer bir tomardan başka bir kart aldı. Bu, 1982 yılına aitti ve Bayan Rose Feller adına yollanmıştı; Rose'a iyi bayramlar dile-

ğinde bulunuyordu; bir önceki kart da benzer bir biçimde imzalanmıştı: *"Seni seviyorum, seni özlüyorum, umarım iyisindir, sevgiler Büyükanne (Ella)."* Ve karta, yirmi dolarlık bir banknot iliştirilmişti. Maggie bunu da cebine, diğer on dolarlık banknotun yanına attı.

Kendi kendine *Büyükanne, Ella* diye düşündü. Neler olmuştu? Annesi ölmüş ve cenaze töreni yapılmıştı. Büyükannesinin cenazede olduğu kesindi. Sonra onlar, annelerinin ölümünü takip eden ay içinde Connecticut'tan New Jersey'ye taşınmışlar ve Maggie'nin anımsadığı kadarıyla, bir daha büyükannelerinden hiçbir şekilde haber almamışlardı.

Garaj kapısının açılıp içeri bir arabanın park ettiğini duyduğunda gözleri hâlâ kapalıydı. Rose'a gelen kartı, paraları koyduğu cebine atarak ayağa kalktı.

Sydelle, "Maggie?" diye sesleniyor, topuklarının çıkardığı ses mutfağın zemininde yankılanıyordu.

Maggie, "İşim bitmek üzere," diye bağırdı. Kutuyu alıp tekrar raftaki yerine kaldırdı ve aşağı indi. Sydelle ve babası, sebze ve diğer malzemelerin bulunduğu, henüz boşaltılmamış poşetlerin yanında ayakta duruyorlardı.

Babası onu yanaklarından öperken, "Akşam yemeğine kalsan," diye teklifte bulundu.

"Yemekte..." Michael bir an duraksadı ve poşetlerden birinin içine baktı.

Sydelle, "Quino," diye atıldı. Kelimeyi doğru teleffuz etmek için gayret sarf ettiği belli oluyordu.

Maggie, "Hayır, teşekkürler," dedi. Poşetleri kaldıran babasını izlerken yavaşça paltosunun düğmelerini iliklemeye başladı. Onun bir zamanlar yakışıklı bir adam olduğuna inanmak güçtü. Ama babasının saçlarını kelleşen yerlerine yatırmaya başlamadan ve yüzü kırışıklıklarla dolmadan, o bıkkın

ifade yüzüne yapışmadan evvelki haline ait gençlik resimlerini görmüştü. Bazen babası yürürken omuzlarını, endamını, yüzünün hatlarını incelediğinde, annesi kadar güzel bir kadının âşık olabileceği yakışıklı adamı gözünde canlandırabiliyordu. Babasına kartlarla ilgili soru sormayı istiyordu, ama bunu Sydelle'in önünde yapmayacaktı, çünkü Sydelle'in konuyu gizemli büyükanneden saptırıp, Maggie'nin dolapta ne aradığına çekeceğini biliyordu.

Maggie, "Baba," dedi. Sydelle, elinde hepsi aynı marka -Rose'un mutfağında da aynı markayı görmüştü- tamamen doğal, tussuz ve tatsız çorbaları büyük bir gayretle kilere taşıyordu. "Bu hafta içinde bir gün beraber bir öğle yemeği yiyelim mi?"

Babası, "Tabiî," derken, Sydelle hemen araya girip, "İş arayışları nasıl gidiyor Maggie?" diye sordu.

Maggie neşeli bir sesle, "Gayet iyi!" diye yanıtladı. İçinden, *Şıllık*, diye geçirdi.

Sydelle'in mercan rengine boyanmış dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi. Maggie'ye arkasını dönüp, kilere doğru yönelirken, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

"Biliyorsun, senin için en iyisini istiyoruz ve bayağı endişelenmiştik..."

Maggie çantasını kaptı ve "Gitmem gerek," dedi. "Görmem gereken insanlar var!"

Babası arkasından, "Ara beni!" diye seslendi. Maggie ona hafifçe el salladı ve Rose'un arabasına atladı. Arabayı çalıştırmadan evvel elini cebine atarak kartları ve paraları yoklayıp orada olduklarına emin oldu. Evet onlar gerçekti, kafasından uydurmamıştı. Rose bu konuda neler yapılacağını bilirdi. Eve döndüğünde Rose'un çantasını toparlamakta olduğunu gördü. Rose, dizüstü bilgisayarını ve elbiselerini aranırken, o patronluk taslayan ve kendini çok önemser tavırlarıyla, "Bir toplantı-

ya katılmak üzere ofise gidiyorum. Geç dönerim, yarın sabah iş gezisi için erkenden çıkacağım," dedi. Maggie, Rose döndüğünde kafa kafaya verir ve kayıp büyükannenin gizemini ortaya çıkarmaya çalışırız diye düşündü.

ON SEKİZ

Pazartesi sabahı Simon Stein, haki renkte pantolunu, Lewis, Dommel ve Fenick logolu polo tişörtü, yine firmanın adının yazılı olduğu spor şapkası ve kısa topuklu düz ayakkabılarıyla Rose'un apartmanının girişinde bekliyordu. Rose asansörden çıkarak, telaşla onun yanından geçti.

Simon, el sallayarak, "Hey!" diye seslendi.

Rose, parmaklarını ıslak saçları arasında dolaştırırken, "Merhaba," dedi. Sabah çok kötü başlamıştı. Tampon almak için banyo lavabosunun altındaki dolabı açtığında, kutunun boş olduğunu görmüştü. Etrafta yalnızca kutunun plastik poşeti ve tek bir tampon aplikatörü artığı görünüyordu. "Maggie!" diye bağırmıştı. Hâlâ uyumakta olan Maggie, çantasını altüst etmiş ve teselli olarak Rose'un eline onun kullanmadığı bir tipte tampon tutuşturmuştu. Rose ısrarla, "Benimkiler nereye gitti?" diye sorduğunda, Maggie omuzlarını silkmekle yetinmişti. Havaalanına gittiklerinde kendi tamponlarından satın almak zorundaydı, bu arada Simon'ı başımdan atabilirim diye düşünüyordu ve...

"Bekliyordum," dedi Simon, otobana çıkarken.

"Pardon?"

"Dedim ki, bu geziyi dört gözle bekliyordum. Ya sen?"

Rose, "Sanırım," diye yanıt verdi. Aslında dört gözle filan beklediği yoktu. Haftalar boyunca firmadan uzakta, onları kimsenin tanımadığı bir şehirde Jim'le yalnız kalacağı bu gezinin hayalini kurmuştu. Bir yerlere gidip romantik bir akşam yemeği yiyeceklerdi veya odalarında kalıp, yemek getirteceklerdi. Şimdi ise meraklı oğlan Simon Stein'le baş başa kalmıştı.

Rose, "Sence genç çalışanlara iyi birer örnek olduğumuz için mi seçtiler bizi, yoksa başlarından mı attılar?" diye sordu.

Simon arabayı uzun süreli park edebileceği yere doğru yanaştırırken, "Beni iyi bir örnek olduğum için seçtiler, seni de başlarından atmak için..."

"Ne?"

Simon, "Şaka yapıyorum," dedi ve şeytani bir gülümsemeyle baktı. Rose, yetişkin erkekler şeytani bir gülümseme takınmaz, bu olsa olsa iğrenç diye içinden geçirdi.

Uçağın kalkmasına daha kırk beş dakika vardı. Rose, *Mükemmel* diye düşündü ve eşyalarını bir koltuğun üzerine bıraktı. "Dinle, ben gazete bayiine uğrayıp geleceğim," diyerek oradan uzaklaştı. Simon, ESPN'nin magazin ekini açıp, okumaya karar verdiğinde ondan yakasını kurtarabilmişti. Biliyordu, aslında gülünçtü ama, onu izleyen manavın bakışları altında sebze seçer gibi tampon alan kadınlardan biri asla olamamıştı. Buna gerek yoktu zaten. Tamponlarını her zaman alışkın olduğu yerden almalı, gizlice kasaya yaklaşmalı, arkasında bekleyen biri olmadığına emin olmalıydı; her zaman bayan kasiyerin durduğu kasayı tercih ederdi. Amy ve Maggie'nin de söyledikleri gibi, bu önemli bir olay değildi ama, nedense tampon almaktan utanıyordu. Bunun sebebi muhtemelen, ilk kez âdet gördüğü gün banyoya giren babasının ne yapacağını bilmez bir halde korkuya kapılıp, onu orada yalnız bırakmasıydı. Ro-

se o gün, Sydelle caz dansı dersinden elinde hijyen bağlarla dönüşüne kadar üç saat boyunca tuvalet kâğıtlarıyla işini görmeye çalışmıştı. Çok iyi anımsıyordu; Maggie de kapının diğer tarafında durmuş, Rose'a sürekli olarak bu durumla ilgili bilgi vermişti.

Maggie, "Neler oluyor orada?" diye sormuştu.

Rose üzerine tünediği küvetin kenarından, "Kadınlığa adım atıyorum," demişti.

"Tebrikler." Rose yine o gün, Maggie'nin kapının altından *People* dergisi attığını ve kendisi için üzerinde, "Tekrikler Rose" yazan çikolatalı pasta yaptığını anımsıyordu. Babası pastadan yiyemeyecek kadar kendini küçük düşmüş hissetmiş, Sydelle pastadaki yağ miktarından ve üzerindeki yazının imla hatasından şikâyetçi de olsa, sonuçta güzel bir pasta olmuştu.

Uçağa bindiklerinde Rose, çantasını başının üzerindeki bölüme yerleştirerek kemerini bağlamış, mide bulantısını unutmaya çalışarak gözünü pencereye dikmiş, aldığı çerezleri atıştırmaya başlamıştı. Zamanını, raporunu Jim'i etkileyecek biçimde yazmakla veya Şimdi Maggie Neler Almış Bakalım'ı oynamakla geçirmeseydi, güzel bir sandviç alabilecek vakit bulurdum diye düşünüyordu. Bu sırada Simon, koltuğunun altına uzanarak küçük bir kutu şeklindeki naylon torbayı eline aldı ve gösterişli hareketlerle içini açtı.

"İşte!"

Rose sol tarafına döndüğünde Simon'ın elinde susamlı bir çörek olduğunu gördü.

Simon, "Orta boy," dedi. "Le Bus'tan aldım. Kendime de büyük boydan aldım."

Rose, "Orta boy yetmez diye mi düşündün?" diye sordu. Merak içinde Simon'a bakıyordu. Sonunda hâlâ sıcak olan çöreği ondan aldı. Çörek gerçekten nefisti. Kısa bir süre sonra Si-

mon ona bir parça da peynir ikram etti.

Rose dayanamayıp, "Nedir bunlar?" diye sordu. "Annen yolluk mu hazırladı?"

Simon kafasını sallayarak, "Annemin yemekleri bu yediklerimize benzemez. Ayrıca o sabahları kolay kolay kendine gelemez. Her sabah yalpalayarak iner basamaklardan..."

Rose kendini Simon'ın, annesinin içki problemiyle ilgili anlatacağını düşündüğü kasvetli hikâyeye ve karşılığında ona göstermesi durumunda kalacağı sempati için hazırlayarak, "Sendeleyerek mi?" diye sordu.

"O en iyi koşullarda bile çok cana yakın biri sayılmaz, özellikle yarı uykulu haldeyken. Sabahları yalpalayarak basamaklardan iner ve yarım somun beyaz ekmeğe bol bol margarin sürer ve içine, cinsine bakmadan ucuzluktan aldığı eti koyarak yer." Rose, Simon'ın annesini kılıksız bir gecelik içinde, çıplak ayaklarıyla mutfak tezgâhının önünde dikilmiş, bu iğrenç yemeği hazırlarken hayal edebiliyordu. "Tabii ekmeği ayırdıktan sonra margarini sürmesi pek kolay olmaz, çünkü margarin donmuştur, böylece ekmeğin üzerinde margarin öbekleri oluşur, sonra et parçasını alarak üzerine bastırır." Simon bastırma hareketini canlandırdı. "Ekmeğin diğer parçasıyla et ve margarin yığınının üzerini kapatır ve kâğıda sararak, bir avuç dolusu kabuklu fıstık ve birkaç buruşuk meyveyle birlikte bir çantanın içine atar. İşte onun öğlen yemeği budur." Simon çantasından çıkardığı sandviçi göstererek, "Bu da durumumu açıklamaya yetiyor sanırım," dedi ve yarısını Rose'a ikram etti.

"Senin durumun nedir?"

"Yemek konusunda kimsenin özen göstermediği bir evde büyürsen, ya sen de öyle biri olursun, ya da yemeğe çok fazla meraklı bir hale gelirsin." Göbeğine sağlam bir şaplak attı.

"Benim bu tanımlardan hangisine uyduğumu tahmin et bakalım. Okuldayken durum nasıldı?"

Rose, "Duruma göre değişirdi," dedi.

"Neye göre mesela?"

Rose dudaklarını ısırdı. Ona göre okul yemekleri üç kategoriye ayrılırdı. Annesinin hazırladığı yemekler harikaydı. Kabukları güzelce soyulmuş sandviçler, iki eşit uzunlukta kesilmiş havuçlar, yıkanmış bir elma, çantanın altında duran katlanmış kâğıt peçete, bazen yanında, "Bendensin" yazan bir notla beraber, dondurma alması için bırakılan elli cent... Bir de kötü yemekler vardı. Ekmeklerin kabukları alınmaz, havuçlar temizlenmemiş olur, hatta yeşil yaprağı bile üzerinde dururdu; bir defasında annesi bütün bir havucu çantasına olduğu gibi koymuştu. Annesi bazen çantanın içine peçete koymayı, süt için para bırakmayı unuturdu. Rose Maggie'yi bir gün çantasının içine dehşetle bakarken gördüğünü anımsadı. "Bak," demiş ve Rose'a, içinde annesinin defteri dışında bir şey olmayan çantasını göstermişti. Rose da kendi çantasına baktığında buruşuk deri eldivenler görmüştü.

Rose, "Genellikle sıcak yemek yerdik," dedi, ki bu doğruydu. İki yıl boyunca iyi kötü annesinin yemeklerini yemiş, bunu takiben üçüncü kategori olarak nitelediği yemeklerle baş başa kalmıştı. Bu yemekler, Rose'un genellikle yemeyi reddettiği, ne olduğunu anlayamadığı et, tatsız pizza, ayrıca Sydelle'in hazırladığı yağsız yemekler ve salatadan oluşan mönüydü.

Simon iç geçirdi. "Sıcak bir öğle yemeği için o zamanlar neler vermezdim," dedi. Sonra yüzü aydınlandı ve "Neyse," dedi. "Bu gezi eğlenceli geçecek mi sence?"

"Hukuk fakültesindeki ilk yılın için kendini nasıl tanımlardın?"

Simon bir süre düşündü. "Çekilmez."

"Doğru. Benim için de aynen öyleydi. Buradan yola çıkarak, bu çocukların büyük bir bölümünün de, o zamanlar bizim olduğumuz gibi çekilmez olduklarını tahmin edebiliriz."

"Ah!" dedi, Simon. Evrak çantasına uzanarak içinden bir tomar dergi çıkardı. "Bir şeyler okumak ister misin?"

Rose, bir yemek dergisini almayı düşünürken vazgeçti, onun yerine *The Green Bag* isimli dergiyi seçti. "Nedir bu?"

Simon, "Eğlenceli bir hukuk dergisi," dedi.

Rose, "Sanki öyle bir şey olabilirmiş gibi," diye mırıldandı ve pencereye doğru dönerek gözlerini yumdu. Simon'ın kendisini artık rahat bırakacağını umuyor ve böylece biraz dinlenmeyi planlıyordu.

İlk aday, gözlerini kısıp, Simon'ın son sorusunu tekrarlayarak, "Hedeflerim mi?" diye sordu. Kız oldukça genç gösteren, canlı bir yüze sahip, siyah elbise giymiş bir öğrenciydi. Rose ve Simon'a iddialı görünmek isteyen, ama öyle olmak yerine miyop görüntüsü veren biriydi.

"Beş yıl sonra sizin oturduğunuz yerde olmak istiyorum."

Rose, tabii çok daha kadınsı bir halde diye düşündü. Geçen on dakikada, havaalanından aldığı tamponun görevini pek iyi yerine getirmediğini hissediyordu.

Simon onun yerine, "Bize Lewis, Dommel ve Fenick'le neden ilgilendiğini söyler misin?" diye sordu.

Kız güven dolu bir tavırla, "Firmanızın ilerdeki çalışma düzeniyle ilgili taahhütlerinden çok etkilendim..."

Simon Rose'a şöyle bir baktı ve görüşmeyle ilgili aldığı notların yanına bir işaret koydu.

"Ve ortaklarınızın iş ve aile düzeni arasındaki dengeyi gözetmeleri ilgimi çekti."

Simon, bir işaret daha koydu.

Genç kız, "Ve Boston'un çalışmak için harika bir şehir olduğunu düşünüyorum," diyerek tamamladı sözlerini.

Rose ve Simon birbirlerine baktı, kızın hanesine eksi bir puan yazılmıştı şimdi.

Boston mu?

Aday kız onlara tereddütle bakıyordu. "Orada yapacak çok şey var! Hele o tarihi." Simon, "Doğru," dedi. "Ama bizim yerimiz Philadelphia'da."

Kız yutkundu. "Öyle mi?" diye sordu.

Rose, "Ama Philadelphia'da da yapacak çok şey var," dedi. Hukuk öğrencisiyken ben de böyle yapmalıydım diye düşünüyordu. Bütün firmaların iş görüşmesini bir güne sığdırıp hepsine, arkadaş, aile canlısı, çalışanların lehine düzenlemeler yapan bir büyük aile gözüyle bakmam gerekirdi diye içinden geçirdi.

Rose, karşısında oturan kızıl saçlı çocuğa, "Bize kendinden söz et," dedi.

Çocuk içini çekerek, "Evet," dedi. "Geçen yıl evlendim."

Simon, "Bu harika," dedi.

Çocuk acı acı, "Öyle olabilirdi, tabii dün gece ceza hukuku profesörü için beni terk ettiğini söylemeseydi..."

Rose, "Hay Allah," diye mırıldandı.

Çocuk Simon ve Rose'a bakarak, "Karım bana, 'Profesör beni tavsiye ettiğini yazmış,' dedi. Tamam, bundan şüphelenmemiştim. Siz benim yerimde olsaydınız şüphelenir miydiniz?" diye sordu.

Simon, "Eh, ben evli değilim," dedi.

Hukuk öğrencisi oturduğu yerde kaykılarak, "Bakın," dedi.

"Bana ait bilgiler elinizde. Eğer ilgilenirseniz, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Çocuk odadan ayrılıp, bir sonraki aday içeri girerken Simon, "Ya," dedi. "Profesörün apartmanının karşısındaki çalılıklarda, gözünde gece görmeyi sağlayan gözlükler ve içine işemek için mayonez kavanozuyla beraber seni bulabiliriz..."

. . .

İnce dudaklı, esmer kız, "Hukuk kariyerime bir tepki yüzünden başladım," dedi. "Sıcak McNugget davasını anımsıyor musunuz?"

Rose, "Hayır," dedi.

Simon da ona, "Pek değil," diyerek katıldı.

Hukuk öğrencisi başını sallayarak onlara küçümser bir ifadeyle baktı. "Araba içinde sipariş verilen McDonald'slardan birine giden kadın, McNuggets siparişi veriyor. McNuggetslar yağdan yeni çıkmış, taze bir halde geliyor. Oldukça sıcaklar. Kadın bir tanesini ısırdığında, dudağını yakıyor ve kendisini, bunların tehlikeli derecede sıcak olabilecekleri yönünde uyarmayan McDonald's'ı dava ediyor, sonuçta yüz binlerce dolar para kazanıyor. Bunu duyunca iğrenmiştim." Tepkilerini görmek istercesine yüzlerine baktı. "Böyle davalar açıp karşılığında ödüllendirilmek, bir çeşit dava kanseri hastalığına öncülük edecek ve Amerika'nın olumsuz etkilenmesine yol açacaktır."

Simon üzgün bir tavırla, "Amcamda da bu dava kanseri vardı," dedi. "Bu hastalığın pek bir tedavisi de yok."

Kız onlara gözünü dikti. "Ben ciddiyim!" dedi. "Anlamsız hukuk davaları, hukuk mesleği açısından çok ciddi bir sorun." Simon nezaketle başını salladı. Genç kız, on beş dakika boyunca buna benzer davalardan, kararlardan, tamimlerden söz

ederken, Rose esnemememek için kendini zor tutmuştu. Sonunda kız bozulmuş bir halde ayağa fırladı, eteğini düzeltti, "İyi günler," diyerek dışarı çıktı.

Rose ve Simon birbirlerine bakıp kahkahalarla gülmeye başladı.

Rose, "Hey güzel Allahım," dedi.

Simon, "Sanırım kazananı bulduk," dedi. "Sıcak McNugget. Onun adı bu olsun, tamam mı?"

Rose, "Emin değilim," dedi. "Ya konuşurken tüküren çocuğa ne dersin? Veya Bayan Boston?"

"Ona Boston'dan hoşlanmayacağını söylemeye can atıyordum, çünkü Boston'daki çalışma hayatı, öğrencilik hayatı gibi değil," dedi Simon. "Ve şimdi bir şekilde işimi ihmal etmişim gibi hissediyorum kendimi, çünkü hiçbir adaya, alternatif sporlar hakkında ne düşündüklerini sormadık." Çok üzülmüşçesine kafasını salladı. "Sanırım Philadelphia'ya geri dönemeyeceğiz."

"Karısından ayrılan çocuğun garajında snowboard vardı"

"Ya, ne demezsin," dedi Simon. "Hemen yay aletinin yanında duruyordur. Ya o sarışın?"

Rose dudağını ısırdı. "O sarışın sondan ikinci adaydı. Notları orta derecedeydi ve kayda değer hiçbir tecrübesi yoktu, ama çok güzeldi."

Simon kuru bir sesle, "Sanırım ortaklardan bazıları ondan memnun kalırdı," dedi. Rose ona çekinerek baktı.

Simon kâğıtlarını toparlayıp, üzerinde tabii ki, Lewis, Dommel ve Fenick logosu olan çantasına koyarken, "Neyse," dedi. "Akşam yemeği için ne düşünüyorsun?"

Rose ayağa kalkarken, "Oda servisi," diye yanıtladı.

Simon ümitsizliğe kapılmış gibiydi. "Ah, hayır, dışarda bir yerlerde yemeliyiz! Chicago'da güzel restoranlar var!"

Rose nazik görünmeye çalışarak, gülümsedi. "Gerçekten yorgunum." Bu doğruydu. Ayrıca ağrıları vardı ve Jim için odasında olmak istiyordu. Yokluğunun bedeli olarak bir telefon konuşması yapabilirlerdi. Telefonda seks zor bir şey midir diye düşündü. Kablolu televizyonun gece programları için yaptığı reklamlarda olduğu gibi, ses çıkarmadan bunu becerebilir miydi? Veya karşılıklı olarak birbirlerine Clinton ve Lewinsky'nin yazılı ifadelerini okumaları bir işe yarar mıydı?

Simon, "Sen kaybedersin," dedi. Elini sallayıp veda etti, dosyasını Lewis, Dommel ve Fenick logolu el çantasına koydu (Yetişkin adamlar el çantası taşımamalı diye düşündü Rose) ve çıktı. Rose otel odasına, telefona ve Jim'e kavuşmak için acele ediyordu.

ON DOKUZ

Maggie, Rose Chicago'dan dönmeden bir iş bulacağına dair kendi kendisiyle iddiaya girdi. İş bulduğu takdirde Rose buna sevinecek ve Kayıp Büyükanne Davası'nda seve seve ona yardımcı olacaktı. Böylece bardaki işle ilgilenmekten vazgeçip, özgeçmişini gözden geçirdi. Bir gün içinde Rose'un apartmanının hemen yakınındaki hayvan eğitimi ve bakımı işi yapan Zarif Pati isimli dükkânda çalışmaya başlayabilirim diye düşünmüştü. Dükkân, iki Fransız restoranı, bir puro mağazası, bir bayan butiği ve Kiss and Make Up isimli kozmetik dükkânının bulunduğu sıra üzerindeydi.

Bea adındaki kadın müdür, "Köpekleri sever misin?" diye sordu. Üzerinde iş tulumu vardı ve bir yandan filtresiz Marlboro sigarası içerken, bir yandan da köpeğin tüylerine kurutma makinesi tutuyordu.

Maggie, "Kesinlikle çok severim," demişti.

"Bakıcılıktan hoşlanacağını tahmin edebiliyorum," demişti, Bea, Maggie'nin dar kot pantolonu ve dar süveterini işaret ederek. "Bu işin altından kalkarsın. Köpekleri yıkayacak, tırnaklarını, tüylerini kesecek, tüylerinin bakımını yapacak, kurutacaksın," dedi ve bakımını yaptığı Shih Tzu'yu tutup, özel kutusuna

koyarken, "Saatte sekiz dolar veririm," diye de ekledi.

"İyi," dedi Maggie.

Bea ona bir önlük ve bir şişe Johnson's bebek şampuanı uzatarak, başıyla kirli görünümlü kanişi işaret etti. "Anal guddalar hakkında bilgin var mı?

Maggie yanlış duyduğunu umarak, bakışlarını ona dikti. "Pardon, anlamadım?"

Bea gülümsedi. "Anal gudda," diye tekrarladı. "Dur sana göstereyim." Bea, köpeğin kuyruğunu kaldırırken Maggie tiksintiyle onu izledi. "Gördün mü?" Bea, söz konusu yere işaret ediyordu. "Burayı sıkacaksın." Nasıl yapılacağını gösterdi. Etrafa iğrenç bir koku yayılmıştı. Maggie kusacakmış gibi hissetti. Kaniş bile kendinden utanmışa benziyordu.

"Bunu her köpek için yapmam gerekiyor mu?"

Sanki çok büyük bir teselliymiş gibi, "Yanlızca ihtiyacı olanlar," dedi Bea.

Maggie ısrarla, "Peki ihtiyacı olup olmadıklarını nasıl anlayacağım?"

Bea güldü. "Kabarıklığına bakarsın," dedi. Maggie'nin tüyleri ürpermişti ama yutkunarak, tecrübe etmek amacıyla, kendisi gibi şüpheli bakışlarla bakan ilk köpeği yanına aldı.

Aradan sekiz saat geçtikten sonra, Maggie on altı köpek yıkamış ve süveterinin üzerine on altı farklı cinste köpek tüyü yapışmıştı.

Bea, "İyi iş çıkardın," dedi. Bir Collie'ye lolipop desenli bandana bağlıyordu. "Bir dahaki sefere daha uygun ayakkabılar giy. Spor ayakkabın var değil mi?"

Eh, onun olmasa da Rose'un vardı. Maggie, buruşmuş ellerini cebine sokarak, yorgun argın sokağa çıktı. Bu gece tamamen ona ait bir yeri vardı. Bir kâse patlamış mısır hazırlayıp, içeceğini yanına alacaktı. Müziği çok açmasından, parfümü

çok sürmesinden şikâyet eden veya nereye gittiğine ve ne zaman döneceğine dair sinir bozucu sorular soran ablası olmadan bir gece geçirecekti.

Maggie, sokakta Rose'un arabasını park etttiği yere doğru baktı. Arabanın yerinde yeller esiyor, olması gereken yerde buzla kaplanmış çamur birikintisi ve birkaç ölü yaprak duruyordu.

Tamam, belki de yanlış yere baktım diye düşündü Maggie. Kalbi göğsünde çekiç darbeleri gibi atarken, kendini yatıştırmaya çalışıyordu. Pine Sokağı. Araba kesinlikle Pine Sokağı'ndaydı. Fransız restoranlarının birinin yanındaki dur levhasına doğru yürüdü, köşeyi döndü, her ikisi de o gece kapalı olan puro dükkânını ve Kiss and Make Up'ı geçerek bütün sokağı kat etti, aydınlık ve karanlık her yere baktı, ama arabayı bulamadı.

Köşeye doğru yürüdü, sonra tekrar geri geldi, gösterişli Noel çelenkleriyle süslenmiş sokak lambalarının altında yürürken, buz gibi havanın boynunu ısırdığını hissediyordu. Araba Pine Sokağı'nda olmalıydı, bundan emindi... ama ya yanılıyorsa? Bu tam da Rose'a göre bir işti. Ablası, Chicago'dan dönüp arabasının ortadan kaybolduğunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini hayal etti. Herhalde Maggie'yi açıklama yapmasına fırsat vermeden kapı dışarı eder ve Sydelle'in evine yollardı. Zaten Maggie'nin hayatı hep böyle geçmemiş miydi? Bir ileri, iki geri... MTV'de seçmelere katılma şansı ve sonra TelePromTer cihazının ayağına çelme atması... Bir iş bulması ve ardından arabanın çalınması... Kapıdan içeri adımını attığında kapının kapanarak ayak parmaklarını ezmesi... Sokağın ortasında daireler çizerken kahretsin diye düşündü; kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Senin arabanı da mı çektiler?" Deri ceketli bir adam ona doğru yürüyordu. O ana kadar Maggie'nin fark etmediği "so-

kak temizliği" levhasını işaret etti. "Eskiden broşürle uyarırlardı, kimselerin onları takmadığını görünce, geçen haftadan itibaren arabaları çekmeye başladılar."

İyi bok yediler. "Arabaları nereye çekiyorlar?"

Adam omzunu silkerek, "Otoparka," dedi. "Seni götürürdüm ama..." Bunları söylerken arabasını park ettiği ve şimdi boş olan alana öyle kederli gözlerle bakmıştı ki, Maggie gülmekten alamadı kendini. "Benimle gel," dedi. Maggie adamın nasıl bir tip olduğunu anlamaya çalışıyordu. Etraf karanlıktı ve adam paltosunun başlığını çekmişti.

"Arkadaşımı beklerken, birer bira içeriz, sonra o arabasıyla bizi bırakır. Yanında para var mı?

Maggie, "Şey..." dedi. "Kredi kartı kabul ederler mi?"

Adam omuzlarını silkerek, "Gittiğimizde öğrenebiliriz ancak," dedi.

Adamın adı Grant'ti, arkadaşınınkiyse Tom. Birer bira derken, bu sayı üç olmuştu. Maggie biradan sonra bir kahve söylemiş, kahvesini yudumlarken, sürekli saate bakmaktan kaçınmıştı. Bacak bacak üstüne atmış, dudaklarını yalayıp saçıyla oynarken olağan görünmeye çalışmıştı. Maggie güzel görünüyordu ve gizemli tavırlar takınmıştı. Gözlerini kısarak bakıyor, karşısındaki adam o güne kadar gördüğü en ilginç adammış, anlattıkları da çok hayret verici şeylermiş gibi davranıyordu. Külotlu çorap reklamlarına çıkan manken kızlar gibi somurtuyor, içki karıştırılan çubukla oynuyordu. Adamlara gözünü dikiyor, sonra utangaç tavırlar takınıyordu. Maggie için tüm bunları yapmak çocuk oyuncağıydı. Tabii adamlar hiçbir şeyin farkında değildi. Hiçbir zaman da olamazlardı.

"Hey, Monique, arabalarımızı aldıktan sonra bizle partiye gelir misin?"

Maggie, mekanik bir hareketle, hiç düşünmeden kafasını salladı, hafifçe omuzlarını silkti ve tekrar bacak bacak üstüne attı. Grant, elini Maggie'nin dizine koyarak, "Çok güzelsin," dedi. Maggie bir an için ona doğru eğildi, sonra geri çekildi. Sonra tekrar sokuldu, yine geri çekildi.

"Önce arabalarımızı alalım, sonra bakarız," dedi. Arabayı alır almaz, doğrudan eve gitmeyi planlıyordu. Yorgundu, tek isteği arabayı almak, eve gidip bir duş yapmak ve kendini ablasının rahat yatağına atmaktı.

Sonunda bardan çıkıp, üzerlerine paltolarını giydiklerinde saat on olmuştu. Grant, Maggie'nin koluna girerek, Tim'in kamyonetine gelinceye kadar ona yardım etmiş, bu arada Maggie de sessizce içini çekerek gülümsemeyi ihmal etmemişti. Önce otobana çıktılar, sonra ara yola sapıp, tekrar otobana girdiler. Philadelphia'nın güneyinde bir yerlerdeyiz diye düşündü Maggie. Karanlıkta yolculuk ederlerken, Delaware Nehri'nin ışıltısını görmüş gibiydi. Sonunda Tim, virajlı, karanlık bir yola saptı. Adamlar radyodaki şarkıya eşlik edip gülüşürlerken bir yandan da içki içiyorlardı. Maggie gösüne bir ağrı saplandığını hissetti. Bu iş kötüye gidecek diye düşündü. Nereye gelmişlerdi? Kimdi bu adamlar? Nasıl bu kadar aptalca davranabilmişti?

Tim kamyoneti sertçe sağa kırdığında Maggie bir plan yapmaya çalışıyordu. Sonunda, birçok arabanın durduğu, hayalet gibi bir çitin etrafı çevrelediği bir yere geldiler.

Tim, "İşte geldik," dedi. Maggie karanlıkta etrafını görmeye çalışıyordu. Her yer araba doluydu. Kaza geçirmiş arabalardan son model arabalara kadar her türlüsü vardı. Maggie hemen en ön sırada Rose'un ufak, gümüş rengi Honda'sını gördü. Parkın uzak ucunda bekçi köpekleri -Maggie Alman kurt köpekleri diye düşündü- çit boyunca yavaşça dolanıyorlardı.

Tim kapıyı açtı, dişlerinin arasında şekere benzer bir şey

çiğniyordu. Penceresinden hafif ışık sızan, biriketle örtülmüş, derme çatma kulübeyi işaret ederek, “Ofis bu tarafta,” dedi. “Geliyor musunuz?”

Maggie gözlerini tekrar parka dikti. Kapı açıktı. Arabasına yürüyüp binebilir ve çıkış kapısına kadar gidebilirdi. Kamyonetin koltuğundan kayarak dışarı çıktı. “Ben arabamı almaya gidiyorum,” dedi.

Tim, “E, tabii, biz de seni bunun için buraya getirdik zaten,” diye karşılık verdi.

Maggie dudaklarını ısırdı. İşin gerçeği ehliyetinin süresi altı ay önce dolmuştu, yenilemek istiyordu ama hep ihmal etmişti. Ayrıca araba Rose’un adına kayıtlıydı. Kredi kartı kabul etseler bile, onun arabayı almasına izin vermeyebilirlerdi. Başka bir şey düşünmeliyim dedi içinden.

Hava o kadar soğuktu ki, yanakları acıyor, burnunun içi donuyor ve vücudunun her santimi diken diken oluyordu. Sonra, sanki kızgın kömürlerin üzerindeymiş gibi yürümeye başladı; ne çok yavaş, ne çok hızlı. Yürürken kalçalarını sallıyordu.

Grant arkasından, “Hey!” diye seslendi. Maggie onu görmese de, arabadan çıkmakta olduğunu hissedebiliyordu. Maggie, Grant’in aklından geçenleri okuyordu sanki; önce arabalarını alıp bara geri dönecekler, birer birer şişeleri devireceklerdi. Sonra adamlar ona çok içtiğini ve araba kullanmaması gerektiğini söyleyip, neden evimize gelmiyorsun, oturur kahve içeriz diyeceklerdi. Onu pislik içinde, ter kokan, sağda solda boş pizza kutularının, lavaboda kirli bulaşıkların durduğu evlerine götüreceklerdi. Acaba film izlemek ister miydi?

Tabii videoya bir porno film koyacaklar, içki içecekler, içlerinden biri ona gözlerini dikip sırıtarak, *Tatlım, neden biraz rahatlamıyorsun? Yanıma gelsene*, diyecekti.

İşte bu son sahneyi gözünde canlandıran Maggie, o anda koşmaya başladı.

Grant, bir kez daha, "Hey!" diye seslenmişti, sesinden, bu kez cidden öfkelendiği belli oluyordu. Maggie donmuş zeminde hızla koşarken, Grant'in arkasından nefes nefese geldiğini duyuyordu. O anda Atalanta'nın hikâyesi geldi aklına. Atalanta evlenmek istemiyordu ve tanrılar, onun altın elma için yarışmasına izin vermişlerdi. Atalanta yarışta bütün erkeklerden hızlı koşarak yarışı kazanmış, fakat tanrılar onu kandırmışlardı. Ama kimse Maggie'yi kandıramayacaktı.

A-ta-lan-ta, A-ta-lan-ta; ayakları yeri eziyor, nefesi, gümüşi soluklar halinde havaya yayılıyordu. Çok yaklaşmıştı arabaya, o kadar yaklaşmıştı ki, Grant onu bileklerinden yakalayıp, ayaklarını yerden kesmese, parmağını uzatıp sürücü kapısını açabilecekti.

Grant kulağının dibinde, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Nefesi nemli ve ekşiydi.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Bir eli, Maggie'nin göğsüne kaymıştı.

Maggie, "Hey!" diye bağırdı ve tekmeyi savurdu. Grant ondan uzaklaşırken bir yandan da gülüyordu. Uzaktan köpeklerin havladığını duydular. Tim de onlara doğru koşuyordu. "Hadi oğlum, yatır şu kızı aşağı!"

Maggie, "Yatırmak mı?" diye feryat etti.

Grant, ellerini Maggie'nin göğüslerinde gezdirirken, "Henüz değil," dedi. "Gitmeden önce bizimle biraz eğlenmek istemez misin?"

Hayır Tanrım, olamaz diye düşündü Maggie. *Hayır olamaz.* Uzun bir süre önce lisedeyken gittikleri bir partide, evin bahçesinde buna benzer bir geceyi anımsadı. O gece biraz bira içmiş ve ot çekmişti. Daha sonra birilerinin verdiği yapışkan, kahverengi likörden içip kendini kaybetmişti; her şey bulanıklaşmıştı. Erkeklerden birinin yardımıyla bir ağacın arkasındaki

çimlere uzanmıştı. Çocuk fermuarını indirmiş, Maggie'nin üstündekileri boynuna sıyırmıştı. Maggie kafasını kaldırdığında ellerinde bira şişesi olan iki çocuğun daha orada olduğunu görmüştü. Çocuklar orada dikilmiş, sıralarını bekliyordu. Ve o anda Maggie, gücünü ne kadar çabuk toparlayabildiğine şahit olmuştu. Aynı sabunla kayganlaştırılmış bir bıçağın, hızla ve derinden ete saplanması gibi sendeleyerek de olsa aniden ayağa kalkmış, soluk soluğa, "Sapıklar," diye bağırarak eve kaçmış, kendini banyoya kilitlemiş ve herkes sızana veya evden ayrılına kadar -sabah dörde kadar- orada kalmıştı. Peki şimdi ne yapacaktı?

Ne saklanabilecek bir banyo, ne içine karışabileceği bir parti ne de çevrede ona yardım edebilecek bir insan vardı.

Maggie, topukları Grant'in uyluğuna girecek kadar sert bir tekme daha savurdu. Grant kıvranmaya başladığında onun elinden kurtuldu.

Grant ateş püsküren gözlerle ona bakarken acı çektiği belli oluyordu. Maggie, "Ne bok yemeye çalışıyorsunuz!" diye bağırırken, Tim gözünü dikmiş onlara bakıyordu. Maggie,

"Ne bok yemeye çalışıyorsunuz!" diye tekrarladı.

Grant, "Ufaklığı hareketlendirmeye çalışıyoruz," dedi.

"Allah'ın belası!" Maggie'nin elleri o kadar çok titriyordu ki, arabaya girip, kapıları kiltlemeden önce anahtarı iki kez düşürmüştü.

Tim, ellerini açmış, avucunu göstererek ona doğru yavaşça geliyordu. "Bunu ödeyeceksin," dedi. "Plaka numaran var onlarda... Bütün bunları sana ödetecekler..."

Maggie, "Def ol git!" dedi. "Uzak dur benden. Ablam avukat. Sizi tecavüze yeltenmekten dava edecek."

Tim, "Bak," dedi. "Özür dilerim. O çok içti..."

Maggie, "Def olun başımdan," diyerek arabayı çalıştırdı ve

uzun farlarını yaktı. Grant kamaşan gözlerini koluyla örtmeye çalışıyordu. Maggie gaza yüklendi ve bir an için onu lastiklerinin altına alıp sincap gibi ezmeyi düşündü; sonra derin bir nefes aldı, ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak direksiyona yapıştı ve arabayı kapıdan dışarı sürdü.

YİRMİ

Maggie sıradan bir ev arkadaşı olsa, telefon faturası bardağı taşıran son damla olarak kabul edilebilirdi. Ama Maggie sıradan bir ev arkadaşı değil diye anımsattı kendine Rose. Maggie onun kız kardeşiydi. Chicago'dan iki gün sonra döndüğünde (uçak rötar yapmış, bavulları kaybolmuştu, havaalanı Noel tatiline çıkanlarla tıka basa doluydu) tezgâhın üzerinde duran faturayı görmüş ve üç yüz dolardan fazla olduğunu anladığında şok geçirmişti. Her zaman ödediği kırk dolar civarındaki faturaları düşündüğünde bu inanılmaz büyük bir artıştı. Ayrıntı listesini incelediğinde artışın nedeni belli oluyordu; iki yüz yirmi yedi dolarlık New Mexico konuşması...

Maggie eve gelir gelmez onun üstüne gitmeyeceğine dair kendi kendisine yemin etti. Onun paltosunu asmasını, ayakkabılarını çıkarmasını bekleyecek, sonra sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi telefon faturasının geldiğini söyleyecekti. Acaba Maggie Albuquerque'de yeni bir arkadaş mı edinmişti kendine? Rose eşyalarını yerleştirmek üzere yatak odasına gittiğinde, bütün eşyalarının hâlâ yerde bir yığın halinde durduğunu, çarşaf ve yastıkların sağa sola saçıldığını gördü. Bu da, Maggie'nin gece burada yattığı anlamına geliyordu. Ve tabii

ayakkabılarını giydiği, yemeklerini yediği anlamına da....

Rose burnundan soluyarak gece yarısına kadar koltukta oturmuş, kardeşini beklemişti. Maggie eve döndüğünde, üzerine sigara ve içki kokusu sinmişti, paltosunun üzerine bir şey yapışmış, sallanıyordu.

"Demek geldin!"

"Evet geldim," dedi Rose. Maggie ayakkabıları salonun köşesine fırlatarak, çantasını koltuğun üzerine attı. "Benimle beraber telefon faturası da gelmiş."

Maggie, "Sana bir şey getirdim!" dedi. Yüzü renklenmiş, gözbebekleri anormal büyümüştü, ayrıca viski kokuyordu. "Aslında iki şey," dedi. Paltosunu gösterişli hareketlerle açarken parmaklarıyla iki işaret yapıyordu. "Honey Bun İki!" derken, yere ufak, buruşuk bir köpek bıraktı. Köpeğin sulu kahverengi gözleri vardı, boyun kısmı da kahverengiydi. Yüzü, sanki biri tavayla vurmuşcasına, yamyassıydı.

Rose köpeğe bakakaldı." Maggie... Nedir bu?"

Maggie, mutfağa doğru giderken, "Honey Bun İki," diye tekrarladı. "Benden sana hediye!"

Rose, "Bu evde köpek besleyemem!" diye bağırdı. Bu arada küçük köpek Rose'un dairesini keşfetmeye çıkmıştı; şimdi kahve masasının önünde duruyor, otel odasını beğenmemiş dullara benziyordu.

Rose, "Onu geri götürmen gerek," dedi.

Maggie oturma odasına avare avare yürürken, "Tamam, tamam," dedi.

"Zaten ziyarete gelmişti."

"Nereden ziyaretimize gelmiş?"

"Yeni işyerimden. Zarif Pati'de köpek bakıcısı olarak çalışıyorum." Küçümser tavırlarla ablasına bakıyordu. "İşe alındım. İki gün oldu başlayalı. Mutlu oldun mu?"

Rose, soğukkanlı ve anlayışlı olma yolundaki planlarını unutup, "Telefon faturası hakkında konuşmalıyız," dedi. "New Mexico'yla telefon görüşmesi yaptın mı?"

Maggie hayır anlamında kafasını salladı. "Sanmıyorum."

Rose faturayı kız kardeşinin burnuna dayadı. Maggie gözlerini faturaya dikerek,

"Ah, evet!" dedi.

"Ah, evet ne?"

"Tarot falıma baktırmıştım. Hay Allah, sadece yarım saat sürmüştü. Bu kadar çok yazacağını bilmiyordum."

Rose, "Demek, tarot falı?" diye tekrarladı.

Maggie, "Seçmelerden hemen önceydi," diye mırıldandı. "O günün uğurlu günüm olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu."

Rose gözlerini tavana dikip, "İnanmıyorum," dedi.

"Rose, bu konuyu şimdi konuşmamız şart mı? Çok yorgunum. Gerçekten zor bir gece geçirdim."

Rose, "A, tabii," dedi. "Tam iki koca gündür çalışıyorsun, yorgunluktan bayılmışsındır."

Maggie, "Herneyse," dedi. "Telefon faturası borcumu öderim."

Küçük köpek ona bir kez daha baktı, izin istediğini belirtircesine bir ses çıkararak, kendini koltuğun üzerine bıraktı ve yastığın üzerine patilerini koyarak, tırmalamaya başladı.

Rose, "Yapma!" diye bağırdı. Köpek onu duymazdan geldi ve tatmin oluncaya kadar yastığı eşelemeyi sürdürdü, sonra da üzerine kıvrılıp hemen uykuya daldı.

Rose, "Maggie!" diye bağırdı. Ses yoktu. Banyo kapısı kapalıydı ve içerden suyun bulunduğu yerden de köpeğin horlama sesi geliyordu. Rose kapıya doğru yanaşarak, "Diğer sürpriz neydi?" diye sordu. Yine yanıt yoktu. Elinde telefon faturası, si-

nir içinde banyo kapısının önünde duruyordu. Kendi kendine, yarın sabah diye söz verdi.

Ertesi sabah, Rose'un dairesinde olağan sayılabilecek bir şeyle başlamış, telefon çalmıştı. Rose, fatura tahsilatı için arıyorlardır diye düşündü. Hep böyle olurdu.

Konuşma, "Alo, Maggie Feller'la konuşabilir miyim?" diye başlayacaktı. "Ben Lisa, Lord ve Taylor'dan arıyorum." Veya Macy'den Karen veya Victoria's Secret'tan Elaine...

Bugün ise Gap'ten Bill arıyor olmalı... Rose gece eve döndüğünde, telesekreter mesajlarla tıka basa dolu olacaktı: Strawbridge, Bloomingsdale's, Citibank, American Express...

Rose, "Maggie!" diye seslendi. Kız kardeşi koltuğa, köpek de yerde yastık üzerine kıvrılmış yatıyorlardı. Rose yastığın köpeğin salyalarıyla kaplanmış olduğunu görebiliyordu.

"Telefon!"

Maggie, yattığı yerde ne döndü ne de gözlerini açtı. Sadece bir kolunu uzatmıştı. Rose cihazı onun eline tutuşturup, doğruca banyoya yöneldi; kapıyı kapatırken Maggie'nin gittikçe öfkelenen sesiyle, "Evet", "Hayır" ve "Ben size zaten bir çek yolladım," dediğini duyabiliyordu. Duştan çıktığında Maggie hâlâ telefondaydı, köpek ise Rose'un kırmızı çizmesini kemiriyordu. "Tanrım!" diye haykırarak, bütün gücüyle köpeğe tokadı yapıştırdı.

Rose asansörle apartmanın girişine indi, sokağın karşısına geçerken arabasının Chicago gezisine çıkmadan evvel bıraktığı yerde olmasını umuyordu. İşte, arabası tam da bıraktığı yerdeydi. Direksiyonun başına geçerken bu ufak mutluluklar için Tanrı'ya şükür diye düşündü. O sırada cama birinin vurduğunu duydu ve ufak bir çığlık atarak yerinden sıçradı.

Adam, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi.

Rose, "Ne?" diye karşılık verdi.

"Kelepçelenmiş," dedi. "Bir bak."

Rose arabadan çıkıp, yolcu tarafına doğru yürüdü. Parlak sarı renkte bir kelepçe ön tekerleğe bağlanmış, üzerine de parlak turuncu kâğıt yapıştırılmıştı. Kâğıtta, "Cezalı" yazıyordu. *Maggie* diye düşündü. *Bu Maggie'nin işi.* Saatine baktı. Eve koşup Bayan Maggie'den bunun hesabını soracak kadar zamanı vardı. Aceleyle apartmana girdi, kapıcı arkasından, "Bir şey mi unuttunuz?" diye seslenirken asansörü çağırdı. Asansöre binip, tavandaki aynaya sinirli sinirli dikti gözünü. Koşar adımlarla dairesine yürüdü ve içeri girip, "Maggie! diye bağırdı. Yanıt yoktu. Suyun sesini duyuyordu. Rose banyo kapısını yumruklarken seslenmeye devam etti. Yine hiçbir yanıt gelmemişti. Kapı tokmağını çevirdi. Kapı kilitli değildi. Büyük bir hırsla banyodan içeri girdi, niyeti kardeşinin çıplak olmasına aldırmadan duş perdesini açmak ve neler olup bittiğine dair ondan hesap sormaktı. Buharlanmış banyoya bir adım attı ve durdu. Plastik banyo perdesinin arkasından kardeşinin siluetini görebiliyordu. Sırtı kapıya dönüktü ve alnı seramik duvara dayanmıştı. Bundan başka -bundan daha da kötüsü- Maggie'nin sürekli olarak bir kelimeyi tekrarladığını duyabiliyordu.

"Aptal... aptal... aptal... aptal..."

Rose bir anda yapmayı düşündüğü şeyden vazgeçti. Maggie bir zamanlar gördüğü bir güvercini anımsatmıştı ona. Rose, evinin köşesindeki Wawa'ya doğru yürürken az kalsın bir güvercini eziyordu. Kuş korkmamış, tam tersine nefret dolu, kırmızı ufak gözlerini Rose'a dikmişti. Tekrar yürümeye başladığında problemin ne olduğunu anlamıştı. Güvercinin bir ayağı çok kötü biçimde yaralanmış ve gövdesine doğru bükülmüştü, kuş tek ayağının üzerinde sekiyordu.

Rose bir an için yardım etmeyi düşünmüştü. Elini uzattığında aklından... aklından ne geçiriyordu? O pis şeyi alıp

veterinere koşturmayı mı? Kuş o feci, acınası yarasıyla seke seke oradan uzaklaşmadan, ona son bir kez daha nefretle bakmıştı.

Maggie de aynı o güvercin gibi diye düşündü Rose. O da yaralıydı, onun anlayamayacağı veya kendi başına halledemeyeceği şeyler olsa bile size derdini anlatmaz, yardım kabul etmezdi; Maggie'nin derdi olduğuna dair bir şeyi ima bile edemezdiniz.

Rose banyo kapısını arkasından sessizce kapattı. Maggie'ye karşı öfke ile acıma arasında karışık duygular besliyordu. Asansörle aşağı indi, sokağa çıktı ve köşeden bir taksi çevirdi. Rose, araba diye düşündü. Telefon faturası. Paralarını tahsil etmek için arayanlar. Köpek. Yere yığılmış elbiseler, tuvalet masasını işgal etmiş kozmetik malzemeleri, posta kutusuna sıkıştırılmış, "Son Uyarı" ibareli zarflar... Rose gözlerini kapattı. Bunlara bir şekilde son vermeliydi. Ama nasıl?

YİRMİ BİR

Ella'nın ayakkabılarına kum dolmuştu. Yolcu koltuğunda otururken ayakkabılarını çıkardı, kumların tamamen temizlendiğine emin oluncaya dek tabanlarını ovdu.

Kırmızı ışıkta durduklarında Lewis ona baktı. "Tamam mı?" diye sordu.

Ella gülümseyerek, "Evet," diye karşılık verdi. Onlar için geç sayılabilecek bir saatte, yediden sonra akşam yemeği için çıkmışlar, yemekten sonra da konsere gitmişlerdi. Lewis, nemli, güzel kokulu akşamda büyük arabasını sürüyordu.

Şimdi arabayı Altınçağ'ın giriş kapısına yönlendirirken, Ella neler olabileceğini düşündü. Daha genç bir kadın olsaydı, ne kadar süredir çıktıklarını hesap etmek üzere günleri sayar ve Lewis'in muhtemelen kendisinden bir beklentisi olduğu sonucuna varabilirdi. Altmış yıl önce olsa geceleri sokağa çıkma yasağı eğlencelerine son verinceye kadar, beceriksizce de olsa sevgilisine sarılır, onunla iyi vakit geçirebilirdi. Ama ya bu yaşta? Bütün yaşadıklarından sonra?... Ella kalbinin öldüğünü düşündü; yerinden koparılan kalbinden geri kalan kök de çürümüştü, bir şeyler hissedebileceğini, yeniden mutlu olabileceği-

ni sanmıyordu. En azından Caroline'in ölümünden sonra böyle olduğuna inanıyordu. Ama şimdi...

Lewis arabasını, kendi binasının önündeki park yerine çekti. "Yukarı gelmek ister misin? Birer kahve içeriz."

Ella, "Bütün gece uyutmayacaksın beni," derken liseli kız gibi kıkırdıyordu. Arabadan inip sessizce asansöre yürüdüler. Ella, acaba bazı şeyleri yanlış mı algılıyorum diye düşünüyordu. Lewis belki de sadece kahve ikram edecek, torunlarının resimlerini göstererek, bilmeden de olsa canını sıkacaktı. Belki de yalnızca, ölen karısından söz ettiğinde onu dinleyecek bir arkadaş arıyordu. Seks söz konusu bile değildi. Lewis, Ella'nın tanıdığı herkes gibi muhtemelen ilaç alıyor olmalıydı. Peki ya Viagra alıyorsa? Ella dudaklarını ısırdı. Herhalde aptalca düşüncelere kapıldım diye düşündü. Yetmiş sekiz yaşına gelmişti. Kırışmış ve sarkmış haliyle kim onu yatağa atmakta acele ederdi ki?

Lewis, kapısını açarken ona gözlerini dikmiş, merakla bakıyordu. "Aramızdan ayrılmış gibi bir halin var," dedi.

"Ah, ben..." Lewis'in ardından daireye girerken ne söyleyeceğinden pek emin değildi.

Ella, Lewis'in dairesinin kendisininkinden çok daha büyük olduğunu, kendi dairesi araba otoparkına bakarken, bu dairenin okyanus manzaralı olduğunu fark etti.

Lewis, "Rahatına bak," dedi. Ella koltuğa yerleşirken bir şeyler hissettiğinin farkına vardı. Neydi bu? Korku mu? Heyecan mı? Lewis ışıkları açmamıştı.

Lewis Ella'nın yanına oturdu ve ona sıcak bir fincan çay verdi. Sonra ayağa kalkıp perdeleri açtı. Ella ay ışığının suya vurduğunu, hafif dalgaların kuma çarptığını görebiliyordu. Pencereler o kadar büyüktü ki, kendini denize çok yakın hissetti, sanki...

"Burada olmak, bir gemide olmaya benziyor," dedi. Gerçekten de öyleydi. Çok uzun zamandır gemiye binmemiş de olsa, o duyguyu anımsamıştı şimdi. Neredeyse dalgaların hareketini hissediyor, onu denize sürüklediğini, onu bildiği her şeyden, hatta kendisinden uzaklaştırdığını duyumsuyabiliyordu. Lewis, elini avuçlarının arasına aldığında bunun anımsayabildiği birçok şey gibi doğru, doğal olduğunu hissetti. Aynı dalgaların kumda hareketlenmesine benziyordu.

YİRMİ İKİ

Rose, Amy'ye, "Artık evimden gitmek zorunda," dedi. Amy'nin en çok sevdiği kafede oturmuşlar, öğle yemeklerinin gelmesini beklerlerken buzlu çaylarını yudumluyorlardı. Rose işe taksiyle gitmiş ve sabah mesaisinin büyük bölümünü Philadelphia park yetkilileriyle telefonda konuşarak geçirmişti. Arabasının başına neler geldiğini ve Maggie'nin son marifetinin kendisine kaça patlayacağını öğrenmeye çalışmıştı. Sonra gözü saate takıldığında, henüz hiçbir iş yapmamış olduğunu fark etmiş ve evi aramıştı. Maggie telefona yanıt vermemiş, bunun üzerine Rose telesekretere, "Maggie, mesajı aldığında beni ofisten ara," şeklinde kısa bir mesaj bırakmıştı. Saat bir olduğunda Maggie'den hâlâ ses seda çıkmamış ve Rose öğle yemeği yiyip, nasıl bir yol izlemesi gerektiğini konuşmak üzere Amy'yle buluşmuştu.

"Bende üç hafta kaldığı zamanı anımsıyor musun? Bana nasıl cehennem azabı çektirmişti! Ben de onu bir daha asla eve almayacağıma yemin etmiştim!"

Amy, onun hissettiklerini anladığını belirtircesine kafasını sallayarak, "Anımsıyorum," dedi.

Rose, Maggie'nin kaldığı dönemde Amy'nin sinemaya git-

mek için eve uğradığını ve ertesi gün çantasında iki rujunun yanı sıra, kırk dolarının da kayıp olduğunu fark ettiğini anımsıyordu.

Amy, "Bak," dedi. "Ona iyi ablalık yapıyorsun, çok da sabır gösterdin. Kendine bir iş bulabildi mi bari?"

"Bulduğunu söylüyor."

"Öyle mi? Peki sana kira parası veriyor mu? Ev için yaptığınız alışverişler veya başka şeyler için para bırakıyor mu?"

Rose hayır dercesine kafasını salladı. Uzun boylu, esmer güzeli garson tabaklarını masaya bıraktı ve Rose'un boşalan su bardağını görmeden salınarak oradan uzaklaştı.

Rose çatalı eline alırken, "Neden sürekli buraya geliyoruz?" diye sordu. "Servis çok kötü."

"Param cemiyette kalsın istiyorum."

Rose sabırla, "Amy, cen cemiyetten değilsin," dedi. Salatasından birkaç lokma alıp tabağını itti. "Maggie konusunda ne yapacağım ben?"

Amy, ağzı ıspanakla doluyken, "Kıçına tekmeyi bas!" dedi. "Ona gitmesi gerektiğini söyle."

"Peki nereye gidecek?"

"Bu senin sorunun değil. Bak, bunu söylemenin biraz zalimce olduğunu biliyorum ama, sonuçta Maggie aç kalıp sokaklarda sürünecek bir insan değil. Ayrıca o senin sorumluluğunda da değil. Sen onun ablasısın, bakıcısı değil."

Rose dudaklarını ısırdı. Amy iç geçirerek, "Üzgünüm," dedi. "Maggie'nin böylesine bir hayatı olmasından, Sydelle'in korkunç bir kadın olmasından, annenin hayatta olmamasından dolayı üzgünüm. Ama Rose, çabaların... bir işe yaramayacak. Sen ona annelik yapamazsın."

Rose, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Sadece ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, yani yapılması gerekenleri biliyorum da, nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Amy, "Söylediklerimi tekrarla: Maggie, evden gitmek zorundasın," dedi. "Çok ciddiyim. Baban ve Sydelle'in yanında kalsın, bu durum onu toparlamaya yetmez, yalnız başına yaşayacak kadar para biriktirmesi için ona motivasyon sağlamazsa, hiçbir şey onu toparlamayacaktır. Hatta ona biraz para bile verebilirsin; dikkat et, borç ver demiyorum. İstersen sana yardım ederim."

Rose, "Teşekkürler," diyerek ayağa kalktı. "Gitmem lazım."

"Maggie de öyle," dedi Amy. "Senin de biraz kendinle ilgilenmen gerekiyor." Rose, bezgin bir halde kafasını salladı. "Yardıma ihtiyacın olduğunda beni ara. Olan bitenden haberdar et beni."

Rose ona haber vereceğini söyledi ve ofise doğru yola koyuldu. Odasına geldiğinde mesajlarını kontrol etti. Maggie'den bir haber yoktu ama Sydelle aramıştı. "Rose dönünce bizi hemen ara. Acil."

Maggie belki de Sydelle'in evindeydi. Rose derin bir nefes alarak numarayı çevirdi.

Telefona çıkan Sydelle, "Kardeşine göz kulak olmalısın," dedi. Maggie'nin verdiği son zararlarla ilgili klasikleşmiş şikâyetlerini sıralamaya başlamıştı. "Sabahın sekizinde fatura tahsilatçılarının evi aradığından haberin var mı?"

Rose, "Benim evimi de arıyorlar," dedi.

Sydelle ısrarla, "Peki bir şey yapamaz mısın? Sen avukatsın, onlara burayı aramalarının yasal olmadığını söyleyebilirsin. Tatlım, bu baban için de kötü bir durum..."

Rose kendisi için de aynı durumun söz konusu olduğunu söylemek isterdi -Maggie'nin kendinden başka hiç kimseye faydası yoktu- ama dilini tuttu ve elinden geleni yapacağını söyledi. Konuşması bitince tekrar evi aradı. Hâlâ yanıt yoktu. Artık meraklanmaya başlamıştı. Belki Maggie işe gitmiştir diye dü-

şündü. Aklına hep kötü şeyler getiriyordu. Belki talihkuşu Maggie'nin başına konmakla meşguldü. Rose bilgisayarının başına geçerek, e-maillerini kontrol etmeye başladı. Firma ortaklarından birinden, raporunu ne zaman yazacağına dair kısa bir mesaj gelmişti. Ayrıca, "Softbol Sezonu Öncesi Buluşma" başlıklı Simon'dan gelen bir mesaj gördü, mesajı okumadan sildi.

Ayağa kalkıp ofisi arşınlamaya başladı. Jim'i görmeliyim diye düşündü. Onu hemen şimdi görmeliyim. Ona kendisiyle görüşmek isteyip istemediğini soracaktı. Gözü ayakkabılarına takıldığında dehşet içinde iki farklı kısa topuklu siyah ayakkabı girmiş olduğunu fark etti. Bu kardeşinin kullandığı her ayakkabıyı yere atmasının doğal bir sonucuydu. Öfkeyle *Maggie!* diye düşündü ve koridoru hızla geçerek, "Hey! Jim telefonla görüşüyor, Rose!" diye bağıran sekretere rağmen doğrudan Jim'in odasına daldı.

Jim, "Rose? Neler oluyor?" diye sordu. Telefonu yerine koymuş ve Rose'un arkasından kapıyı kapatmıştı.

Rose gözünü farklı tipteki ayakkabılarına dikti. Evi, hayatı darmadağan olmuştu, arabasını kurtarmak için iki yüz dolar vermek zorundaydı, oturma odasına bir köpek yerleşmişti ve göründüğü kadarıyla üzerine düzgün bir şeyler giyme şansı bile kalmamıştı... İşte olanlar buydu. Jim'in, ilişkilerinin henüz başladığını, Maggie'nin varlığı yüzünden istedikleri gibi bir arada olamadıklarını, ama ilişkilerinin yakında rayına oturacağını söylemesini istiyordu.

Jim, Rose'a masasının önündeki deri koltuğa oturmasını işaret etti. Jim bu koltuğu özellikle müşteriler için istemişti. Koltuk, meyilliydi ve üzerine oturan kişiyi içine çekecek kadar yumuşaktı. Jim bu sayede her zaman karşısınkinden daha uzun boylu görünüyordu.

Rose ayakta durmayı tercih etti ve derin bir nefes aldı. *Kı-*

sa kes dedi kendi kendine.

"Seni özledim."

Jim pişman görünüyordu. "Özür dilerim Rose, ama işler çığrından çıkmıştı burada."

Rose kendini lunaparktaki gondola binmiş gibi hissediyordu. Biraz önce bir anda karşısına çıkan tepeyi tırmanmış, şimdi ise yerin dibine hızla iniyor gibiydi. Ona ihtiyacım var, bunu göremiyor mu?

Jim kollarını göğsünde kavuşturdu, Rose'un yanına yaklaşmamıştı. "Nasıl yardım edebilirim?" diye mırıldandı.

Rose, dudaklarını Jim'in boynuna bastırarak, "İş çıkışında bana gel," dedi. O anda yaptığı şeyin, bir kadının hiçbir şartta asla ve asla yapmaması gerektiğinin farkındaydı. Adeta yalvarıyordu. "Seni görmem gerek. Lütfen!"

"Geç bir saatten sonra olabilir. Saat ondan sonra mesela..."

"Geç gelmen önemli değil. Seni bekleyeceğim." *Sonsuza dek bekleyeceğim* diye geçirdi içinden ve odadan ayrıldı. Jim'in sekreteri kızgın bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Öyle istediğin zaman *içeri* dalamazsın," dedi sekreter kadın. "Önce telefonla geldiğini *bildirmeliyim.*"

"Özür dilerim," dedi Rose. Zaten günü sürekli özür dilemekle geçmişti. "Özür dilerim."

YİRMİ ÜÇ

Rose'un telefonu yine çalmaya başlamıştı. Maggie, hiç ilgilenmedi bile. Havlusunu oturma odasına bırakarak duşa girdi. Sabahtan beri üçüncü kez banyo yapıyordu. Maggie dinamik ikili Grant ve Tim'le yaşadıklarından sonra gün içinde sayısız kere banyo yapmaya başlamıştı. Yarım saat duşta kalıp, her yerini iyice ovalıyor, delicesine saçlarını yıkıyordu. Ama kendisini hâlâ kirli hissediyordu. Kirli ve öfkeli. Rose'un koltuğunda yatarak geçirilen onca haftadan sonra eline ne geçmişti? Ne para kazanabilmiş, ne de bir erkek bulabilmişti. Hiçbir şey. Yanlızca onu değersizmiş gibi gören, hiçbir şeymiş gibi davranan iki serseri. Sanki ona gerçek bile değilmiş muamelesi yapan iki hayvan.

Telesekreterden ablasının sesini duyuluyordu. "Maggie, orada mısın? Oradaysan telefonu aç. Seninle muhakkak konuşmam gerek. Maggie?..."

Maggie, havluya sarındı, aynadaki buharı sildi ve sesini duymazdan gelerek aynadaki görüntüsüne baktı. Her zaman olduğu gibi vücudu bir numaralı silahıydı. Bu silah tabancadan daha etkili, bıçaktan daha keskindi. O adamları bulacaktı. O adamların izine rastlayana dek şehrin altını üstünü getirecek-

ti. Barda, otobüste, herhangi bir yerde bulacaktı onları. Adamların üzerine yürüyüp, başını dik tutacak, göğsünü gerecek ve gülümseyecekti. Gülümseme işin en zor kısmı olacaktı ama, bunun altından kalkacağına emindi. O bir artistti. O bir yıldızdı. Gülümseyecek ve elini Tim'im omzuna koyarak, hatırını soracaktı. Dudak kenarlarının rujlu kalmasına dikkat ederek içkisini yudumlayacak, dizini onun dizine sürtecekti. Ona yaklaşıp, o gece çok iyi zaman geçirdiğinden söz edecek, kaçıp gitmekten dolayı pişmanlık duyduğunu, belki bunu o gece telafi edebileceklerini söyleyecekti. Acaba o gece boşlar mıydı? Adamlar onu evlerine götürecek ve sıra iki numaralı silaha gelecekti. Bu bir bıçak olabilirdi belki. Eğer bulabilirse, belki de bir tabanca. Onlara kalıcı zarar verecek, her kuşun etinin yenmeyeceğini gösterecek bir şey bulmalıydı.

Telefon tekrar çalmaya başladı. "Maggie, orada olduğunu biliyorum. Lütfen telefonu açar mısın? Az önce yine otoparkçı adamlarla konuştum, bana arabanın çekildiğini ve para cezası..."

Maggie telefonu yine duymazdan geldi ve müzik setini açtı. Axl Rose feryat figan "Balta Girmemiş Ormana Hoş Geldin" şarkısını söylüyor, "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye haykırıyordu. Rose'un yeni aldığı, baldırlarını saran, uzun siyah deri çizmelerini giydi. Bu çizmeler Rose'a iki yüz altmış sekiz dolara mal olmuş ve ablası bir saniye bile tereddüt etmeden satın almıştı, çünkü Rose için her şey yolunda gidiyordu. Tabii ya, Rose asla TelePrompTer cihazında sorun yaşamazdı, Rose asla park edilmeyecek yerlere park etmezdi, Rose asla park yerinde serserilere takılmazdı ve Rose, asla iki yakasını bir araya getirebilmek için köpeklerin kıçlarını sıktığı bir işe girmek zorunda kalmazdı. Rose her şeye sahipti, Maggie'nin ise hiçbir şeyi yoktu. Tabii, hayatını kurtardığı, Zarif Pati'ye

terk edilmiş ve sahibinden aylardır haber çıkmamış köpek haricinde...

Maggie ayağındaki çizmeler dışında çırılçıplaktı. Yatak odasından oturma odasına, oradan da mutfağa yürüyor, topukların sert zeminde çıkardığı sesi dinleyip vücudundan yayılan sabunun ve çizmenin derisinin kokusunu içine çekiyordu. Bıçağı görüyordu. Banyodan geçerken aynada kendini görüyor, göz alıcı, ıslak ve muhteşem vücudunu seyrediyordu. Zekice kılık değiştirmişti sanki, uzun bacaklarının üzerinde kaymak gibi yaprakları olan çiçeğe benziyordu.

Apartmanın dahili haberleşme cihazı vızıldarken, aynı anda köpek de hırladı. Maggie, "Meraklanma sen," dedi ve üzerine bir tişört giydi. Bir an için külot giymek geldi aklına, sonra boş ver diye düşündü. Saat sekiz olmuştu, Rose'un eve gelip vaaz vermesi için henüz erkendi. Herhalde yan komşusu, o serseri, müziği kısmasını söylemek için gelmişti.

Işıkları yaktı ve kapıyı ardına kadar açtı. Karşısındakine dersini vermek üzere kendini hazırlamış, gözleri alev saçıyordu ki, o an karşısında dikilenin Rose'un erkek arkadaşı olduğunu gördü.

Adam gözlerini kısmış karanlık holden kendisine bakarken, "Rose?" dedi. Maggie önce kıkırdadı, ama bu ses sonra büyüyerek kahkahaya dönüştü. O, Rose değildi ki. O, asla Rose olmayacaktı. O, ablasının kabiliyetinden, kolay gelen başarısından yoksundu. O asla öğüt veren, kışkırtan, dürten, azarlayan ve kurallar koyan olmayacaktı. O, asla tahammülsüzlüğünü göstermelik sempatiyle örten biri olmayacaktı. Rose ha? Kafasını şöyle bir geriye attı ve kahkayı patlattı. Sonunda, "Pek sayılmaz!" dedi.

Jim onu baştan aşağı süzüyor, gözlerini çizmeden, vücudunun açıkta kalan yerlerinden ve göğüslerinden alamıyordu.

"Rose evde mi?" diye sordu.

Maggie kafasını salladı, yüzünde sırnaşık bir ifade vardı ve kafasında bir plan şekilleniyordu. İntikam diye düşündü, kan damarlarına hücum etmişti. *İntikam*. "İçeri gelip beklemek ister misin?" Jim gözleriyle onu yerken, Maggie Jim'in aklından geçenleri okuyabiliyordu. Evet o Rose'du, ama onun daha gelişmiş, daha güzelleşmiş, daha mükemmelleşmiş hali... Evet o Rose'du, ama ondan bin kat daha iyisi...

Jim hayır dercesine kafasını salladı. Maggie, arsız tavırlarla kapı çerçevesine yaslandı.

Alaycı bir ses tonuyla, "Dur, tahmin yürüteyim," dedi. "Hamburgerden, mantarlı fileminyona terfi etmek istiyorsun."

Jim yine kafasını salladı, gözleri hâlâ Maggie'nin üzerindeydi.

Maggie, "Veya belki, ikimizi birden arzuluyorsun. Öyle mi? İki kız kardeşle beraber aynı anda yatmak mı istiyorsun?"

Jim gözlerini Maggie'ye dikmiş, yüzüne utanmış gibi bir ifade yerleştirmeye çalışıyordu. Ama Maggie, gözlerindeki bir anlık parlamadan onun bu fikri ne kadar çekici bulduğunu anlamıştı.

Maggie, "Eh, biraz beklemen gerekecek," dedi. "Çünkü naçizane bendeniz dışında evde kimse yok." Sonra, tişörtünün etek kısmını kavradı ve başının üzerinden sıyırdı. Sırtını geriye vermiş, göğüsleri bütün ihtişamlığıyla ortaya çıkmıştı şimdi. Jim inler gibi bir ses çıkardı. Maggie bir adım attı ve ona iyice yaklaştı. Jim'in elleri Maggie'nin göğüslerinde gezinmeye başlarken, Maggie de arzu dolu dudaklarıyla onun boynunu emiyordu.

Jim, Maggie'yi saran kollarını gevşetmeden, "Hayır," diye fısıldadı.

Maggie, "Yapma," diye karşılık vererek, bir bacağını adamın vücuduna doladı ve onu kendine doğru bastırdı.

"Ne yapmayayım?"

Maggie diğer bacağını da atmıştı, şimdi onun vücuduna bir yılan gibi sarılmış durumdaydı. Jim onu kaldırıp, evin içine doğru taşırken inlemeye devam ediyordu. "Bana sakın hayır deme."

Rose apartmana girdiğinde saat neredeyse dokuz olmuştu, asansör kalabalıktı. Kendine zar zor yer açarak içeri girdi, yanındaki kadından yayılan boğucu parfüm kokusunu duymamaya çalıştı.

Kadın, "Ya ben delirdim, ya da bu apartmanda bir köpek var," diye yüksek sesle söylendi.

Rose bakışlarını yere devirmişti.

Kadın, "Kim hayvan besleyecek kadar düşüncesiz davranabilir, bilemiyorum," diye devam etti. "Burada hayvanlara alerjisi olan insanlar yaşıyor."

Rose umutsuzca asansörün göstergesine gözlerine dikmişti. Üçüncü kattaydılar. Daha çıkılacak on üç kat vardı.

Kadın söylenmeye devam ediyordu. "İnsanlara inanamıyorum. Bu kadar sorumsuzluk olmaz ki! Onlara burada yaşamanın kuralları olduğunu söylesen, 'İyi de o kurallar başka insanlar için. Benim için değil. Çünkü ben *özelim,*' derler."

Sonunda, parfüm kazanına düşmüş kadın asansörden indi, Rose da katma gelmişti. Koridorda yürürken kardeşinin evde olmasını ümit ediyordu. Ona söyleyeceklerini prova etmeye başladı. *Maggie, seninle bazı şeyleri konuşmamız lazım. Köpek bu evden gitmeli. Para istemek için arayanların çaresine bakmalısın. Artık evimi geri istiyorum. Ayakkabılarımı geri istiyorum. Hayatımı geri istiyorum.*

Rose anahtarı kilide sokup kapıyı açtı ve içeri, zifiri karan-

lığa daldı. Kulağına sesler geldi, bir kıkırdama, köpeğin sızlanması...

"Maggie?" diye seslendi. Kanepenin üzerinde bir kravat duruyordu. Oh, harika diye düşündü. Olanlar yetmezmiş gibi, şimdi de eve erkek arkadaşlarını getiriyor ve yatağımın üzerinde kim bilir ne haltlar karıştırıyorlar. Şimdi daha yüksek sesle "Maggie!" diye seslenerek yatak odasına yürüdü. Odaya girdiğinde, ayağında yeni aldığı çizmeler haricinde çırılçıplak olan kardeşini ve onun üstünde çıplak halde yatmakta olan Jim Denvers'ı gördü.

Rose, "Hayır, olamaz," dedi. Orada durmuş, gördüklerinden bir anlam çıkarmak istercesine gözünü kırpmadan bakıyordu. "Hayır," diye fısıldadı. Maggie, Jim'in altından yuvarlanıp, isteksizce gerindi. Ablasına uzun, ince sırtını, mükemmel poposunu, siyah deri çizmelerden yükselen uzun, pürüssüz bacaklarını teşhir ederek, yerden Jim'in tişörtünü kaptı, üzerine geçirdi ve havalı havalı yürüyerek odadan çıktı. Sanki onu beklemekte olan binlerce seyirci, gazeteci varmış gibi davranıyordu. Jim Rose'a, umutsuzluk dolu gözlerle, utangaç utangaç baktı ve çarşafları üzerine çekti.

Rose eliyle ağzını kapatıp arkasını döndü, banyoya koşup, lavaboya kustu. Sonra, öğlen yediği yemeklerden kalan her şey temizleninceye dek suyu akıttı, yüzünü yıkadı, ıslak ve titreyen elleriyle saçlarını geriye tarayarak yatak odasına geri döndü. Jim, boxer şortunu üzerine geçirmiş, elbiselerini aranıyordu.

"Def ol buradan!"

Jim, "Rose," derken, onun elini tutmaya yeltendi.

"Def ol ve onu da yanında götür. İkinizi de bir daha asla görmek isyemiyorum."

"Rose?"

"Def ol! Def ol!" Bağrışlarının çığlığa dönüştüğünü fark ede-

biliyordu. Fırlatabileceği şamdan, kitap gibi bir şeyler arandı. Eline, sandalağacı kokulu masaj yağı şişesi geçmişti. Şişe açıktı, tıpası yoktu. Belli ki yeni kullanılmıştı. Maggie'nin kredi kartıyla alınmış, parası asla ödenmeyecek yeni bir şey daha diye düşündü. Şişeyi kaptığı gibi olanca gücüyle Jim'e fırlattı. Şişenin cam olmasını ve onun bir yerlerini kesmesini ümit ediyordu. Ama şişe adamın omzuna çarpmış, ona hiçbir zarar vermeden yere düşmüştü. Şişe, içindeki yağı akıtarak yatağın altına yuvarlandı.

Jim gözlerini kaçırarak, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Üzgünmüş," diye tekrarladı Rose. "Üzgünsün öyle mi? Yani her şey halloldu mu şimdi?" Gözlerini ona dikmiş, titriyordu. "Nasıl yapabildin bunu? Nasıl?"

Rose oturma odasına koştu. Maggie kanepeye oturmuş, kanallar arasında geziniyordu. Oradan mutfağa geçti ve bir çöp torbası alarak Jim ve Maggie'ye ait eline ne geçerse doldurmaya başladı. Sehpadan Maggie'nin çakmağını ve sigaralarını kaptı. Jim'in çantasını alıp, bütün gücüyle duvara fırlattığında içinden bir şeylerin kırılmasına benzer bir ses çıktı. Rose bu durumdan çok hoşnut olmuştu. Banyoya geçti ve Maggie'nin çoraplarını, sutyenlerini, duş perdesinin arkasında sıralanmış kremlerini toplayıp çöp torbasına tıkıştırdı. Yatak odasına geri döndüğünde, Jim pantolonunu giyiyordu. Rose ona aldırmadan Maggie'nin *En İyi Elli İş Başvuru Formu* kitabını kaptı. Maggie'nin ojesini, asetonunu, makyaj tüplerini, şişelerini, fırçalarını, fondotenini, maskarasını, saç spreyini, ufak bluzlarını, dar kot pantolonunu ve ayakkabılarını toplayıp, hepsini torbaya attı. Arkasından çöp torbasını sürüklerken, nefes nefese kalmış bir halde, "Def olun buradan!" diye mırıldanıyordu.

Maggie, "Kendi kendine ne konuşuyorsun Rose'cuk?" diye seslendi. Sesi buz gibiydi ama aynı zamanda titriyordu. "Böyle

davranmamalısın. Seni deli sanacaklar."

Rose yerden ayakkabının tekini kaptığı gibi kardeşinin kafasına fırlattı. Maggie kafasını eğmiş, ayakkabı duvara çarpmıştı. "Evimden def ol!" dedi Rose. "Artık burada istemiyorum seni!"

Maggie, "İstenmiyor muyum? Eh, bu o kadar da kötü bir şey değil," diyerek yavaş hareketlerle banyoya yöneldi. Rose nefes nefese kalmıştı, terliyordu. Torbayı tekrar yatak odasına sürükledi. Jim giyinmişti ama ayakları hâlâ çıplaktı.

Rose, "Üzgünüm demenin sana bir faydası olacağını sanmıyorum," dedi. Jim'in yüzünde, biraz önceki dehşete düşmüş ifadenin yerini aptalca bakışlar almıştı.

Rose, "Özrünü, seni dinleyecek başkasına sakla," diye hırladı.

Jim boğazını temizleyerek, "Ben yine de söylemek istiyorum," dedi. "Rose, gerçekten özür dilerim. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Pis herif!" Rose bunları söylerken sesi tamamen duygusuz çıkmış ve kendisini bile şaşırtmış, korkutmuştu. Bu durum ona yıllar öncesinden birilerini anımsatmıştı. Olan biten her şey çok uzaklarda yaşanıyormuş veya başkasının başına gelmiş gibi hissediyordu. "Kardeşimle," dedi, "benim öz kardeşimle."

Jim yine, "Özür dilerim," dedi. O sırada Maggie, kot pantolon ve arkadan bağlı bluzunla koridorda dikilmişti.

Rose, Jim'e, "İşin en acıklı tarafı ne biliyor musun? Ben seni sevebilirdim. Maggie ise senin adını bile anımasamayacak," dedi. Konuşurken kelimelerin verdiği acıyı duyumsuyor, daha önce hiç kullanmak durumunda kalmadığı bu kelimeler, boğazına düğümleniyordu. Bir ara sözlerine hâkim olmayı aklından geçirdi, sonra niye böyle yapacakmışım ki diye düşündü. Jim ve Maggie kendilerine engel olmuş muydu? "Gördün mü, Mag-

gie çok güzel bir kız ama o kadar da parlak değil." Yavaşça döndü, şaçlarını kulaklarının arkasına atarak, "Aslında Jim, iddiaya girmiş olsam, onun üç harflik bir kelimeyi bile doğru dürüst heceleyemediğini söyleyebilirdim." Bunları söylerken üç parmağını havaya savurmuştu. "Bunu bile beceremez. Ona sormak ister misin? Ha? Hey, Maggie bir deneme yapmak ister misin?"

Arkasından Maggie'nin yutkunduğunu duyuyordu.

Rose, Jim'e dönüp, gözlerini ona dikti. "Sen bir pisliksin!" diye aynı tonda konuşmaya devam etti. Sonra kardeşine yöneldi. "Ve sen," dedi. Maggie'nin yüzü solmuş, gözleri büyümüştü, "Beynin olmadığını hep biliyordum, şimdi de kalbin olmadığını öğrendim."

Maggie, "Şişko domuz," diye mırıldandı.

Rose gülmeye başladı. Elindeki torbayı yere bırakmıştı, kahkahalarına hâkim olamıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlayıncaya kadar arkaya kaykılmış halde gülmeye devam etti.

Maggie yüksek sesle, "Bu çıldırmış," dedi.

"Şişko... domuz..." Rose nefes nefese kalmıştı. Jim'i işaret ederek, "Aman Tanrım," dedi. "Sen yalancının tekisin ve..." Bu kez Maggie'ye yönelmiş, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Sonunda, "Sen benim kardeşimsin," dedi. "*Kardeşim*. Ve bana söyleyebileceğin en kötü söz 'şişko domuz' ha?"

Çöp torbasını yerden kaldırdı, ağzını düğümleyerek kapıya doğru fırlattı. "Def olun," dedi. "İkinizi de bir daha asla görmek istemiyorum."

Rose bütün geceyi, dairesinden Jim ve Maggie'ye ait her türlü izi yok etmek üzere çalışarak geçirdi. Çarşaf ve yastıkları toplayarak çamaşır odasına götürdü ve makineye atarak bol

deterjanla yıkadı. Mutfak ve banyoyu sıcak su ve deterjanla iyice sildi. Oturma ve yatak odasına giden holün yerlerini bezle ovaladı. Banyo küvetini ve banyo duvarlarının seramiklerini anti bakteriyel sprey sıkarak temizledi. Bu arada köpek onu seyrediyor, girdiği her odada onu takip ediyor ve evin idarecisi pozlarında, şüpheli gözlerle, yeni gelen hizmetçi kadını denetliyormuş gibi bakıyordu. Sonra esnedi ve kanepeye çıkarak kestirmeye başladı. Saat sabahın dördü olduğunda, Rose hâlâ kafasını toparlayamamıştı. Gözlerini kapattığında net olarak gördüğü şey, yüzündeki neşeli ifadesiyle, ayağına çizmelerini geçirmiş halde, Jim'in üzerinde aşağı yukarı hareket eden kardeşinin haliydi.

Temiz bir gecelik giydi ve yatağa yattı. Yeni serdiği temiz nevresimi çenesine kadar çekti, öfkeden hâlâ elleri titriyordu. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Kendini toparlamayı, uyuyabilmeyi becereceğini ümit ediyordu.

Rose gayret etse de uyuyamıyordu. Gözlerini kapattığında kafasının derinliklerinde gizlenmiş halde kendisini bekleyen ve orada olduğunu bildiği bir hatıraya geri döndü. Bu, yine Maggie'nin başrolünü oynadığı, hayatının en kötü gecesine ait bir anıydı.

. . .

Mayıs ayının son günlerinden biriydi. Öğretmenler toplantısı olduğu için o gün okuldan erken çıkacaklardı. Rose, dolabından kitaplarını almıştı ve birinci sınıfın kapısının önünde Maggie'yle buluşacak, çantasını düzgün yapıp yapmadığını kontrol edecekti. Maggie çantasını sorunsuz bir şekilde toplamıştı ve bir elinde Rose'a tanıdık gelen pembe bir kâğıt vardı.

Rose, "Yine mi?" diye sorarak, Maggie'nin öğretmeninden

gelen kâğıdı aldı. Maggie önden yürürken, o da kâğıtta yazılanları okuyordu. İlkokul binasının arkasından dolanıp, eve giden yola çıkacaklardı.

Rose, “Maggie, insanları ısıramazsın,” dedi.

Kardeşi ters ters, “O başlattı,” diye yanıtladı.

“Fark etmez. Annemin ne dediğini anımsıyor musun? Kendini sözlerle ifade etmeyi öğrenmelisin.”

Rose kardeşine yetişmek için koşuşturuyor, sırt çantasının verdiği ağırlık yüzünden zor hareket ediyordu. “Kanattın mı?” diye sordu.

Maggie, kafasını evet dercesine salladı. “Bayan Burdick görmeseydi, kopartabilirdim de,” diye böbürlendi.

“Neden birinin burnunu ısırıp kopartmak istersin ki?”

Maggie hırsını alamamış halde, “Beni çıldırttı,” dedi.

Rose kafasını salladı. Annesini taklit ederek, “Maggie, Maggie, Maggie,” dedi. “Nasıl başa çıkacağız seninle?”

Maggie gözlerini yuvarlayarak ablasına baktı. “Bu yüzden bana ceza verirler mi?”

“Bilmiyorum.”

“Megan Sullivan'ın evinde parti var. Gece yatıya kalacağız.”

Rose omuz silkti. O partiyi biliyordu. Maggie, pembe Barbie bavulunu günler önceden hazırlamıştı.

Rose, “Kütüphaneden kitap aldın mı?” diye sordu. Maggie, evet diye kafasını sallayarak, çantasından *İyi Geceler Ay* isimli kitabı çıkardı.

Rose, “Bu kitap küçük çocuklar için,” dedi.

Maggie kızgın gözlerle ablasına baktı. Evet bu doğruydu, ama umrunda değildi.

“İyi geceler iskemlenin üzerinde duran eldiven. İyi geceler herkese,” diye mırıldanarak, yürümeye devam etti.

Yol, McIlheneyerin bahçesinin arkasında sona eriyordu. Rose ve Maggie yüzme havuzunun yanından ve McIlheneyerin ön bahçesinden geçtiler, sonra evlerinin bulunduğu sokağa saptılar. Evleri, McIlheneyerin evinin ikiziydi. Aslında bütün sokaktaki evler aynı tipti. İki kileri, üç yatak odası olan, kırmızı tuğlalı, siyah jaluzili, yeşil kare çimenlikli ev, çocukların boyama kitaplarındaki evlere benziyordu.

Rose, "Bekle beni!" diye bağırdı. Maggie sokağın karşısına geçmiş ve hızla koşarak, ön kapıya giden çakıllı araba yoluna yönelmişti. "Karşıdan karşıya yalnız başına geçme! Elimden tut!"

Maggie onu duymazdan gelerek koşar adımlarla yoluna devam etti. Anahtarı kilide sokup içeri girdiğinde, yemekte ne olduğunu anlamak için etrafı kokladı. "Anne! Biz geldik!"

Rose ön kapıdan içeri girip, sırt çantasını yere bıraktı. Ev sessizdi. Maggie daha ona söylemeden, annesinin evde olmadığını anlamıştı.

Maggie nefes nefese kalmış halde, "Arabası burada değil!" diye ona rapor verdi.

"Ayrıca elma mıknatısın altına baktım, not da bırakmamış."

Rose, "Belki bugün erken çıkacağımızı unutmuştur," dedi. Ama o sabah Rose annesinin karanlık odasına gizlice girmiş, *Anne? Hey, Anne?* diye fısıldayarak annesine o gün erken döneceklerini söylemişti. Annesi de gözlerini açmadan, kafasını sallayarak, *Uslu kız ol Rose, kardeşine iyi bak,* demişti. Annesi, onunla fazla konuşmak istemediği zamanlar hep aynı şeyi söylerdi.

Rose, "Merak etme," dedi. "Saat üçe kadar döner." Maggie endişeli görünüyordu. Rose onun elini tutarak, "Haydi," dedi. "Gel sana öğle yemeği hazırlayayım."

Rose, kardeşine güzel bir yumurta yapmış, ama aslında annesinin sözüne karşı gelmişti, çünkü ocağı yakması yasaktı. Rose, Maggie'ye, "Sen merak etme," dedi. "İki kere kontrol eder, kapandığından emin oluruz."

Sonra, saat bir buçuk olmuştu. Maggie bahçeden geçip, arkadaşı Natalie'nin evine gitmek istediğinde Rose, evde kalıp annelerini beklemenin daha iyi olacağını söyledi. Böylece televizyonun karşısına geçip yarım saat boyunca Maggie'nin seçimi olan Heckle ve Jeckle çizgi filmini, sonra da Rose'un isteğiyle, eğitime dönük Susam Sokağı'nı seyrettiler.

Saat üçe gelmiş, anneleri hâlâ dönmemişti. Rose, "Herhalde unuttu," dedi, ama o da annesini merak etmeye başlamıştı. Bir gün önce annelerinin telefonda konuşurken birine, "Evet," diye bağırdığını anımsıyordu. Rose yukarı çıkarak, kulağını yatak odasının kapalı kapısına dayamıştı. Annesinin aylardır telefonda öylesine sersemlemiş, rahatsız olmuş bir tonda konuştuğunu duymamıştı. Ama o gün, annesi hem bağırıyor, hem de kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu. "Ben... ilaçlarımı... alıyorum," demişti annesi. "Allah aşkına, rahat bırak beni! Ben iyiyim!"

Rose gözlerini kapattı. Annesi iyi değildi. Biliyordu. Babası da durumun farkındaydı.

Annesi o anda kiminle konuşuyorsa, muhtemelen o da biliyor olmalıydı.

Rose kardeşine, "Her şey yolunda," diye tekrarladı. "Annemin kırmızı telefon defterini bulabilir misin? Babamı aramamız gerek."

"Neden?"

"Sen sadece bul, tamam mı?"

Maggie koşarak gitmiş, elinde defterle geri dönmüştü. Rose babasının işyerinin telefonunu bularak, numaraları dikkatle

tuşladı. "Evet, Bay Feller'la konuşabilir miyim lütfen?" diye her zamankinden daha boğuk bir sesle sordu. "Ben Rose Feller, kızıyım."

Yüzünde sakin bir ifade vardı; yanında kardeşi, telefonu kulağına yapıştırmış bekliyordu. "A, evet, anlıyorum. Tamam. Hayır. Sadece aradığımı söylersiniz. Teşekkür ederim. Tamam. Hoşça kalın."

Telefonu yerine koydu.

Maggie, "Ne?" diye sordu. "Ne?"

Rose, "Dışarı çıkmış," dedi. "Telefondaki kadın, ne zaman döneceğini bilmiyormuş."

Maggie, "Ama akşam yemeğine kadar dönecek değil mi?" diye sordu. Sesi gittikçe yükselmiş, sonunda ciyaklar gibi çıkmıştı. Yüzü solmuş, gözleri büyümüştü. Anne ve babasının aynı anda ortadan yok olmasını kaldıramayacak gibiydi. "Öyle değil mi?"

Rose, "Tabii," diye karşılık verdi ve sonra kardeşinin, ortada gerçekten kötü şeylerin döndüğünü anlamasını sağlayacak bir şey yaparak, televizyonun uzaktan kumandasını ona verdi ve odadan dışarı çıktı.

Maggie onun peşine takıldı.

"Git başımdan, düşünmem lazım."

"Ben de düşünebilirim. Düşünürken sana yardımcı olurum."

Rose gözlüklerini çıkartarak, gömleğinin eteğiyle camlarını temizledi. "Ortadan bir şey kaybolmuş mu diye bakabiliriz belki."

"Bavul gibi mi?"

Rose başını sallayarak, "Ona benzer şeyler," dedi.

İki kardeş aceleyle yukarı çıktı, anne babalarının yatak odasına girerek içeriye bakındı. Rose odanın her zamanki en-

kaz görüntüsüyle karşılaştı. Birbirine dolanmış çarşaflar, yere atılmış yastıklar, yarısı dolu birkaç bardak ve yatağın yanındaki masanın üzerinde yarısı yenmiş tost... Ama yatak düzgünce yapılmıştı. Dolap çekmeceleri kapalıydı. Rose, yatağın yanındaki masanın üzerinde bir çift küpe, yüzük, kolye, saat ve düz bir altın zincir gördü. Tüyleri ürpermişti. Rose, Maggie görmeden yüzüğü cebine attı. Maggie annesinin neden odayı bu halde bırakıp, nişan yüzüğünü aldığını sorabilirdi.

Maggie mutluluktan zıplarken, "Bavul burada!" diye bağırdı.

Rose buz kesmiş dudaklarının arasından, "İyi," dedi. Kardeşi bir şeylerle meşgul olurken, babasını tekrar arayıp, ona bulduğu şeyden söz etmeliydi. "Haydi," dedi ve kardeşiyle beraber odadan çıkıp, aşağı indiler.

Maggie, cips paketini açmakla uğraşıyordu. Rose kafasını kaldırıp saate baktı. Son bir dakika içinde üçüncü kez yapıyordu bunu. Saat altı olmuştu. Rose, her şey yolundaymış gibi davranıyordu ama, gerçek bunun tam tersiydi. Babasına ulaşamamış, annesi de hâlâ dönmemişti. Okuldan erken çıkacaklarını unutmuş bile olsa, en geç saat üç buçukta eve gelmeliydi.

Kardeşi cipsleri döke saça yerken Rose, kendi kendine, düşün! diye telkinde bulunuyordu. Şimdiden, annesinin yine UZAKLARA gittiği sonucuna varmıştı. Aslında onun ve Maggie'nin, UZAKLAR'la ilgili bir şey bilmemeleri gerekiyordu. Ama Rose öğrenmişti. Geçen yaz annesi UZAKLARDAN döndüğünde bir gün, Maggie elinde buruşuk bir broşürle Rose'un yanına gelmiş, "Bu nedir?" diye sormuştu.

Rose broşürü dikkatle okuduktan sonra, açık bir avucun üzerinde tasvir edilmiş kadın, erkek ve çocuk resmine bakarak, "Yaşam Enstitüsü," demişti.

"Ne anlama geliyor?"

Rose, "Bilmiyorum," demişti. "Nerede buldun bunu?"

"Annemin bavulunda."

Rose, onun üstüne vazife olmayan işlere burnunu soktuğunu çok iyi bildiğinden, Maggie'ye annesinin bavulunu niye karıştırdığını bile sormamıştı. Birkaç hafta sonra Rose, Schoenser'le beraber çıktığı Musevi okulu gezisinden dönüşte, broşürün üzerindeki resmin aynısını bir binanın üzerinde görmüştü.

"Bu nedir?" diye sorarken sesinin normal çıkmasına gayret etmiş, çünkü o ne olduğunu anlamadan araba binanın önünden hızla geçmişti.

Steven Schoen pis pis gülerek, "Deliler evi," demişti. Bunun üzerine annesi o kadar hızla geriye dönmüştü ki Rose, yüzüne değen saçlarından kadının parfümünün kokusunu almıştı. Kadın, oğlunu azarlayarak Rose'a dönmüş, yumuşak, tatlı bir sesle, "O binanın adı Yaşam Enstitüsü'dür," diyerek açıklama getirmişti. "Duygusal problemleri olan insanların gittiği bir hastane."

Demek UZAKLAR burasıydı. Rose aslında hiç de şaşırmamıştı, çünkü herkes annesinin bir şekilde yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Peki annem şimdi nerelerde, yine oraya mı döndü diye düşündü.

Rose tekrar saate baktı. Altıyı beş geçiyordu. Tekrar babasını aradı ama telefona yanıt veren olmamıştı. Telefonu yerine koyarak, oturma odasına geçti. Maggie kanepeye oturmuş, pencereden bakıyordu. O da, kardeşinin yanına oturdu.

Maggie fısıldayarak, "Benim suçum mu?" dedi.

"Ne?"

"Annemin uzaklara gitmesi benim suçum mu? Okulda yaşadığım sorunlar yüzünden bana kızdı mı?"

Rose, "Hayır, hayır," dedi. "Senin suçun değil. Annem uzaklara gitmedi. Herhalde bir şeyler yüzünden kafası karışmıştır, belki de kaza yapmıştır. Birçok şey olabilir!" Rose, Maggie'yi yatıştırmaya çalışırken cebine attığı elinde, soğuk yüzüğü hissediyordu.

"Merak etme," dedi.

Maggie, "Korkuyorum," fiye fısıldadı.

Rose, "Biliyorum," dedi. "Ben de." Dışarda güneş batarken iki kardeş yan yana koltuğa oturup annelerini beklemeye devam etti.

Saat yediyi biraz geçmişti, Michael Feller arabasını evin önüne park ederken, Rose ve Maggie onu karşılamak üzere koşarak evden çıktı.

Maggie, "Baba! Baba!" diyerek koştu ve babasının bacaklarına sarıldı. "Annem gitmiş! Hâlâ dönmedi!"

Michael Feller Rose'a dönerek, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bugün okuldan erken döndük... Öğretmenler toplantısı vardı. Geçen hafta anneme söylemiştim."

Babası mutfağa doğru koşar adımlarla giderken, "Annen not bırakmamış mı?" diye sordu. Çocuklar da onun arkasından yetişmeye çalışıyorlardı.

Rose, "Hayır," dedi.

Maggie, "Annemin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Babaları olumsuz anlamda kafasını salladı ve annelerinin kırmızı defterini alarak, telefonun başına geçti. "Meraklanmayın. Eminim her şey yolundadır."

Gece olmuştu. Rose, Maggie'ye güveçte tuna balıklı erişte yedirmiş, babasını da bir şeyler yemesi için zorlamıştı. Babası

ise onu reddederek telefonun başına oturmuş, sürekli bir yerleri aramıştı. Saat on olduğunda, çocukların yatma zamanının geçtiğini fark etmiş, ellerini yüzlerini yıkayıp dişlerini fırçalamalarını söylemeyi unutarak, geceliklerini giydirip onları yatırmıştı. Kızlar son iki saattir Rose'un yatağında yan yana uzanmış, gözlerini kırpmadan karanlıkta öylece oturuyor, Rose kardeşini oyalamak için ona masallar anlatıyordu.

Kapı çaldığı anda Rose ve Maggie aynı anda yataktan doğruldu.

Maggie, "Kapıya bakmalıyız," dedi.

"O olabilir," dedi Rose.

El ele tutuşup, çıplak ayaklarıyla aşağıya indiler. Babası çoktan kapıyı açmıştı bile. Rose o ana kadar hiçbir şey duymamış olsa bile, çok kötü şeylerin olduğunu, annelerinin başına bir şey geldiğini ve hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını söyleyebilirdi.

Kapıda geniş kenarlı kahverengi şapkası, yeşil üniformasıyla uzun boylu bir adam duruyordu. "Bay Feller?" diye sordu. "Burası Caroline Feller'ın evi mi?"

Babası yutkundu, kafasını salladı. Uzun boylu adamın şapkasından yere su damlıyordu. "Korkarım size kötü haberlerim var efendim."

Maggie tiz bir sesle, "Annemizi buldunuz mu?" diye soruyordu.

Polis kızlara kederli bir ifadeyle baktı ve elini babalarının omzuna koydu. Rose ve Maggie'nin çıplak ayaklarına yağmur damlaları düşüyordu. Polis kızlara baktı, sonra yine babalarına döndü.

"Özel olarak konuşsak daha iyi olur sanırım," dedi. Michael Feller, çökmüş bir halde polis memurunu kızlarının yanından uzaklaştırdı.

Ve sonra...

Sonra babasının taş kesmiş yüzünü anımsıyordu. Sonra o "araba kazası"ndan söz edilmiş, Connecticut'tan taşınmışlar, kızlar evlerinden, okullarından, arkadaşlarından, mahallelerinden ayrılmıştı. Babaları, annelerinin eşyalarını toparlayıp bir sandığa koymuş ve hayır kurumuna teslim edilmek üzere göndermişti. Rose, Maggie ve babası ev eşyalarıyla beraber bir kamyona binip New Jersey'ye gitmişlerdi. Babaları, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi, "Her şeye yeniden başlıyoruz," demişti. Sanki geçmişte yaşananlar, yenen bir çikolatadan geriye kalan ambalaj kâğıdıymış gibi... Sanki kullanılmış, eskimiş bir çift ayakkabıymış gibi...

Rose, Philadelphia'daki yatağında karanlıkta oturmuş, o gece gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu. Cenaze törenini anımsıyordu. Cenazede giydiği ve okulun ilk günü için dokuz ay önce satın aldıkları denizci mavisi elbisesini anımsıyordu. Daha o zamanlar bile elbise ona kısa gelmeye, kollarındaki lastikler sıkmaya başlamıştı. Rose, mezarın başında duran babasının yüzünü anımsıyordu. Adam sanki başka bir yerlerdeydi o an. Ayrıca, cenaze salonunda sessizce ağlayan kumral, yaşlı kadını da anımsıyordu. Büyükannesi... Büyükannesi nerelerdeydi? Rose'un hiçbir fikri yoktu. Cenazeden sonra ne annesinden ne de büyükannesinden pek söz etmişlerdi. Şapkasından yağmur damlayan polisten, karanlığın içinde üzerinde mavi ışıklar yanan arabasını park ettiği o yoldan, onu evlerine getiren sokaktan çok uzakta kalmışlardı. Tehlikeli virajları olan, düz, kaygan yoldan, siyah bir kurdeleye benzeyen o sokaktan çok uzaktaydılar. Evlerinden, mahallelerinden, annelerinin henüz tam yeşermemiş çimlerin altına gömüldüğü, üzerinde adının, doğum ve ölüm tarihlerinin, *Eş ve Sevgi Dolu Anne* sözlerinin kazınmış olduğu mezar taşının bulunduğu mezarlıktan çok uzaktaydılar. Rose oraya bir kez olsun geri dönmemişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Eğitime Devam Ederken

YİRMİ DÖRT

Maggie Feller, bir plana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

İçi eski gazete kâğıtları ve fast-food ambalajlarıyla dolu, oldukça büyük bir salonu olan, havasına yağ ve ter kokuları sinmiş 30. Sokak İstasyonu'nda bir banka oturmuştu. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Bir an önce gitmek istedikleri yere ulaşmaya çabalayan anneler, çocuklarını kollarından sürüklüyorlardı. Evsiz insanlar, tahta bankların üzerlerine kıvrılmışlardı. Maggie, içinde büyümekte olan panik duygusuyla, ben de onlardan biri olabilirim diye düşündü.

Kendi kendine, düşün diyordu. Yanında, eşyalarının olduğu çöp torbası, el çantası, sırt çantası ve Jim onu başından savarken verdiği iki buruşuk yüzer dolarlık banknot vardı. Jim, hiç de nazik olmayan bir tavırla, *Sana nasıl yardım edebilirim?* diye sormuş, o da göz göze gelmemeye gayret ederek elini uzatmış ve "İki yüz dolar istiyorum," demişti. "Tarife bu..." Jim hiç itiraz etmeden elini cüzdanına atarak, parayı ona vermiş ve "Özür dilerim," demişti. Ama ne için özür diliyordu ki? Ve kime özür diliyordu? Maggie, kendisi için özür dilemediğine emindi. O anda kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Ve tabii sonra bir işe...

Rose'un yanına dönmesi söz konusu bile değildi. Aynı şe-

kilde babasının yanına da gidemezdi. Maggie, elindeki eşyalarla evin bahçesine girerken o aptal köpeğin havladığını, ona sahte bir acıma duygusuyla bakan ve iğrenme duygusunu gizlemekte pek de başarılı olamayan Sydelle'in kapıyı açmasını ve ağzından farklı kelimeler dökülürken, gözleriyle, *Bu tam da senden beklediğimiz şeydi,* demesini gözünün önüne getirerek ürperdi. Sydelle, detayları, Rose'la aralarında neler geçtiğini öğrenmek isteyecek, işiyle ilgili iğneleyici düzinelerce soru soracak ve babası da o esnada bitkin ve yenik bir ifadeyle hiçbir şey söylemeden, orada öylece oturacaktı.

Maggie kendini evsizler barınağında kalırken düşünemiyordu bile. Tüm o kadınlar, tüm o hayatta başarısızlığa uğramış insanlar... O öyle biri değildi ki. O başarısız olmamıştı. O bir yıldızdı, bir de onu keşfedecek birileri çıksa!

Kafasında bir ses, *Sen yıldız filan değilsin* diyordu ve ses Rose'un sesine benziyordu, yalnız Rose'dan çıkmayacak kadar soğuk bir sesti bu. *Sen yıldız değil, bir sürtüksün, aptal bir sürtük. Kasiyer olarak bile çalışamıyorsun! Paranın hesabını yapamıyorsun! Evinden kovdular seni! Sonuçta evsiz birisin! Ve benim erkek arkadaşımla yattın!*

Maggie, sesi kafasından kovmaya çalışırken dehşet içinde, düşün dedi. Neye sahipti? Vücudu... İşte o kadar. Jim, iki yüz doları gıkını bile çıkarmadan vermişti ona. Onunla yatmak için, onu çıplak dans ederken görmek için para verecek bir sürü erkek vardı. Ayrıca dans etmek, eğlence ve gösteri dünyasının bir parçasıydı. Birçok yıldız, zamanında buna benzer geçici işler yapmak durumunda kalmıştı.

İki sıra arkasındaki evsiz adam uykusunda inlerken, çöp torbasını sıkıca kavrayan Maggie, tamam diye düşündü. Striptiz yapacaktı. Bu dünyanın sonu demek değildi. Ama kalacağı yerle ilgili sorununu çözmüyordu. Ocak ayına girmişlerdi, ha-

va çok soğuktu, kış mevsiminin en çetin günleri yaşanıyordu. Önce Trenton'a gidip oradan New York trenine binmeyi düşündü. Ama oraya vardığında saat sabahın ikisi olacaktı, peki o saatten sonra ne yapabilirdi ki? Nereye giderdi?

Bir eline sırt çantasını, diğer eline çöp torbasını alarak ayağa kalktı ve trenlerin kalkış programını gösteren tabelaya göz gezdirdi. Rahway, Westfield, Matawan, Metuchen, Red Bank, Little Silver. Bu sonuncusu kulağa gayet hoş geliyordu ama, ya gerçekten öyle değilse?

Newark... Orada kaybolurdu. Elizabeth... Olmaz diye düşündü. Brick... Eh! Princeton.

Rose Princeton'da okurken, on altı ve on yedi yaşlarında onu birkaç kez ziyaret etmişti. Gözlerini kapattığında, üzerleri sarmaşıkla kaplanmış, oyulmuş gri taştan binaları hayal edebiliyordu. Şömineli yatakhaneleri ve fazladan battaniyelerin saklandığı tahta bölmeleri olan yatakları, kurşun cam karışımı pencere yüzeylerini anımsıyordu. Büyük sınıfları, meyilli zemin üzerinde yanlarına yazı yazacak tahtalar iliştirilmiş iskemleleri, bodrum katında verilen partilerde içilen fıçı biraları unutmamıştı. Ya o uçsuz bucaksız kütüphane? Girişin altında ve üstünde üçer kat olmak üzere, her biri futbol sahası büyüklüğünde altı kattan oluşan o inanılmaz yer... Yanan odunlar ve düşen yaprakların kokusu... Maggie ödünç aldığı kırmızı yün atkıyı boynuna sarmış partiye giderken, gri taşlı bir patikadan geçmiş, birçok karmaşık yol ve birbirine benzeyen binalar nedeniyle dönüş yolunu kendi başına bulamayacağını düşünmüştü. Rose ona, "Burada kaybolmak çok kolaydır," dediğinde, Maggie tahmininde yalnız olmadığını anlayıp rahatlamıştı. "İlk yılımda ben de hep kayboluyordum."

Belki şimdi oraya gidip kendini unutturabilirdi. Trenton trenine biner, oradan transit geçişle Princeton'a gidip birkaç

gün kalabilirdi. Herkes ona yaşından küçük gösterdiğini söylüyordu. Ayrıca ona üniversite öğrencisi havası veren sırt çantası da yanındaydı. Yüksek sesle, "Princeton," dedi ve bilet gişesine gidip, yedi dolara gidiş bileti aldı. Trenlerin kalkış rampasına doğru yürürken, hep üniversiteye gitmek isterdim diye düşündü. Şu anda üniversiyete gitmek için tercih ettiği yol çok normal bir yol sayılmasa da, ne olmuştu yani? O, Maggie Feller, ne zaman normal bir kız olmuştu ki zaten?

Maggie sabah saat ikide Princeton Üniversitesi kampusunun karanlık yolunda yürüyordu. Sırt çantasının verdiği ağırlık yüzünden omuz kaslarına ağrılar girmiş, eşyalarıyla dolu çöp torbasını çekiştirmekten elleri uyuşmuştu. Sabah saatlerinde öğrencilerle dolup taşan kaldırımlarda yürürken olabildiğince canlı görünmeye çalışmış, gideceği yeri çok iyi biliyormuşçasına omuzlarını geri atıp, başını dik tutmuş, kararlı adımlarla yürümüştü.

Halojen lambaların karanlıkta parıldadığı çok büyük bir otoparkın içinde yer alan Princeton kavşağında trenden inmişti. Bir an paniğe kapılarak çevresine bakınmış ve platformun karşısında, bulundukları yerin altındaki tünele doğru yürüyen öğrencileri -en azından öğrenciye benzer insanları- görünce biraz rahatlamıştı. Maggie, öğrencileri tren raylarına kadar takip etmiş, sonra çok daha ufak boyutta bir trenin beklediği diğer tarafa geçerek bilet almış ve iki dakika sonra kampusa ulaşmıştı.

Maggie tepeye doğru yürürken hemcinslerini göz ucuyla incelemişti. Çocuklar, ellerinde taşıdıkları bavullar ve aralarında yaptıkları konuşmadan anladığı kadarıyla Noel tatilinden dönüyordu. Sonunda giyim kuşamın, bu kızların öncelikleri

arasında yer almadığına kanaat getirmişti. Hiçbiri parlak ruj kullanmıyordu. Taşlanmış kot pantolon, svetşört, deve tüyü rengi palto, kat kat şapka, omuz atkısı, eldiven ve kışlık bot, bu insanların en gözde giysileriydi. Eh, bu Rose'un durumunu açıklıyor diye içinden geçirdi ve kendi giysilerini düşündü. Askılı ve sırtı açık kolsuz bluzu; hayır olmaz... Deri pantolonu; muhtemelen o da uymaz... Kaşmir süveter takımı? Buz gibi esen rüzgâr boynunu ısırırken, eğer yanımda olsaydı süveterimi giyerdim diye düşündü. Bir kaşkola ihtiyacı vardı. Her ne kadar gördüğü kızların hiçbiri içmese de o, sigara içmek istiyordu. Belki çok soğuk olduğu için diye düşündü, ama büyük olasılıkla bu kızlar sigara kullanmıyordu. Belki de giyim kuşam tarzlarına uygun reklamlarda sigara görüntülerine yer verilmediği içindir diye düşündü. Maggie içini çekti ve bir şeyler öğrenmek umuduyla sezdirmeden, sohbet etmekte olan bir grup kızın yanına yanaştı.

Kızlar, sinemadan konserlere, kullanılmış gitar ilanlarına kadar birçok şeyin asılı olduğu ilan tahtasının önünden geçerken, içlerinden biri kıkırdıyarak, "Bilmiyorum," dedi.

"Sanırım benden hoşlandı, ben de ona telefon numaramı verdim, ama şu ana kadar tıs yok."

Maggie, *O zaman senden hoşlanmamış demek ki, aptalım* diye düşündü. Senden hoşlanmışsa arar. Bunlar sözde zeki kızlar olacaktı, öyle mi?

Kızın arkadaşlarından biri, "Belki de sen aramalısın," dedi. On üç yaşından beri erkeklere telefon etmeme gibi bir prensibi uygulayan Maggie, *Tabii* diye düşündü. *Belki de seni hiç unutmasın diye odasının önüne gidip bayrak sallamalısın.*

Arkadaş grubu, tahtadan ağır bir kapısı olan dört katlı bir binanın önünde durdular. Kızlardan biri eldivenlerini çıkarıp kapı tokmağını birkaç kere vurdu. Kapı ardına kadar açıldığın-

da, Maggie de kızlarla beraber içeri girmişti.

Şimdi bir çeşit ortak kullanım alanındaydı. Etrafta yarım düzine kadar kolay kolay aşınmaz endüstriyel kumaşla kaplanmış sedir, üzerine gazete ve dergi atılmış birkaç sehpa ve bir televizyon vardı. O anda *It's a Wonderful Life* filmi oynuyordu, ki Maggie'nin tecrübelerine göre, hayat pek de öyle sayılmazdı. Televizyonun arka tarafında merdivenler görünüyordu. Muhtemelen öğrencilerin yatak odalarına çıkıyor diye düşündü Maggie, gelen seslere bakılırsa içerde bir parti veriliyordu. Maggie çantalarını yere koydu, uyuşan ellerini ovuşturdu. Ben de aranızdayım diye düşünürken, içinde kendisini bir sonraki hamlesine hazırlayan, heyecan ve zafer karışımı bir şeyler hissediyordu.

Kızlar merdivenleri tırmanırken, ağır botlar giymiş bir fil sürüsü ne kadar zarif olabilirse, onların da o kadar zarif olduklarını düşündü Maggie. Onları tuvalete kadar izledi. (Beklediği telefon gelmemiş kız sızlanarak, "E, peki onu ben ararsam ne diyeceğim?" diye soruyordu.) Kızların tuvalette işleri bitene kadar bekledi, sonra yüzünü ılık suyla yıkayarak, makyajından geri kalan ne varsa sildi. Saçlarını Rose'un saçları gibi atkuyruğu yaptı, (Gördüğü kadarıyla Princeton'da atkuyruğu modaydı) biraz deodorant ve parfüm sıktı, ağzını suyla çalkaladı. Planın bundan sonraki bölümünün yolunda gitmesi için en güzel haline bürünmeli veya en azından, yaşadıklarından sonra o haline mümkün olduğunca yaklaşmalıydı.

Sonra televizyonun durduğu yere geri döndü ve etrafı keşfetmeye çalıştı. Çöp torbasını sedirlerden birinin arkasında bırakırsam çalınır mı diye düşündü. Hayır. Oradaki çocukların hepsi zaten istedikleri her türlü giyisiye sahipti. Maggie, köşedeki koltuklardan birinin arkasına saklandı, ellerini dizlerine dolayarak etrafı izlemeye başladı.

Çok uzun süre beklemesi gerekmedi. Svetşört ve haki renkli pantolon giymiş, yüksek sesle konuşan ve etrafa bira kokuları yayan dört beş kişilik erkek öğrenci grubu, birbirlerini iteleyerek ön taraftaki bekçinin ve Maggie'nin önünden geçip merdivenlere yöneldiler. Maggie onlarını arkasına takılmıştı.

Çocuklardan biri ona sanki teleskobun ucundan bakıyormuş gibi gözlerini kısarak, "Hey, nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Maggie gülümseyerek çok doğal bir biçimde, "Partiye," dedi. Çocuk uykulu gözlerle sırıtarak, dengesini sağlamak üzere bir elini duvara dayayıp ona şanslı gününde olduğunu söyledi.

Parti, dört kat yukarıda, Maggie'nin büyük bir daire olarak tanımladığı bir yerdeydi. Maggie bunu, her ne kadar çoluk çocuğun düzenlediği bir parti olarak görse de, sonuçta burası üniversiteydi ve burada her zaman parti olurdu. İçerdeki oturma odasında bir kanepe ve müzik seti vardı. Ayrıca dairenin iki yatak odası ve her bir odanın içinde iki ranza bulunuyordu. Ranzaların arasındaki fıçının içi buzla doluydu ve üzerinde içki şişeleri görünüyordu. Ona, şanslı gününde olduğunu söyleyen çocuk veya onun arkadaşlarından biri -Maggie emin değildi - "İçki ister misin?" diye sordu. İnsanlarla tıka basa dolu karanlık ortamda Maggie, nasıl davranacağı konusunda pek de bilmiyordu ama, sonunda çocuğa yaklaşıp, kulağına eğilerek, "Olur, teşekkürler," diye fısıldadı.

Maggie, çocuğun birayı döke saça getirmesini beklerken, kanepenin bir köşesine tünemiş, bacak bacak üstüne atmıştı.

Çocuk, "Adın ne?" diye sordu. Kısa boylu, düzgün yapılı bir çocuktu. Sarı kıvırcık saçları ona bir üniversite öğrencisinden çok, reklamlara çıkan altı yaşındaki güzel çocuk havası veri-

yordu. Çocuk, tilki gibi bir ifadeye sahip yüzüyle Maggie'yi süzüyordu.

Maggie bu soruya kendini hazırlamıştı. "M." diye yanıtladı onu. Trende gelirken artık Maggie ismini kullanmamaya karar vermişti. Maggie olarak, ün ve servet yolunda başarısızlığa uğramıştı. O andan sonra adı yalnızca M. olacaktı.

Çocuk gözlerini kısarak baktı. "M. mi? Yani M. Teyze gibi mi?"

Maggie kaşlarını çattı. Kendisinin hiç M teyzesi olmuş muydu? Ya onun? "Sadece M." dedi.

Çocuk omzunu silkerek, "Her neyse," dedi. "Seni daha önce buralarda hiç görmemiştim. Ne okuyorsun?"

"Kaçamak."

Çocuk sanki anlamış gibi kafasını salladı. Maggie, eh, belki de kaçamak burada gerçekten bir öğrenim dalıdır diye düşündü. Bunu araştırması gerekecekti. Çocuk, "Ben, siyasal bilimler okuyorum," derken oldukça şiddetli bir biçimde geğirdi. "Pardon."

Maggie, gaz çıkarmayı dünyadaki en ilginç ve en çekici şeylerden biri olarak görürmüşçesine, "Hiç önemli değil," dedi. "Senin adın ne?"

"Josh."

Maggie, yine ilginç bir şey duymuşcasına, "Josh," diye tekrarladı.

Josh, "Dans etmek ister misin?" diye sordu. Maggie bir hanımefendiye yaraşırcasına birasından zarif bir yudum aldı ve bardağı ona verdi. Josh da nazik bir biçimde bardağı kafasına dikti. Ayağa kalkıp dans ettiler. Josh, elektrik verilmiş gibi öne arkaya sallanırken, Maggie yavaşça kalçalarını ona sürtüyordu.

Josh, Maggie'nin dansından çok etkilenmişti; "Vay!" dedi.

Elleri, onun bileklerine kaymış, Maggie'nin elini, pantolunundaki kabarıklığa bastırıyordu. "Harika dans ediyorsun."

Maggie kahkahalarına hâkim olamayacaktı. On iki yıllık bale, caz ve tap dansı eğitiminden sonra, harika dans etme aşamasına gelmişti işte. Salak, diye geçirdi içinden.

Düşüncesini kelimelere dökmek yerine, kafasını eğerek dudaklarını ve ılık nefesini bir kez daha çocuğun kulağına doğru yöneltti ve dudaklarının boynuna hafifçe sürtünmesini sağladı.

"Daha sakin bir yere gidebilir miyiz?" diye sordu. Sözlerinin beklenen etkiyi yapması bir dakika almış, çocuğun gözleri bir anda büyümüştü.

"Tabii," dedi. "Tek kişilik bir odam var."

Maggie, bingo diye geçirdi aklından. Küçük kızlara özgü sesiyle, "Önce birer bira daha içelim mi?" diye sordu. Josh, elinde iki birayla geri döndü ve hem kendisinin, hem de Maggie'nin birasının çoğunu içti. Kolunu yine Maggie'nin bileklerine dolayarak, sırt çantasını omzuna attı ve ikisi merdivenlerden inerek, Blair denilen tek kişilik yatakhaneye doğru yola çıktılar. Maggie, Josh yanında sendeleyerek yürürken kendi kendine düşünüyordu.

Mekânların ve erkeklerin isimlerini kaydedeceği bir liste tutması gerekecekti ve dikkatli, zeki olmak zorundaydı. Hatta Rose'dan bile daha zeki olmalıyım diye düşündü. Buraya aitken bile hayatta kalabilmek beceri isterken, bir de buraya ait olmayan bir insan olarak durumu idare edebilmek gerçekten de büyük hüner gerektiriyordu. Test sonuçları ne gösterirse göstersin, yıllar önce Bayan Fried'ın dediği gibi Maggie, tüm ustalığını, tüm zekâsını kullanmak durumundaydı.

Josh, sarayının kapılarını açan bir imparator edasıyla oda kapısını ardına kadar açarken, Maggie bu noktada işlerin sar-

pa sarabileceğini fark etti. Çocukla gerçekten seks yapma olasılığına kendini hazırlamalıydı. İçi sıkılırken, bir gecede iki erkek diye düşündü. Bu daha önce hiç ulaşmadığı bir istatistikti.

Tek kişilik yatakhane ufak, dikdörtgen bir odaydı. Odanın içi kitaplar, spor ayakkabıları, terli çorap ve pizza kokan katlanmamış çamaşır yığınıyla doluydu. Josh ona alıcı gözle bakarken, "Her zaman mütevazı olmak iyidir," dedi ve kendini yatağa attı. Yatağın üzerinde duran kimya kitabını, su şişesini, ufak halteri ve Maggie'nin yarısı yenmiş ve fosilleşmiş çörek sandığı bir şeyi yere fırlattı. Kollarını yana açmış, istediği her türlü oyuncağa sahip ve onları zevk için kıran yılışık çocuklara has gülümsemesiyle, "Gel babanın yanına," dedi.

Maggie bu sözler üzerine şımarıkça gülümsedi ve yatağın ayakucuna iliști. Josh'un parmağının boynunda gezindiğini hissediyordu. "İçecek bir şey var mı?" diye sordu. Josh, parmağıyla işaret ederek, "Masanın üzerinde," dedi. Maggie masanın üzerinde kahverengi bir şişe gördü. Şeftali şnapsı. Hiç de sevmezdi, ama ağzına dolan şeftali tadının midesini bulandırmamasını dileyerek bir yudum aldı. Kafasını kaldırarak, Josh'a meydan okuyan gözlerle baktı. Josh bir anda onun yanında bitivermişti, soğuk ve tiksindirici dudaklarını Maggie'ninkilere dayadı. Maggie, dilini Josh'un ağzına sokup, ağzındaki içkiyi onun ağzına transfer ederken, Cyndi Lauper'ın, "Kızlar Sadece Eğlence İster" parçası kulaklarında çınlıyordu.

"İş günü geride kaldığında..." Cyndi'nin şarkısı kulaklarında çınlamaya devam ederken, Josh ona sarhoş gözlerle bakıyor, beğenisi gözlerinden okunuyordu. Çocuk belli ki öldüm ve cennete gittim diye düşünüyor veya kafasında canlandırdığı porno film sahnesini bizzat uygulayacak olmanın heyecanını taşıyordu.

Maggie küçük elini Josh'ın göğsüne dayayarak, onu hafifçe

itti. Josh bir ağaç gibi yatağa devrilmişti. Maggie şnaps'tan bir yudum daha alarak Josh'ın bacaklarını açtı, kasıklarını onun kasığına sürttü. *Cesaret* diye anımsattı kendine. Kalçasına dayandı ve üstündekini çıkardı. Josh'ın gözleri, dışardaki lambaların pencereye vuran solgun ışığı altında gördüğü manzara karşısında irileşmişti. Maggie kendini onun yerine koymaya çalıştı. Saçları omuzlarına dökülmüş, beyaz tenli, kıvrak, sırım gibi vucudu ve sertleşmiş ve parlayan göğüs uçlarıyla yarıçıplak bir kız...

Josh ona doğru uzandı. Maggie *şimdi tam sırası* diye düşündü ve şnaps şişesini alarak, göğsünden aşağı boşalttı. Göğüslerinden pantolonunun beline kadar yapışkan bir hat oluşmuştu. Josh, "Tanrım!" diye inliyordu. "Çok ateşlisin!"

Çocuk Maggie'nin cildini koklarken, anlaşılmaz sözler mırıldanıyor, elleri beceriksizce pantolonunun belinde dolaşıyordu. Maggie onun düğmeleri açamayacak kadar sarhoş olduğuna iddiaya girebilirdi, nitekim öyle oldu.

Üzerinden kayıp, yanına uzanırken, "Bekle," diye fısıldadı. "Bırak seninle ben ilgileneyim."

Josh, "Sen inanılmaz birisin," dedi ve gözlerini kapatarak yanına yattı. Maggie ona doğru eğilip boynunu öptü. Josh iç geçirdi. Maggie kulakmemesinden başlayarak, köprücükkemiğine kadar yavaş hareketlerle ona ufak öpücükler kondurdu. Çocuk yine içini çekerek, elini şortuna uzattı. Maggie diliyle göğsüne doğru indi. Kendi kendine yavaş ol diyor, her yalayışı ve öpüşünü çocuğun kalp atışlarına göre ayarlıyordu. Yavaş...

Her bir öpücük, bir öncekinden daha hafifti ve gittikçe seyrekleşiyordu. Josh'ın nefes alışlarının yavaşlamaya başladığını ve ilk horultusunu duyuncaya kadar kendi nefesini tuttu, yanağını onun cildine dayayarak heyecanının yok olmasını izledi.

Emin olmak için kafasını kaldırıp baktı. Şimdi Josh'ın gözleri kapanmış, ağzı açılmıştı, dudaklarının arasında bir tükürük baloncuğu görünüyordu. Uykuya dalmıştı.

Ya uykuya dalmıştı, ya da kendinden geçmişti. Maggie emin değildi ama fark etmez diye düşündü. Planı o ana kadar gayet iyi çalışmıştı. Elini Josh'ın cebine attı ve plastik bir kart çıkardı. Josh'ın öğrenci kimliği. Mükemmel diye düşündü. Sonra sürünerek yataktan indi, bluzunu buldu ve Josh horlamaya devam ederken üzerine giydi. Yerden bir havlu aldı, havlunun ekşi bir kokusu vardı ve pütürlenmişti ama bu odada temiz çamaşır aramanın bir anlamı yok diye düşünerek, içinde sabun ve şampuan duran plastik kovayı kaptı.

Josh'ın cüzdanı masanın üzerindeydi. Bir an düşündü, sonra alıp açtı. İçinde yarım düzine kadar kredi kartı ve oldukça tatminkâr kalınlıkta bir tomar para vardı. Cüzdanı karıştırmaya daha sonra devam ederim diye düşündü ve dolaba bakmadan önce cüzdanı çantasına attı. Çok mu ileri gidiyordu? Dolaba yaklaştı ve ses çıkarmamaya gayret ederek, kapısını yavaşça açtı. Josh'ın bir değil, iki deri ceketi, birçok gömleği, süveteri, haki renkte pantolonu, spor ve dağ ayakkabıları, kot pantolonları, polo gömlekleri, rüzgâr ceketleri, kışlık paltoları, hatta kuru temizlemecinin plastik ambalajına sarılı smokini bile vardı. Maggie süveterlerden ikisini aldı ve dolabın köşesine bakındı. İşte, tam isabet! Elektrikli kamp fenerinin yanında, eşya torbasının içine düzgünce yerleştirilmiş uyku tulumunu gördü. Josh, bunun yokuğunu asla fark etmezdi, öyle olsa bile bütün bunları ona kim aldıysa, bir yenisini alması için ona para yollayacağı kesindi.

Josh hafiçe inleyerek, yan tarafına döndü, elini biraz öne Maggie'nin kafasını koyduğu yastığın altına soktu. Maggie kalbi duracak gibi hissetmişti. Tekrar hareket etmeden önce bi-

raz beklemek için kendini zorladı, sonra ganimetlerini topladı, uyku tulumunu ve feneri sırt çantasının içine tıkıştırarak yavaşça kapıyı açıp koridora çıktı. Saat sabahın dördü olmuştu. Maggie, partinin yapıldığı yerden hâlâ müziğin sesini ve sarhoşların bağrışmalarını duyuyordu.

Tuvaletler koridorun sonundaydı ve kapıları kilitliydi, ama şansına bayanlar tuvaletinin kapısının yarıaçık duran kapı ağzında, kendinden geçmiş bir kız, yüzüstü yatıyordu. Maggie kızın üzerinden atlayarak içeri girdi, üzerindekileri çıkardı ve dikkatlice kancaya astı, havluyu elbiselerinin üzerine koydu.

Sıcak suyu açarak gözlerini kapattı. Tamam diye düşündü kendi kendine, tamam... Bir sonraki adım yiyecek bir şeyler ve kalacak bir yer bulmaktı. Kütüphaneyi düşünüyordu; gittiği ve ziyaret etmiş olduğu okullarda güvenlik elemanlarının öğrencilerin kimliklerini çok yakından kontrol etmediklerini anımsadı. Onları şüphelendirmediği takdirde rahatça içeri girebileceğini düşündü. Önce sedirin arkasında duran eşyalarını alacak, sonra Josh'ın kimlik kartını kullanarak bir şeyler yiyebileceği yemekhaneye geçecekti, sonra da...

Maggie bakışlarını aşağı yönelttiğinde, sabun kabının içinde plastik, beyaz bir saç tokası gördü. Bu Rose'un, saçlarını arkaya toplarken kullandığı çirkin şeylerin aynısıydı. *Rose* diye düşündü ve aniden nefesinin boğazına düğümlenmesine neden olan pişmanlık duygusu içini yaktı. *Rose*, diye düşündü, *özür dilerim*. Çıplak ve tek başına olduğu o anda Maggie, kendini daha önce hissetmediği kadar âciz hissetmişti.

YİRMİ BEŞ

Yatağında dönen ve tekrar uykuya dalan Rose, *Çıldırmak böyle bir şey olsa gerek* diye düşündü.

Rüyasında bir mağarada kaybolmuş gördü kendini. Mağara gittikçe küçülüyor, tavanı alçalıyor, nemli sarkıtlar veya dikitler, Rose hep bunları birbirine karıştırırdı, yüzüne değiyordu.

Uyandı. Maggie'nin bıraktığı köpek, yanındaki yastığa tünemiş, yanaklarını yalıyordu.

Rose, "Ögh" diyerek başını yastığa gömdü ve ondan uzaklaştı. Bir an için her şey kafasından silinmişti. Sonra çarpıcı gerçekler su yüzüne çıkmaya başladı. Jim ve Maggie. Beraber. Yataktaydılar. "Tanrım!" diye inledi. Köpek, ateşini ölçmek istercesine patisini onun alnına dayadı ve soru sorarcasına bir ses çıkardı.

Rose, "Git başımdan," dedi. Köpek onun dediğini yapmak yerine, yastığın üzerinde üç kere daire çizdi ve kahverengi bir bohça gibi kıvrılıp uykuya daldı. Rose gözlerini kapatarak, onu taklit etmeye çalıştı.

Tekrar uyandığında saat sabahın yedisi olmuştu. Ayağa kalktığında sendeledi, az daha banyonun dışındaki ılık birikin-

ti yüzünden yere düşüyordu. Islak ayaklarına aptal aptal baktı, sonra bakışlarını hâlâ yatağın üzerine tüneyip, yatmakta olan köpeğe çevirdi.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu. Köpek sadece gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Rose içini çekerek yer deterjanını ve kâğıt havluyu alıp, yerdeki pisliği temizlemeye koyuldu. Köpeği bunun için suçlayamam diye düşünüyordu, zavallı şey dünden beri dışarı çıkmamıştı.

İsteksizce mutfağa yöneldi, kahve için ocağa su koydu ve bir tabağa kepekli gevreklerden doldurdu. Kaşığıyla oynamaya başladı, kepekli gevrekten yemek istemediğine karar verdi. Aslında canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Bir daha asla acıkmayacakmış gibi hissediyordu kendini.

Gözlerini telefona dikti. Bugün günlerden neydi? Cumartesi. Yani, önünde kendini toparlaması için koca bir hafta sonu vardı. Belki de telefon edip, hasta olduğunu ve bütün hafta işe gelemeyeceğini söylemeliydi. Maggie burada olsaydı ne söylenmesi gerektiğini iyi bilirdi. Maggie, beyaz yalanlar, yarım doğrular ve zihinsel sağlık kraliçesiydi.

Rose yine, "Tanrım!" diye inledi. Maggie, sabah olduğunda Rose'un fikrini değiştireceğinden emin, babasının evine geri dönmüş veya bir hırsız gibi çalıların arkasına ya da bahçedeki bankın arkasına gizlenmişti herhalde. Daha çok bekler diye düşündü ve kahvaltı etmekten vazgeçerek, tabağını lavabonun yanına bıraktı.

Köpek belli ki Rose'la aynı kötümser havayı ve onun tokluk hissini paylaşmıyordu. Ayaklarının dibine oturmuş, ıslak ve istekli gözlerle kahvaltı tabağına bakıyordu. Rose, Maggie'nin hayvanı neyle beslediğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Etrafta köpek mamasına benzer bir şey de görmemişti. Aslında Rose'un gözü Jim'den başka bir şeyi görmüyordu. Jim veya

onun eksikliği... Acaba köpek bundan yer mi diye tecrübe etmek için, yemediği kahvaltısını köpeğin önüne koydu. Köpek burnunu tabağa yanaştırdı, kokladı, süte bir dil attı, sonra öfkeli biçimde homurdanarak yemeği reddetti ve gözlerini Rose'a dikti.

Rose, "Beğenmedin mi?" diye sordu. Mutfak dolaplarına yöneldi ve içlerini karıştırmaya başladı. Bezelye çorbası. Olmaz. Siyah fasulye... yemez. Tonbalığı! Yoksa o kediler için miydi? Mayonezle tonbalığını karıştırarak, denemeye karar verdi ve yanında bir tas suyla beraber tabağı köpeğin önüne sürdü. Köpek mutlu olduğunu belirtir sesler çıkararak, bir hamlede yemeği bitirdi ve bir parça daha mayonez ve balık bulma umuduyla tabağı burnuyla dürtmeye başladı.

"Tamam," dedi Rose. Öğlen olmuştu ve Rose'un saatin kaça geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ev, dün geceki çalışması sayesinde tertemizdi. Banyoya girerek aynanın karşısında kendini inceledi. Sıradan saçları, sıradan kahverengi gözleri olan, sıradan bir kızdı. Hiçbir özelliği olmayan kaşları, yanakları, kirpikleri vardı.

Aynadaki görüntüsüne bakarak, "Neyim var benim?" diye sordu. Bu arada köpek banyo kapısına gelip gözlerini ona dikmişti. Rose dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı, yatağını yaptı, ağırlaşmış bacaklarıyla odalar arasında turlamaya başladı. Dışarı mı çıksa, evde mi kalsa, yoksa gidip biraz kestirse mi karar veremiyordu.

Köpek ön kapıyı tırmalamaya başlamıştı.

"Dur, yapma!" diye bağırdı. Maggie'nin köpekle beraber tasma getirip getirmediğini merak ederken, bir öğleden sonra amaçsızca dolaşırken satın aldığı eşarbı bulup getirdi.

O zamanlar, eşarbını arabaların kapılarında sıkıştıran veya çorbalarının içine düşüren bir kadından çok, eşarp takacak ve

bunu kendine yakıştıracak bir kadın olarak görmüştü kendini.

Yere çömeldi ve eşarbı köpeğin boynuna bağladı. Köpek mutsuz görünüyordu. Rose bir an için eşarba baktığında, gerçek ipek değil de polyesterden yapılmış olduğunu fark etti.

İğneliyici bir tonda, "Binlerce kere özür dilerim," dedi ve anahtarlarını, güneş gözlüğünü, eldivenlerini yanına alıp köpeğin yemek parası olarak yirmi dolarlık bir banknotu cüzdanına sıkıştırıp evden çıktı. Köpeği paltosunun altına gizlemişti, asansörle aşağı indi ve kapıcının yanından hızla geçerek sokağa çıktı. Anımsadığı kadarıyla sokağın köşesinde bir çimenlik olacaktı. Köpek orada işini görür, oradan da karşıya geçip Wawa'ya giderim, diğer insanların yaptığı gibi köpeği parkmetreye bağlayarak dükkâna girer, köpek maması ve şekerli çörek alırım diye düşündü. Marmelatlı olanından... Muhtemelen iki marmelatlı çörek, kremalı kahve ve yanında üç kaşık şeker. Yine kilo alacaktı... ama ne fark ederdi ki? Onu kim çıplak görecekti ki? Kimin umrundaydı ki? Kilo alabilir, bacak kıllarını örebilecek kadar uzatabilir, sahip olduğu tüm yıpranmış, kirli, paslı, lastikleri gevşemiş pantolonları giyebilirdi. Artık hiçbir şey fark etmezdi.

Apartmandan çıkar çıkmaz köpek minnet dolu gözlerle Rose'a bakmış, hızlı hızlı yürüyerek bacaklarını açmış, yere çömelerek uzun süredir yapma şansı bulamadığı çişini doya doya yapmıştı.

"Seni uzun süredir çıkarmadığım için özür dilerim," dedi Rose. Köpek homurdandı. Rose bunun ne anlama geldiğini pek anlamamıştı. Bu köpek kesinlikle çok sık homurdanıyordu. Belki cinsindendir diye düşündü. Ama köpeğin cinsi hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir günlük köpekleri Honey Bun'dan sonra, o ve Maggie hiç köpek sahibi olmamışlardı. İki kızın ağır sorumluluğu altında ezilen babaları için bir de köpek çok fazla

olacaktı. İki kardeş evden ayrıldıktan sonra Sydelle eve cins bir köpek almıştı. Babaları, "Köpeğe alerjim var," dediğinde, Sydelle, "Aptallık etme," diye yanıtlamıştı onu. Böylece o aptal köpek evde kalmış, babalarının alerjisi azmıştı.

Esmer bir kadın eğilmiş, elini köpeğe koklatıyordu. "Ne şirin bir pug bu!" Pug... Demek köpeğin cinsi Pug'tu. Bu da bir başlangıçtır diye düşündü Rose.

Rose, eşarbın ucunu eline dolayarak, "Gel," dedi. Köpek, Rose'un sol tarafından yürüyerek, onu düzgün adımlarla takip ediyordu. Mağazanın önüne geldiklerinde eşarbı parkmetreye bağladı ve "Bekle," dedi. Köpek Pug akşam yemeğine gelmiş misafirin çorba servisini beklemesi gibi, kafasını kaldırmış ona bakıyordu. Rose, "Geri döneceğim," dedi ve mağazadan içeri girdi. Rose, küçük yetişkin köpekler için satılan mamalardan bir paket almadan evvel, insanı şaşırtan çeşitteki mama rafının önünde on dakika harcadı. Ayrıca plastik yemek kabı, iki marmelatlı çörek, kahve, iki çubuk dondurma ve vitrinde, en iyi peynirli kraker olduğunu iddia eden markadan bir paket satın aldı. Kasiyer Rose'un aldığı malzemeler karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Rose sık sık bu mağazaya gelir ve genelde gazete, sade kahve ve diyet içecekten başka bir şey almazdı.

"Tatildeyim," derken, kasiyere neden açıklama yapmak zorunda hissettiğini merak etmişti. Kasiyer gülümsedi ve torbasına faturayla beraber promosyon için dağıtılan sakızlardan koydu.

Rose onun kadar içtenlikle olmasa da gülümsemesine yanıt verdi ve dışarda parkmetreye bağlı halde bekleyen köpeğin yanına geldi.

Rose, "Adın ne senin?" diye sordu.

Köpek gözlerini dikip ona baktı.

"Ben Rose. Avukatım."

Köpek, Rose'un yanında yürüyordu. Kafasını oynatışı, kulaklarındaki hareket onun Rose'u dinlediğini gösteriyordu sanki. "Otuz yaşındayım. Princeton'dan iftiharla mezun oldum, sonra Pennsylvania Üniversitesi hukuk bölümüne gittim, orada hukuk editörlüğü yaptım ve..."

Neden geçmişini köpeğe anlatıyordu ki? Bu çok aptalcaydı. Köpek onu işe almayacaktı ki. Muhtemelen kimse onu işe almayacaktı. Jim ve onun hakkındaki dedikodular hemen yayılacaktı. Rose sıkıntılı biçimde, belki de şimdiden başlamıştır diye düşündü. Muhtemelen o işteyken de bu konuşmalar olmuştu, ama aşktan gözü bir şey görmeyen Rose bunun farkına varmamıştı.

Kırmızı ışıkta durduklarında, "Biriyle ilişkim vardı," diye devam etti Rose. Belinde altın rengi bir çember olan kaldırımdaki genç kız merak dolu bakışlarla Rose'u süzmüş, sonra hızlanarak yürümeye devam etmişti. "Hayatımda bir adam vardı." Bir an durakladı. "Eh, her zaman değil tabii. Benim patronum sayılırdı ve sonra ..." Yutkunduktan sonra devam etti, "Çok kötü biri olduğu ortaya çıktı. Çok çok kötü."

Köpek tek bir kere ve net olarak havladı. Rose bu ne anlama geliyor acaba diye düşündü. Keder mi? Onaylama mı? Rose emin olamadı. Amy'yi aramak isterdi ama en iyi arkadaşının Jim'in serserinin biri olduğu konusunda haklı çıktığı yönündeki vaazıyla başa çıkacak durumda değildi.... Ve Maggie, kardeşi, evini açtığı, yardım etmek için çaba sarf ettiği kardeşi... Herkesten daha kötü çıkmıştı.

Yeşil ışık yandı ve köpek tekrar havladı, eşarbı hafifçe çekiştirdi. Rose bir köpekle konuşuyor ve köpek bile onu dinlemiyordu. Ama sırf bir şeyler söylemek, sözünü bir şekilde sonlandırmak için, "Tamam, bitti," dedi ve yürümeye devam etti. Köpek ona doğru baktı, sonra gözlerini arkaya yöneltti.

Rose apartmana yaklaşırken, "Seninle ilgilenen kız Maggie'ydi, benim kardeşim," diye devam etti. "Karnını doyurmamız, sana bir tasma almamız ve nereden geldiğini öğrenmemiz gerek. Seni sahibine teslim etmeliyim." Köşede durdu ve tekrar köpeği düşündü. Küçük, kahverengi ve zararsız bir yaratık diye düşündü. Köpek yine kafasını kaldırıp ona baktı ve canlı bir şekilde homurdandı. Rose, "Tamam," dedi. "Teşekkür etmene gerek yok." Sokağın karşısına geçip, evine yürüdü.

YİRMİ ALTI

Kim evliliği hakkında gerçeklerden söz etmişti ki? Ella'nın böyle yapmadığı kesindi. O ve arkadaşları kocalarından birer çocuk veya kötü kokular yayan, garip sesler çıkaran, arkalarında toplanması gereken dağınıklık bırakan evcil hayvanlarmış gibi söz ederlerdi. Kadınlar kocalarını adeta kum torbalarına çevirmişlerdi. Onlardan bahsederlerken isimlerini telaffuz etmezler, kısa yolu tercih ederek, zamir kullanırlardı. O... Ona... *O, sebze yemiyorken, ben çocuklara nasıl yedireceğim? Bahsettiğim gemi seyahatine çıkmayı çok istiyorum ama tabii önce ona sormalıyım.*

Ella kocasından söz ederken, Ira'nın çocukların resimlerinde çizdikleri çöp adam gibi, onun sade görünmesini sağlayan, küçük anektodları aktarmayı âdet edinmişti. Ella, briç masasına oturduklarında kocasının, tuvaletlerin pis olabileceği ihtimaline karşılık otuz kilometrelik bir yolculuğa çıktıklarında bile yanlarında çişini yapmak üzere mayonez kavonozu taşıdığından veya seksen dolar harcayarak, yanına yoğurt yapma makinesi adığından söz ederdi. Evet yoğurt makinesi, dondurma veya bira değil... Bu sohbetin ardından kadınlar gözlerinden yaşlar gelinceye kadar gülerdi. Ira, yoğurt kralıydı.

Evet, Ella bu hikâyeleri anlatırdı, ama evliliğiyle ilgili gerçeklerden söz etmezdi. Bir kocadan çok, oda arkadaşı haline gelmiş biriyle beraber yaşamanın; bir seyahat esnasında hayatının bir bölümünü paylaşmak üzere görevlendirilmiş bir insan gibi görünen biriyle yaşamı sürdürmenin ne demek olduğunu hiç anlatmazdı. Ira'nın incitici kibarlığından hiç söz etmezdi; Ira'nın kahvesini önüne koyduğunda teşekkür etme biçiminden veya dışarı çıktıklarında, düğün törenine, Noel partisine gittiklerinde, sanki camdan yapılmışçasına, sanki o bir yabancıymışçasına Ella'nın kolunu tutup, arabaya kadar eşlik etmesinden hiç bahsetmezdi. Ve tabii Caroline okula başladıktan sonra sessiz sedasız yataklarını ayırdıklarından, kızı üniversiteye girdikten sonra da Ira'nın misafir odasına yerleştiğinden hiç söz etmezdi. Buna benzer şeyler hiç dile getirilmemişti ve Ella bu konuda sohbet etmek için nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Bir gürültü, onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Bayan Lefkowitz kapıyı yumrukluyordu. "Cehennem Bekçisi? Orada mısın?" Ella komşularının kadını duymadığını ümit ederek aceleyle yerinden kalktı ve onu içeri aldı. Bayan Lefkowitz, Ella'nın mutfağına daldı, dantelli büyük pembe çantasına uzanarak içinden bir cam şişe çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Turşu," diye açıklama getirdi. Misafiri, oturma odasını teftiş eder ve sağı solu koklarken, Ella zoraki bir gülümsemeyle turşu kavanozunu servis tabağına boşalttı. Kadın, "Henüz gelmedi mi?" diye sordu.

Ella, "Hayır," diye yanıtladı, bu arada fırını kontrol ediyordu. Florida mutfağını asla çözememişti, tabii ortada öyle bir şey varsa... Pek sık olmasa da, başkaları için yemek yapmak durumunda kaldığında, evliliği boyunca yararlandığı o eski yemek kitabına güvenirdi. Bu akşam göğüs eti, fırında patates,

havuç ve kuru erik, fırından aldığı taze çörek, Bayan Lefkowitz'in turşularını ve iki çeşit pasta ve turta ikram edecekti. Aslında üç kişi için çok fazla yemek var diye düşündü. Ayrıca sıcak Florida akşamı için ağır kaçabilirdi. Ama alışverişe çıkmak veya ona çok dar gelen mutfağında koşuşturarak, iş yapmak ona heyecanını unutturuyordu.

Lewis, "Arkadaşlarınla tanışmak isterim," demişti. Ella, burada hiç gerçek arkadaşı olmadığını ona nasıl söyleyebilirdi ki? Lewis, onun çıldırmış olabileceğini veya bir sorunu olduğunu düşünebilirdi. Bayan Lefkowitz de çok ısrarcıydı doğrusu. Yaşlı kadınla ilgileneceği gün Lewis'in onu buraya bırakmasına izin vermesi büyük bir hataydı. Bayan Lefkowitz, "Beyefendi bir misafir!" diye kesik kesik gülerken, Ella'yı mutfağa kadar takip etmiş, bastonuyla yerleri dövmüştü. "Yakışıklı mı? İyi bir geliri var mı? Eşi ölmüş mü, boşanmış mı? Peruk kullanıyor mu? Kalp aleti kullanıyor mu? Araba kullanıyor mu? Ya geceleri araba kullanıyor mu?"

Ella ellerini tamam, teslim oldum dercesine kaldırıp, gülerek, "Yeter!" demişti.

Bayan Lefkowitz yüzünde çarpık bir sırıtmayla, "Öyleyse tamamdır," derken, buldog köpeklerine benziyordu.

Ella, "Tamam olan nedir?" diye sormuştu.

"Akşam yemeğine beni de çağıracaksın. Dışarı çıkmak bana da iyi gelir," demişti Bayan Lefkowitz, havai tavırlarla. "Saat beş diyelim mi?"

Bunlar üç gün önce olmuştu. Ella saatine baktı. Beşi beş geçiyordu. Bayan Lefkowitz, oturduğu yerden, "Geç kaldı!" diyerek yorumunu esirgemedi. Tam o sırada kapı çaldı.

Lewis, "Merhaba Hanımlar," diyerek içeri girdi. Elinde bir demet lale, bir şişe şarap vardı ve koltukaltına kare, karton bir kutu sıkıştırmıştı. "Harika kokular geliyor!"

Ella zayıf bir sesle, "Galiba ölçüyü biraz kaçırdım," dedi.

Lewis, "Öyleyse bu hafta yemek derdinden kurtuldun demektir," dedi ve elini, ıtır pembesi rujunu az önce yenilemiş olan Bayan Lefkowitz'e uzattı.

Bayan Lefkowitz, Lewis doğrulması için ona yardım ederken cilveli bir sesle, "Merhaba, merhaba!" diyordu.

Lewis, "Siz Bayan Lefkowitz olmalısınız," dedi. Ella, mutfakta nefesini tutmuş, bir gün kadının ilk adını öğrenmesi gerektiğini kendine anımsattı. O sırada Bayan Lefkowitz kıkırdarken, Lewis kendisine masaya kadar eşlik ediyordu.

Yemek bittikten sonra oturma odasına geçmişler, tatlılarını yemiş, kahvelerini içiyorlardı. Bayan Lefkowitz iç geçirdi ve kahvesini son kez höpürdeterek, "Tramvayım gelmek üzeredir," deyip, topallayarak evden çıktı. Lewis ve Ella karşılıklı gülümseyerek, onu yolcu ettiler.

Lewis, "Sana bir şey getirdim," dedi.

Ona karton kutuyu uzatırken Ella, "Niye zahmet ettin?" dedi. Kutuyu açarken, kalbinin buz kütlesine dönüştüğünü hissetmişti. Önünde bir fotoğraf albümü duruyordu.

Lewis bunda garip veya korkacak bir şey olmadığını anlatmak istercesine koltuğuna gömülerek, "Geçen gece sana ailemden söz ediyordum, belki resimlerini görmek istersin diye düşündüm," dedi. Sanki bir fotoğraf albümünü açıp, geçmişi anımsamak herkesin kolayca yapacağı bir şeymiş gibi... Ella donup kaldığını hissediyordu, kendini gülümsemeye zorlayarak, Lewis'in yanına oturdu.

Lewis albümü açtı. İlk resimler Lewis ve kardeşlerinin eski moda kıyafetler içinde çektirdiği fotoğraflardı. Ayrıca turuncu, parlak pembe ve turkuvaz rengi elbiseler içinde Sharla'nın ve

çocuklarının resimleri, Lewis ve Sharla'nın Utica'daki çiftlik evlerinde çektirdikleri bir başka resim vardı. Evin giriş kapısının yanında güller görünüyordu. "Bu John'un lise mezuniyet töreninden... Burada, tahmin edebileceğin gibi, Grand Canyon'dayken... Bu, benim emekliliğim şerefine verilen yemekte çekilmişti." Düğün fotoğrafları, sünnet fotoğrafları, plajda, dağda çekilen fotoğraflar, bebeklerin fotoğrafları. Lewis albümü kapatana dek, Ella hepsine sabırla bakmıştı, gülümsemiş, başını sallamış, hepsi için söylenecek uygun bir şeyler bulmuştu.

"Ya sen?"

"Nasıl yani?"

"Senin resimlerini görebilir miyim?"

Ella başını hayır anlamında sallayarak, "Bende pek resim yok," dedi. Gerçekten de öyleydi. Ella ve Ira, Michigan'daki evlerini satıp buraya taşındıklarında, mobilyalarını, kışlık paltolarını, koli koli kitapları ve tüm albümlerini bir depoya kaldırmışlardı. Albümlere bakmak ona çok acı veriyordu. Ama belki...

Ella, "Dur bir dakika," dedi ve yatak odasındaki dolaba yöneldi. Dolabı açtı, giysilerin, yedek havluların durduğu kutuları bir kenara koyarak eski bir el çantası aldı. Çantada beyaz bir zarf içinde, bir tomar fotoğraf duruyordu. Ella fotoğrafları alarak Lewis'in yanına döndü ve ona balayı sırasında, Niagara Şelalesi'nde Ira'yla çektirdiği resimleri gösterdi.

Lewis, resimleri masanın kenarında duran lambanın ışığına tutarak, dikkatle baktı.

Sonunda, "Endişeli bir halin vardı," dedi.

Ella resimleri karıştırırken, "Herhalde öyleydim," dedi. Ira, resimlerin birinde Michigan'daki evlerinin önünde duran "Satıldı" tabelasının yanında, bir diğerinde de, ilk aldıkları arabanın direksiyonunda görülüyordu. Resim tomarının sonundaysa Ella ve Caroline'in resmi vardı.

Resmi uzatarak, "İşte," dedi. Bu resmi yan komşuları, hastaneden döndükleri gün çekmişti. Ella, resmin arkaplanında elinde küçük bir bavulla görünüyordu. Ira, pembe battaniyeye sarılmış üç günlük Caroline'i kucağında tutarken kapının yanında duruyor, şaşkın şaşkın bakınıyordu. Ella, "Kızım," dedi. Adını zar zor telaffuz ederken, "Caroline," diye ekledi.

Lewis, "Çok güzel bir bebekmiş," dedi.

"Simsiyah saçları vardı. İlk doğduğunda bile çok saçlıydı. Ve hiç durmadan ağlardı, bize sanki hiç susmayacak gibi gelirdi."

Ella, desteden son iki fotoğrafı çıkardı. Caroline ve babası, bir teknede poz vermişlerdi. Üzerlerinde balıkçı yelekleri ve ona uyan şapkalar vardı. Son fotoğraf ise Caroline'in düğün günü çekilmişti. Ella, ayakta durmuş, onun duvağını düzeltiyordu.

Lewis, "Ne kadar güzel bir kız," dedi. Ella hiçbir şey söylemedi. Bir an için odaya sessizlik hâkim olmuştu. Lewis, "Aylar boyu, Sharla hakkında konuşmak istememiştim," dedi. "Sen de konuşmak istemiyorsan bunu anlayışla karşılarım. Ama bazen konuşmak insanı rahatlatıyor, insan iyi zamanları da anımsıyor."

Caroline'le iyi zamanları olmuş muydu? Tek anımsadığı şey; acı, gözüne uyku girmeden endişeyle geçirilen, sonu gelmeyecek gibi görünen geceler, karanlıkta oturup kapıya kulak kabarttığı o anlarmış gibi geliyordu. Ella, oturma odasındaki altın rengi kadife koltuğun üzerinde, uzanıp yatmak için çok küçük kalan o minik tabut içinde, kızının eve gelmesini beklediği o günleri anımsıyordu.

Ella, "Çok güzel bir kızdı. Uzun boyluydu, kahverengi saçları vardı, cildi ipek gibiydi ve... hayat doluydu. Eğlenceliydi." Kafasının içinde bir ses *Deliydi* diye fısıldadı.

Ella böyle demek yerine, "Ruh hastasıydı," dedi. "Manik depresifti. Şimdilerde iki kutuplu diyorlar. Bu durumu o liseye giderken öğrenmiştik. Sık sık nöbet geçiriyordu." Ella gözlerini yumdu, Caroline'in üç gün boyunca yatak odasına nasıl barikat kurduğunu, yemek yemeyi reddettiğini, uykusunda, kafasında karıncaların dolaştığını hissettiğini söyleyerek çığlık atmasını anımsadı.

Lewis hiçbir şey söylemeden anlayışlı gözlerle ona bakıyordu. Ella konuşmaya devam ediyor, kelimeler çok uzun süredir ağzında tıkılı kalmışçasına ardı ardına dökülüyordu.

"Gitmediğimiz doktor kalmadı. Ona ilaçlar verdiler, ilaçların faydasını gördük, ama aynı zamanda zihninin ağır çalışmasına da sebep olmuştu. Bize, düşünmekte zorlandığını söylüyordu." Ella aldığı lityum nedeniyle Caroline'in ellerinin, yüzünün şişmesini, solgunlaşmasını, gün boyunca esnemesini anımsıyordu. "İlaçlarını bazen alıyor, bazen de aldım diye yalan söylüyordu. Üniversiteye giderken bir süre her şey yolundaydı, sonra..." Bir an tüyleri ürperen Ella, devam etti. "Evlendi, hayatı gayet yolunda gidiyordu. İki kızı olmuştu. Ve yirmi dokuz yaşındayken öldü."

Lewis yumuşak bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Ella, "Araba kazası," dedi. Gerçek buydu. Veya gerçeğin sadece bir parçası... Caroline arabanın içindeydi. Araba kaza yapmıştı. Ve kızı ölmüştü. Ama bundan önce olan biteni atlamıştı. Ella ne Ira'ya, ne de başka birine, kızının yalnız kalmak, hayatını yaşamak yolunda sürekli yalvarışlarını, onun, teslimiyet ve mutsuzluk hissiyle dolu olduğunu anlatmıştı. Bundan dolayı utanmayla karışık, bir çeşit rahatlama duyuyordu. Her hafta Caroline'i aramış, ama onu yalnızca senede iki kere, hafta sonlarında ziyaret etmişti. Gerçekler ortadayken o, kızının kocasıyla gayet güzel bir hayat sürdüğü yolunda kendince bir

inanışa kapılmıştı. Ella, pokerde kazanan kumarbaz gibi elindeki fotoğrafları masaya sererdi. Caroline ve kocası, Caroline ve Rose, Caroline ve Maggie. Arkadaşları fotoğraflara bakıp, "Ne kadar güzeller," derken, Ella gerçeği biliyordu. Resimler çok güzeldi ama Caroline'in hayatına dair gerçekler bambaşkaydı. Gerçekler, hoş dalgaların kıvrımları ardında saklanan sivri kayalardı; taşlı yol üzerindeki kara buzdu.

Lewis onu sorguya çekiyormuş gibi, "Araba kazasıydı," diye tekrarladı, çünkü, "Araba kazası" gerçekleri açıklamak için yeterliydi. Tabii, cenazeden sonra eline geçen mektubu anlatmanın bir âlemi yoktu... Mektup Caroline'in öldüğü gün Hartford'dan postalanmıştı. Bir okul çocuğunun not defterinden koparılmış bir kâğıt parçası üzerine, solgun iki satır karalanmıştı. "Artık dayanamayacağım. Kızlarıma iyi bakın."

Lewis nazik bir biçimde, "Ya torunların?" diye sordu.

Ella, ellerini gözlerine bastırarak, "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

Lewis'in eli, onu teselli edercesine Ella'nın sırtındaydı. "Konuşmamız şart değil," dedi. Ama o gerçeğin önemli bölümünü bilmiyordu, Ella da açıklayamazdı zaten. Caroline'in ölüm isteğini ve aradan yıllar geçtikçe, Ella açısından bu gerçekten kaçınmanın ne kadar kolaylaştığını Lewis anlayamazdı ki. Caroline, "Beni yalnız bırakın," demiş, o da onun dediğini yapmıştı. Michael Feller Ella'ya, "Sensiz daha iyi idare ederiz," demişti ve Ella, üzüntü ve utanç dolu o gizli rahatlama duygusuyla karışık bir haldeyken, onun kendisini aileden uzaklaştırmasına izin vermişti. Ve şimdi kendi torunları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hak ettiğini bulmuştu işte.

YİRMİ YEDİ

Rose her sabah, o günün geldiğini düşünerek uyanıyordu. Yatağından kalkacak, duşunu alacak, dişlerini fırçalayacak, köpeği dışarda yürüyüşe çıkarıp eve geri dönecek, külotlu çorabını, elbisesini giyecek, koridordaki dolaptan çantasını alacak ve herkes gibi işe gidecekti.

Her sabah iyi duygularla, enerji dolu uyanıyordu. Duş alırken kriz durumlarında neler yapılması gerektiği yolunda kendi kendine vaazlar veriyordu. Köpeği Rittenhouse Meydanı'nda yürüyüşe çıkarıp, güney tarafına baktığında, Dommel, Lewis ve Fenick'in camlarına güneş yansıyan binasını görüyor, kalbine bir acı saplanıyordu. Aslında acı saplanan yeri yalnızca kalbi değildi. Tüm iç organları, böbrekleri, ciğeri, içinde ne varsa acı çekiyordu ve hepsi o evrensel, "Hayır", "Yapamam", "Bugün olmaz" olumsuzluğunun arkasında buluşup, korkudan sinmişti.

Eve gidip sekreteri Lisa'yı arayacak ve ona hâlâ hasta olduğunu söyleyecekti. Sekreteriyle pazartesi konuştuğunda, "Sanırım ağır bir grip geçiriyorum," demişti.

Lisa, sadece, "Sorun değil," diye karşılık vermişti. Lisa kendini kısaca ifade etme imkânı varken, uzun cümleler kurmayı

sevmezdi. Ama haftanın sonuna gelindiğine Lisa'nın sesi o kadar da anlayışlı çıkmıyordu ve Rose'la uzun uzadıya konuşmuş, "Pazartesi dönüyorsun, değil mi?" diye sormuştu.

Rose, kesin bir dille ve kendinden emin bir şekilde, "Evet," demişti. "Kesinlikle, tabii." Sonra koltuğa yayılıp *Bir Evlilik Hikâyesi*'ni seyretmişti. İşten uzak kaldığı haftada bu programın tiryakisi olmuştu. *Bir Evlilik Hikâyesi* yarım saat süren, iyi kurgulanmış, şiir gibi bir programdı. Programın ilk bölümü; "Gelin ve Damatla Tanışmak" adını taşıyordu. (Dünkü bölümde gelin, bir eczanede çalışan Fern, damat ise şehirlerarası kamyonculuk yapan şoför, uzun sakallı bir adam olan Dave'di.) İkinci bölüm; "Nasıl Tanıştılar" başlığıyla sunuluyordu. (Dave, koca sesiyle, "Pepto Bismol almak için eczaneye uğramıştım ve işte orada, tezgâhın arkasındaydı. Gördüğüm en güzel kızdı," demişti) Üçüncü bölüm; "Düğün Planları"ydı. (Fern ve Dave Radisson'da evleneceklerdi. Dave'in bir önceki evliliğinden olan iki oğlunun sağdıçlık yapacağı törenden sonra yemek yenecek, danslar edilecekti.) Final bölümü; "Büyük Gün"dü. (Fern, tamamen beyazlar içinde yürürken Dave ağlıyordu. Rose da ondan geri kalmamıştı.)

Her programda farklı insanların hikâyeleri anlatılıyor, bölümler dört gün üst üste yayınlanıyordu. Rose, televizyonun karşısına geçip çöreklerini yerken her gelin, her damat, her giysi, her anne, her kayınvalde, her ilk öpücük ve her ilk dans için ağlamış, Alabamalı bodur işçiler, New Jersey'li okul öğretmenleri, San Jose'li bıyıklı teknisyen yardımcıları, yıpranmış ciltli, kötü permalı ve doğru dürüst konuşmayı bilmeyen kızlar için gözyaşı dökmüştü. Köpeği kucağına atlayıp gözyaşlarını yalarken, dünyadaki herkes benim verdiğim tepkiyi verir diye düşünmüştü. Yoksa yalnız ben mi?...

Cumartesi sabahı telefon acı acı çalıyordu. Rose, sonunda

satın almayı başardığı tasmayı köpeğin boynuna geçirmiş ve dışarı çıkmıştı. Köpeği gezdirirken ayağında o süslü terlikleri olduğunu fark etmişti. Sokakta yatan bir adam onu beğeni dolu bakışlarla süzmüş, "Çok iyi görünüyorsun bebeğim!" diye laf atmıştı. Eh, bu da cesaret verici bir olay diye düşündü Rose. "Biraz ağır sikletsin ama yine de iyi görünüyorsun!..." Tamam diyerek bir önceki düşüncesinden vazgeçti, bu hiç de cesaret verici sayılmazdı doğrusu. Yirmi dakika boyunca köpeğin çalıları, ağaçları, yangın musluklarını, parkmetrelerin direklerini, başka köpeklerin popolarını koklamasına izin vermişti. Eve döndüğünde telefon, sanki hiç susmamış gibi çalmaya devam ediyordu. Duşun altına girip heykel gibi durmuş, tazyikli su kafasına onlarca iğne saplarken, saçlarını yıkayacak enerjiyi toplamaya çalışıyordu. Saat beş olduğunda Rose nihayet telefona yanıt vermişti.

"Ne?" diyerek terslendi.

Amy, "Hangi cehennemdeydin?" diye soruyordu. "İşine on dört sesli mesaj bıraktım, altı e-mail gönderdim, geçen gece evine uğradım..."

Rose kapının çalındığını hayal meyal anımsıyordu. Ses kesilene kadar başına yastığa gömmüştü.

"Sekreterin hasta olduğunu söylüyor. Arkadaşım Karen seni pijamaların ve terliklerinle Rittenhouse Meydanı'nda dolaşırken görmüş."

Rose, terlik konusunu açmayarak, kibirli bir sesle, "Dolaşmıyordum ve üzerimde pijama yoktu," dedi. "Eşofmanlarımı giymiştim."

Amy, "Herneyse," dedi. "Neler oluyor? Hasta mısın?"

Rose'un gözü televizyona dalmıştı, kendini başka yere bakmaya zorlayarak sonunda, "Seninle konuşmalıyım," dedi.

Amy, "On beş dakika sonra La Cigale'de ol," dedi. "Hayır,

yarım saat sonra... Üzerine giyecek doğru dürüst şeyler bulmalısın. Eşofmanlarınla seni oraya alacaklarını sanmam."

Rose ısrarla, "Üzerimdekiler pijama değildi," diye tekrarladı ama telefon kapanmıştı. Elindeki telefonu tezgâhın üzerine bırakarak, ayakkabılarını giymeye gitti.

Biraz önce beyzbol eldiveni büyüklüğünde bir çift gözleme ve kahve sipariş eden Amy, "Tamam," dedi. "Ne haltlar karıştırdı?"

"Ne?"

Amy, sabır göstererek, "Jim," dedi. "Bütün bunların o orospu çocuğunun başının altından çıktığını biliyorum. Bana ne yaptığını söyle, sonra bunu ona nasıl ödeteceğimizi konuşuruz."

Rose hafifçe gülümsedi. Yıllar boyu yanlış erkeklerle çıkan Amy, sonu kötü biten ilişkiler konusunda kendince bir felsefe geliştirmiş ve böyle durumlarda nasıl davranılacağı konusunda ustalaşmıştı. İlk adım: Bir ay boyunca yas tutulur. (İlişkide seks yaşanmamışsa bu süre iki haftaya iner.) İkinci adım: Terk edilmiş veya aldatılmışsan, kendine skandal yaratacak türde bir intikam planı geliştirme hakkı tanıyabilirsin. (Son çıktığı çocuk, kendisinden habersiz organ bağış formunun doldurulduğunu görünce hiç şüphesiz şok olmuştu.) Üçüncü adım: İlişkinin unutulması, olayın üstesinden gelinmesi için her şey yapılır. Pişmanlık duyulmaz, surat asılmaz, sarhoş vaziyette, gecenin bir saatinde arabaya atlayıp arkadaşların evine gelinmez. Ta ki bir sonraki maceraya kadar...

"Evet, ne bok yedi, anlat bakalım."

"Beni aldattı."

Amy kafasını sallayarak, "Biliyordum," dedi. Gözlerini kısarak, "Peki bunu ona nasıl ödeteceğiz? İşinde aşağılanmasını mı

sağlayalım? Firmaya imzasız mektuplar mı gönderelim? Arabasına iğrenç bir şeyler mi koyalım?"

"Ne gibi mesela?"

"Silikon macunu," dedi Amy. "Arabanın içine biraz sürdük mü, Lexus'u bir daha asla eskisi gibi olmayacaktır."

Rose, "Olayın kahramanı yalnızca o değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Maggie de işin içindeydi."

Amy'nin lokması ağzından fırladı. "Ne?"

Rose, "Maggie," diye tekrarladı. "İkisini yatakta yakaladım." Bu sözleri kendine ve köpeğe o kadar çok tekrarlamıştı ki, yaşadıklarını arkadaşına anlatırken çok eski yıllarda ezberlediği bir şiiri okuyormuş gibi geldi ona. "Eve geldiğimde onları yatakta buldum. Maggie'nin ayağında yeni aldığım çizmeler vardı."

Amy şimdi daha da çok dehşete düşmüş gibiydi. "Ah, Rose çok üzgünüm."

Rose, *ama bu senin için sürpriz olmadı tabii* diye düşündü.

Amy çok kötü etkilenmişe benziyordu. "O küçük şıllık."

Rose kafasını salladı.

"Nasıl yapabildi?"

Rose bu kez omuzlarını silkti.

"Sen onu evine alıyorsun, muhtemelen para veriyorsun, ona yardım etmek istiyorsun..." Amy gözlerini yuvarladı ve tavana bakmaya başladı. "Ne yapacağız şimdi?"

Rose, "Onunla bir daha hiç görüşmeyeceğim," dedi.

Amy, "Evet," dedi. "Sanırım bu durum Şükran Günü'nün bayağı tatsız geçmesine neden olacak. Peki şu anda nerede küçük ateşli kızımız?"

Rose boş boş bakarken, "Bilmiyorum," dedi. "Muhtemelen babam ve Sydelle'in yanındadır."

"Eh, öyleyse şimdiden eziyet çekmeye başlamıştır. Peki sen nasılsın?"

Rose içini çekerek tabağındaki yemeğe baktı ve "Çok acı çekiyorum," dedi.

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

Rose omuzlarını silkti. "Zamana bırakmaktan başka çarem yok sanırım."

"Ve alışveriş terapisi," dedi Amy. "Mağazalar bizi bekliyor. Biraz kendine gelirsin."

Amy ve Rose bütün bir öğleden sonra Prusya Kralı Alışveriş Merkezi'nde gezindi. Rose üç büyük torbayı ihtiyacı olmayan şeylerle doldurmayı başarmış, gözüne hoş görünen, ona ümit aşılayan, kendine gelmesine yardımcı olacağını düşündüğü her şeyi satın almıştı. Cildin ölü tabakasını temizlemeye yarayan özel fırçalar ve nemlendirici kremler, lavanta kokusu yayan mumlar, iri bir kemik, iki yüz dolarlık boncuklu gece çantası, ruj, dudak parlatıcısı, dudak kalemi, üç çift ayakkabı ve pek de giyebileceğini tahmin etmediği, ayak bileğine kadar uzanan kırmızı kaşmir etek satın almış, sonunda rotayı kitapçıya çevirmişti.

Amy, "Kişisel gelişim kitaplarına mı bakacaksın?" diye sormuştu. "*Yoga sayesinde daha iyi bir seks hayatı? On sinsi adımda bay mükemmeli nasıl tuzağa düşürürsünüz?*"

Rose biraz da olsa gülmeyi başarmış ve kafasını sallayarak roman bölümüne yönelmişti. On dakika sonra, aşkı bulup kaybeden ve sonra tekrar bulan kadınlarla ilgili on kitapla geri gelmişti.

Amy, park yerine yürürlerken, "Aklında olsun, fikrini değiştirirsen silikon macunum hâlâ hizmetinde. Ayrıca Bayan Maggie'yle konuşma yapmak üzere tarafsız birini arıyorsan buradayım."

Rose, "Sen tarafsız değilsin," dedi.

Amy, "Eh haklısın, ama öyle gözükmeye çalışabilirim," dedi. Saatine baktı. "Seninle eve gelmemi ister misin? Veya sen benimle gel, akşam yemeğine anneme gideceğim..."

Rose hayır dercesine kafasını salladı. Geceyi, Amy'nin annesinin evinde olmaksızın da geçirebileceğini düşünerek, "Ben iyiyim," dedi. Kaçınılmaz olarak makarnadan oluşan bir mönü ve ardından Amy'nin annesinin bebek koleksiyonu ve mücevherlere olan düşkünlüğünü sergileyecek birkaç saatten uzak kalabilirim dedi kendi kendine.

"Ara beni," dedi Amy, "Ciddiyim."

Rose ona söz verdi. Eve döndüğünde normal hayata ilk adımını atmış, satın aldığı kemiği köpeğine vermiş ve telesekreterine bırakılmış kırk üç mesajı dinlemek için kendini zorlamıştı. Mesajların on altısı Amy'den, bir düzinesi işten, üç tanesi babasından, birkaç tanesi telefonla mal satmak isteyenlerden, yarım düzineye yakını fatura tahsildarlarından gelmişti; ayrıca Uluslararası Gözlemeciler Derneği'nin müdüründen, istediği zaman görüşme için gelebileceğini bildiren, anlam veremediği bir mesaj daha vardı. Babasını arayarak ona hayatta ve iyi olduğunu bildiren bir mesaj bıraktı ve diğer tüm mesajları sildi. Sonra yatağa yatarak on sekiz saat boyunca deliksiz uyudu. Surat asmaktan vazgeçeceği son gün olacağını umduğu pazar sabahı, Amy'yi arayarak iyi olduğunu bildirdi. Dudaklarına ruj sürdü, kırmızı kaşmir eteğini giydi, yeni aldığı kitaplardan birini çantasına attı ve köpeğin tasmasını takarak, parkta her zaman oturduğu banka gitmek üzere evden çıktı. Artık karar verme zamanı gelmişti.

Kendi kendine, "Olumlu taraflar," diye düşündü. "Ben bir avukatım ve bu da oldukça iyi bir iş." Köpek ayaklarının dibinde etrafı koklarken, "Olumsuz taraflar... İşe dönme düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

Rose kitabını açtı, çantasından kalem çıkardı ve satın aldığı tüm kitapların ilk sayfalarını süsleyen o cümlelerin ("Zekice yazılmış, seksi, kolayca okunan bir kitap!") yanına notlar almaya başladı. Kitabın kapağının iç sayfasına, "Olumlu taraflar" diye yazdı. "İşe gidersem para kazanırım. Olumsuz taraflar..." O anda ayaklarının dibinde gezinmekte olan küçük köpek havladı. Rose yan tarafına baktığında başka bir köpek gördü. Benekli, garip, titrek görünüşlü, kedi boyutlarında bir köpekti ve bankın üzerine sıçrayarak Rose'un yanına gelmiş, korkusuz siyah gözlerle ona bakıyordu.

Rose, "Merhaba," dedi ve köpeğin eldivenlerini koklamasına izin verdi. "Sen de kimsin?" Köpeğin boynunda asılı olan isim rozetine baktı. Nifkin. Rose bu ne biçim bir isim diye düşündü. Muhtemelen yabancı ismi olmalıydı. Her nefes alışında bıyıkları titreyen benekli köpeğe, "Evine dön, haydi," diye seslendi. "Haydi git, sahibini bul." Köpek gözlerini ona dikmişti, hareket edeceğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Rose onunla ilgilenmemeye karar verdi.

"Olumsuz taraflar," diye devam etti. Tekrar gözlerini yumdu ve kendini firmanın lobisine girip, asansöre yönelirken ve katında inip Jim'e âşık olduğu ve onun da kendisini sevdiğini hayal ettiği o koridorlarda yürürken düşündü ve o anda kendini çok kötü hissetti.

"Olumsuz taraflar," diye tekrarladı ve gözlerini açtı. Nifkin hâlâ bankın üzerinde, yanındaydı ve şimdi de önünde kırmızı paltolu bir kız ayakta dikilmiş duruyordu. Kırmızı eldivenler giymişti, ayağında kırmızı lastik botlar vardı. Kahverengi saçları, atkuyruğu yapılmıştı. Rose, Hey Tanrım! Neyim ben? Pamuk Prenses mi? diye düşündü.

Küçük kız eldivenli eliyle işaret ederek, "Köpek!" dedi.

Köpeği heyecanlı bir şekilde homurdanırken, Rose, "Doğru!" diye yanıt verdi.

Küçük kız eğildi ve Rose'un köpeğini okşamaya başladı. Köpek hayatından çok memnundu. Bu arada titrek Nifkin banktan atlamış ve küçük kızın yanına gelmişti. Şimdi ikisi birden gözlerini dikmiş Rose'a bakıyordu. Kız, "Benim adım Joy," dedi.

Rose neşeli ve canlı bir sesle, "Merhaba," dedi. "Bu da..." Hay Allah, hâlâ köpeğin adını bilmiyordu. "Bu da yürüyüşe çıkardığım köpek."

Küçük kız anlamış gibi kafasını salladı ve Nifkin'in tasmasından tutarak, yürümeye başladı. Rose o anda, güneş gözlüğü takmış beyaz saçlı bir kadının kendisine ve köpeğe baktığını fark etti. Kadın, "Petunia?" diye seslendi. "Köpeğin adı Petunia mı?" diye sordu.

Rose, *Petunia* diye düşündü. Köpek bir kadına, bir de Rose'a bakıyordu. Rose kadının pelteleşmiş hatlarında bir mahçubiyet sezmişti.

Petunia, asil bir ifadeyle homurdanırken, kadın köpeğe doğru, "Merhaba Petunia!" diye seslendi ve Rose'a dönerek, "Demek Shirley Avrupa'dan döndü, öyle mi?" dedi.

Rose bir şeyler gevelerken, parkta köpeği tanıyan biriyle karşılaşmayı hesaba katmamıştım diye düşündü.

Kadın, "Önümüzdeki aydan önce onu göndereceğini sanmıyordum," diye devam etti.

Rose bir cankurtaran halatı bulmuştu ve tüm gücüyle ona sarıldı.

"Evet, doğru," dedi. "Bu da aslında yeni bir hizmet... günlük köpek bakımı. Bilirsiniz işte, bu sayede köpekler temiz hava alıyorlar, arkadaşlarıyla bir araya geliyorlar..."

Uzun kuyruklu, çikolata renkli iri bir köpek, yanında gösterişli bir biçimde yürüyen, dili sarkmış siyah patili bir başka köpekle yanlarına gelirken kadın, "Ne kadar güzel bir fikir," dedi.

"Siz köpek bakım evinde mi çalışıyorsunuz?"

Rose, "Aslında... ben serbest çalışıyorum," dedi. Bunları söylerken aklına lanetlenmiş prensesin hikâyesi gelmişti. Prenses konuşmak için ağzını her açışında, ağzından dışarı kurbağalar fırlıyordu. Rose benzer bir şeyin kendi başına geldiğini düşündü. Onun prensesten farkı, konuşurken ağzından siğilli hayvanlar değil de, yalanlar çıkmasıydı. "Köpek bakımevleri için de çalışıyorum, ama ayrıca bireysel hizmet de veriyorum..."

Bu sohbet, çevredeki diğer hayvan sahiplerinin de ilgisini çekmişti. İçlerinden, uzun ve kıvırcık tüylü finonun sahibi yaşlı bir adam, "Kartınız var mı?" diye sordu.

Rose ceplerini karıştırır gibi yaptı ve "Üzgünüm, sanırım evde bıraktım," dedi.

Adam cebinden kâğıt kalem çıkardı ve Rose'a telefonunu yazması için uzattı. Rose telefonunu yazdı, altına *Rose Feller, Köpek Bakımı* diye yazarak kâğıdı adama geri verdi. Rose bir anda ellerinde tasma tutan, hızlı hızlı konuşan ve hayvanlarına bakıcı arayan insanların ilgi odağı olmuştu.

Rose onlara evet dedi, kedilere de bakabilirdi. Hayır dedi, hayvanlara itaat eğitimi veremezdi, ama köpekleri seve seve eğitime götürebilirdi.

Sarkık, yeşil süveterli bir kadın, "Hayvan bakıcısı!" dedi. Yanında duran köpeği, Petunia gibi bodur, ama onun iki katı büyüklükte, kırışmış yüzlü, büyük ağzından salyalar akıtan bir köpekti. "Önümüzdeki hafta sonu müsait misin?" diye sordu.

Rose, "Burada olacağım," dedi. Petunia ve kırışık suratlı köpek, sanki aynı kulübün üyesiymişler de, ancak kendilerinin anlayabileceği bir biçimde iletişim kuruyorlarmış gibi, birbirlerini ciddiyetle kokladılar.

Kadın, eğitim subaylarını andıran bir sesle, "Bunun için

ruhsatınız var mı?" diye sordu. "Ruhsatınız, sigortanız, belgeniz var mı?"

Kalabalık nefesini tutmuş beklerken Rose, "Eee, bugünlerde almak üzereyim, sadece birkaç bürokratik işlem kaldı. Önümüzdeki hafta içinde her şey tamamlanır," dedi. Ruhsatlı ve sigortalı hayvan bakıcısı olmanın ne kadar zor bir iş olduğunu vurgulamak ister gibiydi.

"Peki ne kadar ücret alıyorsunuz?"

Rose, *Ücret* diye düşündü. "Eee... her bir dolaştırma için on dolar, tam gün bakım için yirmi beş dolar." Hayvan sahiplerinin yüzlerindeki ifadeden, onlara pazarlık yapma şansı tanıması gerektiğini anladı. "Bunlar, benim yeni müşteriler için uyguladığım fiyatlar," diye ekledi. "Ama tabii köpeğiniz bakımevinde kalıyorsa, onları her gün oradan alıp parka yürüyüşe çıkarabilirim. Böylece hem siz, hem de hayvanınızı memnun etmiş olurum. İhtiyacınız olduğunda beni arayın lütfen." Rose, kalabalığa gösterişli bir selam verip aceleyle oradan uzaklaştı. Yürürken köpeğe dönüp, "Kim bu Shirley?" diye sordu. "Adın gerçekten de Petunia mı senin?" Rose, Zarif Pati'ye doğru giderken köpek Rose'u dinlemiyormuş gibi görünüyordu. Dükkânın kapısını açıp içeri girerken, kapının üzerindeki ziller ahenksiz bir ses çıkardı. Masanın arkasında oturan kadın ayağa kalkıp, onlara doğru bir hamle yaptı.

Sigarasını kültablasına bastırırken, "Petunia!" diye bağırdı. Petunia bir kez havladı, hayvanın kuyruğu ve arka bölümü olduğu gibi sallanıyordu. "Ah, Tanrı'ya şükürler olsun! Neredeyse çıldırmak üzereydik!"

Kadın tezgâhın arkasından aceleyle koşup yanlarına gelirken Rose, "Merhaba," dedi. Kadın çömelmiş, Petunia'yı deliler gibi okşuyordu.

Kadın, "Nerede buldunuz onu?" diye sordu. "Çılgına dön-

müştük! Sahibi üç haftalığına buralarda olmayacak, biz de onu aramak istemedik... Yani, düşünebiliyor musunuz? Sen köpeğini buraya emanet edip Avrupa'ya git, onlar da seni arayıp hayvanın kaybolduğunu söylesin?" Kadın doğruldu, kot tulumunu düzeltti ve gri kıvırcık saçlarının arasından Rose'a baktı. "Nerede buldunuz onu?" diye tekrar sordu.

Rose, "Parkta," derken, bir aylık, hatta bir yıllık yalan söyleme kapasitesini bir günde doldurdum diye düşünüyordu. "Pek kaybolmuşa benzemiyordu ama... bilirsiniz işte, yani onu tanımıyordum ama daha önce parkta görmüştüm ve düşündüm ki belki onu tanıyorsunuzdur..."

Kadın Petunia'yı kollarına alıp, "Tanrı'ya şükürler olsun," diye tekrarladı. "Gerçekten de çok endişelendik. Bilirsiniz... başlarına her türlü şey gelebilir, soğuk alabilirler, mikrop kapabilirler... Son haftalarda onunla kimin ilgilendiğini bilmiyorum ama, iyi iş çıkarmışa benziyorlar." Gözlerini tekrar Rose'a çevirdi. "Tabii bunun karşılığında bir ödül olacak..."

Rose, "Hayır hayır," dedi. "Ait olduğu yere dönmüş olması bana yeter."

Kadın tezgâhın arkasına geçerek, kasayı açtı. "Israr ediyorum," dedi. "Adınız neydi? Buralarda mı oturuyorsunuz?"

Rose, "Öyle sayılır," dedi. "Dorchester'da oturuyorum ve Lewis, Dommel ve Fenick'te avukatım. Ama şöyle bir şey var. Bu aralar yeni bir şirket kurmak üzereyim. Köpek gezdirme işi yapan bir şirket."

Kadın Petunia'ya doğru bir bisküvi attı, hayvan uçarak bisküviyi havada kaparken, "Şehirde bu işi yapan birçok şirket var," dedi.

Rose, "Biliyorum," dedi. "Ama benim farkım şu. Ben pansiyoner köpekleri gezdireceğim. Böylece hem temiz hava alacaklar, hem de antrenman yapmış olacaklar."

Kadın şimdi ilgilenmiş gibi görünüyordu. "Ne kadar para istiyorsun bu iş için?"

"Her gezinti için on dolar," dedi. Kadının yüzü asılmıştı ki, "Tabii bu parayı seninle bölüşeceğiz," diye ekledi. "Yeni kurulan bir iş için yeterli olacaktır bu ücret."

"Yani her gezinti için sana on dolar ödeyecekler, sen de bana beş dolar vereceksin, öyle mi?"

Rose, "Aynen öyle," dedi. "İlk bir ay bu şekilde yürütürüz, sonra durumumuzu tekrar gözden geçiririz," dedi. Kadın kafasında birtakım hesaplamalar yapıyordu; her bir gezinti için beş dolar olmak üzere günde on köpek gezdirilse, belki buna ilaveten üç dört hayvan için daha on dolardan bu iş yapılsa...

Rose, avukat olarak bir önceki iş hayatında yaptığı gibi, kafasında birçok şeyi düşünüp tartıyordu. "Hayvan sahipleri için getir götür işleri de yaparım," dedi. "Kuru temizlemeciye, markete giderim, doktorlarından, dişçilerinden randevu alırım, hediye seçimi yaparım... Deneme olması açısından istersen Petunia'yı senin için ücret almadan gezdirebilirim."

Kadın, "Bak ne diyeceğim, Petunia olayı aramızda kaldığı sürece bir denemeye varım," dedi.

Rose, "Anlaştık," dedi. Kadın, tezgâhın arkasından yanına gelip Rose'un elini sıktı.

"Adım Bea Maddox."

"Ben de Rose Feller."

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. "Maggie'yle bir akrabalığın var mı?"

Rose gülümsemesinin yüzünde donduğunu hissetti. "Maggie benim kız kardeşim olur. Ama ona pek benzediğimi söyleyemem," dedi. Bea'nın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Rose, dik durup omuzlarını geriye attı, kadının üzerinde sorumluluk sahibi, güvenilir, olgun bir insan izlenimi bırakmak istiyor-

du. Yani kısaca Maggie'nin tam tersi bir görüntü çizmeye çalışmıştı.

Bea, "Biliyorsun, anahtarlarım hâlâ onda," dedi.

"Onun şu anda nerede olduğunu bilmiyorum, ama borcunu öderim."

Kadın omuzlarını silkerek, "Sanırım bir deneme yapabiliriz. Göründüğü kadarıyla kaybedeceğim bir şey yok. Sonuçta Petunia'yı da sen buldun." Rose'a kartını verdi ve adını, ücretini ve vereceği hizmetleri belirten bir yazı hazırlaması için onu köşedeki kırtasiyeciye yönlendirdi.

Rose kırtasiyeciye giderek kâğıdı hazırladı, bir kopyasını Zarif Pati'ye bıraktı ve aceleyle eve dönüp telesekreterindeki mesajı, "Rose Feller'ın Rose Hayvan Bakımı'nı aradınız. Lütfen mesajınızla beraber, adınızı, telefon numaranızı, hayvanınızın adını ve hizmeti istediğiniz tarihi belirtin, size en kısa zamanda yanıt verilecektir" şeklinde değiştirdi. *Biraz kendime vakit ayırmalıyım* diye düşünürken, kaydettiği mesajı tekrar dinledi. Hayatı, onun rolünü bir yabancının oynadığı filme benzemeye başlamıştı. Kendime kesinlikle vakit ayırmalıyım diye tekrarladı. O güne kadar bir haftadan fazla tatil yapmamıştı. Üniversiteden sonra doğrudan hukuk fakültesine gitmiş, ikisinin arasında kendine vakit ayıracak imkânı pek bulamamıştı. Artık zamanı geldi diye düşündü.

Bir sonraki durak işyeri olacaktı. Pazartesi sabahı Rose koltuğa oturmuş, derin bir nefes alarak Lisa'yı değil de doğrudan Don Dommel'i aramıştı. Sekreti onu hemen adama yönlendirdi. Rose bunun iyiye mi, yoksa kötüye mi işaret olduğuna emin değildi. Onun yaygarayı basacağını düşünerek kendini buna hazırlamıştı. Ayrıca onun müthiş önerilerini de unutmamak gerekirdi; sporcu içeceklerinden iç! Vitamin al! Bisikletle dağa tırman!

Don, içten bir şekilde, "Rose! Nasılsın?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız çok daha iyiyim," dedi Rose. Yanında köpek bakımıyla ilgili dergilerle koltuğa oturmuş, evin, Petunia'sız ne kadar boş kaldığını fark etmişti.

"Şunu söylemek istiyorum... bugünlerde bazı şahsi problemlerim var..."

"İzin almak ister misin?" Don bu soruyu o kadar telaşla sormuştu ki Rose, Jim işe geldiği ve kendisinin ortalarda görünmediği ilk günden beri Don bunu düşünüyor olmalı diye geçirdi içinden. "Firmanın bu konuda esnek politikaları var... ücretsiz izin alabilirsin mesela, tabii diğer tüm hakların saklı kalmak şartıyla... ayrıca izin süresine sen karar verirsin. Ne zaman kendini hazır hissedersen o zaman geri dönersin. Veya bunu tercih etmessen..." Sesi gittikçe heyecanını yitiriyordu. Rose bu kısa sessizlikten birtakım sonuçlar çıkarmıştı. Don Dommel, *Git başımdan* diye düşünüyor olmalıydı. *Sen bir problemsin, skandalsın, dedikodu malzemesisin, kravatın üzerindeki lekesin. Git burdan ve bir daha da geri gelme.*

Rose, "Altı ay?" diye sordu. Altı ay içinde kafasını toparlayabileceğini ve kaldığı yerden devam edebileceğini düşünüyordu.

Don, "Mükemmel!" dedi. "Unutma, ihtiyacın olduğu her an bizi arayabilirsin..."

Rose, "Tabii," dedi. Bunun bu kadar kolay olması karşısında hayrete düşmüştü. Bir kere karar verdikten sonra bir şeylerden vazgeçmek ne kadar kolay oluyor diye düşündü. Bütün o takıntılı olduğu şeyler... yeni ve aç elemanlara yol açılacaktı. Jim de en az kendisi kadar rezil olmuştu. Bunu biliyordu. Ama o firmada çalışmaya devam eder, firmadaki pozisyonunu kaybetmez, maaşı artmaya devam eder, ikramiyelerini alır ve belediye binasını gören ofisinde oturmaya devam ederdi. Ro-

se, bu hiç de adil değil diye düşündü. Kendisi ücretsiz izine ayrılmıştı. Herneyse diye geçirdi içinden. Her şey yoluna girecek diye düşündü. Bir şekilde her şey yoluna girecek...

Don'ın bir şeyler söylediğini duydu.

"Özür dilerim, anlamadım?"

"Olur böyle şeyler," dedi Don. Motivasyon toplantılarındaki o abartılı sesi, yerini daha nazik, yumuşak bir sese bırakmıştı. "Her firmaya uyum sağlamak zordur," dedi.

Rose, ciddi bir tonda, "Çok doğru," dedi.

"İrtibatımızı kaybetmeyelim," dedi Don. Rose bu konuda ona söz verdi ve telefonu kapattı. Arkasına yaslanıp düşündü. Artık hayatında hukuk olmayacaktı. Yüksek sesle, "En azından şimdilik," diye düşünürken, bu durumun onda hiçbir şekilde mutsuzluk kaynağı olmayacağını hissetti. "Evcil hayvanlar," dedi ve gülümsedi. Gerçekten de kendisini bu halde görmeyi garipsiyordu - Rose Feller; saf ihtiras yaratığı, Rose Feller; ebedi gayretkeş... Kendi kendine, "Yalnızca ara veriyorum," dedi. Ayağa kalkıp mutfağa gitti, kendine çay hazırlayıp koltuğa yerleşti, gözlerini kapayarak neler yapıyorum ben diye düşünmeye başladı.

YİRMİ SEKİZ

Maggie, ablası Şükran Günü için üniversiteden eve döndüğü bir gün onun telefonda, "Kütüphanede yaşıyorum," demesine kulak misafiri olmuştu. Rose gelip de kardeşini şimdi görse diye düşündü.

Maggie Princeton'daki ilk haftasında birçok farklı yerde gecelemişti. Bazen yatakhanenin girişindeki odada sedire kıvrılmış, bazen bodrum katındaki çamaşır odasında banka uzanmış, Firestone Kütüphanesi'nin alt katlarını dikkatli gözlerle incelerken, kendisi için kalıcı bir yer aranmıştı. Girişin üç kat altındaki C katının uzak köşesinde uygun bir yer bulmuştu kendine. Burada, yıpranmış, ciltleri dökülmekte olan kitaplar muhafaza ediliyordu ve Maggie buraya Acı Çeken Kitaplar bölümü adını vermişti. Odanın bir bölümünde *National Geographics*'in çok eski sayıları yığılmıştı, diğer bölümünde Maggie'nin daha önce hiç görmediği garip harflerle yazılmış kitaplar duruyordu. Bazı kimya kitapları, son dönemlerde keşfedilen elementlere yer vermeyecek kadar eski tarihliydi. Maggie tüm bir öğleden sonra bu kata giren çıkanı gözlemişti. Göründüğü kadarıyla hiçbir kitap, Acı Çeken Kitaplar bölümünü terk etmeyecek ve hiçbir yeni kitap da buraya gelmeyecekti. Daha da iyisi,

köşede çok az kullanılan duş kabinli bayanlar tuvaleti vardı. Mermer zemin tozla kaplıydı ama, Maggie suyu açtığında kolayca temizleniyordu.

Kampustaki yedinci gününde Maggie, penceresiz ve içi unutulmuş kitaplarla dolu odada kamp kurmuştu. Son öğrenci bu kata ayak bastığında banyonun bölmesine gizlenmiş, öğrenci ayrıldıktan sonra kapılar üzerine kilitlenmişti. Maggie banyodan çıkarak odaya gelmiş, uyku tulumunu tozla kaplı iki kitap rafı arasına sererek çaldığı feneri yakmış ve yatmıştı. İşte şimdi rahat, sıcak ve güvenli bir ortama kavuşmuştu. Kapılar kilitliydi ve diğer eşyalarını güzelce katlayıp, raflardan birinin altına yerleştirmişti. Odaya arada bir giren öğrenci, orada birinin kaldığını fark edemezdi. Ancak neyi nerede bulacağını bilen birisi, ne aradığını bilen birisi bunu anlayabilirdi. Bu durum Maggie'nin kendini bulma arayışını bire bir yansıtan bir durumdu. Orada olmak, ama gerçekte olmamak, var olmak ama aynı zamanda görünmez olmak...

Geldiğinden beri üzerinde olan kot pantolonunun ceplerini karıştırdı. Bir tutam fatura ve kütüphaneyi kolaçan ederken bulduğu üç ayrı öğrenci kimliği vardı. Ayrıca biri Rose'un olmak üzere, Josh'tan çaldığı kredi kartlarını, hangi kapıyı açacağını bilmese de bulup sakladığı anahtarı ve doğum günü tebrik kartını çıkardı. Kartın üzerinde *Doğum günün kutlu olsun* yazıyordu. Maggie, kartı yattığı yerden görebileceği şekilde rafın üzerine koydu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve karanlıkta derin derin nefes aldı. Yerin üç kat dibinde, binlerce kitabın ağırlığının altındaki bu oda bir mezar kadar sessizdi. Maggie nefes alışını, sağa sola dönerken tulumun çıkardığı hışırtıları duyabiliyordu.

Eh, en azından rahat rahat uyuyabileceğim diye düşündü.

Ama yorgun değildi, henüz uykusu gelmemişti. Sırt çantasını karıştırdı, içinden bir öğrencinin masada bıraktığı kitabı çıkardı. Kitabın adı *Gözleri Tanrıyı İzliyor*'du ama kitabın kapağındaki çizimler, bunun dini bir kitap olmadığı izlenimi veriyordu. Kapakta zenci bir kadının resmi vardı (baskıdan dolayı resim biraz koyu çıkmıştı ama Maggie bunun zenci bir kadına ait olduğunu düşündü). Kadın, yeşil bir ağacın altında sırtüstü uzanmış, gözlerini havaya dikmişti, rüyada gibi bir hali vardı. *People* dergisi veya Rose'un evindeki hukuk dergilerinden, uyku tulumuna en yakın rafta duran tıp kitaplarından çok daha iyidir diye düşündü. Kitabı açıp okumaya başladı.

YİRMİ DOKUZ

Lewis, "Ella, iyi misin?" diye sordu.

Ella, kafasını kendinden emin bir şekilde sallayıp, "Elbette," dedi.

"Çok sessizleştin."

Ella, "İyiyim," diyerek gülümsedi. Ella'nın verandasında oturmuşlar, kriket oynayanları, kurbağların çıkardıkları sesleri ve *Herkes Raymond'ı Sever* dizisinin geçen akşamki bölümüyle ilgili olarak yan komşusu Mavis Gold'un yaptığı yorumları dinliyorlardı.

Lewis, "Söyler misin bana, pişmanlık duymana yol açan şey nedir?" diye söze girdi.

"Bu oldukça garip bir soru."

"Ama bu da bir yanıt değil."

Ella düşünüyordu. Nereden başlayabilirdi? Gerçek pişmanlıklardan başlayamam diye düşündü. "Neye pişmanın biliyor musun? Şimdiye kadar okyanusta hiç yüzmemiş olduğuma..."

"Gerçekten mi? Hiç yüzmedin mi?"

"Buraya taşındığımdan beri hiç. Hatta küçüklüğümden beri... Bir gün niyetlenip havlumu, başlığımı, her şeyi yanıma almıştım ama olmadı..." O gün Ella'nın plaj yolunda park yeri

bulması yarım saatini almıştı ve plaj, minicik bikinilerini giymiş genç kızlar ve parlak renkli mayoyu genç erkeklerle doluydu. Gençlerin yanlarında getirdikleri radyolarda farklı farklı müzikler çalıyor, etraf gençlerin bağrışlarıyla çınlıyordu. Güneş bütün yakıcılığıyla tepedeydi, okyanus gözüne çok büyük görünmüştü. Ella ayaklarını kuma bile değdirmeden gerisin geriye dönmüş, arabasına binip uzaklaşmıştı. "Sanırım çok yaşlandım," dedi.

Lewis ayağa kalkarak kafasını salladı. "Böyle bir şey söz konusu değil. Haydi gidiyoruz."

"Lewis! Şimdi mi? Ama çok geç oldu!"

"Plaja gitmenin saati olmaz ki."

Ella gözlerini ona dikti, kafasında plaja gitmemek için binlerce mazeret vardı. Geç olmuştu, sabah erkenden bir randevusu vardı, hava kararmıştı, hem orada neyle karşılacaklarını kim bilebilirdi ki? Bu saatte plaja gitmek, gençlerin veya yeni evlilerin işiydi, mafsal iltihabı olan, duyma güçlüğü çeken insanların değil...

Lewis onun elini çekiştirerek, "Haydi!" dedi. "Çok hoşuna gidecek."

"Sanmıyorum. Belki başka zaman." Ama sonra Ella bir şekilde ayaklanmış, evden dışarı çıkmış ve ikisi, yaramazlık peşinde olan çocuklar gibi ayak uçlarına basarak Mavis Gold'un sessiz dairesinin önünden geçmişlerdi.

Plaj on dakikalık uzaklıktaydı. Lewis arabasını kumlu bir bölgeye çekerek, Ella'nın kapısını açmış ve dışarı çıkması için ona yardım etmişti. Lewis, "Ayakkabılarını burada bırak," demişti.

Ve işte orada arabada giderken, pencereden bakarken gördüğü, kartpostallara ve onu Altınçağ'a çeken parlak broşürlere fotoğrafı basılan okyanus manzarası önündeydi. İşte, hiç

durmaksızın hareket eden, kabaran dalgaların meydana getirdiği köpüklerle, kumların üzerinden aşıp çıplak ayaklarını gıdıklayacak kadar yakınına gelen okyanus önündeydi.

Ella hafifçe zıplayarak, "Oh, soğukmuş!" dedi.

Lewis eğilip önce kendi paçalarını sıvadı, sonra aynı şeyi Ella için yaptı. Su bileklerini geçip, dizlerine gelinceye kadar ele ele tutuşup, sığ suda dolaştılar. Ella ayaklarının altındaki kumun kaymasını, suyu emmesini hissediyordu. Dalgaların kükremesini duyabiliyor ve uzaktaki balıkçıların yaktıkları ateşin kokusunu alıyordu. Ella, Lewis'in elini bıraktı.

Lewis, "Ella?" diye sordu, meraklanmıştı.

Ella ileri doğru iki adım attı, sonra bir adım daha ileri gitti, su dizlerini geçmiş, nerdeyse beline gelecekti. Bol pamuklu gömleğinin eteği suyun üzerinde yüzüyor, dalgaların vurmasıyla beraber sağa sola hareket ediyordu. Su çok soğuktu, hatta genç kızlığında girdiği gölün suyundan bile daha soğuktu, vücudu suyun soğukluğuna alışıncaya kadar dişleri takırdadı.

Lewis, "Dikkatli ol!" diye seslendi.

"Merak etme." Sonra aniden bir korkuya kapılmıştı. Yüzmeyi anımsayabilecek miydi?

Bu sonradan unutulabilecek cinsten bir şey miydi? Güneş ağırana kadar beklemeliyim diye düşündü, en azından yanıma bir havlu almalıyım...

Artık yeter diye düşündü. Artık yeter. Yirmi yıl boyunca korku içinde yaşamıştı zaten. Hatta Caroline'in dışarda olduğu ve onun nereye gittiğini bilmediği, geçmek bilmeyen o korkunç geceleri düşünürse, çok daha uzun bir zaman söz konusuydu. Ama artık bu noktada korkuya kapılmak istemiyordu. Burada olmaz artık, diye düşündü. Ayrıca yüzme, genç kızlığından, genç kadınlığından beri en gözde uğraşı olmuştu. Sudayken her şeye meydan okuyabilecekmiş gibi hissediyordu kendini.

Özgür olduğunu duyumsuyordu. Her şeyi yapabilir, hatta Çin'e kadar yüzebilirdi. Artık yeter diye düşündü ve ayaklarını kumdan keserek kendini suya bıraktı. Bir dalga gelerek yüzünü ıslattı. Ella ağzına dolan tuzlu suyu tükürürken, kollarıyla karanlık suya doğru hamleler yapıyordu. Ritmini buluncaya dek ayaklarını düzensizce çırptı. Olmuştu işte. Su onu kucaklamıştı, yine eskisi gibi yüzüyordu.

Lewis, "Hey!" diyerek ona seslendi. Ella hafiçe arkasına döndüğünde kardeşi Emily'yi görür gibi oldu. Emily suyun kenarında durmuş, beti benzi atmış bir halde, "Ella, çok açıldın, geri dön!" diye haykırıyordu.

Ella geri döndü; dişleri kenetlenmiş halde, kafasını suya batırmadan (herhalde işitme cihazını ıslatmak istememişti) telaşla arkasından yüzmekte olan Lewis'i görünce neredeyse gülecekti. Ella sırtüstü yüzmeye başladı, Lewis'in yanına gelinceye dek saçları suda dalgalarla beraber uyumlu biçimde hareket etti. Ayaklarını kuma bastı, elleriyle saçlarını geri attı.

Lewis, nefes nefese, "Yüzeceğimizi bilseydim, yanıma mayomu alırdım," dedi.

"Ben de bilmiyordum, bir anda oluverdi işte!"

"Eh, yeterince yüzdün mü bari?"

Ella bacaklarını göğsüne doğru çekerek, kendini suyun akışına bıraktı. Sıcak suya bırakılmış yumurta gibi hissediyordu kendini, her tarafı suyla çevrili bir şamandıra gibiydi şimdi.

"Evet," dedi ve kollarını hareket ettirerek suda topaç gibi döndü, Lewis'in yanına geldi ve beraberce sahile çıktılar.

Daha sonra Lewis'in arabasının bagajından getirdiği battaniyeleri üzerlerine atmışlar, plajdaki bir piknik masasının üzerine oturmuşlar, sohbet ediyorlardı. Ella, "Biraz önce bana ne-

den dolayı pişman olduğumu sormuştun," dedi.

Lewis, sanki tuzlu su hafızasını silmiş gibi, "Bu suya dalmadan önce değil miydi?" diye sordu.

"Evet. Ama şimdi sana gerçeği söylemek istiyorum." Biraz önce her yerini saran, ona cesaret veren suyu anımsayarak derin bir nefes aldı. Küçük bir kızken, diğer kızlar ve yetişkinlerden çok daha uzağa yüzdüğü günleri anımsadı. Emily, sahilden onun bir nokta gibi görünene kadar açıldığına yemin ederdi. "Torunlarımın beni kaybetmiş olmalarından dolayı pişmanım."

Lewis, "Kaybetmeleri mi?" diye tekrarladı. "Neden?"

"Caroline öldüğünde babaları onları yanına aldı. New Jersey'ye taşındılar ve o, benden torunlarımı aramamamı istedi. Babaları bana, Ira'ya, herkese karşı öfke doluydu. Caroline'e de kızmıştı, ama o hayatta olmadığından öfkesini bize, bana kustu." Battaniyesine daha sıkı sarılarak devam etti. "Bu yüzden onu suçlamıyorum." Gözlerini ellerine yöneltmişti. "İçimden kısmen de olsa..." Tekrar nefes aldı, "rahatladığımı hissediyordum sanırım. Caroline başa çıkılması çok zor bir insandı, Michael ise çok öfkeliydi. Ve ikisiyle de uğraşmak durumunda olmamak bir çeşit rahatlama duygusu uyandırmıştı. Ben de kolay yolu tercih etmiştim. Çabalamaktan vazgeçtim ve işte torunlarımı böylece kaybetmiş oldum."

Lewis, "Belki de yeniden denemelisin," dedi. "Belki de senden haber almak onları mutlu eder. Torunların şimdi kaç yaşında?"

Ella yanıtı bilmesine rağmen sessiz kalmıştı. Maggie yirmi sekiz, Rose otuz yaşında olmalıydı. Herhalde ikisi de evlenmiş, başka soyadları almışlar, çocuk sahibi olmuşlardı. Kalbi bir sürü kötü anıyla dolu yabancı, yaşlı bir kadının, annelerinin adını anıp onların kafalarını şişirmesinin hiçbir faydası olmayaca-

ğını düşündü. Lewis saçları hâlâ ıslak bir halde piknik masasının üzerinde bacak bacak üstüne atıp oturmuş, gözlerini ona dikmişti, kafasını sallayarak ona gülümsedi. Ella o gece başka sorulara muhatap olmak durumunda kalmayacağını biliyordu.

OTUZ

Princeton bir sorun teşkil etmeyecekti ama, parasızlık ciddi bir sorundu. Maggie matematik yeteneğine pek güvenmiyordu, ama yemekhaneye sızmayı başardığı günlerde sahip olduğu iki yüz dolardan harcadığı yirmi dolar, pizza ve dondurma için verdiği paralar hesaba katılırsa, kalan paranın hayatını sürdürmesine pek imkân vermeyeceği de açıktı. Ayrıca çalmış olduğu kredi kartlarını kullanmaya kokuyordu. Parası, Kaliforniya'ya uçak bileti almak için bile yeterli olmazdı.

Maggie kendi kendine *Daha fazla para olmalı* dedi. Bu, çaldığı bir başka kitaptan okuduğu bir satırdı. Kitap, iyi ata binen ve gerçek at yarışı şampiyonlarını izlemiş bir çocuk hakkındaydı; ve çocuk atını ne kadar hızlı sürerse, ailesinin sesi o kadar çok kulaklarında çınlıyordu. *Daha fazla para olmalı.*

Doksan cent'e aldığı bir bardak çayla Öğrenci Merkezi'nde oturmuş, neler yapabileceğini düşünüyordu. Ona nakit para getirecek bir iş bulmalıydı ve kütüphane duvarına asılmış ilan, o ana kadarki tek iş imkânı gibi görünüyordu. Bardağını yanına koydu ve sarı kâğıdı dikkatle açtı. Kâğıtta, "Ev işlerine bakacak biri aranıyor," yazıyordu. "Hafif temizlik yapacak, getir gö-

tür işleri için haftada bir gün çalışacak eleman." Altına da, 609'la başlayan bir telefon numarası yazılmıştı.

Maggie cep telefonunu çıkardı ve numarayı tuşladı. (Bu telefonu babası almıştı ve faturalarını da o ödüyordu.) Yaşlı bir kadını andıran ses ona hâlâ elemana ihtiyaçları olduğunu söyledi. Haftada bir gün çalışacaktı, kolay bir işti, ama Maggie işi kabul ettiği takdirde yol masrafını kendisi karşılaması gerekecekti. Kadın, "Hemen Nassau Caddesi'nden kalkan otobüse binebilirsin," dedi.

Maggie, "Ödemeyi nakit olarak yapmanızda bir sakınca var mı?" diye sordu. "Banka hesabımı buraya transfer edemedim de."

Kadın kesin bir dille, "Benim için hiç fark etmez," dedi. "İşini hakkıyla yaptıktan sonra..."

Perşembe sabahı, Maggie her zamankinden daha erken kalktı. Eşyalarının gözlerden uzak olduğuna emin olduktan sonra ışıklar yanmadan kütüphanenin koridorlarında bir fare gibi süründü. Birinci kattaki banyoda gizlendi ve güvenlik elemanlarının ön kapıları açmalarını bekledi. On dakika sonra kütüphane açılmıştı, Maggie dışarı çıkarak Nassau Caddesi'ne doğru yürüdü.

Verandada duran kadın, "Merhaba," diye seslendi. Kısa boylu, zayıf bir kadındı. Beyaz saçları omuzlarına dökülmüştü. Bir erkek tişörtü giymiş, ayaklarına tozluk geçirmişti. Hava bulutlu olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu.

Kafasıyla Maggie'yi işaret ederek, "Sen Maggie olmalısın," dedi. Dengede durabilmek için bir elini tırabzanlara dayamış, diğer elini sıkmak üzere Maggie'ye uzatmıştı. O an Maggie, kadının kör olduğunu fark etti ve elini dikkatlice sıktı. Kadın, "Adım Corinne. İçeri gel," diyerek onu oldukça düzenli ve temiz görünümlü büyük Viktorya tarzı eve yönlendirdi. Giriş ho-

lünün sağında tahtadan yapılmış, sade bir bank ve üzerinde de ufak gözler vardı. Her bir gözün içine bir çift ayakkabı konmuştu. Askılarda yağmurluklar ve paltolar asılmış, üzerinde bulunan raflara şemsiye, şapka ve eldivenler düzenli bir biçimde yerleştirilmişti. Bunun yanında beyaz bir baston duruyordu.

Corinne limon sarısı fincanındaki kahveden dikkatli yudumlar alırken, "İşin sana ağır geleceğini sanmıyorum," dedi. "Yerlerin süpürülmesi ve bezle silinmesi gerek. Özellikle cam ve kâğıt çöpleri ayırarak, geri dönüşüm torbalarına koymanı istiyorum. Yıkanmadan önce çamaşırların da ayrılması gerekecek, ayrıca bulaşık makinesini boşaltmalısın ve..."

Maggie, kadının sözlerinin sonunu getirmesini bekliyordu. Dayanamayarak, "Evet?" dedi.

"Çiçekler." Corinne azametli bir tavırla çenesi kaldırarak, "Bana gelirken çiçek almanı istiyorum," dedi.

"Olur."

"Eminim nedenini merak ediyorsundur."

Maggie aslında hiç merak etmemişti ama sesini çıkarmadı.

"Çünkü onları göremiyorum. Ama çiçeklerin neye benzediklerin bilirim ve onların kokusunu duyabilirim."

Maggie önce, "Öyle mi?" diye sordu, sonra bu tepkisinin bir şekilde yetersiz kaldığını düşünüp arkasından, "Vay!" demek gereği hissetti.

Corinne dudaklarını büzerek, "Senden önceki kız çiçek getirdiğini söylüyordu ama getirdikleri gerçek çiçek değildi. Plastik çiçek getiriyordu. Herhalde fark etmeyeceğimi düşündü."

Maggie, "Ben size gerçek çiçek getiririm," dedi.

Corinne, kafasını sallarken, "Çok makbule geçer," dedi

Corinne'in istediklerini yapmak Maggie'nin dört saatinden daha az bir zamanını almıştı. Ev işi konusunda çok tecrübeli

değildi, çünkü Sydelle kızlara hiçbir konuda güvenmez, cam ve metal kaplı odalarının bakımını yaptırmak üzere kendine hizmetçiler ordusu tutardı. Ama yine de Maggie iyi iş çıkarmıştı; yerleri iyice süpürmüş, çamaşırları katlamış, bulaşık makinesini boşaltarak tabakları ve gümüşleri raflardaki yerlerine kaldırmıştı.

Maggie çalışırken Corinne, "Bu ev bana anne babamdan kaldı," demişti. "Ben bu evde büyüdüm."

Maggie, "Çok güzel bir ev," dedi. Gerçekten de öyleydi ama aynı zamanda hüzün verciydi. Evin altı yatak odası, üç banyosu, evin ortasına doğru kıvrılan geniş bir merdiveni vardı ve evde kalan tek kişi, dar yatağında, düz, tek bir yastıkla yatan kör bir kadındı. Kadın bu kadar geniş alanı, geniş pencerelerden içeri dolan güneşi ve onun tahta zemini yıkayan ışığının zevkini çıkarabilecek durumda değildi.

Corinne, "Markete gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Maggie kafasını salladı, sonra bunun bir işe yaramayacağını fark ederek, "Hazırım," diye yanıt verdi.

Corinne, cüzdanındaki tek banknotu çıkardı ve, "Bu yirmi dolar mı?" diye sordu.

Maggie banknota baktı ve evet dedi, bu yirmi dolarlık bir banknottu.

"Para makineleri yalnızca yirmi dolar veriyor," dedi. Maggie bunun üzerine, *Öyleyse bana ne soruyorsun?* diye geçirdi aklından. Sonra kadının bunu kendisini denemek için yapmış olabileceğini düşündü. Bir kereliğine de olsa, ilk denemeyi başarıyla geçmişti.

"Davidson Market'e gidebilirsin. Hemen sokağın sonunda."

"Kokulu çiçeklerden ister misiniz? Leylak veya ona benzer bir şey?..."

Corinne kafasını salladı. "Kokulu olması şart değil," dedi. "Sen kendin seç."

"Oraya gitmişken başka bir şey almamı ister misiniz?"

Corinne bir an için düşündü. "Evet. Bana bir sürpriz yapabilirsin," dedi.

Maggie markete giderken ne alacağını düşünüyordu. Başlangıç olarak papatya iyi olur diye geçirdi içinden. Şansına birkaç demet papatya, yeşil plastik kovaların içine konmuş halde dükkânın önünde duruyordu. Markette dolaşırken erik, çilek, ıspanak, süt almayı düşündü.

Corinne ne severdi acaba? Kokulu bir şey pek de orijinal olmayacaktı, özellikle kokulu çiçek önerisini reddettikten sonra... Maggie daha farklı bir şey olsun istiyordu. Aklında o kelimeyi bulmaya çalışıyordu, bulduğunda yüzüne bir gülümseme yayılmıştı; *duyusal*. Öyle bir şey olmalıydı ki, Corinne hissedebilsin, ağırlığını duyumsasın... Mesela cam şişede süt olabilirdi veya saten hissi veren papatyanın taçyaprakları. O anda aradığı şeyi tam önünde gördü, yine cam bir kavanozdu ama bu kez içinde bal vardı. Şişenin üzerindeki etikette, "Yerel imalat, Portakal Baharı Balı" yazıyordu. En küçük kavanozun fiyatı 6.99 dolar olmasına rağmen, Maggie kavonozu alıp şişkin ekmeğin yanına, sepete koydu. Daha sonra büyük, temiz eve geri döndüğünde, Corinne mufak masasınında Maggie'nin karşısına oturmuş, kızarmış ekmek diliminin üzerine balı sürüp yerken, ne kadar lezzetli olduğundan söz etmişti. Maggie bunun kibarlık olsun diye söylenen bir söz olmadığını biliyordu. Doğru şeyi satın alarak, o günkü ikinci testten de başarıyla geçmişti.

OTUZ BİR

Michael Feller doğrudan konuya girerek, "Kardeşin hakkında çok endişeleniyorum," dedi. Rose içini çekti ve sanki Maggie'yi görebilecekmiş gibi gözlerini kahve fincanına dikti. Bu hiç de yeni bir haber değildi ki.

Babası, sanki Rose zaman kavramını kaybetmiş gibi, "İki ay oldu," diye devam etti. Yüzü çok solgun görünüyordu, kırılgan bir hali vardı. Geniş alnı ve kederli ufak gözleriyle, bankacıların tercih ettiği her zamanki gri takım elbisesini giymiş, ona hiç de uymayan kravatını takmıştı. "Hâlâ ondan haber alamadık. Sana da haber bırakmadı," derken sesi gittikçe kısılıyordu. Bir şey söylemekten çok, soru sorar gibi bir hali vardı.

Rose, "Hayır baba, bana da haber bırakmadı," dedi.

Babası içini çekti -her zamanki Michael Feller iç çekişiydi bu- ve önünde duran, erimekte olan dondurma dolu tabağı itti. "Sence ne yapmamız gerek?"

Yani, ben ne yapmalıyım diye soruyor diye düşündü Rose. "Eski erkek arkadaşlarını aradın mı? Hepsiyle konuşmak herhalde bir iki haftanı almıştır," dedi. Babası yanıt vermedi, ama onun serzenişini duyar gibiydi.

"Cep telefonundan aradın mı?"

"Tabii," dedi Michael. "Telesekreteri çıktı. Ben de mesaj bıraktım, ama aramadı."

Rose gözlerini yuvarlarken babası onu görmemiş gibi davrandı.

Michael, "Gerçekten çok endişeliyim," diye devam etti. "Bu kadar uzun süre habersiz bıraktığı hiç olmamıştı. Acaba..." Sesi gittikçe zayıflıyordu.

Rose, "Ölüp ölmediğini mi merak ediyorsun?" diye onun cümlesini tamamladı. "O kadar şanslı olabileceğimizi sanmıyorum."

"Rose!"

Rose, pek de içten olmasa da, "Özür dilerim," dedi. Maggie'nin yaşayıp yaşamadığı pek umrunda değildi... Eh, bu doğru değildi aslında. Şeytani kardeşinin ölmesini istemiyordu, ama onu bir daha hiç görmese, ondan haber almasa çok daha iyi olur diye düşünüyordu.

"Rose, ben senin için de endişeleniyorum."

"Endişelenecek bir şey yok ki. Her şey yolunda."

Babası gri kaşlarını kaldırmış, şüpheci bir sesle soruyordu: "İyi olduğundan emin misin? Bir derdin..."

"Nasıl bir dert?"

Babası duraksadı. Rose tekrar sordu. "Nasıl bir dert?"

"Yani başın belada mı? Bunu biriyle paylaşmak istemez misin?"

Rose açıkça, "Ben delirmedim," dedi. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

Michael ellerini kaldırdı, üzgün ve çaresiz görünüyordu. "Rose, ben bunu kastetmemiştim..."

Rose, tam da bunu kastetmiştin diye düşündü. Babası bu konuyu hiç açmamıştı ama Rose, babalarının, kızlarının büyümelerini izlerken, özellikle yetişkin bir kadın olduklarında bu-

nu zaman zaman aklından geçirdiğini biliyordu. Michael Feller'ın, özellikle Maggie konusunda şüpheleri vardı. *Aklınızı mı oynatıyorsunuz? Deliriyor musunuz? O kötü DNA'lar seslerini yükseltmeye mi başladı? Arabaya atlayıp, keskin virajlı yollarda hız yapmak* mı *istiyorsunuz?* Rose, "Ben iyiyim," dedi. "Sadece çalıştığım firmada mutlu değildim, o yüzden ilerde neler yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Bu, birçok insanın başına gelen bir şey."

Babası, "Eh, bundan eminsen..." dedi ve dikkatini tabağındaki dondurmaya yöneltti. Rose, dondurmanın Sydelle'in özel seçimlerinden biri olduğunu biliyordu. Sydelle fazla kalori içeren dondurmaları 1990'lı yılların başından beri eve sokmazdı.

Rose, "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Benim için endişelenmene gerek yok." *Benim* kelimesini özellikle vurgulayarak, aslında endişelenilmesi gereken kişinin babası olduğunu belirtmek istiyordu.

Michael, "Onu arayabilir misin?"

"Ne diyeceğim peki?"

"Benimle konuşmayacak," dedi kederli bir biçimde. "Belki seninle konuşur."

"Ona söyleyecek bir şeyim yok benim."

"Rose, lütfen."

Rose, homurdanarak, "Peki," dedi. O gece çalar saatini gece bire kurdu ve alarm çaldığında yatağından kalkıp Maggie'nin cep telefonunu aradı.

Telefon bir kere çaldı. Bir daha çaldı ve sonra kardeşinin neşeli sesi yankılandı.

"Alo?"

Rose, "Tanrım!" diye inledi. Arkaplandan müzik ve insan sesleri duyuluyordu. Belli ki Maggie bir partideydi. Maggie titrek bir sesle, "Alo? Kimsiniz?" diye sordu.

Rose telefonu kapattı. Kardeşim kahrolası bir baş belası diye düşünüyordu. Salına salına yürür, işleri yüzüne gözüne bulaştırır, ayakkabılarını, paralarını, erkek arkadaşını çalar, ama asla yıkılmazdı.

Ertesi sabah ilk köpeğini yürüyüşe çıkarıp geri döndükten sonra babasının ofisini aradı. "Maggie yaşıyor," diye rapor verdi.

"Tanrı'ya şükür!" Babası çok rahatlamışa benziyordu. "Neredeymiş? Ne konuştunuz?"

"Konuşmadım, sadece sesini duydum. Avare kızın hayatta ve gayet iyi, bir partideydi."

Babası sessizleşmişti. "Onu bulmalıyız."

Rose, "Nasıl istersen," dedi. "Bulduğunda ona en iyi dileklerimi iletirsin." Telefonu kapatmıştı. Babam çok istiyorsa onun izini bulsun, babam ve Sydelle onu evlerine alsınlar, Maggie Feller bu sefer de başkalarının sorunu olsun diye düşünüyordu.

Rose evden dışarı çıktı ve tam gün çalışırken veya ellerinde bir tutam tasmayla köpekleri gezdirirken tam olarak görme imkânı bulamadığı dünyanın içine daldı. Kentin mesai saatlerinde bir hayalete dönüşeceğini düşünüyordu ama o saatlerde çok farklı bir nüfus ortaya çıkmıştı. Anneler, bebekler, vardiyalı çalışanlar, öğrenciler, kuryeler, emekliler ve işsizler, kentin caddelerinde ve daha önceden hiç bilmediği köşelerinde yürüyorlardı. Hukuk fakültesinde ve firmada çalıştığı onca yıldan sonra bile Rose, kentte ne kadar çok bilmediğim yer varmış diye hayrete düşmüştü. Ama bekâr, çocuksuz bir avukat Üç Ayı Parkı'nı, Spruce ve Pine caddelerinin arasındaki oyun parkını nerden bilebilirdi ki? İşe giderken her sabah aynı yolu kullanan bir kadın, uzun Delancey Caddesi'ndeki evlerin her birinde farklı bayrakların dalgalandığını nasıl görebilirdi ki? Mağaza-

rın ve marketlerin öğlen saat bir civarlarında takım elbiseli, çantalı insanlar yerine, svetşörtlü, spor pantolonlu insanlarla dolup taştığını nasıl görebilirdi ki? Kısıtlı zamanlarında yapmayı alışkanlık haline getirdiği şeylerle aslında saatler boyu oyalanabileceğini nasıl bilebilirdi ki?

Rose'un günü köpeklerle başlıyordu. Zarif Pati'nin bir anahtarı da ondaydı ve eskiden her sabah normalde koyu kahvesini alıp, ofise gittiği zamanlarda, dükkânın kapısını açıp iki üç köpeğin tasmasını takıyor, ceplerini, köpek bisküvileri ve köpeklerin pisliklerini topladığı naylon torbalarla doldurup Rittenhouse Meydanı'na gidiyordu. Çevresi butikler, kitapçılar, şık restoranlar ve yüksek katlı apartmanlarla çevrili parkta kırk beş dakika dolaşıyor, köpeklerin çimleri, ağaçları koklamalarına izin verip, diğer köpeklerle oynamalarını sağlıyordu. Sonra sabahın geri kalan bölümünü, müşterilerin isteği üzerine sağa sola uğrayarak geçiriyordu. Eczaneye gidip ilaç alıyor, kuru temizlemeciden elbiseleri topluyor, cepleri anahtarlarla şişmiş bir halde sokakları turlayarak, ev sahiplerinin evde olmadıkları zamanlarda evlerini dekoratörlere, mimarlara, özel aşçılara, şömine temizleyicilerine açıyordu.

Öğlen olduğunda yine köpeklerle tura çıkıyor, Rittenhouse Meydanı'na giderek her zaman olduğu gibi küçük kızla, onun benekli köpeğiyle ve onlarla birlikte olan kadınla bir araya geliyordu.

Aradan geçen iki aydan sonra, Joy adındaki küçük kızdan, köpeği Nifkin'den ve kızın annesi olduğunu tahmin ettiği kadından oldukça etkilenmişti. Her öğlen dört ile dört buçuk arasında parka geliyorlardı. Rose bir saat boyunca köpekleri tenis topu atarak koşturuyor, bu arada kız, köpeği ve kadın arasındaki ilişkiyi gözlemliyordu. Rose yakışıklı sayılabilecek bir koca hayal etmişti. Adam onlara şömineli, yerlerde parlak el ha-

lıları olan büyük bir ev almıştı. Küçük kızın odası her türlü oyuncakla doldurulmuştu; kız, ailesi onu sahile götürdüğünde, dağlara çıktıklarında oyuncaklarını yanına alıyordu. Rose onları uçaktan inmiş halleriyle hayal ediyordu; baba tekerlekli büyük bir valizi çekerken, anne orta boy bir valiz almış, kız ise kendi boyutlarında, ufak bir çantayı çekiştiriyordu. Baba Ayı, Anne Ayı, Bebek Ayı ve arkalarında onları takip eden köpekleri... Rose onları hayal ederken huzurlu, mutlu bir hayatları olduğunu düşünüyordu. İyi bir iş, yeterli miktarda para, hafta sonlarında sadece üçünün bulunduğu aile yemekleri, anne ve babanın kızı süt içmeye zorlamaları, kızın sevmediği sebze yemeklerini gizlice köpekleri Nifkin'e yedirmeye çalışması...

Rose önceleri onları kafasıyla selamlarken, sonraları el sallamaya başlamış, şimdi de, "Merhaba," deme aşamasına gelmişti. Rose zaman içinde onlarla sohbet edeceğini düşünüyordu. O gün Rose banka oturmuş, küçük kızın benekli köpeği çeşmeye doğru kovalamasını izliyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, geniş kalçalı anne ise cep telefonuyla konuşuyordu.

Kadının, "Hayır, ciğerli sosis sevmiyorum," demesine kulak misafiri oldu. "O Lucy'ydi, hatırladın mı? Diğer kızın." Kadın Rose'a dönerek gözlerini yuvarladı ve dudaklarını oynatarak *Annem* dedi. Rose da ona bir karşılık vermesi gerektiğini düşündü ve anladığını belirtircesine kafasını salladı. "Hayır, Joy'un da ciğerli sosis seveceğini sanmıyorum, anne." Kadın bir ara sessiz kaldı, belli ki annesini dinliyordu, sonra kafasını salladı. "Hayır Peter ciğerli sosis sevmez. Aslında kimsenin sevdiğini sanmıyorum ve neden hâlâ sattıklarını da anlamıyorum." Rose güldü, kadın da gülümsedi, annesini dinlemeye devam ediyordu. "Nifkin ciğerli sosis sever," dedi. "Ona verebiliriz!" Yine bir sessizlik oldu. "Onları ne yapacağını doğrusu bilemiyorum. Bu sadece bir öneriydi. Başka bir yemeğe karıştı-

rabilirsin. Kulüptekilere talaşböreği olduğunu söylersin. Tamam. Peki. Görüşürüz. Hoşça kal."

Kadın telefonı kapatıp, cebine koydu. "Annem işsiz güçsüz olduğumu sanıyor," dedi.

Rose, "Ah," dedi ve içinden, sohbet başlatma konusundaki yeteneksizliğine küfretti.

"Tamam, belli bir işte çalışmıyorum ama ev kadınıyım. Anneme sorarsanız ev kadını olmak işsiz olmak demek. O yüzden aklına estiğinde beni arar ve ciğerli sosis yapmamı ister."

Rose gülerek, "Adım Rose Feller," dedi.

Kadın elini uzattı. "Ben Candace Shapiro. Cannie."

Küçük kız bir anda orada bitivermişti, elinde Nifkin'in tasması vardı. "Anne!"

Connie gülerek, "Özür dilerim," dedi. "Adım Candace Shapiro, yakında Krushelevansky olacak." Yüzünde komik bir ifade vardı. "Soyadımı kartıma nasıl sığdırabileceğimi düşünüyorum."

Rose, "Yani evlisiniz öyle mi?" diye sordu. Sonra saçmaladığını düşünüp ağzını kapattı ve neler oluyor bana diye meraklandı. Firmadan uzakta, köpeklerle ve sağa sola koşuşturmakla geçirilen iki ay sonunda, insanlarla nasıl konuşulacağını unutmuştu.

Ama Cannie ortada garip bir şey yokmuş gibi davranıyordu. "Nişanlıyım," dedi. "Haziranda evleneceğiz."

Hollywood yıldızları evlenmeden önce çocuk sahibi oluyorlarsa, Philadelphia'lı sıradan kadınlar da aynı şeyi yapabilirler diye düşündü Rose. "Büyük bir tören mi düşünüyorsunuz?"

Connie hayır dercesine kafasını salladı. "Hayır. Sade olsun istiyoruz. Evde yapacağız. Haham, ailemiz, birkaç arkadaş, annem, arkadaşı ve onların softball takımı gelecek. Joy da, nedime olacak."

"Ah," dedi Rose. Bu tören televizyonda gördüğü törenlere pek benzemeyecekti.

Kokteyl partilerde sorulan en banal ve klasik sorulardan birini sormak üzere "Nasıl..." diyecekken durdu. Bir an için terddüt etti, sonra sorunun devamını getirdi. "Kocanızla nasıl tanıştınız?"

Connie güldü ve saçlarını omuzlarına attı. "Bu uzun ve karmaşık bir hikâye. Bir diyetle başladı."

Rose bir an için Connie'ye baktı ve bunun pek de başarılı bir diyet olmadığı sonucuna vardı.

"Aslında Peter'la, Joy'a hamile olduğumda tanışmıştım, ama o zamanlar hamile olduğumu bilmiyordum. Peter, o aralar kilo vermeyle ilgili bir kursu yönetiyordu, ben de biraz kilo verirsem, yeni ayrıldığım erkek arkadaşıma geri dönebileceğimi umuyordum." Gülümsedi ve devam etti. "Ama işler nasıl yürür bilirsin. Sen yanlış adamın peşinden koşarken bir bakmışsın doğru adam tam karşında seni bekliyor. Aşk çok gizemli bir olay. Yoksa Tanrı'nın işi mi demeliyim? Asla bilemeyeceğim."

Rose, "Sanırım Tanrı'nın işi," dedi.

Cannie, "Sen öyle diyorsan..." dedi. "Ya sen? Evli misin?"

Rose, kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. Sonra sesinin tonunu biraz yumuşatarak, "Yani, hayır," diye tekrarladı. "Sadece... bir ilişkim vardı, yeni bitti. Eh, pek de benim yüzümden böyle oldu sayılmaz. Kız kardeşim... neyse. Uzun hikâye." Rose kafasını eğip ellerine baktı, sonra bakışlarını ayaklarında dolanan Petunia'ya, sonra da Joy'a ve Nifkin'e yöneltti. Nifkin çimlerde oynayan yarım düzine köpekle ilgilenmek yerine küçük kızın kırmızı eldivenleriyle oynuyordu. "Sanırım bu aralar, bir sonraki ilişkimi merak etmekle geçiriyorum zamanımı..."

Cannie, "Yaptığın işi seviyor musun?" diye sordu.

Rose, Petunia'ya, parktaki diğer köpeklere, elindeki grileş-

miş tenis topuna ve köpeklerin pisliklerini toplamak için yanında getirdiği naylonlara baktı. "Evet," dedi. Gerçek buydu. Kibirli, sürekli homurdanan Petunia'yı, kendisini her gördüğünde mutluluktan çevresinde dolanan Golden Retriever'ı, ağırbaşlı Buldogları, huysuz Schnauzerları, kırmızı ışıkta durduğunda hemen uykuya dalan Spor isimli Cocker'ı, bütün köpekleri seviyordu.

Connie, "Başka nelerden hoşlanırsın?" diye sordu.

Rose, acıklı biçimde gülümsedi. Kız kardeşinin deri pantolonlardan, altmış dolarlık cilt kremlerinden, erkeklerin ona ne kadar güzel olduğunu söylemelerinden hoşlandığını biliyordu. Babasının borsadaki "ayı" hareketlerinden, hisselerin kâr payı dağıtmasından, *The Wall Street Journal*'ın yeni sayısından, Maggie'nin ara sıra da olsa bir işe girmesinden hoşlandığını biliyordu. Amy'yi mutlu eden şeyler, Jill Scott'ın plakları, Sean Jean pantolonlar ve *Siyah Şapkanın Korkusu* filmiydi. Sydelle'in sevdiği şeylerin Benim Marcia'm, organik hububat, botoks yaptırmak ve arkadaşları dondurma yerken, on dört yaşındaki Rose'a zorla o garip diyet tatlıları yedirmek olduğunu biliyordu. Bir zamanlar annesini mutlu eden şeylerin ne olduğunu bile biliyordu; temiz çarşaflar, parlak kırmızı ruj, Rose ve Maggie'nin ona doğum gününde aldıkları mücevherle süslü toka... Ama ayakkabılar, Jim ve ona hiç de yaramayan yiyecekler dışında Rose nelerden hoşlanırdı?

Cannie gülümsedi ve ayağa kalktı. Neşeli bir sesle, "Zamanla anlarsın," dedi. Islık çalarak Nikfin'i çağırdı. Köpek koşarak yanına geldi. Joy da köpeğin arkasındaydı. Kızın yanakları pembeleşmiş ve atkuyruğu saçı bozulmuştu. "Yarın görüşürüz."

"Tabii," dedi Rose. Sonra tenis topunu ve diğer eşyalarını topladı, sol eline beş tasmayı aldı. Kaçmaya meyilli Geryho-

und'un tasmasını sağ elinde tutuyordu. Diğer köpekleri teslim etmiş, Petunia'yı sona bırakmıştı. Köpek tıknaz bacaklarıyla ondan birkaç adım ilerde yürüyordu. Onu, şehrin göbeğinde yaşayan, yetmiş iki yaşındaki sahibi Shirley'e teslim etmek zorunda kalacak olsa da, Petunia Rose'u mutlu ediyordu. Başka ne var diye düşündü Rose? Giyim kuşamın onu mutlu ettiği pek söylenemezdi. Para da olamazdı, çünkü bol sıfırlı maaşıyla kirasını, öğrenci kredilerini ödüyor, emekliliğini düşünerek önemli bir miktarı saklıyor ve geri kalanını da, Michael Feller'ın insiyatifindeki fonda değerlendiriyordu.

E, ne olmuş yani? diye düşündü.

Bisikletli bir kurye, "Hey!" diye bağırarak hızla yanından geçti. Rose Petunia'yı kollarına alarak yana kaçtı. Sürücünün omzunda bir çanta, kulağında ise beline bağladığı walkie-talkie'nin kulaklıkları vardı. Rose, gözden kayboluncaya kadar onun pedalları çevirmesini izledi. Küçük bir kızken onun da bisikleti vardı. Mavi-beyaz seleli, mavi gövdeli Schwin marka bir bisikletti bu. Arkasında beyaz sepeti vardı, gidonunun tutacakları ise pembe-beyaz plastiktendi. Connecticut'taki evlerinin arkasında, golf ve futbol sahasına giden bir bisiklet yolu vardı. Yolun sağında ve solunda, yabanelması veren ağaçlar, meyve bahçeleri uzanıyordu ve sonbaharda Rose, tekerlekleri yere düşen elmaları çiğnerken, kızıl ve altın renkli yapraklarla dolan o yolda bisikletle dolaşmayı çok severdi. Bazen annesi de Rose'un bisikletinin yetişkinler için yapılmış modeli olan, arka tekerleği üzerinde bir zamanlar Maggie ve Rose'u taşımış bebek oturaklı, üç vitesli kendi bisikletini alarak ona eşlik ederdi.

Rose, bisikletime ne oldu acaba diye düşündü. New Jersey'ye taşındıklarında, otobana çok yakın bir apatmanda daire kiralamışlardı. Yani binanın çevresindeki otoparklarda, yollar-

da kaldırım yoktu. Muhtemelen oradayken artık bisikleti kendisine küçük geliyordu ve Sydelle'in evine taşındıklarında yenisini almamışlardı. Rose da on altı yaşını geçtikten üç gün sonra ehliyet almış, başlangıçta özgürlüğüne kavuşacağı için de çok heyecanlanmıştı. Ama bu heyecanı, araba kullanmanın kardeşini partilere bırakmak, dans derslerinden sonra onu kurstan almak ve alışverişe çıkmak anlamına geldiğini anlayıncaya kadar sürmüştü.

Petunia'yı Shirley'in apartmanına bıraktı ve hafta sonu kendisine bir bisiklet almaya karar verdi. Başlangıç olarak ikinci el bir bisiklet alamalıyım diye düşündü. Bisiklete binmeyi özleyip özlemediğini anlamak istiyordu. Bir bisiklet alırım, gidonunun önüne Petunia'nın gireceği büyüklükte bir sepet koyarım, biner gezerim diye düşündü. Fairmount Parkı'nda, sanat müzesinden Valley Forge'a kadar uzanan bir bisiklet yolu olduğunu duymuştu. Bisiklet alma kararı onu mutlu etmiş, yürüyüşü bile değişmişti. Şimdi zıplaya zıplaya yürüyordu. Bisiklet alıp bir harita bulacak, yanına ekmek, peynir, üzüm, kek ve Petunia için köpek maması alacak, macera yaşayacaktı.

OTUZ İKİ

Bayan Lefkowitz haftalık yürüyüşünü yapmak istememişti. Ella'ya, "Egzersizimi burada yapabilirim," demiş ve bastonunu sallayarak, kolları dantel işlemeli örtülerle kaplı koltuğuna çökmüş, büyük ekran televizyonunun karşısına kurulmuştu.

Ella sabırla, "Sizin ihtiyacınız olan şey bu değil," dedi.

Kadın televizyonu işaret ederek, birbirine bağırıp çağıran dört kadının bir arada olduğu ekrana döndü, "*Manzara* dizisi başladı," dedi. "Sen *Manzara*'yı sevmez misin?"

Ella çok masum bir biçimde, "Okyanusu mu demek istiyorsunuz?" dedi. "Okyanus manzarasına bayılırım. Hadi dışarı çıkıp bir göz atalım."

Bayan Lefkowitz son kozunu oynamaya çalışıyordu. "Sana bir de önerim var," dedi.

"Senin hakkında düşünüyordum. Yani gidişatın hakkında demek istiyorum."

Ella kesin bir ifadeyle, "Sonra," diye karşılık verdi.

"Tamam, pes ediyorum." Bayan Lefkowitz kare şeklinde dev gibi güneş gözlüklerini taktı, burnuna krem sürdü ve Nike ayakkabılarının bağlarını düğümledi. "Haydi, madem öyle, çıkalım bakalım."

Tenis kortlarına giden yolda yürümeye başladılar. Geçen ay bu kortlardan birinde, çiftler maçı esnasında Frieda Mandell ismindeki şanssız kadının vücuduna sert bir top gelmiş, kadını zar zor kendine getirebilmişlerdi. Bu olay, Bayan Lefkowitz tarafından, sporun ve egzersiz yapmanın -özellikle tenis oynamanın- insan dikkatli olmadığı sürece ne kadar tehlikeli olabileceğinin kanıtı olarak kesin bir dille öne sürülmüştü.

Ama doktoru onun yürüyüş yapması gerektiğinde ısrarcı olmuş, böylece her salı saat onda Ella kadını alarak külüp binasına yürümeyi, orada öğlen yemeği yedikten sonra, troleybüse binip geri dönmeyi alışkanlık haline getirmişti. Bu yürüyüşler sırasında Ella, kadının kendisine eşlik etmesinden hoşlanmaya bile başlamıştı.

Bayan Lefkowitz belli bir ritimde yürüyordu. Bastonunu öne atıyor, iç çekiyor, sağ ayağını bastonun yanına getiriyor, sonra sol ayağını atıyordu; baston, iç çekme, adım atma, ayağını sürme. Ella, çok yatıştırıcı bir yürüyüş tarzı diye düşündü.

Bayan Lefkowitz, "Ne var ne yok?" diye sordu. "Onunla hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Lewis," dedi Ella.

Kadın kafasını salladı. "O iyi bir adam. Bana ilk kocamı anımsatıyor."

Ella'nın aklı karışmıştı. "İlk kocanız mı? Siz iki kere mi evlendiniz?"

Baston, iç çekme, adım atma, ayağını sürme. "Ah, hayır. Leonard'a ilk kocam diye hitap ederim. Bana daha anlamlı geliyor."

Ella gülmemek için dudaklarını ısırdı ve yoldaki tümseğe takılmaması için kadını dirseğinden tuttu.

"Lewis'in iyi bir geliri var mı?"

"Sanırım durumu iyi."

"Sanıyor musun? Sanıyor musun? Sanma, öğren! Yoksa aynen Charles Kuralt gibi beş parasız kalırsın!"

Ella şaşırmıştı. "O beş parasız mı kalmış?"

"Hayır, hayır, o değil. Ama hatırlarsan başka bir kız arkadaşı daha vardı. Beş parasız kalan o."

"Winnebago'yu bile alamadı mı?"

Bayan Lefkowitz kederli bir ifadeyle, "Tabii. Güler misin ağlar mısın? Ama hükümetin verdiği peyniri yerken gülmek onun için pek kolay olmuyor," dedi.

Ella, "Haydi, yürümeye devam edelim," dedi.

"Ya çocukları? Senden haberleri var mı?"

Ella, "Sanırım," dedi.

"Bu konuda da emin olmalısın. Florance Goodstein'i biliyorsun değil mi?"

Ella kafasını salladı.

"O ve Abe Meltzer arkadaştı. Sinemaya, akşam yemeğine gidiyorlar, Flo, Abe'i doktora götürüyordu. Bir gün adamın çocukları, babaları ne yapıyor ne ediyor diye konuşmak üzere Flo'yla görüşmek istediklerinde Flo, yorgunum demek gafletinde bulundu. Çocuklar da, "yorgunum" lafını, kadının babalarıyla artık ilgilenmek istemediği şeklinde algıladılar. Ve hemen ertesi gün..." Bayan Lefkowitz burada bir ara vermişti, hikâyesinin son bölümüne heyecan katmak ister gibiydi. "Uçağa atlayıp buraya geldiler, evini toplayıp adamı New York'a götürdüler."

"Hay Allah!"

"Flo tek başına kaldı," dedi Bayan Lefkowitz. "Entebe baskını gibi olup bitti her şey."

Ella, "Onun adına üzüldüm. Haydi, yürümeye devam edelim," dedi.

Bayan Lefkowitz gözlüklerini hafifçe kaldırarak Ella'ya baktı. "Önerimi duymaya hazır mısın?"

“Tabii, ne hakkında?”

Bayan Lefkowitz ayağını sürüyerek yürümeye devam ederken, “Torunların hakkında,” dedi.

Ella için için kendine kızıyor, kadına kayıp torunlarından söz ettiğine inanamıyordu. Aslında bir yıl öncesi olsa, bu konudan herhangi birine söz ettiğine inanamazdı. Göründüğü kadarıyla çenesini tutamamıştı.

“Emilleri var mı?” diye sordu Bayan Lefkowitz.

“Emil mi?”

Kadın sabırsızca, “Emil, Emil,” dedi. “Hani bilgisayarda oluyor...”

Ella, “Ha, e-mail demek istiyorsunuz,” dedi.

“Ben de öyle dedim ya zaten.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Eh, bunu öğrenebiliriz. İnternetten tabii. Onlar hakkında her şeyi öğrenebiliriz.”

Ella’nın kalbi sıkışıyordu. Olumsuz bir yanıt alacağını umarak, “Bilgisayarınız var mı?” diye sordu.

Bayan Lefkowitz bastonsuz elini sallayarak, “Tabii,” dedi. “Kimin yok ki? Oğlum doğum günümde bana iMac aldı. Turuncu. Suçluluk duygusundan olsa gerek.” Kadın, Ella’nın dile getirmemiş olduğu, *Ne renk?* ve *Neden?* sorularına da açıklık getirmişti. “Beni çok sık ziyaret etmiyor, bu nedenle bana bilgisayar almaya karar vermiş. Torunlarımın resimlerini e-mail’le gönderiyor.” Bayan Lefkowitz bir an duraksadıktan sonra, “Geri dönüp, torunlarını arayalım mı?” diye umutla sordu.

Ella dudaklarını ısırdı. İçinden, *Onları bul!* diye feryat eden sesin, *Boş ver!* diyen tanıdık ve çok daha ısrarcı bir başka sesle kavgasını duyuyordu. Kırılgan umudu ve ileriye güvenle bakma duygusu, dehşet hissiyle törpüleniyordu. Sonunda, “Bir düşüneyim,” diyebildi.

Bayan Lefkowitz kendisini ileri doğru sürüklerken az daha bastonuyla Ella'nın sol ayağını eziyordu. "Hiç düşünme," dedi. "Düşünmeyeceğiz, yapacağız."

"Ne?"

Bayan Lefkowitz büyük bir gayret sarf ederek vücudunu döndürürken, "Yoda," dedi. "Haydi!"

OTUZ ÜÇ

Maggie, hiç de sisli sayılmayacak o sabah, Firestone Kütüphanesi'nin kapısından dışarı çıkarken buruşuk, beyaz bir tişört giymiş çocuk, "Sis'in içine dalan bir hayalet gibi kapıdan adımını at," dedi.

Sırt çantasını, omzuna belli bir tarzda -gençler arasında o tarz, belli ki modaydı- gevşek bir şekilde atmış olan çocuk yanına geldiğinde Maggie ona baktı. Uzun solgun bir yüzü, kulaklarına kadar uzanan kahverengi kıvırcık saçları vardı ve tişörtü, yulaf ezmesi rengi kumaş pantolonuyla, kampusun resmi giyim tarzı olan kot pantolon ve tişörtten belirgin olarak farklılık gösteriyordu.

Maggie, "Dışarda pek sis yok," dedi. "Bu sözler bir şarkıya ait değil miydi?"

Çocuk, "Öyle sayılır," dedi. Maggie'nin koltukaltına sıkıştırdığı *Benim Antonia'm* isimli kitabı işaret ederek, "Edebiyat öğrencisi misin?" diye sordu.

Maggie ne kadar az konuşursam o kadar iyi olur düşüncesiyle, hem evet, hem de hayır anlamına gelebilecek şekilde omzunu silkti. Kampusta geçirdiği haftalar boyunca, ilk akşam ka-

tıldığı parti haricinde diğer öğrencilerle, "Teşekkür ederim," veya "Pardon," dışında pek bir sohbeti olmamıştı. Ki bu da iyi diye düşündü Maggie. Konuşacağı kişi olarak Corinne vardı. Kitapları vardı. Kütüphanenin güneş alan odasında rahat bir iskemlesi, değişiklik istediğinde de Öğrenci Merkezi'nde oturmaktan hoşlandığı masası vardı. Zora Neale Hurston'ı okumuş, *Büyük Umutlar*'ı bitirmişti, şimdilerde *İki Şehrin Hikâyesi*'ni bitirmek üzereydi. *Benim Antonia'm*'ı tekrar okuyacak, sonra *Romeo ve Jülyet*'e girişecekti. Tabii kitabı okumak, Baz Luhrmann'ın filmini seyretmekten çok daha zorlu olacaktı. Öğrencilerle sohbet etmek, soruları ve arkasından belayı getirmekten başka bir işe yaramaz diye düşünüyordu.

Çocuk, "Beraber yürüyelim," dedi.

Maggie ondan uzaklaşmaya çalışırken, "Böyle iyiyim," diye yanıt verdi.

Çocuk neşeli bir ifadeyle, "Sorun değil," dedi. "McCosh'tasınız değil mi?"

Maggie'nin edebiyat öğrencilerinin nerede buluştukları veya McCosh'un nerede bulunduğu konularında hiçbir fikri yoktu. Tekrar kafasını salladı ve adımlarını hızlandırdı. Çocuk ona kolayca yetişmişti. Maggie ümitsizlik içinde, uzun bacaklar diye düşündü.

Çocuk, "Adım Charles," dedi.

Maggie sonunda dayanamayarak, "Kusura bakma, ilgilenmiyorum, tamam mı?" dedi.

Charles durdu ve ona gülümsedi. Çocuk, Maggie'nin aşırdığı kitaplardan birinde gördüğü Lord Byron'ı andırıyordu. Uzun bir burnu, yüzüne komik bir ifade veren kıvrımlı dudağı vardı. Vücut yapısı pek gelişmiş sayılmazdı. Benim tipim değil diye düşündü. "Kurduğum kumpanyadan haberin yok mu?"

Maggie bıkkın bir sesle, "Kumpanya mı kuruldu?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedi Charles. "Bunu bilmemen oldukça garip. Bir kıza ihtiyacım var."

"Bütün erkeklerin bir kıza ihtiyacı var," dedi Maggie. Çocuktan kaçamayacağını anlamıştı. Adımlarını yavaşlatmış, ayaklarını sürüyerek yürüyordu, belki böylece onun sınıfına yetişmesi için acele etmesini ve benden uzaklaşmasını sağlarım diye düşündü.

Charles, "Hayır, hayır o anlamda değil," derken gülümsüyordu. Adımlarını Maggie'ye uydurmuştu. "Oyun yazma dersi alıyorum, bir sahneyi canlandırmamız gerek ve bunun için de saf kızı oynayacak bir oyuncuya ihtiyacım var."

Maggie çocuğa doğru döndü. "Yani rol yapmaktan mı söz ediyorsun?" diye sordu.

Durmuş, çocuğa bakıyordu. Çocuk bir anda uzun boyu ve güzel gri gözleriyle ona çekici gelmeye başlamıştı.

Charles kafasını salladı. "Umarım başarılı olur," dedi. Charles ve Maggie, McCosh binasına doğru yürümeye devam ettiler. "Baharda, Tam Zamanında Tiyatrosu'nda sahneye koyacağız." Çocuk bunu öyle bir biçimde söylemişti ki, Maggie onun ne demek istediğini anlamadı. O binanın önünden yüzlerce kere geçmiş olmasına rağmen, "Tam Zamanında"nın tiyatronun ismi olduğunu anlamamıştı. Bu da onu korkutmuştu. Buna benzer biçimde acaba daha kaç şeyi yanlış anlamıştı? "Yani oyun iyi giderse, bilirsin işte, iyi bir başlangıç olacak. Evet, kardeşine yardım etmek istemez misin?"

"Sen benim kardeşim değilsin. Ayrıca benim rol yapabildiğimi nereden biliyorsun?"

"Ama yapabilirsin, değil mi?" diye sordu Charles. "Sende o ifadeyi görebiliyorum."

"Nasıl bir ifadeymiş o?"

Charles hiç düşünmeden, "Dramatik," diye yanıtladı. "Ama daha adını bile bilmiyorum."

Maggie, bir an için M. olarak tanınma isteğini unutarak, "Maggie," dedi.

"Ben de Charles Vilinch. Ve haklıyım, sen bir aktrissin, değil mi?"

Maggie onun detaylara inmeyeceğini umarak, sadece kafasını salladı. Sakallı Bisküvi topluluğunda arka vokaldeki performansı veya Will Smith'in video klibinde kalçalarının görünmesi onu pek etkilemeyecekti. "Bak, sana yardım etmek isterdim, ama... yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. Maggie bu sözleri söylediğine gerçekten de pişmandı, çünkü bu oyun kötü bir öğrenci oyunu olsa bile, kendi açısından bir cazibe merkezi yaratmak anlamında oldukça uygundu. Yıldız olma yolunda bir başlangıç olabilirdi. Sonuçta Princeton, New York'tan çok uzakta bir yer değildi. Belki oyunun ve oyuncuların adı orada da duyulurdu. Belki bir oyuncu ajansı veya bir yönetmen oyunu izlemek için buraya gelirdi. Belki...

Charles, "Neden bu öneriyi düşünmüyorsun?" dedi. "Seni akşam ararım."

Maggie hemen atıldı, "Hayır, olmaz, telefonum bozuk."

"O zaman buluşur, birer kahve içerken konuşuruz."

"Yapamam..."

Charles, "O zaman kafeinsiz çay," dedi. "Öğrenci Merkezi'nde, saat dokuzda. Orada görüşürüz." Maggie'yi, birkaç öğrencinin elinde *Benim Anatonia'm* kitabının olduğu ve çoğunluğunu kızların oluşturduğu bir kalabalığın bekleştiği konferans salonun girişinde yalnız bırakarak ayrıldı. Maggie bir an için durdu ve öğrenciler kendisine çarpıp içeri girmek için acele ederlerken, *Neden olmasın?* diye düşündü. Geriye doğru yürümektense, onları takip etmenin daha iyi olacağına karar ver-

di. Arkalarda bir yerde otururum, kimse beni fark etmez diye geçirdi içinden. Ayrıca profesörün kitap hakkında ne diyeceğini merak ediyordu. Belki bir şeyler öğrenebilirdi.

OTUZ DÖRT

Amy, o sabah Morning Glory isimli restoranda yabanmersinli gözlemelerin üzerinden bakarak, Rose'a "İyi misin?" diye sordu. Amy, üzerinde siyah pantolon ve koyu mavi bluzla bir iş gezisi için havaalanına gidiyordu. Georgia ve Kentucky'nin kırsal kesiminde, su arıtma tesisleriyle ilgili bir konferans verecekti. (Bu adamlar sence nasıl kokarlar diye sormuştu Rose'a.) Askeri tipte bol pantolonuyla yeni tarz kıyafetleri içindeki Rose, bitirdiği on aşk kitabını, yine aynı tarzda yenileriyle değiştirmek üzere kitapçıya gidecekti.

Rose lokmasını çiğnerken, "İyiyim," dedi. Bu arada Amy uzanmış, tabağındaki domuz pastırmasından bir parça aşırıyordu.

"İşi özlemiyor musun?"

Rose ağzı gözlemeyle dolu, "Maggie'yi özlüyorum," dedi. Gerçekten de öyleydi. Morning Glory, Maggie'nin tahliye edilip Rose'un evine yerleşmeden önce oturduğu apartmanın hemen köşesindeydi. Rose hukuk fakültesinde okurken Maggie sömestr tatillerinde bir iki hafta sonu Rose'un yanında kalırdı. Rose iş hayatına atıldıktan sonra ise, Güney Philadelphia'ya

gelip Maggie'yle buluşur, beraberce yemek yiyip, bir şeyler içerler, kardeşini Prusya Kralı Alışveriş Merkezi'ne götürürdü. Rose'un, Maggie'nin kaldığı birçok dairede birçok anısı vardı. Maggie nerede yaşarsa yaşasın duvarları pembeye boyatır, antika saç kurutma makinesini salonun köşesinde bir yerlerde tutar, her ihtimale karşı hazırlıklı olmak için oturma odasına, ucuzluktan aldığı martini shaker'ıyla ufak bir bar tezgâhı kurardı.

Amy dudağında kalmış yağı peçeteyle silerken, "Ee, nerede o şimdi?" diye sordu.

Rose, içinde Maggie'nin uyanmasına sebep olduğu o tanıdık öfke, bezginlik, hiddet ve sempati duyguları kabarırken, "Bilmiyorum," dedi. "Bilmek istesem de, bilmiyorum."

Amy, "Benim tanıdığım Maggie ortaya çıkacaktır," dedi. "Paraya, arabaya veya bir araba dolusu paraya ihtiyacı olacaktır. Yakında telefonun çalar ve onu karşında bulursun."

Rose, iç çekerek, "Biliyorum," dedi. Gerçekten de kardeşini özlemişti. Ancak *özlemek* çok doğru bir kelime de değildi. Tabii ki onun arkadaşlığını, beraber kahvaltı etmelerini, pedikür yaptırmalarını, alışveriş merkezinde gezmelerini özlüyordu. Hatta Maggie'nin gürültüsünü, düzensizliğini, kombi cihazını gereğinden fazla açarak evin havasını tropikal iklime çevirmesini, en sıradan öykülerin Maggie'nin ağzında heyecanlı maceralara dönüşmesini bile özlüyordu. "Al, hepsi senin olsun kaltak!" diye bağırarak, makyaj temizliğinden sonra pamuklarını Rose'un tuvaletine atmaya kalkışmasını; eczanede, kullandığı marka saç şampuanını bulamayınca olay çıkarmasını; Rose'un koltuğunda otururken, kendisine yer açmasını istediğinde parmak ucuyla ablasına fıske vurmasını, duş yaparken söylediği şarkıları, hepsini özlüyordu.

Amy sabırsızlanmıştı, bıçağıyla tabağına vurup duruyordu. "Allah Rose'a sabır versin."

Rose o sabah bisikletini telefon kulübesine çekmiş, cebinden bozuk para çıkararak kardeşinin cep telefonunu aramıştı. Telefon iki çalıştan sonra açılmış, sonra Maggie'nin aceleci ve emreder tonda sesiyle "Alo, kimsiniz?" dediğini duymuştu.

Rose telefonu kapatırken, Maggie'nin 215 alan kodunu görüp görmediğini ve gördüyse bundan etkilenip etkilenmediğini merak etmişti.

OTUZ BEŞ

Maggie'nin karşı cinsle on dört yıldan beri yaşadıkları sonucunda elde ettiği tecrübe, ona en azından şunu öğretmişti: Eskiden yaşadığın kötü ilişkiler elbet bir gün gelir, yakana yapışır...

Hayatında daha önce hiç görmediğin biriyle arabanın arka koltuğunda, yatak odasında veya banyonun kilitli kapısı ardında birkaç güzel dakika geçirirsin, sonra bir bakarsın, aynı çocuk kafeteryada, gezdiğin yerlerde, yeni çalışmaya başladığın restoranda bir yerlerde muhakkak ortaya çıkar. Birkaç gün sonra, katıldığın partide aynı çocuğu başka bir kızın elini tutmuş halde görürsün. Bu yaşanan ilişkilerin Murphy kanunudur. Bir daha asla görmek istemeyeceğin çocuk, yakanı kurtaramadığın çocuk haline dönüşür. Kampusta geçirdiği ilk gecede tanıştığı Josh da, maalesef bu anlamda bir istisna olmamıştı.

Josh o gece çok sarhoştu, saat çok geçti ve Maggie trenden yeni inmiş, Princeton kamuflajına bürünme şansı olmamıştı. O nedenle onun kendisini tanıyacağından bile emin değildi. Ama Josh her yerdeydi; sanki kaybolan parasını, uyku tulumunu, kamp fenerini ve elbiselerini arıyordu.

Maggie kütüphanede oturmuş, kitabının üzerinden bakarken Josh'ın svetşörtü ve profili gözüne ilişmişti. Bir keresinde Maggie boşalan kahve fincanını doldurmak üzere yemek salonundayken, salata büfesinin önünde durmuş onu inceliyordu. Sonunda bir cumartesi akşamı, Maggie çamaşırhaneye çalıntı çamaşırlarını yıkamak için götürdüğünde -cumartesi akşamları çamaşırhanenin boş olacağı gibi yanlış bir düşünceye kapılmıştı- Josh'la yine karşılaşmış ve Josh onunla konuşmaya başlamıştı.

Maggie sutyenlerini ve külotlarını makineye atarken, Josh sıradan bir sesle ona, "Merhaba," dedi.

Maggie başını kaldırmadan onun selamına yanıt verdi.

Josh, "Ne haber?" diye sordu. Maggie omuzlarını hafifçe silkerek, parayla çalışan otomatlardan aldığı deterjanı çamaşır makinesinin haznesine boşalttı.

Josh, "Yumuşatıcı ister misin?" diye sorarak, kutuyu ona doğru atmış, gülümsüyordu. Ama gözlerinde, yüzündeki gülümsemeden hiçbir iz yoktu. Maggie'nin yüzünü, saçlarını, vücudunu dikkatle inceliyor, o gece yatağında yaşananlardan aklında kalanlarla gördüklerini birleştirmeye çalışıyordu.

Maggie, "Hayır, teşekkürler," dedi ve bozuk parayı makineye attığı anda cep telefonu çalmaya başladı. Herhalde babam arıyordur diye düşündü; babası daha önce de aramıştı ve Maggie yanıt vermemişti. Ama şimdi denize düşmüş de, can kurtaran simidi bulmuş gibi telefona sarıldı. Josh'a sırtını dönerek neşeli bir sesle, "Alo?" dedi.

Telefonda hiçbir ses yoktu, sadece arayanın nefes alışlarını duyuyordu. Maggie tekrar, "Alo?" dedi ve merdivenlere koşarak, ellerinde şampanya şişesiyle futbol tezhüratları yapan bir grup öğrencinin yanına gitti. Tekrar "Kim arıyor?" diye sordu. Hiçbir yanıt alamadı, yalnızca telefonun kapandığını duy-

muştu. Omuzlarını silkti, telefonu cebine koydu ve temiz hava almak için dışarı çıktı. Dışarda belli aralıklara yanan gece lambaları, yol boyunca ve binaların önünde sıralanmış tahta banklar vardı. Maggie karanlıkta kalan köşedeki banklardan birine oturdu. Yavaş yavaş gitme zamanı geliyor diye düşündü. Burası büyük bir kampus değil ve o çocuk her yerde karşına çıkıyor. Kim olduğumu ve ne yaptığımı anlaması sedece an meselesi, tabii şimdiye kadar anlamamışsa... Artık fişleri paraya çevirme, kartları masaya bırakma ve nereye giderse gitsin, bir sonraki otobüsü yakalama zamanı diye düşündü.

Garip olan şey, aslında buradan ayrılmak istememesiydi. Yavaş yavaş... Ne?... Maggie dizlerini göğsüne çekerek, tomurcuklanmış ağaç dallarına ve yıldızlı gökyüzüne baktı. Eğlenmeye başlamıştı. Belki tam olarak eğlence sayılmazdı, yani bir partide eğlenmek, güzel elbiseler giyip güzel görünmek, başkalarının kıskançlık dolu bakışlarını üzerinde toplamaya benzer bir eğlence değildi bu. Asgari ücretle çalıştığı işlerin ona hiçbir zaman vermediği şeylere karşı bir çeşit meydan okumaydı. Kendi dedektiflik gösterisinin yıldızı olmak gibi bir şeydi.

Mesele sadece birilerine fark ettirmeden bir şeyler yapma meselesi de değildi. Bunlar akıllı, takdir alıp sınıflarını geçen, ulusal yarışmalarda derece alan üst düzey öğrencilerdi. Maggie onların arasında yaşayıp da görünmez olmayı becerebiliyorsa, Bayan Fried'ın sözlerini haklı çıkarmış olmuyor muydu? Princeton'da hayatta kalmayı başarıyor, birçok derse girip arka sıralarda oturarak anlatılanları anlayabiliyorsa, bu Maggie'nin de zeki olduğunu göstermez miydi?

Maggie ayağa kalkarak pantolonuna bulaşan tozu silkeledi. Ayrıca Charles'ın ilk yönetmenlik denemesini yapacağı oyunu da var diye düşündü. Ve oyunun yıldızı da kendisi olacaktı. Onunla sık sık bir araya gelip prova yapıyor, Öğrenci Merke-

zi'nde veya Nassau Caddesi üzerindeki sanat okulundaki boş sınıflarda rolünü ezberliyordu.

Charles son buluştuklarında Nassau Caddesi'nden dönüşte ona, "Lockhart'tayım," demişti. "Gece geç saatlere kadar çalışıyorum. Benimle odayı paylaşan iki arkadaşım var." Maggie'nin şüpheli bakışlarını kendisine yöneltmesine fırsat vermeden, "Meraklanma, senden kimseye söz etmiyorum," diye de eklemişti.

Maggie saat oldukça geç oldu, acaba Charles hâlâ çalışıyor mudur, diye düşündü. Kollarını vücuduna dolamış halde acaba bana bir svetşört verir mi diye de merak ediyordu. Maggie hızlı adımlarla kampusa yürümeye başladı. Yanlış anımsamıyorsa Lockhart, üniversite mağazasının hemen yanındaydı. Maggie oraya gitmeye karar verdi.

Charles'ın odası zemin kattaydı. Maggie pencereyi tıklattığında Charles perdeyi açmış, Maggie'nin geldiğini görünce onu hemen içeri almıştı.

Charles'ın odası Maggie'nin hayal edemeyeceği kadar farklı bir odaydı. Sanki başka bir ülkeye gelmiş gibi hissetti kendini. Bütün duvarlar ve tavan dahil olmak üzere her yer Hint duvar kilimleri ve gümüş çerçeveli aynalarla kaplıydı. Yere kan kırmızısı, altın ve mavi renklerde oryental bir kilim serilmişti. Odanın ortasında sehpa yerine geçen, eski bir sandık duruyordu. Charles ve oda arkadaşları masalarını duvara yaslamış, ortada duran sandığın çevresine yastıklar atmışlardı. Yastıklar kırmızı, mor, koyu yeşil renkteydi ve altın rengi, kırmızı püskülleri vardı, bazılarına boncuk işlenmişti.

Charles yastıkları işaret ederek, "Otursana," dedi. "İçecek bir şeyler ister misin? "Odanın köşesinde ufak bir bozdolabı vardı, üzerine kapuçino makinesi yerleştirilmişti.

Maggie hayretini gizleyemeyerek, "Harem mi işletiyorsun?" diye sordu.

Charles gülerek kafasını salladı. “Hayır,” dedi. “Biraz sağı solu düzelttik. Jasper geçen sömestr Afrika’ya gitmişti, o zaman odayı safari havasında düzenlemiştik, duvarların üzerinde hayvan kafaları filan vardı. Ama ben pek hoşlanmamıştım. Böylesi daha iyi oldu.”

Maggie odanın içinde yavaş yavaş gezinirken, “Çok güzel,” dedi. Odanın bir köşesinde ilginç bir müzik seti duruyordu. CD’ler caz, rock, world beat, klasik olarak müzik türlerine göre ayrılmış, sonra alfabetik sırayla dizilmişti. Karşı köşede Tibet, Senegal, Mançurya gibi yerlere ait gezi kitaplarıyla dolu küçük bir kitaplık vardı. Maggie derin nefes aldığında parfüm ve sigara kokusu duyuyordu. Ufak buzdolabının içinde su, limon, elma ve kayısı reçeli vardı. Ne sosa benzer bir şey, ne de bira görünüyordu.

Maggie buzdolabının kapağını kapatırken çocukların homoseksüel olduğuna kanaat getirdi. Homoseksüel diye düşündü belli bir rahatlama hissiyle... Hiç kuşkusuz öyleler. Charles’ın masasının üzerindeki çerçevelenmiş fotoğrafı eline aldı. Fotoğrafta Charles, gülen bir kıza sarılmıştı.

“Kız kardeşin mi?”

“Eski kız arkadaşım.” Maggie *Hah!* diye içinden geçirdi.

Charles, “Ben homoseksüel değilim,” dedi. Sonra mahçup bir biçimde güldü. “Buraya her gelen böyle düşünüyor, sonra ben de elimden geldiğince öyle olmadığımı göstermek için çabalıyorum.”

“Ne yapıyorsun yani? On dakikada bir yerine, beş dakikada bir mi kaşınıyorsun? Bu pek de zor olmasa gerek.” Maggie kendini yastıklardan birinin üzerine atarak, Meksika’yla ilgili bir kitap aldı. Mavi gökyüzünün altında tamamen beyaza boyanmış evler, avluların içinde ağlayan Meryem Ana figürleri, altın renkli kumlara vuran köpüklü dalgalar... Maggie hayal kı-

rıklığına uğramıştı. Tüm hayatı boyunca tanıdığı üç çeşit erkek tipi vardı; homoseksüel olanlar, yaşlı erkekler ve bu iki kategoriden yüzlerce kez daha büyük, kendisini arzulayan erkekler. Charles homoseksüel ve yaşlı olmadığına göre, muhtemelen onu arzuluyordu. Bu da Maggie'nin üzülmesine ve kendini aldatılmış hissetmesine yol açmıştı. Onunla sadece arkadaşlık eden hiçbir erkek tanımamıştı. Ve Charles onu dünyadaki diğer tüm erkeklerin peşinde olduğu şey için değil de, aklı, tez canlılığı ve yaratıcılığı için sevmişti.

"Neyse, bunu açıklığa kavuşturduğumuz için memnun oldum. Ayrıca buraya geldiğine sevindim. Senin için bir şiir okuyacağım."

"Benim için mi? Sen mi yazdın?"

"Hayır. Geçen hafta şiir tarihi dersinde okumuştuk." Charles, *Norton Antolojisi* isimli bir kitabı açarak okumaya başladı:

"Margaret, Altınkoru'yu terk etmediğin için,
yas mı tutuyorsun?
Terk etmek erkeğe özgüdür,
Senin taze düşüncelerin buna aldırır mı dersin?
Kalp yaşlandıkça,
Ah etmene bile fırsat kalmaz,
Böyle şeyler daha itici görünür.
Solgun tahtaların üzerindeki, çürümüş yapraklar dünyasında,
Gözyaşı dökeceksin ve nedenini bileceksin
Bunun adı ne olursa olsun,
Kederin mevsimi hep aynı
Ne kelimelere dökülür, ne de akıl izah eder,
Kalbin duyduğunu, hayalet bilir;
Felakete uğramak erkeğin kaderidir,
Senin yas tuttuğun kişi Margaret'tir."

Charles kitabı kapattığında Maggie derin bir nefes aldı. Tüyleri diken diken olmuştı. "Vay canına!" dedi. "Hüzünlü. Ama ben Margaret değilim."

"Öyle mi, değil misin?"

"Hayır. Sadece Maggie. Maggie May." Utanmışcasına güldü. "Rod Steawart'ın şarkısından. Annem o şarkıyı çok severmiş."

"Annen nasıl bir kadın?"

Maggie önce Charles'a baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Genellikle bir erkekle ilişkisinin bu noktasında Maggie, annesinin trajik ölümüyle ilgili hikâyenin kendi uyarlamasını yazar ve süslü püslü bir paketmiş gibi erkeğin önüne atardı. Bazen annesinin göğüs kanserinden öldüğünü söyler, bazen de araba kazası gerçeğine sadık kalır, ama hikâyeyi daha dramatik bir hale getirmek için kendince birtakım şeyler eklerdi. Kemoterapi! Kapıda bekleyen polis! İki küçük kızın tabuta sarılarak ağladığı cenaze töreni! Ama Charles'a bu tür şeyler anlatmak gelmiyordu içinden. Ona mümkün olduğunca gerçeklerden söz etmek istiyor, ama bu da onu korkutuyordu doğrusu; o zaman hikâyesi nasıl etkili görünecekti ki?

Yumuşak bir tonda, "Anlatacak çok fazla şey yok aslında," dedi.

"Haydi, gerçeğin bu olmadığını biliyorum." Maggie, Charles'ın gözlerini üzerinde hissediyor, sırada neyin olduğunu çok iyi biliyordu. *Neden biraz daha yakınıma gelmiyorsun?* Veya, *Sana bir içki ikram edebilir miyim?* Ve kısa bir süre sonra dudaklarını boynunda, kollarını omuzlarında hissetmeye, elleri göğüslerinin sınırında dolaşmaya başlayacaktı. Bu filmi çok gördüm diye düşündü.

Ama düşündüğü gibi olmamıştı. Ne benzer sözler söylenmiş, ne de Charles'ın dudakları boynunda gezinmişti. Charles sakin sakin duruyordu. "Anlatmak istemiyorsan, tamam," dedi

ve gülümsedi. Maggie bunun arkadaşça bir gülümseme olduğunu düşündü ve rahatladı. Gözü masanın üzerindeki antika görünümlü saate takılmıştı. "Gitmeliyim," dedi. "Çamaşırlarımı toparlamam gerek."

"Seni geçireyim."

"Hayır, gerek yok."

Ama Charles olmaz dercesine başını salladı ve sırt çantasını toparladı. "Bu saatte yalnız başına dolaşman güvenli olmaz."

Maggie neredeyse gülecekti. Princeton şimdiye kadar gördüğü en güvenli yerlerden biriydi. Çocuk havuzu veya arabadaki çocuk koltuğu kadar emniyetliydi. Yanlış olarak yorumlayabileceği tek şey, yemek salonunda kazayla düşürülen tepsilerdi.

"Gerçekten, olmaz. Aslında karnım da aç. P.J'ye hiç gitmiş miydin?"

Maggie hayır dercesine kafasını salladığında Charles şoka girmiş gibi görünüyordu.

"Orası bir Princeton geleneği sayılır. Çikolata taneli pastaları mükemmeldir, haydi." Charles kapıyı tutarak, Maggie'nin geçmesine izin verdi. "Ben ısmarlıyorum."

OTUZ ALTI

Rose Feller o günün geldiğini anlamıştı.

Üç ay boyunca köpek gezdirip, kuru temizlemeciden elbise toplayıp, eczaneye, markete, videocuya yaptığı sayısız seferden sonra Lewis, Dommel ve Fenick'teki sakin günlerinden aşina olduğu yüzleri görmenin zamanı geldiğini düşünüyordu. Güneşli, sıcak bir nisan günü Petunia'nın sahibi Shirley, üzerinde tanıdık bir adresin yazdığı zarfı eline tutuşturarak, sanki çok basit bir şey istiyormuşçasına, "Bunu avukatımın ofisine bırakır mısın?" diye sormuştu. Rose yutkunarak zarfı koltukaltına sıkıştırmış, bisikletine atlayarak, Arch Sokağı'ndaki, bir zamanlar çalıştığı ışıltılı binaya doğru pedal çevirmişti.

Bisikletle giderken, belki kimse beni tanımaz diye düşünüyordu. Lewis, Dommel ve Fennick'teki günleri iş elbiseleri, topuklu ayakkabılar (işgüzar beyni, aynı zamanda da *âşıktın*, diye anımsatıyordu) içinde geçmişti. Bugün ise üzerinde şort; tava, yumurta ve kahve fincanı deseni olan, bileğe kadar gelen çorap vardı (Maggie'nin nasıl olduysa yanına almadığı ufak bir şey) ve sert tabanlı bisiklet ayakkabıları giymişti. Saçları uzamış, omuzlarına kadar geliyordu ve iki yandan örgülüydü. Ro-

se bisiklet kaskı takarken bundan daha rahat bir saç modeli olmadığını tecrübeleri sayesinde öğrenmişti. Ayrıca her ne kadar kilo vermemiş olsa da, hukuk dünyasından uzak kaldığı süre içerisinde vücudu farklı bir görünüm kazanmıştı. Günler boyu yürümek ve bisiklete binmek bacak ve kollarının kaslanmasını sağlamış, ofis hayatının hediyesi solgun yüz, yerini güneşten yanmış bir tene bırakmıştı. Yanakları pembeleşmiş, örülmüş saçları parlamıştı. Bu görünümünün kendisine çok gittiğini düşünüyordu. Asansörden inip girişteki masaya doğru yürürken, *Sen halledersin bu işi* diye düşünüyordu. Güneşten koyulaşmış baldırları parlıyor, yürürken ayakkabıları seramik zeminde ses çıkarıyordu. *Sen bu işi halledersin.* Hiç de zor olmayacaktı. Zarfı bırakacak, imzasını atacak ve...

"Rose?"

Nefesini tutarken, bir yandan az da olsa bir umutla, bu sesin lobinin karşısındaki ofisten gelmediğini, kendi hayal gücünün ürünü olduğunu umuyordu. Arkasını döndüğünde karşısında firmalar arası softball teşvikçisi Simon Stein'ı buldu. Canlı saçları, spotların altında çok gösterişli görünüyor, kırmızı-altın renkli kravatı, hafifçe çıkmış göbeğinin hizasına uzanıyordu.

"Rose Feller?"

Ona hafifçe gülümseyip, hemen bir selam verip kaçabilirim diye düşündü. Durum çok daha kötü olabilirdi. Jim'e de rastlayabilirdi. Şimdi zarfı bırakıp, oradan hızla...

Simon, "Nasılsın?" diye sordu. Lobiyi geçmiş, Rose'un yanına gelmişti. Ona sanki evrim geçirmiş, bilinmeyen bir tür yaratıkmış gibi bakıyordu. Rose kendine hiç acımaksızın, belki de öyleyimdir diye düşündü. Eski avukat... Simon hayatında bunlardan kaç tane görmüş olabilirdi ki?

Yumuşak bir tonda, "İyiyim," derken elindeki zarfı kabul

masasında oturan ve Rose'a hiç de gizlemediği bir merakla bakan kıza uzattı. Kız, şortla dolaşan, yanık tenli kadınla, elbiseler içindeki ağır başlı kadını kafasında bağdaştırmaya çalışıyor gibiydi.

Simon, "Bize ücretsiz izin aldığını söylediler," dedi.

Rose kısaca, "Öyle," dedi ve teslim makbuzunu alarak kapıya yöneldi. Rose onunla konuşmak istemediğini açıkça belli etmesine rağmen, Simon koşarak arkasından gelmişti.

"Hey, öğle yemeği yedin mi?

Asansörlerden biri açılıp, kalabalık boşalırken, "Gerçekten gitmeliyim," dedi Rose.

Bir taraftan göz ucuyla Simon'ı takip ediyordu, gözden kaybolana dek rahatlamayacaktı.

Simon Stein Rose'u yine yakaladı. "Yemekler bedava," dedi. Yüzünde çekici bir gülümseme vardı. "Haydi, nasılsa bir şeyler atıştıracaksın. Şöyle şatafatlı bir yere gider, kendimize önemli insanlar havası veririz."

Rose güldü. "Üzerimdeki bu kıyafetlerle bu mümkün değil."

Simon, "Kimsenin bir şey diyeceği yok," derken Rose'u, her gün gezdirdiği köpekler gibi arkasından takip ediyordu. "İyi vakit geçiririz."

On dakika sonra Sansom Caddesi üzerindeki İstiridye Restoranı'nda, iki kişilik masada karşılıklı oturuyorlardı. Rose müşteriler içinde yüksek topuklu ayakkabı giymemiş tek kadındı, bu da onu huzursuz ediyordu. Simon kravatını gevşetip, çilli kollarını sıvadıktan sonra garsona, "İki buzlu çay," diye seslendi. "Sebzeli istiridye çorbası sever misin? Kızartmayla aran nasıl?"

"Tabii, ara sıra yerim." Rose örgülerini açmış, saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

Simon, garsona iki sebzeli istiridye çorbası ve karışık deniz ürünleri tabağı siparişi verdi.

Rose, "Yabancılara yemek ısmarlamak âdetin midir?" diye sordu. Bir yandan da saçlarının umutsuz vaka olduğunu düşünüyor ve sağ dizindeki yara kabuğunu kapatır umuduyla şortunu çekiştiriyordu.

Simon Stein kafasını salladı, hayatından memnun görünüyordu. "Ne zaman fırsat bulursam," dedi. "Hiç yemek kıskançlığına düştüğün olur mu?"

"O da nedir?"

"Retorana gider ve bir şeyler ısmarlarsın, sonra garson başka masaya servis yaparken, senin ısmarladığından çok daha iyi yemekler olduğunu fark edersin."

Rose kafasını sallayıp, "Tabii, her zaman olur," dedi.

Simon'ın kendini beğenmiş bir hali vardı. Aslında kıvırcık kızıl saçları ve sırıtmasıyla Ronald McDonald'a benziyordu. "Benim başıma hiç böyle bir şey gelmedi," dedi.

Rose ona dik dik bakıyordu. "Hiç mi?"

Simon, "Eh, çok ender," dedi. "Ben sipariş verme ustasıyım, mönü uzmanıyım da diyebilirsin."

Rose, "Mönü uzmanı," diye tekrarladı. "Televizyona çıkmalısın. En azında kablolu yayınlara..."

"Kulağa çok çılgınca geldiğini biliyorum, ama gerçek bu. Yemeğe çıktığım herkese sorabilirsin. Asla yanılmam."

Rose, "Peki," deyip, onun meydan okumasına karşılık vermeye karar verdi. Son zamanlarda gittiği en iyi restoranı düşünüyordu. Tabii son zamanlarda derken, altı ay öncesinde, iş çıkışı geç bir saatte Jim'le beraber gittikleri, kimsenin onları görmeyeceğine emin oldukları o restoranı düşünüyordu. "Londra," dedi.

"Şehir olarak mı, yoksa restoran mı?"

Rose, "Hey Allahım!" dememek için kendini zor tuttu. "Restoran. Sanat Müzesi'nin yakınındaki..."

Simon, "Tabii," dedi. "Tuzlu ve biberli kalamar, tatlı zencefilli fırında ördek ve tatlı olarak beyaz çikolatalı cheesecake."

Rose hafif alaycı bir tavırla, "Çok etkileyici," dedi.

Simon omuzlarını silkip küçük ellerini havaya doğru kaldırdı. "Bakın Hanımefendi, tek yediğiniz şey kızarmış patates ve ızgara balıksa, bu benim suçum değil."

Rose, "Nasıl bildin?" diye sordu. Yanlış anımsamıyorsa Londra Restoranı'nda ızgara balık ısmarlamıştı.

Simon, "İyi bir tahminde bulundum," dedi. "Maalesef birçok kadın bunu sipariş eder. Başka bir yer daha söyle."

"Striped Bass'te brunch," dedi Rose. Burası şehrin en iyi restoranlarından biriydi. Babası Rose ile Maggie'yi özel günlerde buraya götürürdü. Rose en son gittiğinde kalkan yemiş, Maggie ise üç kadeh rom ve kola içmiş, ayrılmadan evvel yakışıklı garsonun telefon numarasını almayı da ihmal etmemişti.

Simon Stein gözlerini yumdu. "Mönüde Benedict yumurtalı istakoz var mıydı?"

"Bilmiyorum. Brunch için oraya hiç gitmedim."

"Muhakkak gitmeliyiz."

Rose, *Biz mi?* diye düşündü.

"İstiridyeyle başlarsın, tabii istiridye seviyorsan... seversin değil mi?"

Daha önce hiç istiridye yememiş olan Rose, "Tabii," dedi.

"Sonra Benedict yumurtalı istakoz yersin. Gerçekten iyidir." Gülümsedi ve "Evet sırada ne var?" diye sordu.

"Penang." Penang, Çin Mahallesi'nde yeni açılmış, son günlerin gözde Malezya füzyon mutfağından örnekler veren bir restorandı. Rose bir dergide görmüştü, Simon Stein'ın bunu bilmeyeceğini düşünüyordu.

“Hindistancevizli pilav, fırında kızarmış tavuk kanadı, sığır eti ve taze karidesli börek.”

Rose, “Vay canına,” diye hayretini dile getirirken, garson çorbalarını masaya bıraktı. Rose kaşığını çorbaya daldırdı ve ağzına götürdü. Gözlerini yumarak çorbanın tadını almaya çalışıyordu. Ağzında çözülünceye kadar, ağır krema, patates ve taze istiridyenin tatlı, aynı zamanda da denizin, belli belirsiz tuzlu tadını almıştı. “Bu haftalık yağ kontenjanımı doldurdum,” dedi.

Simon, Rose’a istiridye ikram ederken, “Başkası ısmarladığı sürece sayılmaz,” dedi.

“Bunlardan denesene.”

Rose, çorbasının yarısını bitirene dek hiç konuşmadı. “Bu nefis bir şey!”

Simon, Rose’un çorbayı övmesini bekler gibiydi. “Ayrılmandan söz etsene biraz.”

Rose, çorbasını yutarken zorlandığını hissetti. “Ee, şey...”

Simon ona sorarcasına bakıyordu. “Hasta mısın yoksa? Dedikodulardan biri de buydu.”

“Dedikodulardan biri mi?”

Simon başını sallayıp, boş çorba kâsesini kenara itti. “Bir numaralı dedikodu, bilinmeyen bir hastalığın olduğu yönündeydi. İkinci dedikodu, Pepper, Hamilton’a transfer olduğundu. Üçüncü dedikodu...”

O anda garson kız, elinde tepeleme deniz ürünleri dolu tabakla yanlarında bitivermişti. Simon tabağın üstüne bolca limon sıktı ve patates kızartmalarına tuz serpti.

Rose merak içinde, “Üçüncü dedikodu neydi?” diye sordu.

Simon kızarmış iki parça tarağı ağzına atarak, kızıla çalan sarı kirpiklerinin altında kurnaz bir ifadeyle parıldayan mavi gözlerini açtı. “Snin, mmaş mmmacena karışmmmın söllemmiler.”

"Ne?"

Simon ağzındaki lokmayı yuttu ve "Senin bir aşk macerasına karıştığını söylediler," dedi. "Firmanın ortaklarından biriyle..."

Rose'un ağzı açık kalmıştı. "Ben..."

Simon bir elini havaya kaldırdı. "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Konuyu ben açmadım."

Rose şok geçirdiğini belli etmemeye çalışıyordu. "Herkes böyle mi düşünüyor?"

Simon yemeğine tartar sosu ilave ederken kafasını salladı. "Hayır. Birçok insan cilt hastalığına veya bel fıtığına yakalandığını düşünüyor."

Rose birkaç parça istiridye yedi, konuşulanlara kayıtsız kalmış ve gülünç duruma düşmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. Ama gülünç duruma düştüğü kesindi. İşinden kaçmış, erkek arkadaşı ondan uzaklaşmıştı. Çok gelişmiş okul kızları gibi giyinmiş bir halde otururken, normalde onun için yabancı sayılabilecek bir adam, patates kızartmalarına tuz atmakla meşgüldü. Hepsinden kötüsü herkes, kendisi ve Jim hakkındaki her şeyi biliyordu. Halbuki o, bunun bir sır olarak kalacağını düşünmüştü. Daha ne kadar aptal olabilirim diye geçirdi içinden. "Bu dedikodularda belirli bir ortağın adı geçiyor mu?" diye sordu. Karidesi sosun içine daldırırken, çok önemsiz bir konudan konuşuyormuş gibi davranıyor, ama içten içe, sırrının hiç olmazsa bir bölümünün açığa çıkmamış olmasını umut ediyordu.

Simon Stein omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Bunlar sadece dedikodu, hepsi o. Avukatların nasıl tipler olduğunu bilirsin. Her şey için birer yanıtları vardır, yani birileri ortadan kaybolduğunda illa bir açıklama getirmek zorunda hissederler kendilerini."

Rose inatla, "Ben ortadan kaybolmadım ki, sadece ücretsiz izin aldım, biliyorsun," dedi. Ağzına bir parça dilbalığı atmış, bir yandan çiğnerken, bir yandan da balığın ne kadar lezzetli olduğunu düşünüyordu. Lokmasını yuttu ve boğazını temizledi. "Ee, firmada başka neler oluyor, sen nasılsın?"

"Bildiğin gibi. Bu aralar kendi başıma takip ettiğim bir dava var. Maalesef şu Aptal Bentley davası."

Rose onu anlayışla karşıladığını belirtircesine kafasını salladı. Aptal Bentley davası, babasının ölümü dolayısıyla milyonlarca dolar mirasa konmuş bir müşteriyle ilgiliydi. Ama göründüğü kadarıyla ona miras kalan şey yalnızca paraydı, adam, miras olarak babasından bir parça bile zekâ kırıntısı almışa benzemiyordu. Müşteri, kullanılmış bir Bentley satın almış, sonraki iki yılı satıcıdan parasını geri almaya çalışmakla geçirmişti. Adam arabayı otobana çıkardığı ilk günden beri yağlı, siyah bir duman çıkardığını iddia ediyordu. Satıcı ise -maalesef ki aynı zamanda müşterinin şu anda eski karısı olan kadın da aynı fikirdeydi- duman çıkmasının sebebini, arabanın el freni çekik halde kullanılması olarak gösteriyordu. Simon dava hakkında detaylı bilgi verdikçe, Rose onun bıkkın ve alaycı bir tonda konuştuğunu fark etmişti. Firmanın müşterisinin bu kadar aptal olması, davanın bu kadar uzamış olması onu bezdirmişti. Ama sıkılmış olmak veya alaycı bir tavır takınmak, Simon'ın işine olan bağlılığına engel teşkil etmiyordu. Tabii bu küçük bir davaydı, müşterinin salağın teki olduğu da ortadaydı, ama Simon'ın parlayan gözleri ve tavrı, bu davanın hukuki teamüllere uygun gelişmeyeceğini anlatıyordu. Rose verilen ifadelerden, ortaya çıkan gerçeklerden, tanıklardan dolayı onun çok eğlendiğini anlayabiliyordu. Rose iç çekerek onu dinlerken, avukatlık mesleğine karşı hâlâ olumlu bir şeyler hissedebilmeyi umuyor ve gerçekten öyle olup olmadığını merak ediyordu.

Simon, "Bentley hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter," diye konuşmasını bitirdi.

Tabakta kalan son iki parça karidesten birini ağzına atmış, diğerini Rose'a ikram ediyordu.

"Bu arada, harika göründüğünü söylemeliyim. Dinlenmiş bir halin var."

Rose kendine küçümser bakışlarla baktı. Hafifçe terlemiş tişörtüne, bisiklet yağı bulaşmış bacaklarına göz gezdirerek, "Çok naziksin," dedi.

Simon, "Cuma akşamı benimle yemeğe çıkar mısın?" diye sordu.

Rose bakakaldı.

Simon, "Biliyorum çok ani oldu," dedi. "Sanırım belli saatlerde işte bulunmak zorunluluğundan. Söyleyeceklerini söyle, zamanımız hızla tükeniyor."

Rose, "Senin kız arkadaşın yok mu?" diye sordu. "Hani şu Harvard'dan mezun olan kız?"

"Bitti. Yürümedi."

"Neden?"

Simon bir an için düşündü. "Espiri anlayışı yoktu, ayrıca sürekli o Harvard muhabbeti... sanırım gelgitler yaşayan birinde geleceğimin olmadığını gördüm."

Rose belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Garson boşalan tabaklarını alıp önlerine tatlı mönüsünü koydu. Simon çok önceden karar vermiş gibi mönüye bakmadan, "Sıcak elmalı tart," dedi. Gülümseyerek, "Paylaşalım mı?" diye sordu.

Rose onun kısa boylu, hafif göbekli olmasına ve Jim gibi zeki görünmemesine rağmen, eğlenceli bir tip olduğunu kendine itiraf etti. Sevimliydi de. Garip bir çekiciliği vardı. Yani bana çekici geldiğinden değil de diye düşündü, ama yine de...

Bu arada Simon ona umut dolu gözlerle bakıyor, Rose'un,

"âşık avukatlar" diye nitelediği biçimde mırıldanıyordı. "Ee, yemek için anlaştık mı?"

"Neden olmasın?"

Simon, "Bundan daha heyecanlı bir yanıt beklerdim doğrusu," dedi kuru bir sesle.

Rose gülümseyerek, "Evet, öyleyse," dedi.

Simon, "Demek gülümsemeyi biliyorsun!" diye atıldı. Garson tartı getirdiğinde, "Üzerine biraz dondurma isteyelim, ne de olsa kutlama yapıyoruz," diye ekledi.

OTUZ YEDİ

Ella, derin bir nefes almış, Bayan Lefkowitz'in bilgisayarının başına oturup, ekrana gözlerini dikmişti. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Ne?" Bayan Lefkowitz mutfaktan seslendi. "Ekran gelmedi mi? Bilgisayarı kapatıp tekrar aç, düzelir."

Ella kafasını salladı. Hiçbir şeyin düzeleceğini sanmıyordu. Bayan Lefkowitz'in aynı zamanda depo veya çalışma odası olarak kullandığı misafir odasındaki, hayvan pençeli ayaklı, ağır, ceviz kaplama masasının üzerinde duran turuncu renkli iMac'in karşısına dikilmişti. Duvara asılı, doldurulmuş iri boynuzlu geyik kafasının altında, üzerine birçok şey atılmış kırmızı kadife kaplı bir koltuk ve Bayan Lefkowitz'in bastonuna ev sahipliği yapan, bakır ve bambu ağacından imal edilmiş şemsiyelik duruyordu. Ella yine, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. Ama onu hiç kimse duymamıştı. Lewis ve bayan Lefkowitz mutfakta meyve soyup ekmek kesiyorlardı ve oturma odasındaki televizyonun sesi sonuna kadar açılmıştı.

Ella gözlerini kısarak, ekrana ROSE FELLER yazdı ve kendine hâkim olmaya çalışarak enter tuşuna bastı.

Bayan Lefkowitz ve Lewis bir anda arkasında bitivermişti. Ekrana birçok bilginin yağdığını gördüler.

Lewis, "Vay canına!" dedi.

Bayan Lefkowitz, "Oldukça popüler bir isimmiş," diye gözlemini aktardı.

Ella, "Bunlardan hangisinin ona ait olduğunu nasıl anlayacağım?" diye sordu.

Lewis, "Birini dene," diye öneride bulundu. Ella, linklerden birinin üzerine tıkladığında, "Rose" ve "Feller" kelimelerinin onu Arizona, Tuscon'daki Feller Florals'a götürdüğünü gördü. İçini çekerek arama sayfasına geri döndü ve başka bir linki tıkladı. Bu kez karşısına 1957 yılında Wellville, New York'ta doğmuş Rose Feller'ın evlilik bilgileri çıkmıştı. Bu o Rose değildi. Bir kez daha geri döndü ve yeni bir linki tıkladı. Sonunda, Ella'nın en son yirmi iki yıl önce görmüş olduğu torununun yüzü ekranı kapladı.

Yutkunurken, "Ah!" diyebildi ancak. Sayfadaki bilgileri olabildiğince hızla okuyordu. "Avukatmış," dedi. Sesi sanki ona ait değilmiş gibi çıkıyordu.

Bayan Lefkowitz kıkırdayarak, "Çok da kötü bir meslek seçmemiş," dedi. "En azından hapiste değil!"

Ella gözlerini ekrana dikti. Evet, o torunu Rose'du. O olmalıydı. Ella'nın çocukluğundan tanıdığı o gözlere, ciddi yüz ifadesine, düz kaşlara sahipti. Ella bilgisayarın başından kalkıp bayan Lefkowitz'in koltuğuna çöktü. Bu kez Lewis ekranın başına geçmiş, yazıları inceliyordu. "Princeton Üniversitesi... Pennsylvania Hukuk Fakültesi... ticaret hukuku uzmanlığı... Philadelphia'da yaşıyor..."

Ella, "Çok zeki bir kızdı," diye mırıldandı.

Lewis, "Ona e-mail atabilirsin," dedi.

Ella kafasını ellerinin arasına aldı. "Yapamam," dedi. "Henüz değil. Hazır değilim. Ona ne söyleyebilirim ki?"

Bayan Lefkowitz, "Merhaba ile başlayabilirsin," dedi ve kendi espirisine güldü.

"Kız kardeşi nerede acaba?" diye sormayı başardı. "Maggie nerede?"

Lewis ona güven dolu ifadeyle baktığında, Ella onun şefkat dolu ellerini omzunda hissetti. "Bakıyorum," dedi. "Henüz bir şey bulamadım."

Ama bulacaksın diye düşündü Ella. Kızlar, haklarında hiçbir şey bilmediği hayatlarını yaşıyorlardı. Ve yetişkin birer kadın olmuşlardı. Ella'yı hayatlarına kabul edip etmeyeceklerine kendileri karar verebilirlerdi. Onlara yazabilirim diye düşündü. Onları arayabilirim. Peki onlara ne diyecekti?

Bayan Lefkowitz onun yanına oturdu. "Yapabilirsin!" dedi. "Haydi Ella. Kaybedecek neyin var?"

Ella *hiçbir şey* diye düşündü. Belki de *her şey*. Kafasını sallayıp gözlerini yumdu. "Bugün olmaz" dedi. "Henüz değil."

OTUZ SEKİZ

Maggie Feller, Princeton'da garip bir yolla eğitim aldığını görerek şaşırıyordu.

Kolları kitaplarla dolu bir halde kampusta yürürken, kesinlikle böyle bir şey planlamamıştım diye düşündü. Ama birinci sınıf onu oldukça cezbetmişti. Aynı şeyi, kitaplarından öğrendiği bilgileri ona aktaran, hiçbir erkeğin onunla konuşmak istemeyeceği karakter analizleri, insanların ruh hali ve motivasyonu gibi şeylerden bahseden, kitaplar ve gerçek yaşamdan söz eden ve benzerlikleri, aykırıkları ortaya koyan Charles için de söyleyebilirdi. Hatta her yerde aniden karşısına çıkan, çorbadaki tek sinek Josh'la olan ilişkisi bile, gerçek bir tehlike olmaktan çıkmış, hafif bir rahatsızlık vermekten öteye gitmiyordu. Maggie öğrenci olmaktan çok hoşlandım diye düşünüyor, kendime bu şansı on yıl önce vermeliydim diye hayıflanıyordu.

Mesela şiir... Maggie için basit bir cümleyi okumak bile çok zahmetli bir işti. Öncelikle her sözcükteki harfleri çözmeli ve yüksek sesle tekrarlamalıydı. Harfleri tek tek çözdükten sonra, isimleri ve fiilleri, cicili bicili sıfatları cümle içinde bir araya getirir ve anlamını kavrayıncaya dek tekrar tekrar okurdu.

Maggie bu işlerin çoğu insan için böyle yürümediğini biliyordu. Rose'un bir paragrafa veya sayfaya göz atıp ne anlama geldiğini hemen kavradığını, bu yüzden de kendisi dergilere saplanıp kalmışken, onun kitapları nasıl hatim ettiğini anlayabiliyordu. Ama Maggie için şiir önemli bir silahtı, çünkü şiir, dizeleri altında başka anlamlar taşıyordu ve her okuyucu, ister Princeton'ın o zeki öğrencileri, ister devlet okullarını terk eden birisi için olsun, sözcüklerin şifresini çözme aşamasını başarıyla atlatması gerekirdi. Sonra sıra mısralara, kıtalara gelecekti. Anlamını kavrayabilmek için şiiri önce parça parça etmek, daha sonra o parçaları birleştirmek gerekiyordu.

Kampustaki üç buçuk aylık yaşamı boyunca Maggie, modern şiir derslerine girip, kendine arka sıralarda yer bulmuş, sağında ve solundaki sıraların hep boş kalmasına özellikle dikkat etmişti. Öğrencilerin büyük bölümü ön sıralara hücum eder, Profesör Clapham'ın ağzından çıkan sözleri büyük bir dikkatle dinler, sorulara yanıt vermek için omuzlarını çıkarırcasına hızla kollarını havaya kaldırırlardı. Yani Maggie arka sıralarda hayatından memnundu. Arkasına yaslanıp, defterini açar, her kelimeyi içinden tekrarlayarak, o günün şiirini tahtadan defterine geçirirdi.

Tek Sanat

Kaybetme sanatında ustalaşmak o kadar da zor değil;
O kadar çok şey kasıtlı gibi görünüyor ki,
Zararları arasında kaybolmak hiç de dünyanın sonu değil.

Her gün bir şeyler kayboluyor. Kayıp anahtarların verdiği telaşı,
kötü yaşanan an'ı kabullenmek gerek.
Kaybetme sanatında ustalaşmak o kadar da zor değil.

Gittikçe birçok şeyi kaybetme deneyimine sahip olursun;
Mekânlar, isimler ve senin için anlamlı her şeyi.
Bunların hiçbiri felaketin habercisi değil.

Annemin saatini kaybettim. İşte bak! Son veya sondan bir evvelki
üç sevdiğim mekândan biri de yok olup gitti.
Kaybetme sanatında ustalaşmak o kadar da zor değil.

En çok sevdiğim iki şehri kaybettim. Daha da acısı,
sahip olduğum krallığı, iki nehri, bir kıtayı yitirdim.
Onları özlüyorum ama bu bir felaket değil.

Yalan söylemeyeceğim, hatta seni kaybetmek bile öyle.
(şakacı bir ses, sevgi anlatan jestler)
Çok açık ki, öyle görünse bile, (Yaz bunu!)
kaybetme sanatında ustalaşmak hiç de o kadar zor değil.

"Annemin saatini kaybettim." Maggie şiiri defterine yazarken dizeleri fısıldıyordu. Kaybetme sanatı. Bu konuda bir kitap yazabilirdi. Okulun kayıp eşya kutularında bulduğu şeyler onu hem ürkütüyor, hem de dış görünümünün tam da istediği gibi olmasını sağlıyordu. Kitapları, svetşörtleri, şapka ve eldivenleriyle Maggie de Princeton'ın bir parçası oluvermişti. Ve kendi yarattığı bu kurmaca dünyaya inanmaya başlamıştı. Dönem sonu yaklaşıyor ve Maggie gerçekten de öğrenci olmaya başladığını hissediyordu. Tabii yaz geliyordu. Peki öğrenciler yazın ne yapardı? Evlerine dönerlerdi. Ama Maggie için henüz böyle bir şey geçerli değildi.

Otuzlu yaşlarının sonuna gelmiş, sarışın, olağanüstü büyük göbeğiyle hamile Profesör Clapham, sınıfın ön bölümüne doğru paytak paytak yürürken Maggie defterine, "Kaybetme sanatında ustalaşmak o kadar da zor değil," diye yazıyordu.

Maggie elindeki lazer işaretleyicisiyle oynarken, ihtiyatlı bir biçimde kitaplarını sıraya koydu ve yerleşti. "Bu, Fransız edebiyatında on dokuz beyit ve iki kafiyeden oluşan bir şiir türü" dedi kendi kendine.

Profesör sınıfa hitaben, "Bu şiirde çok planlı bir kafiye düzeni var. Sizce Elizabeth Bishop neden şiirin konusunu özellikle bu biçim üzerine oturtmak istemiş olabilir? Bu düzenin, şiirin temasına uyum sağladığını söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Öğrencilerden hiçbir yanıt gelmemişti. Profesör Clapham içini çekti ve hiç de kibar olmayan bir tavırla, "Peki," dedi. "En baştan başlayalım. Şiirin konusunun ne olduğunu bana kim söyleyecek?"

Hiçbir el kalkmamıştı. Ön sırada oturan iri bir sarışın kız, "Kayıp mı?" dedi.

Maggie içinden, "Hah!" diye geçirdi.

Profesör Maggie'ye oranla düşüncesini daha nazik bir tonda ifade ederken, "Tabii," dedi. "Ama tam olarak neyin kaybı?"

Şortunun altındaki kıllı bacakları ve çamaşırhaneye pek uğramadığını belli eden lekeli svetşörtüyle bir çocuk cesurca atıldı. "Aşkı kaybetmek."

Profesör Clapham ısrarla, "Kimin aşkı?" diye sordu. Öğrencilerinin kayıtsızlığı bel ağrısına neden olmuşçasına, elini yana atmıştı. "Peki bu aşk şimdiden kaybedilmiş bir aşk mı, yoksa şiir, her şeyin dışında, teorik düzeyde kayıp teması üzerine mi inşa edilmiş? Şair bu kayıptan bir olasılık, muhtemel bir gelişme olarak mı söz ediyor?"

Sessizlik devam ediyordu, kafalar öne eğilmişti.

Maggie dayanamayıp, "Muhtemel bir gelişme," diye atıldı. Sanki gaz çıkarmış gibi, yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

Ama profesör ona cesaret verici bir ifadeyle bakıyordu. "Neden?"

Maggie'nin elleri ve dizleri tir tir titriyordu. Zayıf ve gitgide kaybolan bir sesle, "Eee..." diye bir şeyler mırıldandı. O anda boynuna asılı duran gözlüğü ve hafifçe öne eğilmiş haliyle Bayan Fried'ı düşündü. *Önemli olan denemektir Maggie. Yanlış yapmaktan korkma, önemli olan denemektir.*

Maggie cesaretini toparlayarak, "Şair, şiirin başlangıcında isimler, anahtarlar gibi, herkesin unutabildiği, kaybedebildiği, maddi şeylerden söz ediyor."

"Sonra?"

Maggie, şimdi sanki gökyüzünde uçurtma uçuruyormuşçasına rahattı.

"Şiir, somut olma durumundan soyuta kayıyor." Kelimeler, sanki hayatında hep söz ettiği bir konudan bahsedercesine ağzından dökülüyordu. "Ve sonra şiir..." Kahretsin. Neydi o kelime? "Debdebeli" Tamam. "Ve sonra şiir debdebeli bir tarza yöneliyor." Maggie sonunda kelimeyi bulmayı başarmıştı. "Sanki evini kaybetmiş gibi; tamam, birçok insan evinden taşınmak zorunda kalıyor, ama şair sonra tüm bir kıtayı kaybettiğinden söz ediyor..."

Profesör Clapham kuru bir sesle, "Yani, kaybın sadece şaire ait olmadığını öngörebiliriz. Böylece başka bir yöne daha kayıyoruz."

Maggie, aynı fikirde olduğunu belirtti. "Doğru." Artık sözcükler çok daha hızlı, birbiri ardına yuvarlanıyordu. "Ve şair öyle bir tarz yakalamış ki, sanki olan biten onun için çok da önemli değilmiş havası veriyor."

Profesör, "Bishop'ın havasından konuşuyorsun," dedi. "Bu tarzı ironik olarak tanımlayabilir misin? Veya bir çeşit çözülme, kopma?..."

Maggie profesörün sözleri üstünde düşünürken, ön sırada oturan iki kız ellerini kaldırdı. Profesör onları görmezden geldi. Maggie sakin bir ses tonuyla, "Sanırım bir kopmayı, çözülmeyi yaşadığı havasını vermek istiyor. Yani onun için önemli değilmiş gibi, değil mi? Kullandığı kelimeler de bunu gösteriyor zaten. Mesela, *telaş* gibi. Telaş içinde olmak o kadar da büyük bir olay değil. Hatta tekrarladığı, kaybetme sanatında ustalaşmak o kadar da zor değil dizeleri için de aynı şey geçerli. Sanat olarak tanımladığı bu durumla eğlendiğini bile söyleyebiliriz." Aslında şiirin teması Maggie'ye ablasının kendisinden söz etmesini anımsatıyordu. Rose'la beraber Amerika Güzellik Yarışması'nı seyrediyorlardı. Rose'a güzellerde ne tür özellikler arandığını sormuş, o da bir süre düşünerek, "Arabayı güzelce park edebilmek," diye yanıtlamıştı. Maggie konuşmasına devam etti. "Yani bu durumu bir tür espiriye dönüştürmeye çalışmış. Ama şiirin sonuna doğru..."

Profesör, "Şiirin yapısını tekrar ele alalım," diye araya girdi. Sınıfa hitap ediyor olmasına rağmen, gözleri hâlâ Maggie'nin üzerindeydi. "A B A. A B A. Son bölüme, final dörtlüğüne gelinceye kadar şiirin her bir kıtası üç mısradan oluşuyor, ya sonra?" Maggie'den yanıt beklediğini belirtircesine kafasını ona doğru salladı.

"Tabii son kıta üç değil, dört mısradan oluşuyor, yani diğer kıtalardan farklı. Son kıtada -Yaz bunu!- ile, bir çeşit araya girme durumu söz konusu. Şair sanki araya mesafe koymak ister gibi, uzaklaşmak ister gibi, ama kaybettiğinde neler olacağını düşündüğünde..."

Profesör Clapham, "Neyi kaybettiğinde?" diye sordu. "Ve-

ya kimi kaybettiğinde? Sence bu, bir âşığın ağzından yazılmış bir şiir mi? Bu şiirin öznesi kim?"

Maggie dudaklarını ısırdı. "Sanmıyorum," dedi. "Ama sebebini de bilmiyorum. Bence bu şiir daha çok kaybetme üzerine yazılmış bir şiir..." *Bir kardeşi kaybetme* diye düşündü.

Bir *anneyi.* "Belki bir arkadaşı kaybetme üzerine yazılmış olabilir."

Profesör, "Çok iyi," dediğinde Maggie yine kıpkırmızı kesilmişti, ama bu kez utançtan çok mutluluk duyuyordu. Profesör, "Çok iyi," diye tekrarladı ve sınıfa, kafiye düzenine ve şiirin temasına sırtını döndü. Maggie onun anlattıklarını zar zor duyabiliyordu. Hâlâ kıpkırmızıydı. Şarkıcılık yaparken giydiği o elbiselerden yüzü kızarmayan kız, şimdi bir domates kadar kıpkırmızı kesilmişti.

O gece uyku tulumuna kıvrılmış ablasını düşünüyordu. Acaba Rose da bu dersi almış, bu şiiri okumuş muydu? Acaba Rose, Maggie'nin şiiri sınıfta en iyi yorumlayan kız olduğuna ihtimal verebilir miydi? Bunu Rose'a ne zaman anlatma fırsatım olacak diye düşünüyordu. Karanlıkta huzursuzca uzanmış, ablasıyla tekrar konuşabilmek, kendisini affettirebilmek için neler yapması gerektiğini bulmaya çalışıyordu.

Ertesi sabah güzel bir bahar gününde, Corrine'in evine giden otobüse bindiğinde içini pişmanlık duygusu kaplamıştı. Princeton'da olmanın tüm amacı... kelime neydi?... *doku bağını oluşturmaktı.* Bu kelimeyi kampusta değil, Rose'dan öğrenmişti. Gözlerini kapattığında Rose'un televizyon ekranını ikiye bölüp, bir tarafında reklamlar oynarken, diğer tarafında biraz önce bitmiş programın altyazılarının geçmesini seyretmesini anımsıyordu. *Doku bağı,* temelde, siz dikkatinizi başka bir şeye yönelttiğinizde, esas olayın yanı sıra başka bir olayında gerçekleşiyor olması anlamına geliyordu.

Ve şimdi Maggie tüm doğru yanıtları sınıfta haykırmıştı. Bunu yaparken aklından neler geçiyordu? Birileri onu fark edecek, birileri onu anımsayacak, birileri onun nerede yaşadığını, gerçek kimliğini, yaşını ve orada ne aradığını merak etmeye başlayacaktı.

Corinne'in zaten temiz olan evinin yerlerini sildikten sonra, artık fark edilmeyi mi istiyorum diye düşünüyordu. Görünmez olmaktan bıkmıştı. Bir şeyler başarıyordu... eh, belki çok önemli sayılmazdı ama, yine de belli bir yetenek, girişgenlik, marifet ve bilgi gerektiren bir işti. Öğrendiklerinden Charles'a, Rose'a, herkese söz etmek istiyordu. Sıradan, keşfedilmesi kolay kalpılara sıkışıp kalmamak için dikkatli olmayı, altı farklı yerde (jimnastik salonunda, kütüphanedeki zemin katta ve kilidini açmayı başardığı dört ayrı yatakhanede) duş almayı, çamaşır makinesini para atmadan çalıştırmayı ve içecek otomatına doğru bir şekilde vurduğunda, bedava gazoz almayı öğrendiğini anlatmak isterdi.

Onlara yemek salonuna sızmayı nasıl öğrendiğinden de söz etmek istiyordu. Tabakların yıkandığı buharlı odaya girdiğinde orada çalışan biri gibi lastik ayakkabılar, kot pantolon ve svetşört giydiğini ve herkesin kendisini mutfakta çalışan bir öğrenci olarak gördüğünü, böylece mutfakta bir şeyler atıştırmasının kimsenin gözüne batmadığını anlatmak istiyor, sırt çantasını meyvelerle, sandviçlerle doldurmanın ne kadar kolay olduğundan söz etmeye can atıyordu.

Onlara Uluslararası Öğrenci Merkezi'nde perşembe günleri yediği öğlen yemeklerinden bahsetmek istiyordu. Sadece iki dolar vererek kocaman tabağını pilav, haşlanmış sebze ve hindistancevizi sütüne batırılmış tavukla -bazen yediğim en iyi yemek diye düşünüyordu- doldurduğu, yediklerini bastırmak için bir kaşık dolusu bal atıp içtiği tarçın çayını anlatmak ister-

di. Kimse ona bir şey sormuyordu, çünkü öğlen yemeğe gelenler eski mezunlardı. Karşı karşıya kaldığı tek şey, utangaç bir gülümsemeydi.

Corine'in cam dolaplarını temizlerken Charles'ı Rose'la tanıştırdığını ve onun onayını aldığını hayal etti. Kendisini, ablasına, "Ben iyiyim, merak etmene hiç gerek yok," derken düşünüyordu. Sonra, üzgün olduğunu söyleyecek, ondan sonra da, eh, artık kim bilir?

Belki Rose, Maggie'nin girdiği sınıflarda dinlediği dersleri almasını sağlayabilirdi. Belki de Maggie, dikkatli ve gayretli çalışmasını sürdürürse, bir gün bir konuda lisans yapma şansı bile bulurdu. Maggie, bir konuya gerekli zaman ayırdığında, en kalın kitapların bile altından kalkabileceğini anlamıştı. Charles'ın bütün oyunlarının yıldızı olur, ablasına gala gecesi için bilet verir, galaya onun şık elbiselerle gelmesini sağlardı. Ama elbise seçimini Rose'a bırakırsa, kendisini küçük bir ayıya çeviren vatkalı süveterlerinden birini giyip, rüküş olmak için elinden geleni yapardı, ayrıca...

"Merhaba!" diye Corinne sesleniyordu. Maggie merdivenden atlayıp, "Merhaba," diye karşılık verdi. "Merdivene çıkmıştım, içeri girdiğinizi duymadım."

"Bir kedi gibi sessiz yürürüm. Aynı bir sis gibi hareket ederim."

Maggie, "Carl Sandburg," diye atıldı.

"Aferin!" Parmak uçlarını tezgâhın üzerinde gezdirdi, sonra Maggie'nin tertemiz yaptığı yemek odasındaki iskemlelerden birine oturdu. "Okul nasıl gidiyor?"

Maggie "Çok iyi," dedi. Merdiveni katlayıp, dolaptaki yerine kaldırdı. Evet, iyiydi. Tabii buraya ait olmama gerçeği dışında, Rose'a yaptığı o korkunç yanlış dışında her şey iyiydi ve Maggie, üniversitede öğreneceği hiçbir şeyin bu yanlışı düzeltmesi konusunda ona yardımcı olamayacağını da biliyordu.

OTUZ DOKUZ

Bayan Lefkowitz'le yaptığı son yürüyüşten sonra Ella, Rose hakkında birçok şey öğrenmeyi başarmışken, Maggie için durum tam tersiydi.

Bayan Lefkowitz, "Bu Rose olanı, her yerden çıkıyor," demişti.

Gerçekten de siber dünya, lisedeki Ulusal Şeref Kurumu yönetiminden, Princeton gazetesinde dernekler için öğrenci birliğinin sağlanması konusunda yazdığı makaleye kadar Rose hakkında birçok bilgiyle doluydu. Ella, Rose'un hangi okullarda okuduğunu, hukukun hangi dalında uzmanlaştığını öğrenmiş, hatta internetteki arama motoru sayesinde telefon numarasını bile bulmuştu.

Tenis kortlarının yanından yürürken bayan Lefkowitz, "Kendini gayet iyi yetiştirmiş," dedi.

Ella torununun bilgisayar ekranındaki karalı yüz ifadesini anımsarken, "Şu anda süresiz izinde olduğu yazıyordu," dedi. "Bu pek de iyiye işaret değil."

Bayan Lefkowitz, "Muhtemelen tatile çıkmıştır," dedi.

Bu arada Maggie için detaylı bilgi edinmenin ne kadar zor

olduğunu görmüşlerdi. Bayan Lefkowitz, Ella ve Lewis, MAGGIE FELLER, MAGGIE MAY FELLER ve hatta doğru olmadığını bildikleri halde MARGARET FELLER olarak birçok farklı kombinasyonu denemiş olmalarına rağmen, onun hakkında en ufak bir bilgi bile edinememişlerdi. Ella kaşlarını çatarak, "Sanki hiç varolmamış gibi," demişti. "Belki..." Sesinin yaşadığı panik duygusunu yansıtmaması için cümlesini tamamlamamıştı.

Bayan Lefkowitz kafasını salladı. "Ölmüş olsa ölüm ilanını görürdük."

Ella, "Emin misiniz?" diye sordu.

Bayan Lefkowitz, "Arkadaşlarımın izini nasıl bulduğumu sanıyorsun?" diyerek, o komik pembe el çantasına uzandı ve içinden turuncu renkte bir cep telefonu çıkardı. "İşte. Rose'u aramalısın. Vazgeçmeden onu arasan iyi edersin."

Ella torununun yüzünü anımsarken kafasını sallıyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Aslında aramak istiyorum ama... Biraz düşünmem gerek. Bu işi doğru düzgün yapmak istiyorum."

"Düşün, düşün... Çok uzatıyorsun. Ara işte! Hiçbirimiz sonsuza dek yaşamayacağız."

Ella bütün gece uyumamış, kurbağalar ötmeye, araba kornalarının sesi duyulana ve gökyüzü aydınlanana dek yatağının üzerinde gözleri açık uzanmıştı. Yataktan kalkınca kendi kendine yüksek sesle, "Bugün," demişti. "Bugün arayacağım."

Ella o sabah hastanede işini bitirip aceleyle merdivenlerden aşağı koşuşturmuştu. Ameliyat odalarının hemen karşısında telefon kabinleri vardı. Ella, kapıya en uzak telefonlardan birinin başına geçmiş, telefon kartını makineye yerleştirmişti. Önce kart numarasını, sonra da Rose'un firma numarasını tuşladığında, karşısına sesli mesaj çıkmıştı.

Ella, dün geceden beri torununun kaybolmaması için sürekli dua etmişti. O anda da, Tanrım lütfen Rose'un sesli mesajını duyabileyim diye yalvarıyordu.

Ama duyduğu şey beklentilerinden çok farklıydı. Mekanik bir ses, "Lewis, Dommel ve Fenick firmasında kullanılmayan bir numarayı aradınız," diyordu. "Lütfen operatöre bağlanmak için sıfırı tuşlayınız, "Ella sıfırı tuşlamış, kısa bir süre sonra telefona cevap veren kızın, "Bugün Lewis, Dommel ve Fenick'te olağanüstü bir gün," dediğini duymuştu.

"Özür dilerim, anlamadım?" demişti Ella.

Kız fısıldar gibi bir sesle, "Merhaba demek yerine bunları söylememizi istiyorlar," demişti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rose Feller'ı bulmaya çalışıyorum."

Kız neşeli bir sesle, "Bağlıyorum," dediğinde Ella'nın kalbi fırlayacak gibi olmuştu. Ama telefona yanıt veren kadın Rose değildi. Bıkkın bir sesle konuşan kadın, kendini Rose'un eski asistanı Lisa olarak tanıtmıştı.

"Rose izinde."

"Biliyorum, acaba ona bir mesaj bırakabilir miyim? Ben onun büyükannesiyim." Ella büyük bir korku içinde bu sözleri söylerken, bir yandan da *onun büyükannesiyim* dediği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Lisa, "Üzgünüm," demişti. "Bırakılan mesajları öğrenmek için burayı aramıyor, aylardır firmadan uzakta."

"Öyle mi? Tamam, bende ev numarası var nasılsa, oradan ararım"

"Peki."

"Teşekkür ederim," Ella telefonu kapatıp bekleme salonunun dışındaki iskemlelerden birine yığılmış, bir yandan canlandığını hissederken, bir yandan da içini bir korkunun kapladığını duyumsuyordu. İlk adımı atmıştı. Ira'nm o klişeleşmiş sözlerini anımsadı:·*En büyük yolculuklar, basit bir adımla başlar*. Gerçekten de öyleydi. Ira bu sözleri genellikle büyük bir kap yoğurdu yemeye başlamadan önce söylerdi. Evet doğruy-

du ve başarmıştı işte. Korkuya kapılmadım diye düşündü ve tekrar telefona sarılarak bu müthiş haberi vermek üzere Lewis'i aradı. Artık suya atlamış, yüzmeye başlamıştı.

KIRK

Rose, Simon Stein'a en azından bir fırsat vermeliydi. Simon, oldukça ısrarcı görünüyordu.

Öğlen yemek yedikleri günün ertesinde, Rose'un evine bir düzine gül gelmişti. Güllerin üzerindeki kartta şunlar yazılıydı. "Seni tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum. *Not; Öğlen yemeklerini ağır yeme.*" Rose notu okuduktan sonra gözlerini yuvarlamış, Simon'ın yanlış bir fikre kapılmayacağını umut ederek, çiçekleri alıp pek de değer vermediği bir vazonun içine yerleştirmiş ve pejmürde diğer eşyalarının bulunduğu, mutfak tezgâhının üzerine koymuştu. Simon kesinlikle iyi bir adamdı, ama onu hiç de çekici bulmuyordu. Rose bisikletine atlayıp sabah turu için Pine Caddesi'ne doğru yol alırken, bir ilişkiyi henüz bitirdiğini ve bir yenisine başlamak yolunda aklının çelinmesi için, restoranları gezmenin ötesinde başka şeyler olması gerektiğini düşünüyordu.

Güneş ışığı altında günlük yürüyüşlerini yaparken Petunia'ya, "Romantizme ara verdim," dedi. Rose, ilgilendiği tüm köpekleri sevmesine rağmen, bu ufaklığın kendisi için ayrı bir yeri olduğunu kabul ediyordu.

Petunia çömelmiş, su yoluna çişini yapıyordu. İşini bitirdikten sonra yerleri koklamaya, sushi, pizza, tavuk kemikleri artıklarının izini kovalamaya devam etti. Rose, "Arada bir dinlenmek iyi bir fikir," dedi. "İşte ben de böyle dinleniyorum."

O gece Rose ağda yapıp, temizlendi ve yatağa serdiği elbiselerini incelemeye koyuldu. Tabii ki hiçbiri gözüne çekici gelmiyordu. Vitrinde harika görünen kırmızı etek, üzerine giydiğinde garip duruyor, kalçalarının üzerinde toplanmış gibi görünüyordu. Yeşil elbisesi kırışmış, kot kumaşından eteğinin bir düğmesi kopmuştu. Uzun siyah eteği ise Rose'a işten yeni gelmiş veya yastaymış havası veriyordu. Tanrım, tam da ihtiyacım olduğunda Maggie nerelerde diye düşündü.

Rose, az önce deodorant sürmüş olmasına rağmen terlemeye başlamıştı. "Kahretsin!" dedi. Şimdiden beş dakika geç kalmıştı. "Kahretsin! Kahretsin!" Kırmızı eteğini giydi, beyaz bluzunu kafasından çabucak geçirdi ve yılan derisi ayakkabılarını almak üzere dolaba yöneldi. Kıyafetim facia olsa bile, hiç olmazsa, her zaman olduğu gibi ayakkabılar kusursuz olsun diye düşünüyordu.

El yordamıyla rafları karıştırmaya başladı. Çizmeler, çizmeler, topuksuz ayakkabılar, topuklu ayakkabılar, pembe düz topuklular, siyah düz topuklular, bahar tatilinde dağlara tırmanan pembe yanaklı kızlara özenip aldığı spor ayakkabılar... aradıklarım hangi cehenneme gitti diye söyleniyordu.

Elleri, tokalar, kopçalar, bağcıklar arasında dolaşırken, "Maggie," diye inledi. "Maggie eğer ayakkabılarımı aldıysan, yemin ederim..." Ve sonra, tam yeminini tamamlayacakken, parmakları aradığı ayakkabılar olduğu sandığı bir çift ayakkabının üzerinde gezindi. Ayakkabıları raftan indirip çıplak ayaklarına geçirdi, çantasını kaparak kapıya yöneldi. Asansörün düğmesine bastı, bu arada anahtarlarının çantasında olup ol-

madığını kontrol ederken, aynadaki görüntüsüne bakmamaya çalıştı; gördüklerinden pek de mutlu olmayacağını biliyordu. Eski avukat diye düşündü. Bacaklarının tüylerini yeni almıştı ama yara kabukları hâlâ ortadaydı.

Simon Stein apartmanın önünde onu bekliyordu. Üzerinde, firmanın adı yazılı svetşörtü giyme zorunluluğu olmayan günlerde giydiği, mavi gömlek, haki renkte pantolon ve kahverengi ayakkabı vardı. Onu son gördüğünden beri boyu uzamamış, omuzları genişlememiş ve daha yakışıklı bir adam haline gelmemişti maalesef. Ama Simon, gayet kibar bir biçimde taksinin kapısını tutmuş ve Rose'un giyimini beğendiğini belli eder bir tavırla onu süzerek, "Merhaba," demişti. "Elbisen çok güzel."

"Sadece bir etek," dedi Rose. "Nereye gidiyoruz?"

Simon, merak etme dercesine kafasını sallayarak, "Sürpriz," dedi. Bu tavrı, avukatlara özgü, klasik *her şey yolunda* tavrıydı. Bir zamanlar Rose'un da büyük bir başarıyla takındığı bir tavırdı bu. "Merak etme. Seni kaçırmıyorum."

Rose kendisine oldukça aşina gelen bu tavrı görmekten dolayı hâlâ şaşkınlık içindeydi. Bu arada taksi, Güney Caddesi'nin pek de tekin olmayan kaldırımlarından birine yanaşmıştı. Caddenin bir tarafına, yangından çıkmış gibi görünen tahta camlı bir binanın önüne sarmaşıklı tahta perde çekilmişti ve köşede penceresinin üzerinde neon ışıklarıyla *Jerk Hut* (Görgüsüzlerin Kulübesi) yazan, yeşile boyanmış küçük bir yapı vardı.

Rose, "Demek bütün erkek arkadaşlarımın ait olduğu yer burasıymış," dedi. Simon Stein, Rose'un inmesi için kapıyı tutarken bu sözler üstüne Petunia'yı andırır biçimde güldü. Gözleri çok eğlendiğini gösterir biçimde parlıyordu. Rose, belki de akşam yemeğinin verdiği heyecandandır diye düşündü. Simon'ın koltukaltına kahverengi kâğıt bir torba sıkıştırmış oldu-

ğunu fark etti. Rose çevresine bakındığında, binanın duvarına yaslanmış bir grup erkeğin bira şişesini birbirlerine pas etmekte olduğunu gördü. Kaldırımın ortasında, içi kırık cam dolu bir çöp tenekesi duruyordu.

Simon, Rose'un koluna girerek, "Korkacak bir şey yok," deyip onu yönlendirerek kaldırımın ortasına kadar getirdi ve tahta kapısı boyalı, paslanmış görünümlü yeşil binanın önünde durdu. Kapıya vurmaya hazırlanırken Rose'a dönüp, "Jamaika yemeği sever misin?" diye sordu.

Rose omzunun üzerinden uzaklaşmakta olan taksiye ve sokaktaki adamlara bakarak,

"Başka bir şansım var mı?" diye sordu.

Benekli gri taştan yol üzerinde gördüğü boş şişeler, eski gazeteler, kullanılmış prezervatife benzer şeyler onda terk edilmiş, boş bir çevreye geldiği izlenimi uyandırıyordu. Çimler diz boyuna gelmişti, belli ki ilgilenen yoktu, uzaktan davul sesine benzer sesler duyuyordu.

Sonra bir köşeyi döndüklerinde, ufak bir girişin arkasında turuncu bir kumaşla kaplanmış, üzerine yıldızları andıran küçük ışıkların vurduğu, birçok platformdan oluşan alana geldiler. Bölmenin kenarları meşalelerle aydınlatılmıştı ve platformlardan birinin üzerinde üç kişiden oluşan müzik grubu vardı. Rose'un burnuna, ızgaradan yayılan sarmısak ve acı biber kokusu geliyordu ve başının üzerinde, Güney Caddesi'nin kötü görünümünün aksine, yıldızlarla dolu bir gökyüzü vardı.

Simon Rose'u, platformun üzerindeki tahta masalardan birine yönlendirdi ve oturması için iskemlesini tuttu. Kendinden memnun bir tavırla, "Harika değil mi?" diye sordu. "Burada böyle bir yer olduğunu tahmin etmezdin herhalde."

Rose şaşkın bir tavırla, "Burayı nasıl buldun?" diye sordu. Hâlâ gökyüzüne bakıyordu.

"İçgüdü," dedi Simon. "Ayrıca gazetede de haberi vardı." Kahverengi kâğıt çantadan altı paket çıkardı ve Rose'u soru yağmuruna tutmaya başladı. Baharatlı yemekten hoşlanır mıydı? Kabuklu deniz ürünlerine karşı alerjisi var mıydı? Keçi eti yemeye fikren veya gastronomik açıdan karşı mıydı? Simon, yemek üzerine inşa edilmiş tıp tarihi dersi veriyordu sanki. Rose gülümseyerek, evet baharatlı yemekleri sevdiğini, alerjisi olmadığını ve keçi eti tadabileceğini söyledi.

Simon mönüyü kapatarak, "İyi," dedi. Rose, sınavı başarıyla atlatmışcasına rahatlamıştı. Ne kadar gülünç diye düşündü. Simon Stein kim oluyordu da onu sınıyordu ve sınavı geçip geçmemesi ne fark ettirecekti?

Körili keçi eti, baharatlı karides, sığır köftesi, tavuk kanadı, hindistancevizli pilav, Rose'un alışkın olmadığı şekilde üç bira ve bir dördüncüsünden sonra, Simon Rose'a bir soru sordu.

"Bana hoşlandığın bir şey söyle."

Rose hıçkırırken, mahcup bir tavırla, "İnsan olarak mı, yoksa herhangi bir şeyden mi söz ediyorsun?" dedi. Rose onun, "İnsan," diyeceğini, kendisinin de, "Sen," diye karşılık vereceğini, böylece Simon'ın onu öpebileceğine kanaat getireceğini düşünüyordu. Aklında Simon'ın öpüşme senaryosunu canlandırırken üçüncü birasını bitirmek üzereydi ve gece, Simon'ın kendisini öpmesiyle sona ererse bunun kabul edilebilir bir durum olacağını düşünüyordu. Sıcak cumartesi akşamı yıldızların altında otururken kendisinden yedi sekiz santim kısa, kafayı yemeklere ve softball'a takmış bir adam tarafından öpülmekten çok daha kötü şeyler de olabilir diye düşünüyordu. Simon iyi bir adamdı. Gerçekten iyiydi. Yani onu öpebilirim diye aklından geçirdi.

Ama Simon onu şaşırttı. "Bir şey," dedi. "Sevdiğin bir şey."

Rose seçenekleri aklından geçirmeye başladı. Gülümse-

men? Bulunduğumuz yer? Bira? Bunlardan birini söylemek yerine elini çantasına attı ve içinden Chesnut Caddesi'ndeki mağazadan aldığı yeni anahtarlığı çıkardı. İşi gereği birçok anahtara sahip olunca, kendine anahtarlık alma ihtitacı duymuştu. Anahtarlığı havaya kaldırarak, "İşte bunu seviyorum," dedi ve anahtarlığın ucunda duran, şarap mantarı büyüklüğündeki parlak ışığı işaret etti. Rose'un parmakları çok inceydi ve biradan dolayı biraz sakarca davranıyordu; birkaç denemeden sonra ışığı yakmayı başardı ve ışığı Simon'ın yüzüne tuttu. "Bu bana bir dolara mal oldu."

Simon Stein, "Pazarlık yaptın mı bari?" dedi. Rose hiddetle kaşlarını çattı. Bu benimle alay mı ediyor diye düşündü. Birasından bir yudum daha aldı ve şaçlarını geri attı.

"Bazen," dedi, "bisikletime atlayıp ülkeyi gezmeyi düşünüyorum."

"Yalnız başına mı?"

Rose evet dercesine başını salladı. Halini gözünde canlandırabiliyordu. Arka tekerleğine eşyalarını taşımak üzere bir çanta bağladığını, uzun mesafe yolculuk yapan bisikletçilerin bisikletlerinin arkasından çektikleri ufak römorkun içine çadırını, uyku tulumunu ve Petunia'yı koyup seyahat ettiğini düşünüyordu. Sabahları yola çıkarak, öğlen saatlerinde restoranda mola verdiğini, sonra birkaç saat daha pedal çevirip, bir nehrin yanında çadırını kurduğunu, gezi notlarını günlüğüne yazdıktan sonra (bu hayalinde günlük tutuyordu, ama gerçek hayatında böyle bir âdeti yoktu) aşk kitabını okuyup, yıldızlar altında uykuya daldığını hayal etti.

Bu, annesi öldükten sonra hayalini kurduğu bir rüyaya benziyordu. O zamanlar içi modern eşyalarla donatılmış bir karavan düşlerdi. Bu karavanın resmini bir yerlerde görmüş veya küçükken buna benzer bir karavana girmiş olmalıydı. Ro-

se, katlanıp duvara monte edilen yatakları, iki ufak ocağı, insanın içine girerken zorlandığı duş kabini, tavana gizlenmiş televizyon gibi şeylerle karavanların kendilerine ait bir dünya inşa ettiklerini anımsıyordu. Babası ve Maggie'yi yanına alıp uzaklara gitmeyi düşlüyordu. New Jersey'den taşınıp daha ılıman iklimi olan bir yere gideceklerdi. Gittikleri bu yerde ıslak yollar, gri mezar taşları, ev kapılarında bekleyen polisler olmayacaktı. Phoenix, Arizona; San Diego, Kaliforniya; Albuquerque, New Mexico. Güneşli, yaz mevsiminin hiç bitmediği, havada portakal kokularını alabilecekleri bir yere gideceklerdi.

Rose o zamanlar yatağına uzanır, gözü açık bir biçimde bu isimleri sayıklar, römorku, Maggie'nin ranzanın üst bölümüne sıkışırken babasının tekerleğin üzerinde uyumasını, arabanın kontrol panelinden yansıyan ışıkla babasının yakışıklı ve mutlu görünen halini hayal ederdi. Köpekleri Honey Bun'ı geri alacaklar, babalarının alerjisi bitecek, Honey Bun yolcu koltuğunun üzerine koydukları yastıkta uyuyacak ve babaları artık gözyaşı dökmeyecekti. New Jersey'den, annesinin anısından, futbol sahasında ona işkence eden çocuklardan ve Maggie söz konusu olduğunda kafalarını olumsuz anlamda sallayan öğretmenlerden uzaklaşana dek karavanı süreceklerdi. Sonra okyanusun hemen yanında kalabilecekleri bir yer bulacaklardı. O ve Maggie çok iyi arkadaş olacaklar, her gün beraber yüzecekler, kamp ateşinde yemeklerini pişirecekler ve sıcacık mobil evlerinde uyuyacaklardı.

Babası, "Teşekkür ederim," diyecekti. "Bu çok iyi bir fikirdi Rose. Hayatımızı kurtardın." Rose bu sözlerin gerçekliğini güneş ışığını cildinde, kemiklerinde hisseder gibi hissedecekti. Rose, ranzası, dönen tekerlekleri ve daha önce hiç görmediği okyanusu hayal ederek, üçünü de kurtarmış olacağını düşünüp bu duygular içinde uykuya dalardı.

Simon, "Seyahate yalnız mı çıkardın?" diye sordu.

Rose, "Yalnız mı?" diye tekrar etti. Bir an için onun neden söz ettiğini anlamadı. Hâlâ karavan rüyasını görüyordu. Bu rüyanın hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini anladığında bile hayali, yıllar içinde güçlenerek sürmüştü. Bir keresinde bir mağazada kullanılmış karavan ilanı görmüş, babasına tereddüt içinde de olsa ilanı gösterdiğinde Michael gözlerini kısarak kibarca, "Hayır, sanmıyorum," demişti.

Simon, "İnsanları özlemez miydin?" diye sordu.

Rose hemen kafasını sallayarak, "İnsanlara ihtiyaç..." diye başladı, ama gerisini getirmeden susup derin bir nefes aldı. Aniden sıcak bastığını hissetmiş, rahatsız olmuştu. Müzik çok gürültülüydü, yüzü sıcaktan kıpkırmızı kesilmiş, yediği baharatlı yemekler midesine taş gibi oturmuştu. Biraz su içti ve konuşmasına devam etti. "Ben bağımsızlığıma çok düşkünüm," dedi. "Yalnız olmaktan hoşlanıyorum."

Simon, "Sorun nedir?" diye sordu. "İyi misin? Zencefilli gazoz ister misin? Miden rahatsızsa iyi gelir..."

Rose istemem dercesine bir işaret yaptı, sonra başını ellerinin arasına gömdü. Gözlerini yumduğunda karavanı hâlâ o düşlediği haliyle görüyordu. Karavanın tavanından açılan tentenin altında üçü, sahilin kenarında yaktıkları kamp ateşin yanında, sosisli sandviçleri ellerinde, uyku tulumlarının içinde, kozadaki tırtıl gibi huzurlu ve sıcak bir ortamda oturuyorlardı. Babasını Sydelle'e ve borsa heyecanına kaptırmak yerine bunun gerçek olmasını o kadar çok isterdi ki. Babasını yalnızca Eagles takımının serbest atış yüzdeleri veya borsanın istikrarı ilgilendiriyor, yalnızca Eagles kazandığında mutlu oluyor veya borsadaki yatırımları kötüye gittiğinde üzülüyordu. Ve Maggie...

Rose, muhtemelen Simon'ı korkuttuğunun bilincinde ola-

rak, “Ah,” diye inledi. Ama başka türlü davranmak elinden gelmiyordu. Maggie. Maggie’yi kurtarabileceğini düşünürken işler ne hale gelmişti. Kardeşinin nerede olduğunu bile bilmiyordu; öz kardeşinin nerede yaşadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yeniden içini çektiğinde Simon’ın kollarını omuzunda hissetti.

Simon, “Sorun nedir?” diye soruyordu. “Yemekler mi dokundu? “Sesi öylesine yalvarır gibi çıkıyordu ki, Rose neredeyse gülecekti. “Biraz su ister misin?” Elini cebine atarken, “Yanımda Pepcid, Alka-Seltzer var...”

Rose kafasını kaldırıp, “Biriyle yemeğe çıktığında böyle durumlarla sık sık karşılaşır mısın?” diye sordu.

Simon dudaklarını büzerek, “Çok sık karşılaştığımı söyleyemem,” dedi sonunda. “Belki arada bir...” Dikkatle Rose’a bakıyordu. “İyi misin?”

“Yemekten zehirlenmediğime göre iyi sayılırım.”

“Öyleyse sorun nedir?”

“Yalnızca... Birini düşünüyordum.”

“Kimi?”

Rose o anda aklına ilk gelen şeyi söyleyiverdi. “Petunia. Bakımıyla ilgilendiğim köpek.” Simon Stein bütün iyi niyetine rağmen kendini gülmekten zor alıyor, Rose’a çılgın mısın sen der gibi bakıyordu. Peçetesini katlayıp, ayağa kalktı, masaya on dolar bahşiş bırakıp, “Öyleyse gidip onu bulalım,” dedi.

Rose, “Bu çılgınlık,” diye fısıldadı.

“Şşşş!”

Rose ısrarla, “Başımız belaya girebilir,” diyordu.

Simon, “Neden?” diye sordu. “Cumartesileri onu gezdirmiyor musun zaten? Eh, işte bugün de cumartesi.”

"Cuma gecesi."

Simon saatine bakıp, "Cumartesi oldu. Geceyarısını beş dakika geçiyor."

Rose gözlerini yuvarladı. Petunia'nın yaşadığı apartmanın asansöründeydiler. Asansörde ikisinden başka kimse yoktu. "Her zaman haklı olmak zorunda mısın?"

Simon, "Öyle olmayı tercih ederim," diye yanıt verdiğinde Rose isterik bir biçimde kahkayı koyuverdi. Simon eliyle Rose'un ağzını kapatarak, "Sessiz olalım," diye fısıldadı.

Rose el yordamıyla küçük fenerli anahtarlığını çantasından çıkardı ve üzerinde, "Petunia," yazılı anahtarı Simon'a uzattı.

Simon, "Tamam," dedi. "Şimdi şöyle yapacağız. Kapıyı açacağım, sen alarmı devredışı bırakırken ben de köpeği alacağım. Nerede olabilir sence?"

Rose Petunia'nın nerede olabileceğini düşündü. Beyni sulanmıştı adeta. Jerk Hut'ta içtiği onca biranın ardından, Petunia operasyonunu planlamak üzere bir bara gitmişler, orada da birkaç kadeh votka içmişlerdi. Sonunda, "Bilmiyorum," dedi. "Onu almaya geldiğimde genelde kanepenin üzerinde olur, ama ev sahipleri evdeyken nerede yattığını bilmiyorum."

Simon, "Peki, onu bana bırak," dedi. Rose'un niyeti de oydu zaten. Özellikle takip etmemişti ama, Simon'ın kendisi kadar çok votka içmediğine hemen hemen emindi.

Simon, "Tasma?" diye sordu. Rose, bara gittiklerinde Simon'ın ayakkabılarının bağlarını çözüp birbirine doladıkları kendi imalatları olan tasmayı cebinden çıkardı. "Yem?"

Rose çantasını açıp peçeteye sardıkları bir parça eti Simon'a uzattı. Peçete yağlanmıştı. "Not?" Rose başka bir peçete daha çıkardı. Üzerinde uzun uzun düşünüp, sonunda kulağa en mantıklı gelecek şekilde şöyle bir not bırakmayı uygun görmüşlerdi. "Sevgili Shirley, yakınlardaydım ve Petunia'yı erkenden yürüyüşe çıkarabileceğimi düşündüm."

Simon Rose'u omuzlarından tuttu, gözlerinin içine bakarak ona gülümsedi. "Hazır mısın?" Rose evet anlamında kafasını salladığında Simon, öne doğru bir hamle yaparak onu dudaklarından öptü. "Haydi bitirelim şu işi," derken, Rose biraz önceki öpücüğün etkisiyle donup kalmıştı. Simon kilidi çevirdiği anda alarm, gecenin sessizliğinde yankılanmaya başladı.

Simon, "Rose!" diye seslenince Rose kendine gelebildi ve hızla evin içine girerek alarm kutusuna doğru koştu. O anda Petunia bütün hızıyla oturma odasına girmiş, deliler gibi havlıyordu. Köpek tahta zeminde kayarak zar zor durabildi ve kuyruğunu sallamaya başladı.

Shirley köpeğin arkasından koşarak geldi. Kadın, her ihtimale karşı eline telsiz telefonunu almıştı. Rose ve Simon'a bakarak, derin bir, "Oh!" çekti. "Simon, kapıyı çalmaktan vaz mı geçtin artık?"

Rose yutkundu, bir Simon'a, bir Shirley'e, bakıyordu. O anda Petunia'nın, Simon'ın kollarına atlamaya çalıştığını gördü. Simon ona doğru dönmüş gülümsüyordu. "Rose, bu benim büyükannem. Nanna, Rose'u tanıyorsun değil mi?"

Shirley sabırsızca, "Tabii Rose'u tanıyorum," dedi. "Petunia kes şunu!" Azar işiten Petunia oturdu, dili beş karış dışardaydı ve kuyruğunu bütün hızıyla sallıyordu. Rose bir kez daha donup kalmış, olan bitene mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu.

Sonunda, "Şimdi sen... Petunia'yı tanıyor musun?"

Simon evet dercesine başını salladı. Ellerini, bir çay fincanını tarif edercesine birbirine yaklaştırarak, "Petunia'yı şu kadardan beri tanıyorum," dedi.

Shirley araya girerek, "Ve sen de Simon'ı tanıyorsun," dedi.

Rose, "Bir ara beraber çalışmıştık," dedi.

Shirley, "Harika," dedi. "Anladığım kadarıyla burada herkes birbirini tanıyor, şimdi uyumaya gidebilir miyim?"

Simon büyükannesinin yanına gelerek alnına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler Nanna," dedi tatlı bir sesle. "Uyandırdığımız için özür dileriz."

Shirley kafasını sallayarak, Rose'un duyamadığı bir şeyler söyledi ve onları salonda yalnız bırakarak odasına çekildi. Petunia hâlâ oturduğu yerde mutlu bir biçimde kuyruğunu sallıyor, bir Simon'a bir Rose'a, bakıp duruyordu.

Rose solgun bir ifadeyle, "Büyükannen ne dedi?" diye sordu.

Simon gülümseyerek, "Sanırım, 'Seni uğraştırdı' gibi bir şey söyledi."

"Ne uğraştırdı... nasıl..."

Simon Petunia'nın tasmasını alarak Rose'a döndü ve "Haydi yürüyüşe çıkalım," dedi.

Bir eline Petunia'nın tasmasını aldı, diğer eliyle Rose'un elini tuttu ve hep beraber dışarı çıktılar. Yürüyüş sonrası Simon'ın evine gelmişler, onun mavi koltuğuna uzanmışlardı. Petunia yer yatağına kıvrılmış kestirirken, Rose ve Simon güneş doğana kadar fısıldaşıp öpüştü. Zaman zaman kahkaları Petunia'yı uyandırıyor, köpek de dönüp hırlıyordu.

KIRK BİR

Maggie duştan çıkıp aceleyle kurulandı ve olabildiğince hızlı biçimde temiz giysilerini giydi. Saçlarını tarayıp atkuyruğu yaptı, aynada son kez kendisini inceledikten sonra kapıyı yavaşça açtı ve hızlı adımlarla dışarı çıktı. Charles'a hikâyesini anlatacağı için çok heyecanlıydı. Yazı yazma üzerine düşünürken yaşamını bir oyun şeklinde kurgulamak gelmişti aklına. *Bir zamanlar bir kız, kaçak olarak üniversiteye girer.* Maggie, onun vereceği tepkiyi gözlemleyecek, Charles'ın kendisine söylediği gibi onun yüzüne bakacak ve ilgilendiğini görürse, ona tüm bunların gerçek olduğunu söyleyecekti. Kapıyı itip açtığı anda biriyle çarpıştı. Josh. Princeton'daki ilk gecesinde tanıştığı Josh, karanlıkta durmuş, gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Elinde Maggie'nin sırt çantası vardı.

Maggie farkında olmadan birkaç adım geri gitti ve duvara dayandı. Nefesinin boğazında düğümlendiğini hissediyordu. Josh ne sarhoş, ne de şaşkındı. Flört eder gibi bir hali de yoktu. Maggie'yi öldürmek, ya da en azından ona zarar vermek ister gibi görünüyordu.

Kötü ilişkiler yakanı bırakmaz diye düşündü Maggie. Onun

ne istediğini, kütüphane kapalıyken buraya nasıl geldiğini merak ediyordu. Josh onu beklemiş olmalıydı. Bu da, ikisinin kütüphanenin zemin katında yalnız oldukları anlamına geliyordu.

Maggie duvarı delip geçmek ister gibi, iyice yapışmıştı. Ah, Tanrım diye geçirdi içinden. Bu iş kötüye varacak. Hem de çok.

Josh, yumuşak bir sesle, "Merhaba," dedi ve parmağını, Maggie'nin "Anne" yazan dövmesinin üzerinde gezdirdi. Belli ki, o geceden aklında kalan bu dövme olmuştu. "Küçük M., sanırım bana borçlusun."

Maggie, "Paranı geri veririm," diye fısıldarken, Josh ona o kadar çok yaklaşmıştı ki, neredeyse burnu Maggie'nin burnuna değecekti. "Çantamda; hiç harcamadım, sana hemen geri verebilirim..." Josh onu yakaladığında tüyleri diken diken olmuştu. *Felaket* diye düşündü umutsuzca. Aynı şiirde söz edildiği gibi. *Aynı bir felaket.* Belki kollarından kurtulabilirim düşüncesiyle vücudu kıpır kıpırdı, ama çocuk onu çok sıkı kavramıştı ve korkunç şeyler söylüyordu.

"Ne yapıyorsun burada? Sen buraya ait değilsin. Burada işin yok senin. Ee, anlatsana hikâyeni?"

Maggie, "Paranı geri vereceğim. Bırak beni," dedi ve ondan kurtulmaya çalıştı. Ama Josh onu köşeye sıkıştırmış, kütüphanenin soğuk granit duvarına yapıştırmıştı. Josh konuşmaya, daha doğrusu itham etmeye devam ediyor, kelimeleri suratına çarpıyordu. Sesi başlarda tacizkâr ve suçlayıcı çıkarken, şimdi daha bir yumuşamış gibiydi.

"Belki sana başka bir biçimde ödeşme fırsatı tanıyabilirim," derken, gözleriyle Maggie'nin vücudunu süzüyordu. Maggie o anda üzerine asit dökülmüş gibi hissetmişti. "O gece ne olduğunu tam olarak anımsamıyorum, ama sanırım başladığımız işi bitirmemiştik. Burada sadece ikimiz varız. Yarım kalan işimizi tamamlayabiliriz."

Maggie inlerken, umutsuzca kıvranıyordu. "Bırak gideyim," diye yalvardı.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Solgun yüzüne canlılık gelmişti. Sarı saçları alnına düşmüş bir halde konuşurken tükürükleri Maggie'nin yüzünü yıkıyordu. "Başın belada. Hem de büyük. Sırt çantanda üç tane kimlik vardı. Çok güzel. Tabii benim kredi kartlarım ve bir sürü nakit para da. Bu paralar kimden geldi? Benim gibi kaç kurbanın daha var? Burada mı yaşıyorsun? Bundan kampus güvenliğine veya polise söz edersem neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Maggie başını eğdi ve sessizce ağlamaya başladı. Gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Bu konuşmalar ve Josh'ın elleriyle dirseklerini kavraması, ona bir şekilde otoparkta yaşadığı geceyi anımsatıyordu. Ve en az o geceki kadar korku doluydu. Aynı o geceki utancı yaşıyor, Josh'ın sözleri, dolu gibi üzerine yağıyordu. Ve yaşananların hiç de adil olmadığını düşünüyordu Maggie. Ne suç işlemişti ki? Ne çalmıştı? Her tarafta bolca bulunan birkaç parça yiyecek, aptal, tembel veya zengin sahiplerinin ortalıkta bıraktıkları birkaç kitap, kayıp eşya bürosundan birkaç giysi, hocaların her şartta ders verdikleri sınıflardaki boş sıralar...

Maggie kafasını kaldırdı ve gözlerini iri iri açtı. "Tamam," dedi. "Bu kadar yeter." Kendini gülümsemeye zorladı. Tokasını açarak, atkuyruğu yaptığı saçlarının omuzlarına dökülmesini sağladı. "Beni yakaladın," diye mırıldandı. "Beni tam da istediğin gibi ele geçirdin." Maggie sahip olduğu tüm cazibeyi kullanıyor, tüm bir sömestr boyunca svetşörtünün altına gizlediği seksiliğini devreye sokuyordu. Josh'a, vanilla dondurmasının üzerine konan büyükçe bir kaşık karamel gibi dolu dolu gülümsedi. "Bir şeyler keşfetmeye ne dersin?" diye sordu. Sesinin titremesini Josh'ın fark etmemesi ve vücudunun onun dikkatini yeterince dağıtması için dua ediyordu.

Josh ellerini kot pantolonuna sürerek temizledi. Bu tam da Maggie'nin ihtiyacı olan başlangıçtı. Aniden sırt çantasını kayışından kaptı ve olabildiğince hızlı biçimde döndürerek Josh'ın yüzüne doğru savurdu. Josh geriye doğru sendelediğinde, Maggie onun baldırına doğru sert bir tekme attı. Josh, iki büklüm olmuş, nefes nefese kalmıştı. Maggie var gücüyle koşmaya başladı.

Hızla basamakları tırmandı, ağır cam kapıyı iterken arkasından alarmın çaldığını duydu. Koşarak bahçeye çıktı. Josh'ın elinden kaparken kopan sırt çantasının kayışından sıkı sıkıya yakalamış, aklında kaçmaktan başka bir şey olmaksızın bütün gücüyle koşuyor, adrenalin damarlarında şarkılar söylüyordu. Dışarda harika bir bahar akşamı vardı. Şort ve tişört giymiş öğrenciler yürüşe çıkmış, salkımsöğütlerin altında toplaşmış, açık pencerelerden birbirlerine sesleniyorlardı. Maggie kendini çıplak gibi veya üzerinde, "BEN BURAYA AİT DEĞİLİM" yazan bir tabela asılıymış gibi hissediyordu. O kadar hızlı koşuyordu ki, göğüs kafesine kramp girmişti. Kampusün dışına çıkarak Nassau Caddesi'ne giden otobüslerin durduğu kaldırıma ulaştı. *Lütfen Tanrım, lütfen Tanrım* diye dua ederken, ilerden bir otobüs göründü. Hemen otobüse atladı, cebinden bozukluk çıkararak kutuya attı ve kollarıyla sırt çantasını sararak oturdu. Kalbi hâlâ göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Corinne'in evine gitmeliyim diye düşündü. Gecenin bir yarısı olmasına rağmen evine gidip, beni içeri almasını sağlayacak bir şeyler düşünmeliyim ve sabaha kadar buraya geri dönmemeliyin diye geçirdi içinden. Oturduğu yerde gözlerini kapatmış, yine kapana kısıldığını düşünüyordu. O an başından geçenler, buraya gelmeden önce yaşadıklarına benziyordu ve yine daha önce olduğu gibi, bundan kurtulmak için de bir çare bulmalıydı. Cebinden cep telefonunu çıkardı. Yutkundu ve ab-

lasının numarasını tuşladı. Geç olmuştu. Rose evde olmalıydı. O ne yapılacağını bilirdi.

Ama Rose evde değildi. Telesekreterin, "Merhaba Rose Feller ve Feller Hayvan Bakımını aradınız," diyen sesini duydu. Ne? "Lütfen adınız, numaranız, hayvanınızın adı ve hizmeti talep ettiğiniz günün tarihiyle beraber mesajınızı bırakın. Sizi en kısa zamanda arayacağım." Maggie herhalde yanlış numara diye düşündü. Öyle olmalıydı. Tekrar tuşladı ve yine aynı mesajla karşılaştı, ama bu kez bip sesinden sonra konuşmaya karar vermişti. "Rose," diye başladı. "Benim?..." Benim ne? Benim başım yine belada mı diyecekti? Beni yine kurtarır mısın diyecekti? Maggie gözlerini yumdu ve telefonu kapattı. Bu işi tek başına halletmeliydi.

Corinne kapıda zar zor dengesini sağlamış biçimde dururken, "Maggie?" diye seslendi.

"Saat kaç? Ne yapıyorsun burada?"

Maggie, "Geç oldu," dedi. "Benim... şeyde..." Derin bir nefes aldı ve "Birkaç gün burada kalabilir miyim diye soracaktım. Kirasını öderim veya bedavaya çalışırım..."

Corinne kapı kapanmasın diye kalçasını dayamış soruyordu, "Ne oldu?"

Maggie ona neler anlatabileceğini düşündü. Ona oda arkadaşıyla kavga ettiğini söyleyebilir miydi? Daha önceden ona oda arkadaşı olduğundan söz etmiş miydi? Anımsamıyordu. Ya o korkunç çocuk onu buraya kadar takip etmişse? Kütüphanede yaşadığını biliyorsa, belki burada çalıştığını da öğrenmiş olabilirdi.

"Maggie?" Corinne'in alnı kırışmıştı. Gözünde güneş gözlükleri yoktu. Maggie onun mavi gözlerinin, yolunu kaybetmiş balık gibi ileri geri oynadığını görebiliyordu.

Maggie, "Bir şey oldu," dedi.

Corinne, "Sanırım bunu açıklığa kavuşturabiliriz," dedi ve Maggie'yi içeri aldı. Parmaklarıyla duvara dokuna dokuna mutfağa doğru ilerledi. Corinne, su ısıtıcısını suyla doldururken, Maggie masaya oturdu. Kadın ocağın üzerindeki raftan iki fincan ve iki poşet çay aldı. "Ne olduğunu bana anlatabilir misin?"

Maggie başını eğerek, "Pek anlatamam," diye fısıldadı.

Corinne sert bir sesle, "Uyuşturucu mu?" diye sordu. Maggie'nin korkudan sıçradığını duyduğunda neredeyse gülecekti.

"Hayır, uyuşturucu değil. Bir süreliğine yalnız kalmaya ihtiyacım var o kadar." Bunu söylerken bir suçlu gibi konuştuğunu fark etmişti, ama o kadar kısa bir zamanda aklına gelen buydu. "Bir çeşit baskı altındayım diyebilirim," diye ekledi. "Ve burası çok huzur dolu bir yer."

Sihirli kelimeleri söylediği çok açıktı. Corinne'in canlandığını hissetti. Kadın fincanlara şeker koyup, masaya getirdi. "Finaller zor geçiyor, değil mi?" dedi. "Sınavlar için hazırlandığım zamanı anımsıyorum da... Yatakhaneler çok gürültülü, kütüphaneler çok kalabalık olurdu. Merak etme. Üçüncü katta istediğin odada kalabilirsin. Nasılsa hepsi temiz, değil mi?"

"Evet," diye karşılık verdi Maggie. Odaları kendi temizlemişti. Çayından bir yudum aldı ve kalbinin atışlarının yavaşlamasını bekledi. Plan. Plan. Başka bir plana ihtiyacı vardı. Burada birkaç gün kalabilirdi. Kendisine yeni bir şeyler alması, giysilerini değiştirmesi, sırt çantasına yeni çamaşırlar atması gerekecekti. Ama geri kalan eşyaları kütüphanedeydi ve Maggie oraya gidemezdi. Peki sonra nereye gideceğim diye düşündü. Babasına, Rose'a geri dönebilir miydi? Onu kabul edecekler miydi? Peki o gitmek istiyor muydu?

Maggie gözlerini kapattı ve kendini şiir dersinde, arka sıra-

da otururken gördü. Profesöre, "Tek Sanat"ın ne olduğunu açıklıyordu. Charles'ın, saçı alnına düşmüş yüzünü gördü; Shakespeare ve Strindberg'den söz ederken ve bir keresinde John Malkovich'i sahnede seyrettiği zamandan bahsederken heyecan doluydu. Princeton'da kimse onun hayatta başarısız olmuş, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış, ailesinin utanç kaynağı bir insan olduğunu bilmiyordu. Princeton'da herkes onu kendisi gibi biri olarak tanıyordu. Ta ki kütüphanedeki çocuk ortaya çıkana dek.

Gözlerini kırpıştırdı. Ağlamayacaktı. Bu işi kendi başına halledecekti. Hiç kimseye fark ettirmeden halledip, ortadan yok olacaktı. O çocuk kampustayken burada kalamam diye düşünüyordu. Ayrıca bütün öğrenciler tatil için evlerine döndüğünde boş kampusta kalmak daha da riskli olacaktı. İyi de sonra ne olacaktı?

Corinne, "Ailen var mı? Haber vermen gereken birileri?..." diye sordu.

Maggie dudaklarını ısırdı ve burnunu çekti. Ağlamak istiyordu ama bunun ona ne faydası dokunacaktı ki? "Hayır," dedi. Sesi titriyordu. "Kimsem yok."

Corinne kafasını kaldırıp, "Emin misin?" diye sordu.

Maggie sırt çantası içindeki fermuarlı bir cepte, lastikle tutturduğu paralarını düşünüyordu. O anda aklına Josh'ın sözleri geldi. *Sırt çantanı karıştırdım.* Hemen çantaya uzandı ve panik içinde açtı. Paranın yerinde yeller esiyordu. Kimlik kartları, kredi kartları, hepsi gitmişti. Giysileri, kitapları ve... Parmakları doğum günü kartının yumuşak yüzeyi üzerinde gezindi. Kartı çıkardı, açtı; tebrik yazısını, imzayı ve telefon numarasını belki de yüzüncü kez okuyordu.

Titrek bir sesle, "Büyükannem var," dedi.

Corinne işte şimdi oldu der gibi kafasını salladı ve, "Haydi

yat artık," dedi. "Hangi odada istersen orada kal. Sabah ararsın."

Ve ertesi sabah Maggie elinde cep telefonu, Corinne'nin güneş ışığıyla yıkanan mutfağının ortasında durmuş, büyükannesinin neredeyse yirmi yıl önce tebrik kartının üzerine yazdığı telefon numarasını tuşluyordu. Telefon uzun süre çaldı. Maggie, birinin yanıt vermesi dışında ne istediğinden tam emin olmasa da içinden *lütfen* diye yalvarıyordu.

Ve birisi telefona yanıt verdi.

Rose Feller sabah saat beşte, kalp çarpıntısıyla yabancı bir yatakta uyandı. *Maggie* diye düşündü. Rüyasında Maggie'yi görmüştü.

Yüksek sesle, "Maggie," derken, uyumakla uyanmak arasında gidip geliyor, gördüğünün Maggie olup olmadığına emin olamıyordu. Rüyasında bir kadını ormanda koşarken görmüştü, hepsi o. Kadın dehşet dolu gözlerle koşarken, bütün gücüyle çığlık atıyor, yeşil çalıların arasından geçip, sanki ona kurulmuş bir tuzak olan açılmış kollara atılıyordu.

Tekrar, "Maggie," dedi. Petunia Rose'a gözlerini dikmiş, ortada acil bir durum veya yemek yeme fırsatı olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Sonunda gözlerini yumdu. Rose yatakta doğrulup ayaklarını yere bastığında, Simon elini onun kalçasına koydu.

Rose'u kendine doğru çekerken, "Şşş," dedi ve onu boynundan öpmeye başladı. "Sorun nedir?" Burnunu Rose'un vücuduna sürterken, Rose onun kıvırcık saçlarını boynunda hissediyordu. "Kötü bir rüya mı gördün?"

Rose, her zamankinden daha da alçak ve derinlerden gelen bir sesle, "Rüyamda annemi gördüm," dedi. Ama bu doğru

muydu? Annesi. Maggie. Belki de o ağaçların arasından koşan, ayağı çalılara takılan, dizleri üstüne düşüp tekrar ayağa kalkan ve yine koşmaya başlayan kendisiydi. Ama kimden kaçıyordu? Ve nereye doğru koşuyordu? "Biliyorsun, annem ben küçük yaşlardayken öldü. Sana bundan söz etmiş miydim, anımsamıyorum."

Simon, "Hemen dönerim," diye fısıldayıp yataktan kalktı. Rose, Simon'ın mutfaktan gelen ayak seslerini duyuyordu. Simon bir dakika sonra üzerinde o aptal çizgili pijamalarıyla elinde bir bardak suyla geri dönmüştü. Simon yatağa girip, ışıkları söndürdüğünde Rose suyu bir dikişte bitirdi; su iyi geldi diye düşündü. Rose yatağa girdiğinde, Simon onun yanına sokulmuş bir eliyle alnını okşarken, diğer elini çok nadir ve zarif bir şey tutuyormuşcasına başının altına koymuştu.

"Annen için üzüldüm," dedi. "Konuşmak ister misin?"

Rose hayır dercesine kafasını salladı.

Simon, "Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi. "Ben sana göz kulak olurum. Söz veriyorum." Ama Rose o gece ona hiçbir şey anlatmayacaktı. Gözlerini yumdu, Simon'a sokularak uykuya daldı.

Ella telefon çaldığında, masasında oturmuş defterine göz atıyor, *Altınçağ*'da yayınlanacak, gelecek haftanın bedava sağlık hizmetleri listesi üzerinde çalışıyordu.

"Alo?"

Hiçbir yanıt gelmemişti... Sadece birinin nefes alışı duyuluyordu.

"Alo?" diye tekrarladı. "Bayan Lefkowitz, siz misiniz? İyi misiniz?"

Genç bir kadına ait olduğu belli olan ses, "Ella Hirsh'le mi görüşüyorum?" diye sordu.

Ella, *telefon pazarlamacıları* diye düşündü. "Evet, benim."

Karşı taraf bir an durakladı. "Caroline isminde bir kızınız var mıydı?"

Ella nefesini tutmuştu. Hiç düşünmeden, "Evet," dedi.

Genç kadın, "Beni tanımazsınız," dedi. "Adım Maggie Feller."

Ella, "Maggie," diye torununun adını tekrarlarken, kendisine hiç de yabancı gelmeyen o umut, rahatlama, mutluluk ve korkuyla karışık duygunun bütün vücudunu kapladığını hissediyordu. "Maggie. Ben de ablanı aramıştım... Mesajımı aldı mı acaba? Sana onu aradığımı söyledi mi?"

Maggie, "Hayır," dedi ve duraksadı. "Bakın, beni tanımıyorsunuz ve bana yardım etmek için hiçbir geçerli nedeniniz yok, ama şu anda zor durumdayım, çok zor durumdayım..."

Ella hemen, "Sana yardım ederim," diye atıldı ve heyecan içinde gözlerini yumarak, Maggie'yi can kulağıyla dinlemeye başladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kalbin Bende

KIRK İKİ

Rose Feller, Simon Stein'la nişanlandığı zamanki kadar, annesinin yanında olmasını arzuladığı bir anı anımsamıyordu. İlk defa nisan ayında çıkmışlardı. Mayıs ayına geldiklerinde birbirlerini haftanın dört beş günü görür hale gelmişlerdi. Temmuz ayında ise Simon, Rose'un evine taşınmıştı. Simon, eylülde Rose'u tekrar Jerk Hut'a götürmüş, yemek sırasında yere düşen peçetesini almak üzere masanın altına eğilip, tekrar doğrulduğunda, elinde siyah kadife bir kutuyla ortaya çıkmıştı. Rose, olan bitene hâlâ inanamamış ve "Çok erken," diyebilmişti. Simon ise gözlerini hiç ayırmadan ona bakmış ve "Ben sana inanıyorum," demişti.

Düğün törenini mayıs ayı için planlamışlardı ve şimdiden ekim ayına gelmişlerdi bile. Bu da tezgâhtar kızların söylediği gibi, Rose'un gelinliğini seçmesi için geç kaldığı anlamına geliyordu. İlk girdiği mağazadaki kadın, "Bunu dikmenin ne kadar vakit aldığını biliyor musun?" diye sormuştu. Rose da ona aynı şekilde karşılık verip, "Evlenecek adamı bulmanın ne kadar vaktimi aldığını biliyor musun?" demek istese de, çenesini tutmayı başarmıştı.

Rose, dar külotlu çorabı çekişirirken, "Bu işkenceden farksız," diye söyleniyordu.

Amy, "Uluslararası yardım örgütlerini çağırayım mı?" diye sordu. Rose kafasını sallayarak, ayağındaki spor ayakkabılarını gelinlik satan mağazanın, şeftali rengi dantel perdeli soyunma odasının köşesine fırlattı. Mağazaya ağır bir lavanta kokusu hâkimdi ve sürekli aşk şarkıları çalıyordu. Rose, göğüslerini çene hizasına kadar kaldıran bantlı bir büstiyer giymişti. Ve sonradan keşfedeceği gibi büstiyerin kenar bantları ve tezgâhtar kadının, "Göğüslerine şekil vereceği" konusunda ısrarlı olduğu korsesiyle, nefes almakta zorlanacaktı.

Ama kadın, Rose'un bu büstiyeri giymesi konusunda oldukça karalı görünüyordu. "Uygun giysiler giymek çok önemlidir," diyecekti kadın. Rose'a bakarken, sanki *diğer tüm müşterilerim bunun bilincinde* der gibiydi.

Rose, "Neler çektiğimi bilemezsin," diye inledi. Tezgâhtar kadın, kollarında bir gelinlikle gelmiş ve giymesi için Rose'a uzatmıştı. "Deneyin," diye emretti. Rose kollarını geçirdi, belini büktü, korsenin verdiği acıya dayanmaya çalışarak gelinliği giydi. Rose kollarını düzeltirken, gelinliğin uzun eteklerinin bileklerine kadar geldiğini gördü, o sırada tezgâhtar kadın sırtındaki fermuarı çekiyordu.

Amy, "Neler çekiyormuşsun bakalım?" diye sordu.

Rose gözlerini kapatarak, nişanlılığı süresince iki aydır peşini bırakmayan ismi telaffuz etti. Ve Rose aynı ismin, düğün günü yaklaştıkça ona daha çok azap çektireceğinden emindi. "Sydelle," dedi.

"Hay Allah," dedi Amy.

"Hay Allah, benim çektiklerimin yarısını bile anlatmaya yetmez," dedi Rose. "Cadı üvey annem, şimdi de nedimem olmaya karar verdi." Rose ve Simon, Michael Feller ve eşine müj-

deli haberi vermek üzere New Jersey'ye gittiklerinde, Michael kızını kucaklamış, Simon'a samimiyetle ilgi göstermiş, Sydelle ise oturduğu koltuktan kalkmayarak, sanki bir felaketle karşılaşmış gibi davranmıştı. Sonunda, "Ne kadar güzel," demeyi becermişti. Bu esnada kelimeler mükemmel rujlu ince dudaklarından zoraki çıkmış, devasa burun delikleri kemik kokusu almış köpeğin burun delikleri gibi irileşmişti. "İkiniz adına çok sevindim!" Ve hemen ertesi gün, Rose'u evinden arıyarak, bu haberi kutlamak için onu çaya davet etmiş ve düğünü kendisinin planlaması konusunda ısrarcı olmuştu. "Yani kendimi methetmek için söylemiyorum ama, insanlar hâlâ benim Marcia'mın düğününü konuşuyor," demişti. Rose, Sydelle'in her tür sohbette Marcia'nın düğününden söz etme eğilimini bildiği için bunun gayet normal olduğunu düşünmüştü ama, Sydelle'in elbiseler, saç modeli veya diyet konusunda eleştiri yapmaksızın bir şeyleri yürütme tarzına o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki, onun bu ısrarına karşı koyamamıştı. Sydelle'le Ritz-Carlton Oteli'nde çay için buluşmaya gittiğinde, yeni yüzüğünün parmağında hâlâ çok komik durduğunu fark etti.

Rose, dirseklerine kadar gelen dantel eldiveni düzeltirken, "Sefil bir durumdu," diye söylendi. Üvey annesinin o günkü hali hemen gözünün önüne geldi. Sydelle üzerinde çaydanlık ve altın yaldızlı fincanların durduğu masada yalnız başına bekliyordu. Her zamanki gibi korkunç görünüyordu. Saçları kabartılmış, taş gibi sabit duruyordu. Cildi parlak ve gergindi. Kusursuz makyajı, altın aksesuarlarla tamamlanmıştı. Üzerinde, Rose'un otele gelirken bir mağazanın vitrininde hayran olduğu kahverengi deri ceketin aynısı vardı.

Sydelle, "Rose, harika görünüyorsun," diye şakıdı. Rose'un üzerindeki haki etek ve atkuyruğu saçlarına bakışı, aslında sözlerini yalanlıyordu. Biraz havadan sudan konuştuktan son-

ra, "Şimdi," dedi. "Detaylardan söz edelim biraz. Aklında belli bir renk var mı?"

Rose, kararsız biçimde, "Eee..." derken, Sydelle'in tam da istediği açılışı yapmış oluyordu.

Sydelle, "Lacivert," diye buyurdu. "Lacivert en moda renk. Gençlere çok iyi giden bir renk. Düşünüyorum da..." Sydelle gözlerini kapayarak, gözkapaklarına kahverengi - gri karışımı, zekice uygulanmış makyaja hayran olması için ona bir fırsat verdi. "... nedimeler, lacivert, dar ve düz elbiseler..."

Rose, "Amy dışında nedimem olmayacak. O benim başnedimem," diye atıldığında, Sydelle mükemmel biçimde alınmış kaşlarından birini kaldırmıştı.

"Ya Maggie?"

Rose gözlerini pembe renkli masa örtüsüne dikti. Bir ay kadar önce Maggie'den oldukça garip bir mesaj almıştı. Yanlızca Rose'un adı ve *Ben* kelimesinden oluşan bir mesajdı bu. O günden beri Maggie'den hiçbir haber çıkmamıştı. Rose birkaç haftada bir onu cep telefonundan arıyor, kardeşinin "Alo?" dediğini duyduktan sonra telefonu kapatıyordu.

"Emin değilim," dedi.

Sydelle içini çekti. "Masalardan söz edelim," dedi. "Lacivert masa örtüleri üzerinde beyaz peçeteler iyi gider diye düşünüyorum. Lacivert denizcilere özgüdür, temiz, bakımlı durur. Ayrıca masaya hezaren de koydurturuz ve tabii o harika papatyalardan da... veya, hayır. Hayır." Rose ona karşı çıkmış gibi Sydelle kafasını sallıyordu. "Pembe güller. Gözünde canlandırabiliyor musun? Her yerde bol bol pembe güller, gümüş vazolardan taşan, bol bol pembe güller!" Sydelle sözlerini tamamladıktan sonra gülümsedi, bu fikrinden hoşlanmışa benziyordu. "Rose* için güller! Tabii ya!"

* Rose: Gül (ç.n.)

Rose, "Kulağa hoş geliyor," dedi. Gerçekten de öyleydi. "Ama nedimeler..."

Sydelle araya girerek, "Ve tabii Benim Marcia'mı da istersin."

Rose yutkundu. Benim Marcia'mı istemiyordu. Kesinlikle istemiyordu.

Sydelle tatlı bir sesle, "Eminim ki o da bundan şeref duyacaktır."

Rose dudaklarını ısırdı. "Eee..." dedi. "Ben aslında... düşünüyorum da..." *Haydi!* diye kendine cesaret verdi. "Yalnızca Amy olsun istiyorum. Nedime olarak istediğim tek kişi o." Sydelle'in dudakları büzüldü ve burun delikleri büyümeye başladı.

Rose, üvey annesinin önüne umutsuzca bir kemik atmaya çalışıyordu; "Belki Marcia konuşma kısmını üstlenmek ister."

Sydelle buz gibi bir sesle, "Sen nasıl istersen tatlım," dedi. "Sonuçta bu senin düğünün." Bu sözler, o gece Rose'un Simon'a tekrarlayacağı sözlerin aynısıydı.

Rose, "Bu bizim düğünümüz, tabii," demiş ve kafasını ellerinin arasına gömmüştü.

"Ben sadece Marcia ve onun birbirlerine uygun lacivert elbiseler giymiş beş arkadaşıyla beraber sinagog koridorunda yürümek durumunda kalmaktan korkuyorum."

Simon gayet masum bir biçimde, "Benim Marcia'mı istemiyor musun?" diye sormuştu. "Ama o çok havalı bir kız! Evlendiğinde küçük beden Vera Wang satın alıp daralttığını duymuştum."

Rose, "O dedikoduyu ben de duydum," diye mırıldandı.

Simon onun elinden tutarak, "Sevgilim," dedi. "Bu bizim düğünümüz. Biz nasıl istersek öyle olacak. Sen nedime olarak istediğin kişiyi seçebilirsin. İstersen hiç kimseyi seçme."

Rose ve Simon o gece oturup ne istediklerinin, (harika yemekler, çoşturan bir orkestra) ve ne istemediklerinin (kutlama, jartiyer kapmaca, benim Marcia'm) kısa bir listesini yaptılar.

Simon ertesi sabah listeye, "Ve tavuk dansı da istemiyorum!" diye bir ilave yapmıştı.

Rose, mavi elbisesini giymiş, işe gitmek üzere evden çıkmakta olan Simon'ın arkasından, "Her yerde güller olacak!" diye bağırdı. "Gümüş vazolardan pembe güller fışkıracak. Kulağa ne kadar hoş geliyor değil mi?"

Simon omzunun üzerinden, "Alerjim var," gibi bir şeyler söyledikten sonra otobüse yetişmek için koşturmuştu. Rose içini çekmiş ve Sydelle'i aramak üzere içeri girmişti. Konuşmalarının sonuna doğru, düğününde lacivert elbise giymek, masaları beyaz örtülerle kaplamak, Benim Marcia'mın kendi seçtiği bir şiiri okuması ve önümüzdeki hafta bir gün Sydelle'in tercih ettiği bir çiçekçide buluşmak üzere anlaşmışlardı.

Rose, "Bir kadın nasıl olur da 'Benim çiçekçim,' diye konuşur?" diye Amy'ye sordu.

Amy o sırada içi baş süsleriyle dolu cam bir muhafazayı karıştırıyordu. Sonunda inci başlı bir tanesini seçti ve Rose'un başına iliştirdi.

"Gösteriş meraklısı kadınlar," dedi Amy. Üzerinde minik parlak payetler olan uzun duvağı Rose'un başına takıyordu. "Çok şeker!" Sonunda gelinliğine uyan bir duvak bulmuştu. Duvağı kendi başına koydu. Rose'u aynanın önüne doğru dürterek, "Gel," dedi.

Rose o gün denediği yedinci ve son gelinliğin içinde aynada kendine bakıyordu. Metrelerce uzunluktaki dantel bacaklarını sarıyor, ışık saçan kristallerle pekiştirilmiş parlak korsaj diyaframının üçte ikilik bir kısmını örtüyor, sırtını açıkta bıra-

kıyordu. Gelinliğin nakış işli kolları, oldukça dardı. Rose, kendine acır bir ifadeyle bakarak, "Hayır, Tanrım," dedi. "Şamandıra gibi oldum!"

Amy o anda kahkahayı koyuvermişti. Tezgâhtar kadın her ikisine gözlerini dikmiş, bakıyordu. "Ayakkabılarla beraber denemek ister misiniz?"

"Bizim ayakkabıya değil de, bir çakmağa ihtiyacımız var sanırım," diye mırıldandı Amy.

Rose, "Bence de," dedi. Tanrım annesine o kadar ihtiyacı vardı ki. Annesi hemen olaya el koyar, elbiseyi gördüğü anda kesin kararını verirdi. Annesi olsa, "Kızım sade şeylerden hoşlanır" veya "A 'kesimi elbise kızıma iyi gider,' der, o hayranlık uyandıran, kalçaya kadar inen korsesiyle, balo elbisesinden söz ederdi. Haftalar süren incelemelerinden sonra bile Rose, elbiseler arasındaki farkı çözememiş, hangi modelin ona yakıştığını anlayamamıştı. Annesi olsa bu kaşıntı veren, mengene gibi sıkan elbiselerden onu kurtarır ve hiç şüphe yok ki Sydelle Feller'a, işe yaramaz önerilerini dar kıçına sokmasını kibar biçimde söylerdi.

Rose sonunda, "Korkunç," diye itiraf etti.

Duyguları incinmiş gibi duran tezgâhtar kadın, "Eh, kusura bakmayın," dedi.

Amy, "Daha sade bir model denesek," diye öneride bulundu. Tezgâhtar şöyle bir düşündü ve depoya yöneldi. Rose iskemleye çökerken, korsenin ne kadar zorlandığını hissedebiliyordu.

"Bu işten vazgeçmeliyiz," dedi.

"Seni hep sevdim Rose, ama bu halinle değil," dedi Amy. "Ayrıca bu işten vazgeçmene asla izin vermem. Beni o kasnaklı elbiseyi giymekten mahrum bırakamazsın." Rose'un en iyi arkadaşına evlenmeye karar verdiğini söylediği günün ertesi

Amy Sydelle lacivert konusundaki fermanını duyurmadan önce- Philadelphia'nın en gözde ucuzluk mağazalarından birine kutsal bir yolculuğa çıkmış ve kendine, omuzlarında taklit elmas kopçaları ve belediye otobüsü büyüklüğünde kasnağı olan somon renginde, kat kat köpüklü bir tül cüppe ve üzerinde *Bugün En İyi Arkadaşımı Evlendiriyorum* yazan, taklit inciler yapıştırılmış, kenarları yaldızlı, fildişinden bir şamdan almıştı. Rose bunları gördüğünde, "Ciddi olamazsın," demiş, Amy ise omuzlarını silkip, nedime olarak rolünün gayet bilincinde olduğunu, ama günün, gelinin günü olması gerektiğini ve bu elbisiyi giydiği takdirde (elbiseye uygun somon renkli ayakkabılar da alacaktı) Philadelphia nedimeler balosunda en kötü giyinen nedimeye verilen ödülü hiç zorlanmadan alabileceğini söylemiş, "Ayrıca kasnaklı elbise içinde çok *ateşli* görüneceğim tabii ki," demişti.

Şimdi kollarını Rose'un omzuna dolamış, "Merak etme," diyordu. "Sana yakışanı bulacağız. Daha yeni başladık sayılır! Zaten bu işler kolay olsaydı, doğru gelinliği bulmak adına insanlara yardım etmek için otuz milyon dergi basmazlardı?"

Rose içini çekip ayağa kalktı. Göz ucuyla baktığında, tezgâhtar kadının kollarında ipek ve saten kumaştan yapılmış kabarık bir gelinlikle yanına yaklaştığını gördü. Kadın, "Belki bu gelinlik fena durmaz," diye mırıldandı.

Amy gelinliği şöyle bir süzdükten sonra, "Hayır," dedi. "Hayır, bu gerçekten de fena ötesi bir şey."

Tezgâhtar kadın terslenerek, "Buradan lütfen," dedi ve Rose eteğini kaparak onu takip etti.

KIRK ÜÇ

Ella Hirsh neredeyse bir yaz mevsimi boyunca torunundan hiç haber çıkmamasına dayanmak zorunda kalmış, artık bunu kaldıramayacağım diye düşünmeye başlamışken, sabrının karşılığını almıştı.

Maggie mayısta Ella'nın yanına gelmişti. Bir araya gelmeden önceki sohbetleri Maggie için bir işkence olmuştu. Ella, torununun anlattıklarını doğru anladığına emin olmak için sürekli sorular sormuş, Maggie ısrarla ona karşısındakinin Rose değil, Maggie olduğunu, kendisininde Princeton'da olduğunu ama gerçekte oraya ait olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Evet demişti Maggie, Rose ve babası gayet iyiydi, ama onları arayamazdı. Hayır demişti, sağlığıyla ilgili bir sorunu yoktu, hasta veya yaralı değildi, ama kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Halen bir işi yoktu, ama sıkı çalışan bir kızdı ve kısa zamanda kendine bir iş bulacaktı. Ella'nın ona destek olması Ella'yı zor durumda bırakmazdı. Ella'nın torununa sormak istediği daha binlerce şey vardı ama o anda yalnızca, kim, ne, nerede gibi temel sorulara yanıt aramış, Maggie'nin New Jersey'deki marketin otoparkından Florida'ya nasıl gelebileceği üzerine konuşmuş-

lardı. Ella'nın aklından bir şekilde New Jersey'nin en büyük havaalanının adı geçmiş ve ona, "Newark'a gelebilir misin?" diye sormuştu. "Oraya vardığında beni ara. Ben havayollarını arayıp buraya direk uçuş yapan bir uçak bulur, bileti kapıdan almanı sağlarım."

Sekiz saat sonra Ella ve Lewis, Fort Lauderdale Havaalanı' na gitmek üzere arabaya atlamışlardı. Havaalanına geldiklerinde karşılarında, sırt çantasına yapışmış, bezgin, kir pas içinde ve korkmuş Caroline'i gördüler.

Ella yutkundu, gözlerini kırpıştırdı ve tekrar baktığında yanıldığını anladı. Karşısındaki kız Caroline değildi, ama ona o kadar çok benziyordu ki... Kız, kahverengi gözleri, alnına düşen saçları, yanakları, elleri ve hatta kemik yapısıyla tıpkı Caroline'di. Ama yüzündeki kararlı ifade, çenesinin hırçın karekterini vurgulayan yapısı, gözlerini sağa sola oynatışı, etrafı süzüşü ona farklı bir kişilik yüklüyor ve geleceği konusunda ona, kızının karşı karşıya kaldığı sondan farklı bir son vaat ediyordu. Ella'nın gördüğü bu kız, yağmurdan kayganlaşmış yola yem olacak bir tip değildi. Bu kız direksiyon hâkimiyetini kolay kolay kaybetmeyecek bir kızdı.

İlk anda garip duygular içindeydi, ona sarılsam mı acaba diye düşünüyordu. Ama Maggie'nin sırt çantasını eline alıp, bir bebek tutar gibi tutması, bu soru işaretini ortadan kaldırmış ve Ella, doğrudan tanışma faslına geçmek durumunda kalmıştı. Maggie arabaya gidene kadar fazla konuşmamış, Ella'nın önde oturma teklifini reddederek, bıktırıcı sorularla yüzleşme olanağını ortadan kaldırmak istemişti. Aklı hâlâ kendi güvenliğindeydi, sorunlarından sıyrılamamıştı. Ella, "Bana ne tür bir sıkıntı içinde olduğunu anlatırsan, eminim bir çözüm yolu buluruz," dedi.

Maggie içini çekerek, "Ben..." Bir an duraksadı. Maggie

yaptığı kabahate bir kulp bulmaya çalışırken Ella da onu dikiz aynasından süzüyordu. "Rose'la beraber yaşıyordum ama yürümedi, ben de birkaç ay kampusta kaldım..."

Lewis, "Arkadaşlarınla beraber mi kalıyordun?" diye sordu.

"Kütüphanede kalıyordum," dedi Maggie. "Yani orada yaşıyordum. Ben..." Gözünü dikmiş, pencereden dışarı bakıyordu. "Kaçak gibiydim. Bir kaçak gibi yaşıyordum orada." Sözlerini tekrar ederken anlattıkları, açık denizlerde büyük bir macera yaşamış birinin havasını veriyordu ona. "Orada beni izleyen biri vardı ve başıma büyük bela açacaktı. Ben de orayı terk etmek zorunda kaldım."

Ella, "Philadelphia'ya geri dönmek ister misin?" dedi. "Rose'un yanına?"

Maggie, "Hayır!" dedi. Bunu o kadar şiddetli söylemişti ki Ella neredeyse yerinden zıplayacaktı. Lewis de bu sözün etkisiyle yanlışlıkla kornaya basmıştı. "Hayır," diye tekrar etti. "Nereye gitmek istediğimi bilmiyorum. Philedelphia'da kalacak bir yerim yok. Bir ara kirada oturuyordum, ama tahliye edildim. Babamın yanına da dönemem, çünkü karısı benden nefret ediyor, ayrıca Rose'un yanına da gidemem..." Sözlerini bitirdiğinde, karşısındakinde merhamet uyandıracak bir biçimde içini çekti ve kollarını dizlerine dolayarak, olaya dramatik bir hava katacak şekilde titredi. "Belki New York'a gidebilirim, sanırım. Orada bir iş bulur, para biriktiririm. Evet New York'a gideceğim. Bir oda arkadaşı filan bulurum..."

Ella, "İstediğin kadar bende kalabilirsin," dedi. Bunu düşünmeden söylemişti, iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordu. Lewis'in yüz ifadesi ise, "Bu iyi bir fikir değil," der gibiydi. Maggie'yi evinden tahliye etmişlerdi. Sonra ablasıyla yaşamaya başlamış, ama bir nedenden dolayı yürümemişti. Babasının

evinde istenmediğini söylüyordu. Gerçekte kaydı bulunmayan bir okulda kaçak olarak kütüphanede yaşamıştı. Tüm bunlar akla beladan başka bir şey getirmiyordu ki.

Lewis havaalanı trafiğinden çıkıp Altınçağ'a doğru geri dönerken, Maggie çenesini eline dayamış, pencereden akan trafiği ve palmiye ağaçlarını seyrediyordu. "Florida," dedi.

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

Ella, "Biraz ablandan bahseder misin?" diye sordu.

Maggie sessizleşmişti. Ella onu konuşturmaya çalışıyordu. "Rose'u internetten araştırdım, çalıştığı avukatlık firmasına baktım..."

Maggie kafasını sallayarak pencereden bakmaya devam etti, sanki pencerede onun yansımasını görüyordu. Maggie, "Dünyadaki en kötü resim bu mu? Ona hep başka bir yere bakmak gerektiğini söyledim, ama o ısrarla, 'Fark etmez Maggie, bu kadar yüzeysel düşünme,' deyip durdu. Ben de ona, 'Bu dünyada görülecek çok şey var ve en iyisini bulmaya çalışmak yüzeysellik değildir,' dedim. Ama beni dinlemedi tabii. Zaten hiç dinlemez ki beni," dedi ve çok konuştuğunu düşünerek arkasını getirmedi. "Tam olarak nereye gidiyoruz? Nerede yaşıyorsunuz?"

"Altınçağ denilen bir yerde yaşıyoruz. Orası..."

"... Aktif yaşam süren emeklilerin kaldığı bir yer." Ella ve Lewis cümleyi aynı anda tamamlamışlardı.

Maggie'nin gözleri panik içinde büyümüştü. "Bakımevi mi?" diye sordu.

Lewis, "Hayır, hayır," dedi. "Merak etme, sadece yaşlıların kaldığı bir yer."

Ella, "Orada yaşayanlar, oturdukları yerin sahipleri aynı zamanda," dedi. "Ayrıca mağazalar, lokal ve araba kullanamayanlar için troleybüsü de var."

Maggie, "Harika," dedi. Ses tonundan hiç de öyle düşünmediği ortadaydı. "Peki bütün gün ne yapıyorsunuz?"

Ella, "Ben gönüllü olarak çalışıyorum," dedi.

"Nerede?"

"Ah, birçok yerde. Hastane, hayvan barınağı, ucuzluk marketi... Yaşlılarla ilgilendiğimiz, onlara yemek götürdüğümüz bir yer de var ayrıca... Orada, geçen yıl felç geçirmiş bir kadına yardım ediyorum... Oldukça meşgulüm."

"Sizce ben burada bir iş bulabilir miyim?"

Ella, "Ne tür bir iş?" diye sordu.

"Her işi yaparım... Garsonluk, köpek bakımı, hosteslik..."

Ella onun hosteslikten ne kastettiğini anlamamıştı.

Maggie devam etti. "Barmenlik, bebek bakıcılığı, tezgâhtarlık..."

Ella, "Vay canına!" dedi. Ama Maggie henüz bitirmemişti.

"Bir süre, bir grupta şarkıcılık da yaptım." Maggie bir an grubun adını da söylemeyi düşündü, ama sonra bunun, Ella için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini anlayıp, vazgeçti.

"Telefonda pazarlamacılık, T.J. Maxx, the Gap, the Limited gibi mağazalarda parfüm tanıtımı..." Maggie konuşmasına ara verdi ve esnedi. "Ve Princeton'da kör bir kadına yardım ettim. Evini temizledim, getir götür işlerini yaptım."

"Yani..." Ella yine sözünü tamamlayamamıştı.

Maggie, "Yani bir şekilde kendime bakarım," dedi. Yine esnedi, atkuyruğu saçlarını düzeltti ve arka koltukta kıvrılıp uykuya daldı. Kırmızı ışığa geldiklerinde Lewis Ella'ya doğru döndü.

"Ne dersin?" diye sordu.

Ella hafifçe omuzlarını silkti ve gülümsedi. Maggie yanındaydı ve bundan sonra ne olursa olsun, sonuçta önemli bir adım atmıştı.

Lewis arabayı parka çektiğinde Maggie, bir tutam saçı terli yanaklarına yapışmış halde hâlâ arka koltukta uyuyordu. Yenmiş tırnakları o kadar çok Caroline'inkilere benziyordu ki, Ella bunu fark ettiğinde kalbi dışarı fırlayacakmış gibi hissetti. Maggie nihayet uyanmış, gerinmeye başlamıştı. Sırt çantasını alıp arabadan indi ve gözlerinin kırpıştırmaya başladı. Ella onun, yürütecini itmekte olan Irene Siegel'ı ve oksijen tüpünü arabasına yüklemekte olan Albert Gantz'ı izlediğini fark etti.

Maggie duyulmayacak bir biçimde, "Felaket buraya da uğramış belli ki," diye söylendi.

Lewis, "Ne dedin canım?" diye sordu.

Maggie, "Hiçbir şey," diye yanıtladı ve sırt çantasını omzuna atarak Ella'yı takip etti.

Maggie sözlerini doğrularcasına Altınçağ'a oldukça yakın bir pastacıda iş bulmuştu. Gece vardiyasında çalışıyordu. Sabah beşte uyanıp, öğlene kadar işinde oyalanabiliyordu. Ella, peki ya sonra ne yapıyorsun diye sormuştu ona, çünkü Maggie akşam saat sekiz dokuzdan önce eve pek gelmiyordu. Maggie omuzlarını silkmiş, "Plaja gidiyorum," demişti. "Veya bazen sinemaya, kütüphaneye..." Haftalar boyu Ella onu akşam yemeğine davet etmiş, Maggie her defasında reddetmişti. "Karnım tok," diye yanıtlıyordu büyükannesini. Ella onun bir deri bir kemik haline bakıp, bu kız hiç yemek yemez mi acaba diye düşünmekten kendini alamamıştı. Ella'nın beraber televizyon seyretme, sinemaya gitme ve lokalde bingo oynama tekliflerini de geri çevirmişti. Ella'nın önerileri içinde tek ilgi gösterdiği şey, onun kütüphane kartından yararlanmak olmuştu. Maggie büyükannesiyle, tek katlı, küçük kütüphaneye kadar gitmiş ve form doldurduktan sonra roman ve edebi eserlerin olduğu bölümde kaybolmuş, daha sonra kolları şiir kitaplarıyla dolu bir halde ortaya çıkmıştı.

Hepsi o kadardı. Mayıs, haziran, temmuz, ağustos ayları hep böyle geçmişti. Maggie akşamları eve geliyor, evdekilere selam verip ortadan kayboluyordu. Hemen odasına yönelip, kapıyı arkasından sessizce kapatıyor, sonra havlusunu, şampuanını, diş fırçasını ve diş macununu alıp banyoya giriyordu. Maggie bir geceliğine yatıya kalan misafir gibiydi. Ella ona eşyalarını istediği yerde bırakabileceğini söylemiş olmasına rağmen, her defasında eşyalarını odadan banyoya taşımakta ısrar ediyordu. Yatak odasında küçük bir televizyon vardı, ama Ella onun televizyonu açtığını hiç duymamıştı. Ayrıca odada bir de telefon vardı, ama Maggie kimseyi aramıyordu. Ella onun sürekli okuduğunu fark etmişti. Her üç dört günde bir Maggie'nin çantası yeni romanlar, biyografiler, şiir kitaplarıyla doluyordu -Ella bir gün bu kitaplardan birini incelediğinde ona oldukça garip gelen, farklı tarzda yazılmış, kafiyesiz birtakım şiirlerle karşılaşmıştı- Maggie kimseyle konuşmak istemiyordu ve Ella bu durumun değişmeyeceği yönünde korkuya kapılmaya başlamıştı.

Ella, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. Sabah saat sekizdi ve hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Maggie yine sessizce evden çıktıktan sonra Ella, Lewis'in dairesine gelmişti.

"Hava konusunda mı? Merak etme, yakında serinler."

Ella, "Maggie'den söz ediyorum," dedi. "Maggie benimle hiç konuşmuyor! Bana bakmıyor bile. Evde yalınayak dolaşıyor, geldiğini bile duymuyorum... Bütün gece dışarda ve uyandığımda da gitmiş oluyor..." Ella bir an durdu, derin bir nefes alarak kafasını salladı.

"Eh, normalde ona biraz zaman tanıyalım derdim..."

"Lewis, aylar oldu ve ben hâlâ ablası, babası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hangi yemeklerden hoşlandığını bile bilmiyorum! Senin de torunların var..."

Lewis, "Benimkiler erkek," dedi. "Ama sanırım haklısın. Bu iş böyle yürümez." Lewis ayağa kalktı. "Ağır toplara danışmamız gerek."

Şans eseri Bayan Lefkowitz evdeydi. Dağınık oturma odasında ileri geri yürüyüp, o tanıdık iç çekme, ayak sürme, adım atma hareketini yaparken, "Birkaç soruyla başlayalım," dedi. "Buzdolabında kuru erik var mı?"

Ella bakakaldı.

Bayan Lefkowitz sabırsız bir ifadeyle, "Kuru erik," diye tekrarladı.

Ella, "Evet," dedi.

Bayan Lefkowitz kafasını salladı. "Mutfak tezgâhında Metamucil var mı?"

Ella kafasını salladı. Kimin yoktu ki?

"Hangi dergileri okuyorsun?"

Ella bir an için düşündü. "*Prevention*..."

"Televizyonun HBO ve MTV kanallarını alıyor mu?"

Ella hayır dercesine kafasını salladı. "Kablolu televizyon abonesi değilim."

Bayan Lefkowitz gözlerini yuvarladı ve gereksiz birçok şeyin yığıldığı kanepesinin üzerindeki "Ben Prensesim" kelimelerinin işli olduğu yastığa çöktü. "Gençlerin kendilerine göre alışkanlıkları vardır. Kendi müzikleri, kendi televizyon programları, kendi..."

Lewis, "Kültürleri?" diyerek ona yardımcı oldu.

Bayan Lefkowitz evet der gibi kafasını salladı ve "Burada ona hitap edecek hiçbir şey yok," dedi. "Onun yaşına uygun hiçbir şey yok. Siz yirmi sekiz yaşında böyle bir yere tıkılmış olsanız ne yapardınız?"

Ella, "Başka gidecek yeri yok," dedi.

Bayan Lefkowitz, "Mahkûmların da öyle," dedi. "Ama bu,

onların orada bulunmaktan hoşlandıkları anlamına gelmiyor."

"Peki ne yapmalıyız?"

Bayan Lefkowitz güç bela doğruldu. "Paranız var mı?"

Ella kafasını salladı.

"Öyleyse gidelim," dedi. Çenesiyle Lewis'i işaret etti. "Sen kullan, alışverişe gidiyoruz."

. . .

Maggie'yi odasından çıkarmaya ikna etmek oldukça pahalıya mal olmuştu. Öncelikle dergi konusunu halletmişlerdi. Her biri oldukça kalın, parlak baskılı, parfüm numuneleri ve sonuna eklenmiş üyelik formuyla bezeli dergiler, onlara elli dolara patlamıştı. Ella, "Bütün bunları nereden biliyorsunuz?" diye sorduğunda, Bayan Lefkowitz, sinema dergisiyle beraber *Vanity Fair*'in son sayısını almak üzereydi. Kadın bunun gayet doğal bir şey olduğunu vurgulamak istercesine, "Bunda bilmeyecek ne var ki?" dedi.

Bir sonraki durakları elektronik eşyalar satan dev bir mağazaydı. Bayan Lefkowitz bu tür yerleri gezerken kullandığı scooter'ın üzerine binmiş, "Düz ekran, düz ekran," diye sayıklıyordu. Aradan geçen iki saate yakın bir zaman ve harcanan birkaç bin dolardan sonra Lewis'in arabası, düz ekran bir televizyon, bir DVD oynatıcısı, Bayan Lefkowitz'in bütün genç kızların ayılıp bayıldığını garanti ettiği, aralarında *Sex and the City*'nin ilk sezonunun da yer aldığı birkaç düzine filmle dolmuştu. Bayan Lefkowitz arabaya binerken, "*Time* dergisinde okumuştum," diye övünüyordu. Biraz yol aldıktan sonra Lewis'e, "Buradan sola dön," dedi. "Şimdi süpermarkete ve içki dükkânına uğrayacağız." Hayatından çok memnun bir halde gülümsüyordu. "Parti veriyoruz." İçki dükkânına geldiklerinde,

polyester bir önlük takmış olan, muhabbet tellalı yüzlü bir memurun yanına yaklaşarak, "Cosmopolitan nasıl yapılır biliyormusun?" diye sordu.

Kısa bir süre sonra kolları votka, peynir, mısır cipsi, ufak sosis, donmuş yumurta rulosu, ayrıca biri kırmızı diğeri pembe olmak üzere iki tırnak ojesi ve elektronik eşya kutularıyla dolu bir halde Ella'nın evine dönmüşlerdi.

Lewis yiyecekleri dondurucuya yerleştirirken, "Bütün bunların işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

Bayan Lefkowitz mutfak masasının önündeki iskemlelerden birini çekerek kafasını salladı ve "Garanti veremem," derken, çantasından, üzerinde, gümüş renkli harflerle "Davetlisiniz!" yazan pembe bir kâğıt çıkardı.

Ella omzunun üzerinden bakarak, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

Bayan Lefkowitz, "Bilgisayarımdan," dedi. Davetiye öyle bir havada yazılmıştı ki, sanki Bayan Maggie Feller cuma gecesi Ella'nın evinde verilecek *Sex and the City* partisine davet ediliyordu. "Bilgisayarımla her şeyi yapabiliyorum, davetiye, takvim, bedava park kartı..."

Yiyecekleri kaldırmakla meşgul olan Lewis, "O da nedir?" diye sordu.

Bayan Lefkowitz aniden ilgisini çantasına yöneltti. "Ah, hiçbir şey, unut gitsin."

Lewis gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Muhabirlerimden biri bana bazı insanların sahte park kartı bastıklarından söz etmişti. Bununla ilgili bir araştırma yapıp, yazı dizisi hazırlamak istiyormuş."

Bayan Lefkowitz meydan okurcasına kafasını kaldırdı. "Beni ele vermeyeceksin değil mi?"

"Bu hazırlıklar işe yararsa söz, vermeyeceğim."

Bayan Lefkowitz kafasını salladı ve davetiyeyi Ella'ya uzattı. "Evden ayrıldığında kapısının altından atarsın."

"İyi ama parti veriyorsak... başka kimler gelecek?"

Bayan Lefkowitz ona dik dik bakarak, "Arkadaşların tabii ki," dedi.

Ella umutsuzca Lewis'e bakıyordu. Bayan Lefkowitz gözlerini kısıp, "Arkadaşların var değil mi?" diye sordu.

Ella, "Ee... evet, bana işlerimde yardımcı olan insanlar var," dedi.

Bayan Lefkowitz bakışlarını tavana çevirmiş, "Yardımcıların öyle mi?" dedi. "Neyse, önemli değil. O zaman sadece üç kişi oluruz." Masadan zorlukla kalktı ve "Cuma günü görüşürüz," diyerek, topallaya topallaya dışarı çıktı.

Ella, yumurta rulosu dolu tepsiyi fırına verirken, "Kendimi *Hansel Gretel*'deki cadı gibi hissediyorum," dedi. Cuma gecesiydi ve saat dokuz olmuştu, bu da Maggie her an gelebilir demekti, tabii o gece eve uğramayı düşünüyorsa... Maggie sabah işe gitmeden önce Ella kapalı oda kapısının ardından, "Davetiyeni aldın mı?" diye sormuş, kız, belli belirsiz, "Evet," diye yanıtlamıştı.

Lewis, "Neden?" diye sorduğunda Ella, Maggie'yi cezbetmek üzere aldıkları dergi yığınını, sos ve cips dolu kâseleri, ezme jambonlu yumurta ve tavuk kanadı dolu tabakları ve fazla yerse kendisine kesinlikle dokunacağından emin olduğu bir düzine kadar diğer ikramı işaret etti.

Bayan Lefkowitz Ella'nın kolunu çekiştirip, "Bir şey daha var," dedi. "Gizli silahımız."

Ella bir yandan saatine bakarken, "O da ne?" diye sordu.

"Kızın. Adı Caroline'di, değil mi?" Bayan Lefkowitz, Lewis bir yandan DVD oynatıcısını kurup, bir yandan da ıspanaklı kanepeleri atıştırırken, oturma odasını işaret ederek, "Bütün bunlar muhtemelen işe yarayacak. Ama bir an için öyle olmadığını düşünelim; bana senin sahip olduğun, aynı zamanda Maggie'nin de isteyebileceği bir şey söyler misin?" dedi.

Ella, "Para mı?" diye tahminde bulundu.

Bayan Lefkowitz, "Eh, o da olabilir," dedi. "Maggie bir şekilde para kazanabilir, ama annesinin hikâyesini yalnız senden öğrenebilir."

Ella bir yandan bütün kalbiyle, keşke bu çok daha uzun ve mutlu bir hikâye olsaydı diye içinden geçirirken, bir yandan da *annesinin hikâyesi* diye düşündü.

Bayan Lefkowitz, "Bilgi," dedi. Gençlerin isteyip de bizim sahip olduğumuz şey. Bilgi. "Bir an için düşündü." Benim durumumda biraz da bilgisayar desteği. Ama senin için bilgi kesinlikle yeterli olacaktır." O sırada kapı açıldı ve Maggie içeri girdi. Bayan Lefkowitz, "Gösteri başlıyor!" diye fısıldadı. Ella nefesini tutmuş bekliyordu. Maggie eve girdikten sonra sanki gözünde güneş gözlükleri varmış gibi, ne iştah açıcı birçok şeyin bulunduğu sol taraftaki mutfağa, ne de televizyonun durduğu sağ taraftaki oturma odasına baktı. O sırada televizyonda bir kadın... hayır... Aktris, "Her boku yiyen bir kadın olmak istemiyorum," dediğinde Ella, herhalde yanlış duydum diye düşündü. Aynı anda Bayan Lefkowitz gülmekten az kalsın içkisini dökecekti. Maggie tam odasına girecekken duraladı.

Ella, "Maggie?" diye seslendi. Torununun gitmekle kalmak arasında bocaladığını hissedebiliyordu. İçinden *lütfen her şeyi berbat etmeyeyim* diye dua etti. Maggie ona doğru döndü. "Şey ister misin?..." Ne? Kaybettiği kızına hem çok benzeyen, hem de çok farklı gibi duran kahverengi gözlü bu uyanık kıza ne

önerebilirdi ki? Elindeki içki kadehini Maggie'ye uzattı. "Cosmopolitan," dedi. "Votka ve kızılcık karışımı..."

Maggie tepeden bakan bir tavırla, "Cosmopolitan'ın ne olduğunu biliyorum," dedi. Bu, Ella'nın geldiğinden beri torunuyla yaptığı en uzun konuşma olmuştu. Maggie kadehi aldı ve bir dikişte yarısını içti. "Fena olmamış," dedi ve oturma odasına yöneldi. Bayan Lefkowitz'in elinde cips dolu bir kap vardı. Maggie kendini koltuğa attı ve kalan içkisini bitirdi. Yanında duran dergilerden birini alarak karıştırmaya başladı. Bu arada televizyonu işaret ederek, "Bu bölümü görmüştüm," dedi.

Ella, "Öyle mi?" derken, bir yandan da bu kötü haber diye düşünüyordu. Diğer taraftan torunuyla az da olsa sohbet etme imkânı yarattığı için de mutlu olmuştu. Sonuçta Maggie oradaydı, değil mi? Eh, bu da az şey sayılmazdı.

Maggie, "Ama oldukça ilginç bir bölümdür," dedi. Elindeki dergiyi masanın üzerine atıp etrafına bakındı. Ella ne yapacağını bilmez halde Lewis'e bakarken, adam aceleyle mutfağa gidip, elinde içki dolu bir sürahiyle geri döndü ve Maggie'nin kadehini doldurdu. Maggie tabaktan itinayla bir parça tavuk kanadı seçerek kanepeye yerleşti ve gözünü ekrana dikti. Ella yavaş yavaş rahatladığını hissediyordu. Dizinin dört bölümünü arka arkaya seyretmişlerdi. Ella dizideki kadınların söyledikleri sözleri altmış yıl önce ben söylemiş olsam, her defasında ağzımı sabunla çalkalamam gerekirdi diye düşünüyordu. Ama sonuçta bir başlangıç yapmayı başarmıştı. Torununa baktı. Maggie'nin gözleri kapanmak üzereydi. Kirpikleri, sivri uçlu püsküle benziyor, çenesinde cips kırıntıları duruyordu. Dudakları, rüyasında öpülmeyi bekler gibi hafifçe aralanmıştı.

Maggie dört kadeh cosmopolitan içip, biraz tavuk kanadı ve bir avuç dolusu cips yedikten sonra, Ella ve arkadaşlarına

iyi geceler diledi. Çekyatına uzanıp gözlerini yumdu ve Florida'daki konumuyla ilgili planlarını yeniden gözden geçirmesi gerektiğini düşündü.

Başlangıçtaki yabancılığını üzerinden atmak için yalnızca izlemeye, beklemeye ve kimsenin yoluna çıkmamaya karar vermişti. Bunun zaman alacağını biliyordu. O güne kadar yaşlı insanlar hakkında televizyondan, reklamlardan, bu insanların yüksek şekere sahip olduklarını, çok sık tuvalete gittiklerini ve düşüp de yerden kalkmadıkları zamanda acil yardıma ihtiyaç duyduklarını öğrenmişti. Maggie yanında kaldığı süre boyunca büyükkannesini izlemişti. Kadının parası olduğu gayet açıktı. Ve belli ki suçluluk duygusu yaşıyordu. Ella Hirsh yaptığı hiçbir şeyden hoşnut olmuyordu. Bu da, Maggie sabırlı olduğu takdirde onun bu hoşnutsuzluğunu paraya çevirebileceği anlamına geliyordu. Maggie ilk günden beri para biriktirmeye başlamıştı, yatağının altında sakladığı kutusu yavaş yavaş doluyordu. Büyükannemin zaafından faydalanıp bu süreci hızlandırabilirim diye düşündü. Maggie pastanede asgari ücretle çalışıyordu, ama biraz gözyaşı döktüğünde, bu kısa ama acılı ömründe annesini ne kadar özlediğinden ve büyükannesinin sevgisine ne kadar muhtaç kaldığından söz ettiğinde, ölümü bekleyen insanların yaşadığı Altınçağ denilen bu yerden istediği şeye sahip olacak kadar parayla çıkabileceğini anlamıştı.

Aslında tek problem, Ella'dan istediğini alabilmenin fazlasıyla kolay olmasıydı. Maggie'nin bugüne kadar yaşadığı zorluklar göz önüne alındığında, bu çantada keklikti. Bir bakıma... hayal kırıklığına uğramıştı. Bu durum sert bir yere yumruk atmaya hazırlanırken, sonunda yastığı yumruklamaya benziyordu. Maggie'nin gözünde büyükannesi o kadar acınacak durumdaydı ki, bu tür durumlarda gözünü bile kırpmayan Maggie, onu parasından ayırma konusunda çok az da olsa kötü hisse-

diyordu kendisini. Büyükannesi, Maggie'nin arkadaşlığından, ilgisinden az da olsa yararlanmış, Maggie onun için çölde rastladığı bir kap dondurma olmuştu. Şimdi de yeni bir televizyon, DVD oynatıcısı, bütün o yemekler, Ella'nın ısrarlı yemek, sinema, gezme teklifleri ortaya çıkmıştı. Ella ona ulaşmak için o kadar çok çaba sarf ediyordu ki, Maggie'nin içinde bir şeyler düğümlenmesine neden oluyordu. Bütün bunların karşılığında kadının ondan istediği tek şey, babasını arayıp ona iyi olduğunu haber vermesiydi. O ana kadar ne kira, ne arabanın benzin veya sigorta parası, ne yiyecekler ya da başka herhangi bir şey için Maggie'den para istemişti. Maggie, öyleyse buradan ayrılmak için neden acele edeyim ki diye düşündü.

Başının altındaki yastığı düzeltirken, izle ve bekle diye düşündü. Belki Ella'yı Disney World'e götürme konusunda ikna edebilirdi. Eve kart atarım ve üzerine, *Keşke sen de burada olsaydın* diye yazarım diye düşündü.

KIRK DÖRT

Rose, "Söyler misin, bunu neden yapıyoruz?" diye fısıldadı.

Simon, "Çünkü iki insan evlenmeye karar verdiğinde, akrabalarının birbirleriyle tanışması âdettendir," dedi. "Ayrıca gayet iyi geçecek," diye de ekledi. "Benimkiler seni çok seviyor eminim ki babandan da hoşlanacaklar, Sydelle'e gelince... en kötü ne olabilir ki?"

Simon'ın annesi Elizabeth, kaşlarını çatmış mutfakta yemek kitabını inceliyordu. Gümüş rengi saçlarıyla, tıknaz ve tombul bir kadındı. Cildi oğlununki gibi pürüssüzdü. Uzun çiçek desenli bir etek, fırfırlı beyaz bir bluz giymiş, geniş cepleri üzerinde gül deseni olan sarı bir önlük takmıştı. Bu haliyle hizmetkârları andırıyordu. Ama görünüşü aldatıcıydı. Evde giydiği çiçek desenli eteği ve kaşmir ceketiyle üniversitede felsefe dersi veriyordu. Tatlı, eğlenceli ve anlaşması kolay bir kadındı ama, Simon yemek konusundaki ustalığını, zevkini her kimden aldıysa, bunun annesi olmadığı belliydi. "Şalot," diye mırıldandı.

"Sanırım elimizde yok." Oğlu mutfağa girip yanağına öpücük kondururken, "Aslına bakarsanız, bunun ne olduğundan bile pek haberim yok."

Simon, "Bir çeşit yabani sarmısakla, ufak soğan arası bir şey," dedi. "Neden soruyorsun? Bulmacada mı çıktı?"

Sabırla, "Simon, görüyorsun yemek yapıyorum," dedi. "Yani yemek yapabilirim, biliyorsun," diye ekledi. Savunmaya geçmiş gibi bir hali vardı. "Çok sık yemek yapmıyorum ama, niyetlendiğim zaman gayet iyi bir aşçı oluyorum."

"Ve bu akşam niyetlisin, öyle mi?"

"En azından hoş geldiniz demek adına bir şeyler hazırlamak istedim," dedi ve Rose'a gülümsedi. Rose da ona karşılık vermiş ve biraz rahatlamıştı. Simon mutfak tezgâhına dayanmış kadını seyrederken, bir yandan da kuşkulu tavırlarla havayı kokluyordu.

"Ne pişiriyorsun?"

Annesi kitabı oğluna uzattı.

Simon, "İçi kayısı doldurulmuş fırında tavuk ve pilav," dedi. Etkilenmişe benziyordu.

"Tavukları temizlemeyi unutmadın değil mi?"

"Organik ürünler satan mağazadan almıştım. Eminim benden önce temizlenmiştir."

"İyi de, iç organlarını, ciğerini filan temizledin mi? Tavuğun içini doldurdukları o malzemeleri? Hani plastiğe sardıkları?..."

Şimdi Rose da aynı kokuyu alıyordu... Mutfağın içi bir anda yanmış plastik kokusuyla dolmuştu. Bayan Stein oldukça endişeli görünüyordu. Fırını açmak için eğilirken, "İçini malzemeyle doldururken bana da pek normal gelmemişti," dedi.

Simon gayet ustaca hareketlerle henüz pişmemiş görünen tavuğun içini boşaltırken,

"Merak edecek bir şey yok," dedi.

O esnada Simon'ın babası, "Havlu mu yanıyor?" diye telaşla mutfağa girdi.

Bütün dikkatini tavuğa vermiş olan Simon, "Ne?" diye sor-

du. Uzun boylu, ince yapılı, Simon'ınki gibi canlı saçları olan Bay Stein ağzına peynir ve kraker atarken, ocağın hemen üstünde gerçekten de alev almış havluları işaret ediyordu.

"Havlular!" dedi. "Yanıyor!" Ocağın başına geldi, yanan havluyu dikkatle tutarak lavaboya attı. Islanan havludan dumanlar çıkarken karısına doğru dönüp, sevgi dolu bir ifadeyle, "Calamity Jane," dedi. Karısı ona cilveli bir tavırla hafifçe vurdu ve kitabı incelemeye devam etti.

"Bütün peynir ve krakerleri yemeyeceksin değil mi?"

Bay Stein, "Hayır, kesinlikle," dedi. "Sıra cevizlere geldi." Rose'a dönerek peynir ve kraker ikram etti. "Tavsiyem," dedi, kısık sesle ve fesat bir havada konuşuyordu, "Bunu hiç kaçırma."

Rose gülümsedi ve teşekkür etti.

Simon'ın annesi gözlerini yuvarladı ve ellerini temizledi. "Senin, eee, Sydelle iyi bir aşçı mıdır?"

Rose, "Genellikle babamı o garip diyetlerden yapmaya zorlar," dedi. "Çok karbonhidratlı, az yağlı, bol proteinli, vejeteryan..."

Elizabeth kaşlarını çatarak, "Ah, sence bu yemeklerden hoşlanır mı? Keşke daha önceden sorsaydım..."

Sydelle buraya geldiğinde aklındaki en son şeyin yemek olacağını bilen Rose, "Sorun olacağını sanmıyorum," dedi. Stein ailesi, yeşil bitkilerle çevrili, birbirine benzeyen oldukça etkileyici evlerin bulunduğu bir sokakta, oldukça büyük bir evde yaşıyordu. Bay Stein bazı uçak parçalarının kâşifi olan bir mühendisti. Simon'ın dediğine göre, bu parçalardan ikisi için yıllar önce patent almış ve bu sayede oldukça iyi para kazanmıştı, halen de kazanmaya devam ediyordu. Şimdilerde, yetmişine merdiven dayamış, yarı emekli bir adamdı ve zamanının çoğunu evde gözlüklerini, telsiz telefonunu, televizyonun uzaktan

kumandasını ve araba anahtarlarını aramakla geçiriyordu. Bunun nedeni de, Bayan Stein'ın ev içinde eşyaların yerini sürekli değiştirmesiydi. Bayan Stein geri kalan zamanında, sebze ektiği bahçesiyle uğraşır ve Rose'un da gizli gizli okuduğu, genelde üç kelimeli adı olan o erotik kitapları okumaktan hoşlanırdı. *Onun Yasak Arzusu*'nu mikrodalga fırının üzerinde görmüş, *Tutkunun Kumral Ateşi*'ne ise oturma odasındaki kanepenin üzerinde rastlamıştı. Simon Rose'a, lisedeyken annesine *Aşkın Nemli Külodu* isimli, kendisinin uydurduğu ve aslında hiçbir zaman var olmayan kitabı alması için ona sahte bir hediye çeki verdiğini anlatmıştı. Rose, "Annen bu işe kızdı mı?" diye sorduğunda, Simon önce bir düşünmüş ve sonra, "Sanırım daha çok, böyle bir kitabın var olmamasına üzülmüştü," demişti.

Şimdi Simon yine havayı kokluyor ve yüzünden endişeli olduğu belli oluyordu. "Anne, cevizler," dedi.

Elizabeth Stein sakin bir tavırla, "Gayet iyi durumda," derken, kâğıt torbasından çıkardığı küçük ekmekleri bir tarafı yamulmuş sepete atıyordu. "Hay Allah!" diye söylendi.

"Masa yanlış kurulmuş."

Bu da onun tipik davranışlarından biriydi. Simon'ın ailesinin, iş resmiyete geldiğinde pek de özenli davrandığı söylenemezdi. Rose, masa örtüsünün üzerinde, örtüyle hiç uyumlu olmayan tabakları gördüğünde şaşırmamıştı. Masaya, kenarları altın rengi şeritle çevrili üç Çin porselen tabağın yanı sıra, üç tane de gündelik tabaktan konmuştu. Ayrıca dört su bardağı, iki kahve fincanı, üç şarap kadehi, iki likör kadehi, içine şarap koymayı düşündükleri bir şampanya sürahisi, birinin üzerinde "MUTLU YILDÖNÜMLERİ" yazan dört tane farklı bez peçete duruyordu. Rose, Sydelle bu manzarayı görünce delirecek diye düşündü ve kendi kendine güldü. Bu tam da ona göre bir manzaraydı.

Simon elinde buzlu su dolu bir sürahi ve iki şişe şarapla geldi. Rose'a kadehlerden birini uzatırken, "Benim sana tavsiyem, bu akşam bol bol iç," dedi.

Evin önüne bir arabanın yanaştığını duydular. Rose arabanın içinde, babasının geniş alınlı, kelleşmeye başlayan kafasını ve yanında oturan Sydelle'in şaşaalı makyajı ile incilerini fark etti. Simon'ın elini tutarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Simon ona merakla bakarken, "Biliyorum," diye yanıt verdi.

Arabanın kapıları kapandı. Rose kibarca selamlaşmaları ve Sydelle'in topuklarının tahta zeminde çıkardığı sesi duyabiliyordu. Aileler, diye düşündü ve yutkunarak Simon'ın eline sıkı sıkıya sarıldı. O anki soğukluğu giderebilecek, insanları rahatlatacak, onları güldürecek bir espiri bulmayı diledi içinden. Başka bir ifadeyle, Maggie'nin orada olmasını istiyordu o gece. Bir geceliğine de olsa Maggie olabilmek, en azından kardeşinin tavsiyelerinden ve varlığından yararlanmak isterdi. Bu onun ailesiydi, genci, yaşlısı, herkes, Maggie dahil orada olmalıydı.

Simon onu meraklı gözlerle süzüyordu. "İyi misin?"

Rose kadehini yarısına kadar şarapla doldurdu ve hızla içti. "Evet," dedi ve Simon'ın peşinden mutfağa yöneldi.

KIRK BEŞ

Maggie güvenlik elemanına, "Rosenfarb!" diye seslendi. Adam yavaşça kafasını salladı, (bu davranışı Maggie için sürpriz olmamıştı, ne de olsa Altınçağ'daki herkes çok yavaş hareket ediyordu) ve park girişindeki tahta engel havaya kalkarken gaza bastı. Altınçağ'da yaşadığı aylar sonunda Maggie, güvenlik elemanlarına Musevi ismi çağrıştıran herhangi bir ismi söylemenin, içeri kabul edilmesi için yeterli olduğunu keşfetmişti. O güne kadar *Rosen, Rosenstein, Rosenblum, Rosenfeld, Rosenbluth* ve bir gece geç bir saate eve döndüğünde *Rosenpenis* isimlerini telaffuz ederek, hiçbir sorun yaşamadan içeri girebilmişti. Güvenlik elemanları (eski polyester üniformaları içindeki antikalara güvenlik elemanı denirse tabii) onu Altınçağ'a alırlarken, gri kirpiklerini kırpıştırmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Maggie, Lewis'in okul otobüsü boyutlarındaki Lincoln'ünü, büyükannesinin evinin önündeki park yerine çekti. Merdivenleri tırmanıp içeri girdi ve boş duvarlı odasına yöneldi. Odada Rose'un dairesinden anımsadığı, bej renkli bir çekyat vardı. Oda o kadar boş ve temizdi ki, Ella'nın daha önceden burayı kullanıp kullanmadığını merak etti.

Saat, öğleden sonra üçtü. Yukarı çıkıp Ella'nın dolabında gördüğü mayoyu almayı ve plaja gidip akşam yemeğine kadar zaman öldürmeyi düşündü. Belki yemeği Ella'yla beraber yerler, Ella'nın bir hafta önce aldığı DVD'yi seyrederlerdi. Akşam eve döndüğünde büyükannesini ellerini kavuşturmuş, mutfak masasının başında otururken buldu. Kadın sanki birini bekler gibiydi.

"Merhaba," dedi Maggie. "Senin hastanede veya darülacezede olman gerekmiyor muydu?"

Ella hayır dercesine kafasını salladı ve hafifçe gülümsedi. Üzerinde siyah pantolon ve beyaz bluz vardı, saçını her zaman olduğu gibi başının çevresine dolamıştı. Büyükannesi bu haliyle pejmürde, tıknaz, buruşuk bir fareye benziyordu.

Ella, "Konuşmamız gerek," dedi.

Eyvah, dedi Maggie içinden, *İşte şimdi başlıyoruz.* Buna benzer nutukları oda arkadaşlarından, erkek arkadaşlarından ve tabii ki Sydelle'den daha önceleri çok duymuştu.

Maggie bizden otlanmaktan vazgeç, eve katkıda bulun. Maggie, baban ömrünün sonuna dek sana bakmak zorunda değil.

Ama Ella'nın söylemek istediği şey bundan oldukça farklıydı. "Sana bir açıklama borçluyum. Seninle uzun zamandır konuşmak istiyordum, ama..." Sesi gittikçe kısılıyordu, "Bunca senedir benim nerede olduğumu merak ediyordun herhalde..."

Maggie, demek Ella'nın varmak istediği nokta buymuş diye geçirdi içinden. Söz konusu Maggie'nin bağımlılığı değil, Ella'nın suçluluk duygusuydu. "Bizlere kart yollamışsın," dedi Maggie.

Ella kafasını sallayarak, "Doğru," dedi. "Ayrıca telefonla da aradım. Haberin var mıydı?" Ella, yanıtını bildiği bir soru sormuştu. "Baban bize öfkeliydi. Bana ve kocama. Kocam Ira öldükten sonra da, tüm öfkesi bana yöneldi."

Maggie bir iskemle çekip onun yanına oturdu. "Neden öfkeliydi?" diye sordu.

"Ona çok kötü bir şey yaptığımı düşünüyordu. Benim ve kocamın, Caroline hakkında onu uyarmamız, ona daha çok şey anlatmamız gerektiğini düşünüyordu. Yani, annenden söz ediyorum."

Maggie bir an sinirlenerek, "Annemin adını biliyorum," dedi. Bu yaşlı kadının annesinin adını ağzına alması, eski bir yarayı deşmişti. Maggie buna hazırlıklı değildi. Annesi hakkında bir şey duymak, onun hakkında düşünmek, gerçeği bilmek istemiyordu. Büyükannesinin anlatacağı gerçek ne olursa olsun, duymak istemiyordu. Annesi ölmüştü, bu Maggie'nin hayatındaki ilk büyük kaybıydı ve bu bir kız evladın kaldıramayacağı kadar önemli bir gerçekti.

Ella konuşmaya devam etti. "Babana onun şey olduğunu söylemeliydim..." Ella kelimeler arasında kaybolmuştu. "Akıl hastası..."

Maggie kesin bir ifadeyle bu sözleri reddetti. "Yalan söylüyorsun. O deli değildi, gayet iyiydi, çok iyi anımsıyorum."

Ella, "Ama her zaman iyi görünmüyordu, değil mi?" diye sordu. Maggie gözlerini yumdu, yalnızca büyükannesinin sözlerinin yaptığı çağrışımları duyabiliyordu; *Delilik nöbetleri, klinik depresyon, ilaç tedavisi, şok tedavi...*

Maggie ısrarla, "Madem deliydi, neden evlenmesine izin verdiniz?" diye sordu. "Neden çocuk sahibi olmasına göz yumdunuz?"

Ella içini çekti ve "Ona engel olamazdık," dedi. "Ne tür sorunları olursa olsun, Caroline sonuçta yetişkin bir kadındı. Kendi kararlarını kendi verirdi."

Maggie, "Herhalde ondan kurtulduğunuza sevinmişsinizdir," diye mırıldandı. Maggie bu sözleri söylerken, aslında en

büyük korkusunu seslendiriyordu, çünkü onun açısından Sydelle'i ve Rose'u, hatta babasını, kendisinden kurtulmanın ne kadar çok mutlu edeceğini kolaylıkla hayal edebiliyordu. Kendisini bir erkeğe yamamak, böylece sorunu onun kucağına atmak her üçünü de sevindirecekti.

Ella duyduklarından dolayı şok olmuşa benziyordu. "Tabii ki hayır! Ondan kurtulmak beni asla mutlu etmedi! Onu kaybettiğimde..." Zorlukla yutkunarak devam etti.

"Bu benim hayal edebileceğim en korkunç şeydi. Çünkü hem onu, hem seni, hem de Rose'u kaybetmiştim." Başını eğdi, masanın üzerine dayadığı ellerine bakıyordu. "Her şeyi kaybetmiştim," dedi ve yaşlarla dolmuş gözünü Maggie'ye dikti. "Ama şimdi sen yanımdasın ve umarım..."

Ella masanın yanına doğru uzandı. "İşte," dedi ve masanın üzerine bir kutu koydu. "Bunlar Michingan'daki depoda duruyordu. Belki görmek istersin diye düşündüm."

Maggie kutuyu açtı. Kutu eski fotoğraf albümleriyle doluydu. En üstte duran albümü aldı. İşte Caroline oradaydı. Dar siyah bir süveter giymiş, bol bol siyah göz farı sürmüş, genç kızlık hali, üzerine tam oturmuş dantel gelinliği ve uzun duvağıyla düğün fotoğrafları, mavi mayosuyla plajda güneşlenirken gözlerini kısmış fotoğrafı, kollarına Maggie'yi almışken, bacağına tutunmaya çalışan Rose'la beraber çektirdiği fotoğrafları, hepsi oradaydı.

Maggie albümün sayfalarını hızla karıştırırken, annesinin ergenlik dönemlerine tanıklık ediyordu. Fotoğrafların bir noktadan sonra devam etmeyeceğinin farkındaydı. Maggie ve Rose, sonsuza dek küçük birer kız olarak kalırken, annesi hiçbir zaman otuzundan daha yaşlı olmayacaktı. *Kaybetme sanatında ustalaşmak hiç de zor bir iş değil.* Büyükannesi umut dolu gözlerini dikmiş ona bakıyordu. *Hayır* diye düşündü Maggie. *Böy-*

le olmaz. Buna dayanamayacaktı. Kimsenin umudu haline gelmek istemiyordu. Kimsenin ölmüş kızı için teselli kaynağı olmayacaktı. Kendi kendine hiçbir şey istemiyorum dedi. Biraz para ve buradan gitmek için bir uçak bileti dışında hiçbir şey istemiyorum... Sonu kötü biten bir hikâyenin kahramanı olarak bakıyordu büyükannesine. Onu daha fazla görmek istemiyordu. Başkalarına acımadığı gibi, onun da kendisine acımasını istemiyordu.

Albümü hırsla kapattı, ellerini kirlenmişçesine şortuna sildi. "Yürüyüşe çıkıyorum," diyerek ayağa kalktı, odasına girip arka odanın dolabında bulduğu yaşlı kadınlara özgü mayoyu, havlusunu, güneş kremini ve boş defterini alarak hızla evden dışarı çıktı.

"Maggie, bekle!" Ella arkasından sesleniyordu, ama Maggie bir an için bile duralamadı. Ella, "Maggie, lütfen!" derken, Maggie çoktan kendini dışarı atmıştı bile.

Maggie Altınçağ bloklarını geride bırakıp, Crestwood, Farmington ve Lawndale'i, İngiliz köy isimlerini andıran isimleriyle o caddeleri ve birbirine tıpatıp benzeyen binaları geçti. Kendi kendine, *Ona ödeteceğim,* diyordu.

Lisedeyken onunla alay edenler, onu olduğundan daha değersiz göstermeye çalışanlar, onu yok farz edenler, herkes ona borçluydu. Neredeyse otuzuna geliyordu ve hâlâ bir baltaya sap olamamıştı.

Ona ödeteceğim diye tekrarlayıp duruyordu. Güneşlenen, kitap okuyan, sessizce kâğıt oynayan birkaç yaşlının dışında kimselerin olmadığı havuza geldi. Soyunma odasına giderek mayosunu üzerine geçirdi. Havuz başındaki iskemlelerden birini en iyi şekilde güneşlenebileceği pozisyona getirdi, üzerine

havlusunu atarak oturdu ve defterini açtı. Buradan gitmesi için ne kadar paraya ihtiyacı olacaktı? Uçak bileti için beş yüz dolar diye not aldı. İki yüz dolar, ilk ve son ayların kirası ve depozit için... Bu rakam, o ana kadar biriktirdiği paradan daha fazlaydı. Maggie sinirlenerek sayfayı yırttı, buruşturarak, iskemlesinin yanına fırlattı.

Gömleğinin düğmelerini açmış ve beyaz göğüs kıllarını sergilemekte olan yaşlı bir adam, "Hey, buraya çöp atılmaz!" diye seslendi.

Maggie ona dik dik baktı, kâğıdı yerden alarak şortunun cebine koydu ve tekrar defterine döndü.

"Yüz fotoğrafı," diye yazdı. Böyle bir fotoğraf çektirmek ona kaça mal olurdu acaba?

O sırada bir yabancının kendisine doğru seslendiğini fark ett. "Bayan!"

Maggie kafasını kaldırdı. Bu kez de pembe bone takmış olan yaşlı bir kadın kendisine sesleniyordu.

Kadın Maggie'ye doğru yaklaşırken, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

Her adım atışında baldırları ve kollarındaki etler ileri geri hareket ediyordu. "Ama güneş kremi sürmezseniz, çok kötü yanacaksınız."

Maggie elindeki krem tüpünü yaşlı kadına doğru salladı, ama kadın çabasından vazgeçecek gibi görünmüyordu. Diğer yaşlıların ayağa kalkıp ona doğru yürümelerinden midir, yoksa hayal gücünün fazla çalışmasından mıdır bilinmez, Maggie, bir anda kendini *Zombi* filmindeki kurban gibi hissetti. Yaşlı kadın, "Ah, evet, görüyorum, görüyorum," dedi. "Koruma faktörü de on beş demek ki, çok güzel, tabii otuz, hatta kırk beş olsa çok daha iyi olurdu ve tabii sudan etkilenmeyen bir krem olmalı, gerçekten..." Kadın bir an için durakladı, Maggie'den bir karşı-

lık bekliyordu ama, Maggie onu duymazdan geldi. Kadın konuşmaya devam ediyordu. "Ve sırtınıza sürmediğinizi de fark ettim. Yardım ister misiniz?" Sorusunu sorarken Maggie'ye doğru eğilmişti. Her yeri sarkan bir yaratığın kendisine dokunma düşüncesi, Maggie'nin ürpermesine neden oldu. Olumsuz anlamda kafasını sallayıp, "Hayır, teşekkür ederim, böyle iyiyim," dedi.

Yaşlı kadın neşe içinde, "Bana ihtiyacınız olursa buradayım," dedi ve yalpalayarak iskemlesine geri döndü. Maggie'nin sormadığı sorunun yanıtı olarak, "Adım Dora," dedi. "Senin adın nedir canım?"

Maggie içini çekti ve gerçek adını söyledi. Sahte isim kullanıp onu anımsamakla uğraşamam diye düşünüyordu. Evet tekrar Maggie ismine dönüş yapmıştı. Tekrar defterini açtı ve "Yüz fotoğrafı" kelimesinin altını çizdi. Büyükannesine bunun ne olduğunu ve neden ihtiyaç duyduğunu açıklayacak, ona aktris olmayı ne kadar çok arzuladığını söyleyecek, hep aktris olma hayaliyle yaşadığını, ama anne sevgisinden uzak kalmanın zorluğuyla bugüne dek tek dayanağının aklı ve şansı olduğunu, ama şimdi...

"Affedersiniz!"

Maggie içinden *Hey Allahım! Yine ne oldu?* diye geçirdi ve güneşten rahatsız olan gözlerini kısarak, iki yaşlı adama baktı. Adamlar şort giymişti. Ayaklarında sandalet vardı. Ve çorap.

İki adamdan lider gibi görüneni, "Bir tartışmayı halletmemizde bize yardımcı olacağınızı umuyorduk," dedi. Uzun boylu, sıska ve kel kafalı bir adamdı, güneşten yanmış vücudu, somon balığı rengini almıştı.

Maggie defterini işaret ederek, "Biraz meşgulüm," derken, adamların kendisini rahat bırakacaklarını umuyordu.

Kısa boylu, fıçıya benzeyen diğer adam, "Kızı rahatsız et-

me Jack," dedi. Adamın beyaz saçları alnına düşmüştü, üzerinde siyah ve kırmızı renkli çirkin bir şort vardı.

İsmi muhtemelen Jack olan adam, "Hemen yanıtlayabileceğiniz bir soru," dedi.

"Ben şeyi merak etmiştim... yani aramızda şeyi tartışıyorduk." Maggie sabırsızca adama bakıyordu. "Yüzünüz çok aşina geliyor," dedi. "Siz aktris misiniz?"

Maggie kafasını arkaya atarak, saçlarının omzuna dökülmesini sağladı ve bunakları, en baş döndürücü gülümsemesiyle ödüllendirdi. "Bir video klipte oynamıştım," dedi. "Will Smith'in klibinde..."

Uzun boylu adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Onunla tanıştınız mı?"

Maggie dirseklerini iskemleye dayarken, "Pek sayılmaz," dedi. "Ama öğle yemeği sırasında onu görmüştüm." Maggie kumral buklelerini arkaya atarken çevresinde birdenbire dört yaşlının bittiğini fark etti; Jack ve arkadaşı, dırdırcı Dora ve çöp atmaması için onu uyaran adam... Maggie şimdi önünde yaşlanmadan dolayı vücutta ortaya çıkan benekler, güneş kremli vücutlar, tarihten kalma şortlar, kırışıklıklar, beyaz sakallar ve saçlar görüyordu.

Jack, "Bir aktris... Aman Allahım," dedi.

Fıçıya benzeyen adam, "Vay canına!" diyerek ona eşlik etti.

Yeniden ortaya çıkan Dora, "Ailen nerede?" diye sordu. "Akrabaların seninle gurur duyuyor olmalı!"

"Hollywood'da mı yaşıyorsun?"

"Bir ajansa bağlı olarak mı çalışıyorsun?"

"O dövmeyi yaptırırken canın acıdı mı?" Jack'in fıçıya benzeyen arkadaşı sormuştu bu soruyu.

Dora ona ters ters bakarak, "Herman, kime ne bundan?" dedi.

Herman haşin bir ifadeyle onu süzdü, "Ben öğrenmek istiyorum," diye karşılık verdi kadına.

Jack, Maggie'nin iskemlesine yaklaştı ve Maggie için sihirli olan o sözcükleri söyledi:

"Bize kendinden söz etsene. Her şeyi bilmek istiyoruz."

KIRK ALTI

Simon çantasını hazırlamış, kollarını açmış, Rose'un dairesinde bekliyordu. "Gelin adayı!" diye seslendi.

O anda mutfakta olan Rose, "Bir dakika!" diye yanıt verdi ona. Rose postadan o gün gelmiş olan üç ayrı yemek firmasına ait katalogları inceliyordu. Simon onun yanına gelerek, sarıldı. Rose, "Kuzu pirzolası hakkında ısrarcı mısın?" diye fısıldadı. "Çünkü bunun bize çok pahalıya mal olacağını söylemeliyim."

Simon, gösterişli bir havada, "Para sorun değil," dedi. "Aşkımız her türlü ihtişam içinde kutlanmalı. Ve tabii kuzu pirzolası da unutulmamalı."

Rose onun önüne hediye paketi yapılmış bir kutu koydu. "Bu, bugün geldi ve ne olduğunu anlamadım."

Simon, ellerini birbirine sürterek, "Nişan hediyesi!" dedi. Kutunun üzerinde yazan gönderici adresini okudu. "Melissa Teyze ile Steve Enişte! "Hemen kutuyu açtı. İkisi de kutunun içinde ne olduğunu merak ediyordu. Kısa bir süre sonra Simon Rose'a şöyle bir baktı ve boğazını temizleyerek, "Galiba şamdan," dedi.

Rose ağır cam parçasını yuvasından kaldırdı, ambalaj

kâğıdını sıyırdı ve ışığa doğru tuttu. "Bunun içinde mum yok."

Simon, camın yüzeyindeki yarığa işaret ederek, "Ama mum için yer yapmışlar," dedi.

Rose, "Bunun mum için yeterli olacağını sanmıyorum," dedi. "Ayrıca şamdan olsaydı, mumla beraber yollamazlar mıydı?"

Simon kendinden emin biçimde, "Şamdan olmalı," dedi. "Başka ne olabilir ki?"

Rose ağır cam parçasına bakmaya devam ediyordu. "Belki de servis aletidir."

Simon, "Ufacık porsiyonlar için mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır, şeker maşası gibi bir şey," dedi.

"Ama delik bunun için oldukça küçük değil mi?"

"Şamdan için de büyük, öyle mi?"

Bir süreliğine birbirlerine baktılar. Sonra Simon bir teşekkür kartı alıp, yazmaya başladı. "Sevgili Melissa Teyze ve Steve Enişte, güzel hediyeniz için teşekkürler. Evimizin..." Bir an durakladı ve tavana bakmaya başladı. "Güzel mi?"

Rose, "Biraz önce öyle söyledin," dedi.

Simon, "Harika," diye düzeltti. "Evimizin en güzel köşesinde duracak ve yıllar boyu sizi anmamıza vesile olacak. Bizleri düşündüğünüz için sağ olun, en kısa zamanda görüşmek dileğiyle." Simon isimleri yazdı, altına imzasını attı ve kalemi yerine koyarak, neşe içinde Rose'a döndü. "İşte!"

Rose, "Gerçekten bunları yazmış olamazsın," dedi.

"Hayır, yazmadım. Geriye kaç tane kaldı?"

Rose listeyi inceledikten sonra, "Elli bir," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Rose, "Senin kabahatin," dedi. "Suçlusu sensin."

"Yani ailem bize hediye gönderdiği için suçlu mu oluyorum şimdi?"

"Benim ailem böyle gülünç derecede büyük hediyeler göndermediği..."

Simon ayağa kalktı, Rose'u bileklerinden tutup boynuna doğru üfledi. "Sözünü geri al," dedi.

"Gülünç derecede büyük!"

Kulağına doğru, "Sözünü geri al!" diye tekrarladı. "Yoksa sana her istediğimi yaptırırım."

Rose, döndü ve onunla yüz yüze geldi. "Almayacağım işte!" dedi. "Teşekkür notlarını kendim yazarım."

Simon Rose'u kendine doğru çekip öptü. "Notlar bekleyebilir."

Akşam olduğunda Rose sıcak yatağında çıplak bir halde uzanmış, Simon eve geldiğinden beri ona söylemek istediği şeyi nihayet kelimelere dökmeye başlamıştı. "Bir şey daha var," dedi.

"Bugün babam aradı. Maggie hakkında konuştuk."

Simon'ın yüzü ifadesiz görünüyordu. "Öyle mi?" diye sordu.

Rose doğruldu ve tavana bakmaya başladı. "Tekrar ortaya çıktı," dedi. "Telefonda yalnızca onun iyi olduğundan söz etti. Babam beni görmek istiyormuş. Herhalde diğer ayrıntıları anlatacak."

Simon, "Tamam, anlatsın," dedi.

Rose gözlerini yumdu ve kafasını salladı. "Bu ayrıntılar her neyse, bilmek istediğimden emin değilim. Sadece..." Sesi zayıflıyordu. "Maggie'yle ilgili şeyler, Maggie korkunç bir kız."

Simon, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"O... Yani onun..." Rose suratını buruşturdu. Sevdiği ada-

ma kardeşini nasıl anlatacaktı? Parasını, ayakkabılarını, hatta erkek arkadaşını çalıp, aylar boyu ortalardan yok olan kardeşini..." Sen sadece söylediklerime inan. O gerçek bir beladır. Karşısındakinin zaaflarından yararlanır..." Rose sözlerinin devamını getirmedi. Zaaflardan yararlanmak, Maggie isimli buzdağının yalnızca görünen kısmıydı. Rose nişanlanır nişanlanmaz kardeşinin ortaya çıkması, Rose'un dikkatleri üzerinde toplama fırsatını yakaladığı anda belirmesi, tam da ona göre bir davranıştı. "Maggie düğünümüzü mahvedecek," dedi Rose.

Simon, "Düğünümüzü mahvedecek kişinin Sydelle olduğunu sanıyordum," dedi.

Rose hissettiklerine rağmen gülümsemeyi başardı. "O zaman Maggie'nin bu işte daha başarılı olacağını söyleyebilirim." Tanrım, diye düşündü Rose. Maggie başını alıp gittiğinden beri her şey o kadar sakindi ki. Ne sabahın köründe telefonla rahatsız eden tahsildarlar, ne Rose ve Simon'ın uykusunu bölen eski veya potansiyel erkek arkadaşlar. Her şey Rose'un bıraktığı yerde duruyordu. Ne ayakkabıları, ne elbiseleri, ne de parası kayboluyordu. Arabasını park ettiği yerde bulabiliyordu. Rose, "Sana bir şey söyleyeceğim," diye devam etti. "Maggie nedimem olmayacak. Düğün davetiyesini alırsa kendini şanslı saysın."

"Tamam," dedi Simon.

"Akşam yemeğine çağrılırsa öpsün başına koysun."

"Bana daha çok yemek kalacak desene."

Rose bir müddet daha tavanı incelemeye devam etti. "Hâlâ o cam parçasının servis aleti gibi bir şey olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Zarfı kapattım bile," dedi Simon. "Boşver."

Rose gözlerini yumdu ve keşke benim ailem de Simon'ın ailesi gibi normal bir aile olsaydı diye düşündü. Ölü bir anne, or-

tadan kaybolan kardeş, tek tutkusu borsa olan bir baba ve tabii ki Sydelle denilen vaka... Başını pamuklu, serin yastığa dayayarak bir süre dinlendi, sonra kalkıp oturma odasına gitti ve üzerinde *Rose* ve *Simon* yazan teşekkür kartlarından bir tane aldı. Kartın her iki tarafına da, *Stein* soyadına atfen büyük *S* harfi basılmıştı. Ama Rose bu soyadı kullanmayacaktı. Rose bundan üvey canavara söz etmiş olmasına rağmen o, sanki Rose Stein soyadını alacakmış gibi, Rose adına R ve S harflerinden oluşan teşekkür kartları bastırmıştı. İster beğen, ister beğenme...

Rose, *Sevgili Maggie* diye düşündü. *Nasıl oldu da bunu bana yapabildin? Eve ne zaman döneceksin?*

KIRK YEDİ

Ella havuzu çevreleyen çitin önüne gelip yüzünü çite dayadı. Bütün üzüntüsü ve düş kırıklığını iki kelimeye sığdırırcasına, "İşte orada," dedi.

Lewis de çite doğru yürürken, Bayan Lefkowitz yeni aldığı scooter'ıyla onları takip edip, yanlarına gelmişti. Şimdi üçü yan yana durmuş, çitin delikleri arasından Maggie'ye bakıyorlardı.

Torunu, üzerinde yeni satın aldığı, incecik pembe bikinisiyle şelonga uzanmış, çok havalı görünüyordu. Cildi, sürdüğü güneş kremiyle parlıyordu. Saçını tepesinde toplamış ve gözlerini ufak, yuvarlak güneş gözlüklerinin arkasına saklamıştı. Maggie'nin çevresinde, pembe renkli, yıpranmış bonesiyle yaşlı bir kadın ve şort giymiş üç yaşlı adam vardı. Ella'nın gördüğü kadarıyla yaşlı adamlardan biri ona doğru eğilmiş, soru soruyor gibiydi. Ella elini dirseğine dayanmış, düşünceli bir ifadeyle onları izliyordu. Maggie'nin konuşması bittiğinde çevresindekiler kahkahalara boğulmuşlardı.

Lewis, "Galiba kendine yeni arkadaşlar edinmiş," dedi.

Ella, Maggie'yi şimdiye kadar hiç tanık olmadığı kadar rahat tavırlar içinde, yeni arkadaşlarını eğlendirirken gördüğün-

de kalbinin sıkıştığını hissetti. Ella, Maggie'yle annesi hakkında konuşma teşebbüsünde bulunduğu o günden bu yana geçen bir hafta boyunca, torununu izlemeyi alışkanlık haline getirmişti. Maggie işten eve dönüyor, hemen odasına girip üniformasını çıkarıyor ve buraya geliyordu. Evden çıkarken, "Ben yüzmeye gidiyorum," diye sesleniyor, ama hiçbir zaman Ella'yı davet etmiyordu. Ella onun nereye gittiğini tahmin edebiliyor, bir büyükannenin göstereceği ilgiyi kendisine gösterebilecek, ama kendisine acı dolu bir geçmiş anımsatmayacak o yaşlı arkadaşlarından birinin yanına gittiğini düşünüyordu. Hayır, diye düşündü, bu hiç de adil değil! O kadar yıl umutla bekledikten sonra şimdi Maggie'nin elleri arasından kayıp gittiğini görmek, dayanılır gibi değildi.

"Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı.

Bayan Lefkowitz scooter'ına binmiş, son süratle havuzun girişine doğru yönelmişti.

Ella arkasından, "Bekle," diye bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Bayan Lefkowitz arkasına bile bakmadı, hızını kesmeden yoluna devam etti. Ella umutsuzca Lewis'e baktı.

Lewis, "Ben de gideyim..." demeye hazırlanırken, Ella, "En iyisi biz..." dedi ve gerisini getirmedi.

Ella, Bayan Lefkowitz'in arkasından koşuştururken kalbinin delice attığını hissediyordu. Kadın hızla girişe yönelmiş, doğrudan Maggie'nin bulunduğu yere gidiyordu ve hızını hiç azaltmamıştı.

Bayan Lefkowitz yaşlı adamlardan birinin yanından hızla geçerken masaya çarptı. Adam arkasından, "Hey!" diye seslenirken kadın, scooter'ını Maggie'nin şezlongunun yanına çekmişti bile. Maggie gözlüklerini hafifçe kaldırıp Bayan Lefkowitz'e baktı. Kadının arkasından koşuşturmakta olan Ella ve

Lewis ona yetişmiş ve nefes nefese kalmışlardı. Ella, bir an için spagetti vestern filmlerinden bir sahneyi görür gibi oldu: İyi adamlar, kötü adamları bir sokakta kıstırmıştı ve tek eksik Bayan Lefkowitz'in scooter'ının yanında uçuşması gereken çalılardı.

Maggie, Bayan Lefkowitz'e ters ters bakarken, yaşlı arkadaşları da Ella ve Lewis'i süzüyordu. Ella beton zemindeki çatlağa gözlerini dikmiş, başında bir kovboy şapkası olmasını diliyordu. Ama daha çok bir senaryoya ihtiyacı vardı. Peki, o iyi adam mıydı, yoksa kötü adam mı? Genç kadını sıkıntılarından kurtarmak üzere gelen kahraman mıydı, yoksa onu kırbaçlayarak tren raylarına sürekleyecek cani miydi?

Ella kahramanın kendisi olduğuna karar verdiğinde, Bayan Lefkowitz, Maggie'nin şezlonguna biraz daha yaklaşmıştı. Bu manzarayı gören Ella'nın aklına, burnunu kapalı kapıya dayayarak açmaya çalışan köpek yavrusu geldi.

Bayan Lefkowitz, "Maggie, tatlım," dedi. "Sanırım bana yardımcı olabileceğin bir konu var."

Yaşlı adamlardan biri Bayan Lefkowitz'e gözlerini dikmiş bakarken, Maggie kaşlarını çatmıştı.

Adam bastonun ellerinin arasına alarak ters bir ifadeyle, "O yorgun," dedi. "Çok uzun bir gün geçirdi ve tam da bize MTV'deki işi almakla ilgili anılarını anlatmak üzereydi."

Bayan Lefkowitz yerinden hiç kıpırdamadan, "İyi, anlatsın bakalım," dedi.

Maggie bakışlarını Ella'ya yönelterek, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Davetsiz kelimeler Ella'nın dilinin ucuna gelmiş, ağızdan çıkmak için onu zorluyorlardı. *Beni sevmeni istiyorum. Benden hoşlanmanı istiyorum. Benden kaçmaktan vazgeçmeni istiyorum.* Ama yalnızca, "Ben..." diyebilmişti.

Kısa boylu, fıçıya benzeyen adam, Maggie'yi korurcasına şezlongunun önüne geçerek, "O meşgul," dedi.

Pembe boneli kadın, "Siz Maggie'nin büyükannesi misiniz?" diye sordu. "Onunla gurur duyuyor olmalısınız! O, o kadar güzel ve başarılı bir kız ki..."

Maggie dudaklarını ısırdı. Lewis, Maggie'nin yanına iki iskemle çekip Ella'ya oturmasını işaret ettiğinde, elinde bastonu olan adam homurdanmaya başlamıştı.

Bayan Lefkowitz, sanki MTV kanalının kurucusu oymuş gibi kafasını sallarken, "Demek MTV," dedi, "gösterilerinden birinde yarışmacı mı olacaktın?"

Maggie, "Canlı yayın sunucusu," diye mırıldandı.

Bayan Lefkowitz elini beline dayarken, kare güneş gözlüğünü düzeltti. "Ne kadar ilginç."

Şimdi Maggie'nin şezlongunu çevreleyen iki ayrı grup olmuşlardı. Bir tarafta Ella, Lewis ve Bayan Lefkowitz, diğer taraftada Maggi'nin yeni arkadaşları... Maggie bir onlara, bir de diğerlerine bakıyordu. Sonra hafifçe omuzlarını silkti ve çantasına uzanıp defterini çıkardı. Ella, kendini bir an için az da olsa rahatlamış hissetti. Bu bir gelişme sayılmazdı ama, Maggie en azından onlardan gitmelerini istememişti.

Lewis bastonuyla oynamakta olan adama döndü, "Adınız Jack'ti değil mi?" dedi. Adam onun sözlerini onaylarcasına homurdandı. Konuşkan kadın, Bayan Lefkowitz'i scooter'ı hakkında sorguya çekerken, diğer iki adam da kâğıt oyunlarına geri dönmüştü. Ella gözlerini yumdu, sessizce derin bir nefes aldı ve iyi şeyler olması için dua etti.

Şezlonga uzanmış Maggie de gözlerini kapatmış, neler yapması gerektiğini ve her ne kadar işleri yoluna koymak onun gö-

revi olmasa da bunu nasıl yapabileceğini düşünüyordu. Tabii Florida'da onun işinin ne olup, ne olmadığını bilen yoktu ama olsun... Florida'da kimse onun hayatını nasıl bir karmaşa içine soktuğunu bilmiyor; kimse Rose'u tanımıyor, kimse sorunların altından kalkabilen kişinin o olduğunu bilmiyordu. Tıpkı, kurtarılması gereken, hep yardıma ihtiyaç duyan kişinin Maggie olduğunu kimsenin bilmemesi gibi... Rose'un bir işi, evi, kendisini seven arkadaşları vardı. Maggie artık hasarı tamir etme sırasının kendisine geldiğini ve bu işe en çok incittiği kişiden, yani Rose'dan başlaması gerektiğini düşünüyordu.

Maggie korktuğunu hissetti. Bir yanı ayağa kalkıp kapıya koşmayı, Lewis'in büyük arabasının direksiyonuna geçerek arabayı kimsenin kendisini tanımadığı, kimsenin geçmişini, nerden geldiğini bilmediği yerlere sürmeyi istiyordu. Ama zaten yakın bir geçmişte Princeton'a, oradan da buraya kaçmamış mıydı? Artık kaçmak istemiyordu.

Yanındaki iskemlede oturan büyükannesi boğazını temizleyerek, "Eminim ki yaşıtlarınla beraber olmayı özlemişsindir," dedi. "Buradaki tek genç olmak, senin için kolay olmasa gerek."

Maggie, "Benim açımdan sorun yok," dedi.

Jack, "Onun keyfi yerinde," diye homurdandı.

Maggie defterini açarak, "Sevgili Rose," diye yazdı. Ella hızla onun yazdıklarına göz attı, sonra kafasını çevirdi. Pembe boneli kadın Dora'nın, Ella gibi pek de vicdan azabı çeker bir hali yoktu.

"Rose kim?" diye sordu.

Maggie, "Ablam," dedi.

Jack elindeki kâğıtları masaya bırakırken, "Ablan mı var? O nasıl biri?" diye sordu. Herman da kankasının yanına ilişivermişti. "Ablası varmış!"

Ella, "Philadelphia'da avukatlık yapıyor," dedi ve susarak, yardım etmesi için Maggie'ye döndü. Maggie onu görmezden geldi, defterini kapattı, yaşlılar ordusunun içinden geçerek havuz kenarına ulaştı ve ayaklarını suya soktu.

Dora, "Rose evli mi?" diye sordu.

Jack araya girerek, "Hukukun hangi dalında uzman?" dedi. "Acaba vasiyetlerle ilgileniyor mudur?"

Herman, "O da buraya gelecek mi?" diye sordu. "O da sana benziyor mu? Onun da dövmesi var mı?"

Tekrar yaşlılar ordusunun yanına gelen Maggie, "Rose bekâr," dedi. "Erkek arkadaşı var..." *Veya en azından ben işleri mahvedene kadar bir tane vardı.* Maggie havuzun klorlu derinliklerine gözünü dikmişti.

Dora ısrarla, "Bize daha çok şey anlat!" deyip duruyordu.

Herman, "Onun da piercingi var mı?"

Maggie gülümsedi ve kafasını salladı. "O bana benzemez. Belki biraz... Göz ve saç rengimiz aynıdır ama, o benden daha iridir, ayrıca dövme de yaptırmaz. O oldukça muhafazakâr biridir. Saçlarını hep başının üzerinde toplar."

Ella, "Senin gibi," dedi.

Maggie tam ona itiraz edecekken elini kafasına götürdü ve Ella'nın doğru söylediğini fark etti. Kendini havuzun sularına bıraktı, sırtüstü yüzmeye başladı. Maggie biraz yüzdükten sonra havuzun kenarına gelerek, "Rose çok eğlenceli bir kız olabilir," dedi. Ella, onu dinlemek için yanına gelirken, Maggie'nin havuz arkadaşları da onu en iyi duyabilecekleri pozisyonu almak için birbirlerini dürte dürte havuza doğru hareketlendiler. "Ama bazen de çok zalim olabilir. Ufakken aynı odada kalırdık. Aralarında kısa bir mesafe olan iki ayrı yatakta yatardık. O uzanmış kitap okurken, ben onun üzerinden atlamaya çalışırdım." Anıları tazelendikçe gülümsemesi de yüzüne yayı-

lıyordu. "O okumaya devam ederken, ben bir yataktan diğerine ileri geri atlardım ve ona, "Çevik tilki, tembel domuzun üstünden atlıyor!" derdim.

Ella, "Demek çevik tilki sendin," dedi.

Maggie Ella'ya, "Ne sandın ya!" dercesine baktı. Jack, Dora ve Herman da hemen Ella'ya dönerek, Maggie'nin ifadesini takındılar. Maggie, "Bana vuruncaya dek bunu tekrarlardım," dedi.

Ella, "Sana vurur muydu?"

"Bir yataktan diğerine sürekli atlarken onun sinirlenmeye başladığını görürdüm, ama kolunu kaldırıp bana vuruncaya dek devam ederdim." Maggie kafasını sallayıp, sudan çıktı. Ablası tarafından yediği yumrukların anısı onu garip bir biçimde mutlu etmişti.

Jack ona havlusunu ve güneş kremini uzatırken, Dora, "Rose'dan biraz daha söz etsene," diyordu.

Maggie şezlonguna yayılıp, eski halini alırken, "O görünüşüne ve giyim kuşamına pek önem vermez," dedi. O sırada Rose'un gözlerini kısıp aynanın karşısına geçmesini, bir yığın maskarayı gözkapaklarına gelişigüzel sürmesini, yanaklarında yarım ay görüntüsüyle kendini dışarı atmasını anımsamıştı.

"Onunla tanışmak isterdim," dedi Dora.

Jack, bakışlarını Ella'ya yönelterek, "Onu davet etsene," dedi. "Eminim büyükannen ikinizi birden misafir etmekten mutlu olacaktır."

Maggie onun haklı olduğunu biliyordu. Ella Rose'la tanışmaktan gerçekten mutlu olurdu. Hangi büyükanne mutlu olmazdı ki? Rose zeki, başarılı, hukuk eğitimi almış bir torundu. Ama Maggie, Rose kendisini affetse bile, onu görmeye hazır olup olmadığına emin değildi. Hayatı, Philadelphia'yı terk ettiği o korkunç geceden beri iyiye gidiyordu. Hayatında bir kez

olsun Rose'un gölgesi altında kalmamış, güzelliğin artık pek de para etmediği bir devirde yalnızca güzelliğiyle ayakta kalmaya çalışan, ama Rose kadar zeki, Rose kadar başarılı olmayan ikinci kardeş görüntüsünden kurtulmuştu. Corinne ve Charles'ın Maggie'nin geçmişi hakkında fikirleri yoktu; onun nelerle mücadele ettiğini, nasıl zar zor okuduğunu, girdiği işleri nasıl yarım bıraktığını veya kovulduğunu bilmiyordu. Dora, Jack ve Herman onun aptal bir sürtük olduğunu bilmiyordu. Onu sevmişlerdi. Onu takdir etmişlerdi. Onun söylediği her şeyi kabullenerek dinlemişlerdi. Ve Rose ortaya çıkıp her şeyi mahvedebilirdi. "Demek pastanede çalışıyorsun?" diye soracak, pastanede çalışmanın pastane, bedava bir oda, ödünç araba, yabancıların ilgisi, hepsinin Maggie'nin arayıp da bulamadığı şeyler olduğunu ima eden sözler söyleyecekti.

Maggie tekrar defterini açtı. Bir kez daha, "Sevgili Rose," yazdı ve durdu. Bunu nasıl yapacağını veya ne yazacağını bilemiyordu.

Sonunda, "Belki el yazımdan tanıyamazsın diye özellikle belirtiyorum, ben Maggie," diye yazdı defterine. "Büyükannemizle beraber Florida'dayım. Adı Ella Hirsch ve o..." Sonrasını getirmek çok zor oluyordu. Tam da duygularına tercüman olacak bir kelime vardı ve Maggie'nin dilinin ucundaydı. Aynı Princeton'da, sınıfta profesörle yaptığı konuşmada, doğru yanıtları verirken olduğu gibi, kalbi yine hızla çarpıyor, kelimeyi anımsamaya çalışıyordu. "Birinin biriyle beraber olmak istemesi, ama kavgalı oldukları için bunu bir türlü yapmamasını anlatan kelime neydi?" diye sordu.

Jack, "İbranicede mi?" diye sordu.

Herman, dikkatini kankasına yönelterek, "İbranice yazan kim?" diye atıldı.

Maggie, "İbranice değil," dedi. "Hani iki akraba falan vardır

ama bir şeyden dolayı birbirlerine kızgındırlar ve bir türlü bir araya gelemezler."

Lewis, "*Yabancılaşma, soğuma,*" dedi.

"Teşekkürler."

Lewis, "Altın çağımda işe yaradığımı görmek mutluluk verici," diye mırıldandı.

Maggie, "Adı Ella Hirsch ve o bize yabancılaşmış," diye yazdı ve gözlerini sayfaya dikti. Bu işin zor bölümüydü... ama Princeton'dan bir deneyimi vardı. Kelimeler üzerinde oynamak, sepetteki en güzel elmayı seçmek, kasaptan en dolgun tavuğu satın almak gibiydi ve Maggie de bu işte pek yabancı sayılmazdı.

Maggie doğrudan konuya girmenin en iyisi olacağına karar vermiş ve "Geçen kış olanlardan dolayı çok üzgünüm," diye yazmıştı. "Seni incittiğim için özür dilerim. Artık..."

Maggie herkesin ona baktığının farkında olarak yine durakladı. Kendini ender görülen bir su yaratığı veya hayvanat bahçesinde yeni öğrendiği numaraları sergileyen bir hayvan gibi hissetmişti.

"Biriyle aranı düzeltmek istediğinde, yaptığın şeyi anlatan kelime nedir?"

Ella yavaş bir sesle, "Uzlaşma," dedi ve harfleri heceledi. Maggie doğru yazdığına emin oluncaya dek kelimeyi iki kere kontrol etti.

KIRK SEKİZ

Rose, arabanın yolcu koltuğuna otururken, "Tamam," dedi. "Pennsylvania kanunlarının yalancı tanıklık için öngördüğü cezayı kabul edecek şekilde, bu düğünde Lewis, Dommel ve Fenick'ten hiç kimsenin olmayacağını beyan eder, üzerine yemin eder misin?" Bu önemli bir bilgiydi. Simon'a o güne kadar ölen annesinden, ortadan kaybolan kardeşinden, tahammülsüz üvey annesinden söz etmişti ama, Jim Denvers konusu hiç açılmamıştı ve Rose, Simon'ın hukuk fakültesinden iki arakadaşının düğünlerine giderken, kendi düğününe birkaç ay kala bunu yapmamaya kararlıydı.

Simon kravatını düzeltti ve arabayı çalıştırırken, "Bildiğim kadarıyla kimse yok," dedi.

Rose, "Bildiğin kadarıyla demek," diye tekrarladı. Arabanın güneşliğinin arkasındaki ufak aynayı indirerek makyajını kontrol etti ve sağ gözünün altındaki kırışıklıkları gizlemek üzere sürdüğü kremin iyice yayılmasını sağladı. "Anladığım kadarıyla etrafta kaykaycı olma ihtimaline karşı gözümü açık tutmalıyım."

Simon masum bir tavırla, "Sana söylememiş miydim?" diye

sordu. "Don Dommel kaykayla kayarken düştü ve kafasını yere çarptı. Herhalde o anda Tanrı'yla yüzleşti ki, bu tür sporlar yapmıyor artık. Bu aralar kendini meditasyona vermiş durumda. Firmada öğle saatlerinde yoga yaptırıyor. Yemek salonu tütsüye boğulmuş halde ve sekreterler telefonu açtıklarında *Namaste* demek zorundalar."

"Öyle mi?"

"Rose, sonuçta bu bir düğün, mafya hesaplaşması değil. Sakin ol biraz."

Rose, çantasını karıştırıyor, rujunu bulmaya çalışıyordu. Tabii bunu söylemek Simon için kolay diye düşündü. Bir açıklama yapmak zorunda olan kişi o değildi. Rose, Maggie'nin neden böyle durumlarda savunmaya çekildiğini anlamaya başlamıştı. Doktorlar, avukatlar, üniversite öğrencileri gibi belli bir statüde olan insanlar arasında yaşamak, insana bir çeşit zırh giydiriyordu. Ama sürekli olarak insanlara kendini anlatmak durumunda kalan -ki bu da gerçekte, onlara ne yaptığını anlatmak demekti- ve bu hijyen kalıplardan birinin içine kendini sokamamış insanlar için durum gerçekten zordu. *Ben önemli bir yıldız adayıyım, ama bu aralar garsonluk yapıyorum* veya *eskiden avukattım, ama son on aydır köpek gezdiriyorum.*

Simon, "Her şey yolunda gidecek Rose," dedi. "Sen sadece arkadaşlarımın mutluluğunu paylaş, şampanyanı iç ve benimle dans et..."

Rose, "Danstan söz etmemiştin," dedi ve ayaklarına doğru kederli bir ifadeyle baktı.

Gittiği son danslı toplantıda giydiği yüksek topuklulardan sonra neler çektiğini anımsadı. Kendi kendine, *Biraz cesaret* dedi. Yutkunarak, "Eminim ki harika bir düğün olacak!" dedi.

Ama gerçekte her şeyin çok kötü geçeceğine inanıyordu. Bu tür kalabalık ortamlardan hoşlanmazdı ve kendi düğünün-

den bu kadar korkmasının en büyük nedeni de buydu aslında. Dini toplantılara, sinagogda düzenlenen özel günlere, üye olduğu kulüplerin balolarına ait birçok anısı vardı ve bu tür yerlerde kendini hep en şişman, en çirkin insan olarak görür, salonun ücra bir köşesine çekilip, Maggie'nin limbo yarışmasını kazanmasını seyrederdi. Kendini sosisli sandviçlere, kanepelere, ciğer ezmelerine verirken, kimsenin onu dansa kaldırmamasını dert etmekten kurtulur, saatlerce yalnız kalıp, sürekli bir şeyler atıştırırdı.

Rose, bu anılardan sıyrılıp on sekiz yıl ileri gittiğinde, o anda kendisini nişanlısının koluna girmiş, büyük püsküller, zambaklar ve beyaz saten kurdelerle süslü kilisenin girişine doğru yürürken buldu. Yanlız bu sefer ciğer ezmesi ve genç insanlar yerine, zalim yetişkinler ve şampanya olacak; dikkatini yöneltecеği, limbo yapan bir kardeş olmayacaktı. Rose düğün programının yazılı olduğu kâğıtlardan birini aldı. "Gelinin adı Penelope mu?"

Simon, "Aslında biz ona Lopey deriz," dedi.

"Lopey, tamam."

"Seni arkadaşlarımla tanıştırayım," dedi Simon. Rose kısa bir süre sonra James, Aidan, Leslie ve Heather'la tanıştı. James ve Aidan, Simon'ın hukuk fakültesinden sınıf arkadaşlarıydı. Leslie reklamcıydı; Heather Macy's'in satın almasında çalışıyordu. Her ikisi de keten kumaştan dar ve düz elbiseler giymişler (Heather'ın elbisesi krem, Lesli'ninki sarı renkteydi) ve omuzlarına kaşmir şal atmışlardı. Rose etrafına bakındığında, her kadının -istisnasız her birinin!- düz kesimli elbise giydiğini ve üzerlerine şal attıklarını, ayaklarında topuksuz düz ayakkabılar olduğunu gördü ve o anda göğsüne bir ağrı sağlandığını fark etti. Kendisi, her zaman olduğu gibi yine yanlış elbise giymiş, yanlış renk seçiminde bulunmuş, yüksek topuklu ayakka-

bı giymiş ve inci kolye yerine iri boncuklu bir kolye takmıştı. Saçları hapishaneden kaçmış gibi kıvrım kıvrımdı. Kahretsin. Rose kederli bir biçimde, Maggie olsa bana ne giymem gerektiğini söylerdi diye düşündü. Tam da ona ihtiyacı varken nerelere kaybolmuştu bu kız?

Heather Rose'a, "Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu. Belki de soruyu soran Leslie'ydi. İkisi de sarışındı, birinin yüzünde beni vardı, diğeri ise saçlarını topuz yapmış, tokayla tutturmuştu. Her ikisinin de cildi mükemmeldi ve ünlü butiklerin soyunma odalarından düzenli olarak yayılan parfüm kokusunu taşıyorlardı.

Rose boncuklarıyla oynarken, tören sırasında çantamın içine girip kaybolsam beni fark ederler mi diye düşünüyordu. "Avukatım."

Leslie, "Öyle mi?" dedi. Belki de Heather'dı bunu söyleyen. "Simon'la beraber mi çalışıyorsun?"

"Ben... aslında..." Rose, Simon'a çaresizce baktı, ama Simon arkadaşlarıyla derin bir sohbete dalmıştı. Alnında biriken terleri sildiğinde, herhalde fondötenimi mahvettim diye düşündü. "Eskiden Lewis, Dommel ve Fenick'te çalışıyordum, ama bir süredir izinliyim."

Leslie, "Oh," dedi.

Heather, "Çok iyi," diyerek araya girdi. "İkiniz evleniyorsunuz, değil mi?"

Rose, "Evet!" derken sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı. Nişan yüzüğünün yerinde olup olmadığını kontrol etti ve elini Simon'ın koluna attı. Aksi takdirde bu insanlar onun yalan söylediğini düşünebilirlerdi.

Heather, "Düğün işleriyle uğraşmak için ben de işten üç ay izin almıştım," dedi. "O günleri çok iyi anımsıyorum. Bütün o toplantılar... mönüye karar vermek, çiçekler..."

Leslie, "Ben parttime çalışıyordum," dedi. "Tabii düğün hazırlıkları yine de çok vaktimi almıştı."

Rose, "Bana izin verir misiniz?" diye mırıldandı. Her an elbise konusunun açılacağını ve kendisinin de gerçeği söylemek durumunda kalacağını biliyordu. Amy'yle geçirdikleri o korkunç öğleden sonradan beri, gelinliğini seçme yönünde hiçbir girişimde bulunmamıştı. *İş yok, elbise yok. Sen ne biçim bir gelinsin?* Evet, gözlerinden aynen bunlar okunacaktı.

Rose hızla koridora yöneldi, girişe doğru yürüdü ve kendini taşlı yola attı. Takım elbise giymiş, uzun boylu bir adam sanki onu bekliyormuş gibi tam karşısında duruyordu. Rose durdu ve adamın iyi ütülü beyaz gömleğini, kırmızı ve altın rengi çizgili kravatını, kare çenesini, yanık tenini ve parıldayan mavi gözlerini gördü. Karşısındaki adam Jim Denvers'tı.

"Merhaba Rose," dedi Jim.

Jim hiç değişmemişti. Ama Rose ne bekliyordu ki? Kendisinin yokluğunda azap çekerek ölmesini mi? Saçlarının dökülmesini, yüzünde sivilceler çıkmasını, kulaklarından kıllar fışkırmasını mı?

Rose başıyla selamladı. Titreyen dizlerini, ellerini fark etmediğini umuyordu. Ama Rose, Jim'e dikkatle baktığında kulaklarında kıllar olduğunu görmüştü. Yani o kadar da çok değildi, öyle iğrenç bir görüntüsü yoktu ama, yine de vardı işte. Kulak kılı. Bu onun mükemmel olmadığını gösteren, kesin bir delildi. Ayrıca onun kardeşiyle yatmış olması da mükemmellik konusunda sorunları olduğuna işaret ediyordu, ama Rose bu anlamda kulak kılını daha rahatlatıcı bulmuştu.

Jim, "Hangi rüzgâr attı seni buralara?" diye sordu. Sesi, Rose'un anımsadığından daha gür çıkıyordu. Bu Jim Denvers'ın heyecanlı olduğunu mu gösteriyordu acaba?

Rose kafasını şöyle bir geriye attı. "Lopey ve ben uzun za-

mandır tanışıyoruz. Beraber ata bindik, üniversitede aynı grupta şarkı söyledik. Kızlar birliğinin üyesiydik, sevgililerimizle beraber eğlenirdik..."

Jim kafasını salladı. "Lopey vejeteryandır ve yanılmıyorsam ata binmenin hayvanları sömürmek olduğunu düşünür. Ayrıca üniversitedeyken sıkı bir lezbiyen olarak bilinirdi, yani sevgililerinizle beraber çıkmanız, kızlar arasında bir eğlence anlamına geliyor olsa gerek," dedi.

Rose hemen atılarak, "Öyle mi? Ben de herhalde damatla karıştırdım onu."

Jim hafifçe ve sinirli bir havada güldü. "Rose, ben seninle konuşmaya çalışıyordum," dedi.

"Ne şanslıymışım desene!"

"Seni özledim."

"E tabii özlenmez miyim?" dedi Rose. "Gel seni nişanlımla tanıştırayım."

Jim'in gözleri yuvalarından çıkacak gibi olmuştu. "Önce beraber biraz yürüyelim," dedi.

"Gelebileceğimi sanmıyorum."

"Haydi, hava çok güzel."

Rose olmaz dercesine kafasını salladı.

Jim, "Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı.

Rose ona dik dik bakıyordu. "Bak, Jim. Benimle yeterince eğlendin, neden daha fazla uğraşıyorsun? Yeteneklerinden etkilenecek birçok kadın olduğuna eminim."

Jim şimdi hüzünlü görünüyordu. "Rose, özür dilerim. Seni gücendirdiysem gerçekten özür dilerim."

"Sen benim kardeşimle yattın. Hislerim, gücenmenin biraz ötesine geçmiş durumda."

Jim onun kolundan tutup tahta banka doğru çekiştirdi ve Rose'un yanına oturdu. Gözlerinde samimi bir ifade vardı. "Bir

süredir seninle temas kurmaya çalışıyordum. Yani ilişkimizin bitiş şekli... yaptığım şey..." Jim, ellerini birbirine kilitledi. "Ben seni mutlu edecek şeyler yapmak isterdim," dedi boğulurcasına bir sesle. "Çok zayıf davrandım. Aptalca hareket ettim. Sahip olabileceğimiz her şeyi bir kenara attım ve aylardır kendimden nefret ediyorum..."

Rose, "Lütfen," dedi, "ben nerdeyse tüm hayatım boyunca kendimden nefret ettim. Sana acıyacağımı mı sanıyorsun?"

"Bunu telafi etmek istiyorum, ilişkimizi rayına oturtmak istiyorum."

Rose, "Unut artık bunu," dedi. "Artık bitti. Ben nişanlıyım..."

Jim kederli bir tavırla, "Tebrikler," dedi.

"Haydi bırak bunları. Bizimle ilgili bir an bile düşündüğünü söyleme bana... yani ikimizin..."

Jim gözlerini kırpıştırdı. Yoksa gözlerindeki o şey yaş mıydı? Rose, *inanılmaz* diye düşündü. Kendini mikroskobun altında bir örneği inceliyormuş gibi hissediyordu. Acaba Jim her istediğinde rahatlıkla gözyaşı dökme yeteneğine sahip biri mi diye düşünmekten kendini alamadı.

Şimdi Jim, Rose'un elini tutmuştu. Rose onun bir sonraki hamlesini, söyleyeceği sözleri tahmin edebiliyordu.

"Rose, çok üzgünüm," diye söze girdi Jim. Rose kafasını sallayarak onu onayladı, böylece Jim'in sözlerinin gerisini getirmesini sağlamış olacaktı. "Yaptığım şey affedilmezdi," dedi. "Bunu bir şekilde telafi etme şansım varsa..."

Rose kafasını salladı ve ayağa kalktı. "Böyle bir şansın yok," dedi. "Sen olanlardan dolayı üzgünsün. Ben de üzüldüm. Sadece senin göründüğünden farklı biri olduğun ortaya çıktığı için değil, ama..." Bir anda sanki iri bir lokmayı yutuyormuşçasına boğazının tıkandığını hissetti. "Çünkü sen mahvettin..."

Hayatımı mı? diye düşündü Rose. Hayır, bu doğru değildi. Hayatı gayet yolundaydı, en azından o yolda ilerliyordu. İş yaşamını bir düzene soktuğu andan itibaren her şey çok daha iyi olacaktı. Ayrıca Simon gibi nazik, kendisini güldüren, mutluluk veren bir adamla beraberdi. Jim'le beraber yaşadığı kısa ve olağanüstü kötü biten bir ilişkiden sonra, onu gerilerde kalmış bir kâbustan farklı bir şey olarak değerlendiremezdi. Jim onu mahvetmemişti ama, başka bir yönden ona zarar vermiş ve tamiri olanaksız biçimde acı çekmesine neden olmuştu. Rose sonunda, "Maggie yüzünden," dedi.

Şimdi Jim sırtını banka dayamış ve Rose'un geleceğinden söz etmeye başlamıştı. Firmadan ayrıldığında kendini nasıl kötü hissettiğini ve onun böyle davranmasına aslında hiç de gerek olmadığını anlattı. Evet, eşeklik etmişti, bunu kabul ediyordu, ama en azından basiretliydi, Rose firmadan ayrılmasaydı hiçbir şey olmazdı. Neler yapıyordu şimdi? Yardıma ihtiyacı var mıydı? Çünkü Jim ona yardım edebilirdi, bütün olan bitenlerden sonra, en azından bunu yapabilirdi ve..."

Rose, "Yeter artık, lütfen!" diye araya girdi. Bahçeden gelen keman melodilerini ve kilise kapısının kapandığını duyabiliyordu. "Geri dönmeliyiz."

Jim, "Üzgünüm," dedi.

Rose soğuk bir tavırla, "Özrünü kabul ediyorum," diye yanıtladı onu. Ve sonra Jim, Rose'un gözüne o kadar üzgün görünmüştü ki, Rose, kardeşinin yokluğuna, cadı üvey annesine ve hukuk kariyerindeki sorunlara rağmen kendini çok mutlu ve hafiflemiş hissetmenin de etkisiyle ona yaklaşıp, yanağına hafif bir öpücük kondurmuştu. "Tamam," dedi. "Umarım mutlu olursun."

Jim, "Rose!" diye inledi ve ona sarıldı.

Simon bir anda orada bitivermişti. Gözleri yuvalarından

fırlayacakmış gibiydi ve şok geçiriyordu. Kısık bir sesle, "Tören başlıyor," dedi. "Gitmeliyiz."

Rose Simon'a baktı. Zaten solgun olan yüzü şimdi daha da solgun görünüyordu. Rose, "Simon!" diyebildi.

Simon yumuşak ve duygusuz bir sesle, "Haydi," dedi ve törenin yapıldığı yere doğru yürümeye başladı. Çiçekli kızlar, koridor boyunca yürüyüşlerine başlamışlar, solgun şeftali rengi çiçekleri etrafa saçıyorlardı.

Simon tören boyunca sessizliğini korudu. Yemek esnasında da pek konuşmamıştı. Orkestra çalmaya başladığında doğrudan bara yönelmiş ve Rose gelip onu tenha bir yerde konuşmaya ikna edinceye kadar orada dikilip bira içmişti. Her zaman olduğu gibi, Rose arabaya binerken kapısını tutmuş ama bu kez nazik olmaktan çok, alaycı, hatta kaba bir tavırla yapmıştı bunu. "Evet," dedi Simon, "Oldukça ilginç bir öğleden sonraydı." Doğrudan ileri bakıyordu, yanakları al al olmuştu.

Rose, "Simon, buna tanıklık ettiğin için üzgünüm," dedi.

"Olan biten için mi, yoksa gördüğüm için mi üzgünsün?" diye sordu Simon.

"Dur da anlatayım," dedi Rose. "Aslında bundan sana söz edecektim..."

"Onu öpüyordun."

Rose, "O bir veda öpücüğüydü," dedi.

"Neyin vedası?" diye sordu Simon. "İkinizin arasında neler oluyor böyle?"

Rose içini çekti ve "Biz bir ara çıkıyorduk," dedi.

"Firma ortağı, firma çalışanıyla çıkıyor, öyle mi? Bu ne cüret!"

Rose gözlerini yumdu. "Biliyorum. Gerçekten de aptalcaydı. İkimiz için de büyük bir hataydı."

"Ortaklığınız ne zaman başladı?"

"Ortaklığımız mı? Simon, şirketlerin birleşmesinden söz etmiyoruz!"

Simon, "Göründüğü kadarıyla bir anonim şirketten söz etmiyoruz," dedi. "Neden yürümedi peki?"

Rose hafif bir sesle, "Sadakatsizlik," dedi.

Simon kendini geriye atarak, "Onun mu, senin mi?" diye sordu.

"Tabii ki onun! Haydi Simon, beni çok iyi tanıdığını biliyorum." Rose ona bakıyordu. Simon Rose'u görmezden geldi. "Öyle değil mi?"

Simon hiçbir şey söylemedi. Rose gözünü pencereden dışarı dikmiş, ağaçlara, binalara ve arabalara bakıyordu. Acaba daha kaç arabada, kaç çift kavga ediyordur diye bir an için merak etti. Ve acaba kaç kadın kendini anlatmak konusunda benden iyidir diye düşündü.

Simon arabayı evlerinin önüne park ederken Rose, "Bak," dedi. "Önemli olan bu ilişkinin bitmiş olması. Gerçekten de, kesinlikle bitti ve gördüğün şeyler yüzünden çok üzgünüm, ama bunun hiçbir anlamı yok. İnan bana, Jim Denvers hayatımda beraber olmayı isteyebileceğim en son insan. Sen ortaya çıktığında, ben de ona bunu söylüyordum zaten."

Simon derin bir nefes verdi. "Sana inanıyorum," dedi. "Ama neler yaşandığını bilmek istiyorum."

"Neden? Ben senin eski kız arkadaşların hakkında bir şey soruyor muyum?"

"Bu farklı."

Rose, onu yatak odasına doğru takip ederken, "Neden?" diye sordu. Sonunda kolyesini boynundan çıkarabilmişti.

"Çünkü ikinizin arasında ne olduysa, senin bir daha bir hukuk firmasında çalışmayı düşünmemene neden olacak kadar kötüymüş."

Rose, "Bu söylediğin bütün hukuk firmaları için geçerli değil," dedi. "Yanlızca söz konusu problemin yaşandığı firma için geçerli."

"Konuyu değiştirme. Sen... senin böyle bir geçmişin var ve ben bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Herkesin bir geçmişi var! Mesela adı Lopey olan o arkadaşın var, ki onun hakkında bana..."

"Ama ben senin geçmişin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

Rose, "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu. "Bu neden bu kadar önemli?"

"Çünkü kim olduğunu bilmek istiyorum!"

Rose kafasını salladı. "Simon, benim öyle bütük sırlarım yok. Bir zamanlar..." Kulağa en az tiksindirici gelen kelimeyi bulmaya çalışıyordu. "Bu adamla bir ilişkim vardı. İyi gitmedi ve sona erdi. İşte hepsi bu!"

"Nasıl sona erdi?"

"Bir şey yaptı. Birisiyle bir şey yaptı..." Rose yutkundu.

Simon soğuk bir biçimde, "Anlatmaya hazır olduğunda konuşuruz," dedi. "Seni dinlemekten mutluluk duyacağım."

Simon banyoya girdi. Rose onun kapıyı çarpmasını ve suyun sesini duydu. Oturma odasına geri döndü ve eve girerlerken üzerinden atlamak durumunda kaldıkları posta yığınını topladı. Faturalar, kredi kartı teklifleri, başvuruda bulunduğu ve sonunda adına çıkarılmış olan kredi kartı ve ona çok tanıdık gelen iri, yuvarlak karakterli el yazısıyla adına gönderilen bir zarf...

Rose mektubu alıp koltuğa çöktü. Zarfı açarken elleri titri-

yordu. Sonunda açmayı başardı ve tek sayfalık mektubu çıkardı.

Sevgili Rose diye başlıyordu. Rose kelimeleri yutarcasına okudu mektubu. *Büyükanne. Üzgünüm. Florida. Ella. Uzlaşma.*

Rose derin bir nefes alarak, "Aman Tanrım," dedi. Mektubu baştan aşağı iki kere okumak için zorladı kendini ve sonra koşarak yatak odasına gitti. Simon beline bir havlu sarmış halde ciddi gözlerle onu süzüyordu. Rose, ona hiçbir şey söylemeden mektubu uzattı.

"Benim... büyükannem," dedi. Kelime ağzına çok yabancı gelmişti. "Mektup Maggie'den. Büyükannemde kalıyormuş."

Şimdi Simon epey altüst olmuşa benziyordu. "Senin büyükannen mi var? İşte görüyor musun Rose? Büyükannen olduğunu bile bilmiyorum!"

Rose, "Ben de bilmiyordum ki," dedi. "Yani bir büyükannenin varlığından haberdardım, ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Rose kendini suya batırılmış gibi hissediyordu. Her şey çok yavaş ve yabancıydı ona. "Onları," dedi. "Sanırım onları aramalıyım." Kendini yatağa bıraktı, başı dönüyordu. Bir büyükanne. Annesinin annesi. Göründüğü kadarıyla, her zaman Rose'un düşündüğü gibi yaşlılar yurduna pek benzemeyen bir yerde yaşayan kadın. "Onları aramalıyım, aramalıyım..."

Simon gözlerini dikmiş Rose'a bakıyordu. "Gerçekten de büyükannen olduğunu bilmiyor muydun?"

"Yani annemin de bir ailesi olduğunu biliyordum. Ama sanıyordum ki o... Bilmiyorum. Yaşlı, hasta. Bir bakımevinde. Babam onun bir evde yaşadığını söylemişti." Rose gözlerini mektuba çevirmişti, midesine kramp girdiğini hissetti. Babası ona yalan söylemişti. Neden bu kadar önemli bir konuda babası böyle davranmıştı ki?

Yataktan fırlayıp, "Telefon nerede?" diye sordu.

"Dur, bekle. Kimi arayacaksın? Ne diyeceksin?"

Rose telefonu elinden bıraktı ve araba anahtarlarını aldı. "Gitmeliyim."

"Nereye?"

Rose onu duymazdan geldi ve hızla kapıya doğru yöneldi. Asansörü beklerken kalbi küt küt atıyordu.

Yirmi dakika sonra kendisini, neredeyse bir yıl önce kardeşiyle beraber durduğu yerde, Sydelle'in kapısının önünde buldu. Kapı ziline uzandı. Köpeğin havladığını duydu. Sonunda evin ışıkları yanmıştı.

Sydelle kapının önünde durmuş, gözlerini kırpıştırıyordu. "Rose? Ne yapıyorsun burada?" Üvey annesinin yüzü, ışığın etkisiyle oldukça garip görünüyordu. Rose onun yeni bir göz gerdirme operasyonu geçirip geçirmediğini anlamak için yüzüne dikkatle baktı ve çantasından çıkardığı mektubu ona uzattı. Sydelle, kenarları dantelli bornozunu çekiştirip, "Sen beni bilgilendir, gözlüklerim yok," dedi ve geçen kasımda Maggie'nin söküp attığı çalıların durduğu boşluğa bakıp, dudaklarını büzdü.

"Öyleyse mektuptan söz edeyim," dedi Rose. "Maggie'den geliyor. Büyükannemin yanına taşınmış. Benim için hâlâ yabancı olan büyükannemin yanına..."

Sydelle, "Ah," dedi. "Eee..."

Rose gözlerini üvey annesine dikti. Üvey annesi bir kelimeyi çıkaramıyorsa, gerçekten unutmuş demekti. Ama kadın, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez halde orada durmuş, sinirli bir tavırla yüzünü ve dikişlerini kaşıyordu.

"İçeri gireyim," dedi Rose.

"Tabii," dedi Sydelle, oldukça garip, cıvıldak bir sesle ve kenara çekildi.

Rose içeri girip basamakların yanında durdu ve "Baba!" diye seslendi.

Sydelle Rose'un yanına gelip, elini onun omzuna koymuştu. Rose bir anda sıçradı.

Üvey annesine döndü ve ona dik dik bakarak, "Bu senin fikrindi değil mi?" dedi. "Ah Michael, onların büyükannelerine ihtiyaçları yok. Ben varım ya!"

Sydelle tokat yemiş gibi bir adım geri gitti. "Olaylar hiç de sandığın gibi değil," dedi titreyen bir sesle. "Asla bir başkasının yerini alacağımı... kaybettiklerinizin yerini tutacağımı düşünmedim."

Rose ısrarla, "Öyle mi? Peki ne oldu öyleyse?" dedi. Her bir hücresinin öfkeyle dolduğunu ve infilak etmeye yaklaştığını hissediyordu. "Bilgilendir bakalım beni!"

Michael Feller aceleyle merdivenlerden indi. Üzerinde eşofmanı ve beyaz bir tişört vardı, mendiliyle gözlüklerinin camını temizliyordu. Beyaz saçları, kelleşmekte olan kafasında sis bulutu gibi duruyordu. "Rose? Neler oluyor?"

"Olan biten şu; Maggie, bakımevinde yaşamadığını öğrendiğim büyükannemin yanında kalıyor ve kimse zahmet edip de bana bunu anlatmıyor," dedi Rose.

Sydelle, ona doğru uzanarak, "Rose," dedi.

Rose hızla dönerek, "Dokunma bana," diye haykırdı. Sydelle ürkmüştü.

Michael araya girerek, "Yeter artık!" diye çıkıştı.

Rose, "Hayır," dedi. Elleri titriyor, yüzü yanıyordu. "Hayır, yetmez. Aslında daha başlamadık bile... Nasıl yapabildiniz bunu!" diye bağırdı. Sydelle korkudan, girişin köşesindeki duvara

sinmişti. "Bizi hiçbir zaman sevmediğini biliyorum. Ama büyükannemi bizlerden gizlemek?... Senin için bile oldukça cüretkâr bir davranış bu Sydelle."

Michael Feller, Rose'u omzundan tutarken, "Onunla bir ilgisi yok," dedi. "Benim fikrimdi, onun değil."

Rose babasından uzaklaşarak, "Bu koca bir yalan!" dedi. "Sen..." Babasına dik dik bakıyordu. Solgun gri gözleri ve geniş alnı, iyi kalpli Rose'u biraz olsun yumuşatmıştı, "Sen bunu yapmazdın..."

Michael Feller, "Haydi oturalım," dedi.

Sydelle Rose'a baktı, duygusuz ve aptalca bir sesle, "Benimle bir alakası yoktu," dedi. "Ayrıca özür dilerim..." Sesi gittikçe zayıflıyordu. Rose, şimdiye dek üvey annesini hiç bu kadar insancıl tavırlar içinde görmemişti. Kadın gerçekten de acınacak bir haldeydi. Gergin cildi ve hiçbir zaman sürmekten vazgeçmediği rujuna rağmen, yüzü ufak ve kırılgan görünüyordu. Rose bu sözleri daha önce de duymuş muydum, Sydelle daha önceden herhangi bir şey için özür dilemiş miydi diye merak ediyordu. Sonunda üvey annesi geçmişte böyle bir şey söylemiş bile olsa, anımsamadığına karar verdi.

Sydelle hafifçe nefes alarak, "Bu evde yaşamanın ne demek olduğunu sen bilemezsin. Yıllar boyu hiçbir şey için yeterli olmadığın hissiyle yaşamanın ne demek olduğunu sen bilemezsin. Asla ilk tercih olmamanın, gerçekten birilerinin arzuladığı insan olmamanın, asla doğru adım atmayı beceremenin ne demek olduğunu bilemezsin."

Rose, kardeşinden öğrendiği o kibirli ses tonuyla, "Hay Allah, üzüldüm," dedi.

Sydelle kafasını kaldırdı ve Rose'a baktı. "Sizler için ne yapmak istediysem, beni terslediniz," dedi ve yeni dikiş atılmış gözkapaklarını kırpıştırdı. "Ne sana, ne de Maggie'yle yakınlaşabildim."

Michael yumuşak bir sesle, "Sydelle," dedi.

"Haydi," dedi Sydelle. "Sen anlat ona. Her şeyi anlat. Artık öğrenme zamanı geldi."

Rose üvey annesine baktığında, ilk kez makyajının, botoksunun, diyet çabalarının ve sözde alçakgönüllülüğünün altında yatan kırılganlığını gördü. Ona baktığında, altmış yaşını geride bırakmış, itici görünümlü zayıf vücudu ve kötü çizilmiş karikatüre benzeyen yüzüyle, gerçek bir kadın havasından uzak bir yaratık görüyordu. Ona baktığında, Sydelle'in her gün yaşadığı kederi görüyordu; hâlâ ölen karısına âşık bir koca, onu terk etmiş eski kocası, evlenmiş ve kendi düzenini kurmuş bir kız evlat...

Babası, "Rose," diye seslendi ve Rose oturma odasına, babasının yanına gitti. Rose, eski deri kanepenin süet kaplamayla değiştirilmiş olduğunu fark etti, ama yine beyaz renkten taviz verilmemişti. Kanepenin bir ucuna ilişti, babası da diğer ucunda oturuyordu.

Michael, "Svdelle konusunda çok üzgünüm," diye başladı konuşmasına. Gözlerini evin girişine dikmişti. Rose, babam onun gelmesini bekliyor herhalde diye düşündü. Gelip onun kirli işlerini halletmesini bekliyor...

"Çok zor günler geçiriyor," dedi babası. "Marcia onu çok üzüyor."

Rose omuzlarını silkti. O üniversitede okurken eşyalarını karıştırmaktan başka bir şey yapmamış, ona hiçbir şekilde ilgi göstermemiş Sydelle ve Benim Marcia'ma sempati besleyecek durumda değildi.

"Marcia, İsa'nın İzinde Yürüyen Museviler Birliği'ne katıldı," dedi Michael.

"Ciddi olamazsın."

"Eh, biz de başlarda şaka yaptığını düşünmüştük."

"Aman, Tanrım," dedi, Rose. Dinine düşkün bir insan olan Sydelle'in ne kadar büyük bir acı çektiğini tahmin edebiliyordu. "Yani şimdi o Hıristiyan mı oldu?"

Babası kafasını salladı. "Geçen hafta onu ziyaret etmeye gittiğimizde, kapısının önünde büyük bir çelenk vardı."

Rose bu durumdan eğlenmişe benziyordu. "Ha, haa!"

Babası onu uyaran bir tonda, "Rose!" dedi. Rose, kafasını kaldırıp ona baktı.

"Şimdi konumuza dönelim," dedi Rose, "Yani büyükanneme."

Michael Feller yutkundu. "Ella mı aradı seni?"

"Maggie bana mektup yazmış. Bana o kadınla... Ella'yla beraber yaşadığını yazmış. Evet, nedir bu hikâye?"

Babası hiçbir yanıt vermemişti.

"Baba?"

Michael sonunda, "Kendimden utanıyorum," diyebildi. "Sana bundan, Ella'dan çok önceleri söz etmeliydim." Babası ellerini dizlerinin üzerine koymuş, hafifçe ileri geri sallanıyordu. Belli ki yanında bu durumu kurtarmasına yarayacak, dönemsel mali rapor veya *Wall Street Journal* makalesi gibi bir şeyler olmasını arzu ederdi. "Annenin annesi," diye başladı söze, "Ella Hirsch. Çok uzun bir zaman önce Florida'ya taşındı. Annenin..." durakladı ve "annenin ölümünden sonra," diye devam etti.

"Onun bir evde yaşadığını söylemiştin."

Michael Feller ellerini yumruk yaptı ve kucağına bıraktı. "Öyleydi," dedi. "Ama senin tahmin ettiğin türde bir evde değil."

Rose gözlerini dikmiş babasına bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani bir evde yaşıyordu. Kendi evinde." Michael bir an yutkundu. "Sanırım Ira'yla beraber yaşıyorlardı."

Rose sözü dolandırmadan, "Bize yalan söyledin," dedi.

"O anki ruh haliyle söylenmiş bir yalandı," dedi babası. Belli ki bu konuşmaya çok önceden hazırlanmış, kafasında birçok kez prova etmişti. Michael derin bir nefes adı. "Annenin şeyinden sonra..." Sesi gittikçe zayıflıyordu.

Rose araya girdi. "Ölümünden sonra."

Michael, "Ölümünden sonra," diye devam etti. "Ben çok öfkeliydim. Kendimi..."

Michael duraladı ve gözlerini Sydelle'in cam ve metal karışımı masasına dikti.

"Büyükannem ve büyükbabama mı tepkiliydin? Ella'ya mı kızmıştın?"

"Onlar bana Caroline'den söz etmeye çalışmışlardı, ama ben onları dinlemek istememiştim. Ona o kadar âşıktım ki..." Rose, babasının sesinden çektiği acıyı anlayabiliyordu. "Ona o kadar âşıktım ki, anne ve babasına çok kızmıştım. Annenle tanıştığımda o, lityum alıyordu. Dengesi gayet yerindeydi. Ama ilaçların kendisinde yaptığı tahribattan nefret ediyordu. Ben, ilaçları düzenli olarak alması için ona baskı yapıyordum, Ella da öyle... Bir süre her şey yolunda gitti..." Derin bir nefes verdi ve gözlükleri ağırlık yapıyormuş gibi gözünden çıkardı. "Annen seni çok severdi. Hepimizi çok severdi. Ama o dayanamadı..." Sözcükler boğazında düğümlenmişti. "Onun bu durumu, benim onun hakkındaki duygularıma engel olmamıştı."

"Annem nasıl bir kadındı?"

Babası şaşırmışa benziyordu. "Hatırlamıyor musun?"

"Onu hatırlamamıza yardım edecek hiçbir şey bırakmadın ki evde." Rose, Sydelle'in beyaz duvarlarını, beyaz halısını, hep boş kalmış kitap raflarından oluşan, cam eşyalar ve Benim Marcia'mın büyük düğün fotoğrafının dışında bir şey bulunma-

yan oturma odasını işaret ediyordu. "Annemin bir tek resmi bile yok. Ondan söz etmezdin bile."

Michael, "Onun anısı bana acı veriyordu," dedi. "Onu anımsamak, onun yüzünü görmek bana acı veriyordu. Aynı şeyin sen ve Maggie için de geçerli olacağını düşünmüştüm."

Rose, "Bilmiyorum," dedi. "Keşke..." Beyaz dokuma halı üzerindeki ayaklarına gözünü dikti. "Keşke annem bir sır olarak kalmasaydı."

Michael sessizliğini bozmadı. Sonra, "Onu ilk gördüğüm anı anımsıyorum," diye devam etti. "Michigan Üniversitesi'nin kampusunda bir bisikleti iterken görmüştüm onu. Çok neşeliydi ve gülüyordu. O anda kafamda çanlar çalmıştı sanki. O güne kadar gördüğüm en güzel şeydi. Başına pembe bir eşarp bağlamıştı..." Sesi gittikçe zayıflıyordu.

Rose annesiyle göz göze geldiği kısa anları, tatlı ve neşeli bir sesle okuduğu masalları, yumuşak yanağını kendi yanağına bastırmasını anımsıyordu. *Tatlı rüyalar güzel kızım. Güzel güzel uyu canım.* Ve herkes ona yalan söylemiş, gerçekleri ondan saklamıştı. Ella, Caroline hakkında babasına yalan söylemiş, daha doğrusu ona gerçeği söylemiş, ama babası dinlemek istememişti. Babası kızlarına Ella hakkında yalan söylemiş veya başka bir ifadeyle, gerçeğin çok ufak bir kısmını nakletmiş, ama söylenmesi gereken diğer birçok şeyi es geçmişti.

Rose ellerini yumruk yapmış halde ayağa kalktı. Yalanlar, yalanlar, yalanlar... Peki tüm bu yalanlar arasında gerçek neredeydi? Annesi delirmiş ve sonra ölmüştü. Babası kötü bir cadının boyunduruğu altına girmiş ve kızlarını ona teslim etmişti. Büyükannesi bir deliğe saklanıp ortadan kaybolmuş ve Maggie de onun izini sürmüştü. Tüm bunlardan Rose'un hiç haberi olmamıştı.

Rose babasına, "Annemi resmen yok saydın," dedi. "Büyü-

me çağımda, bir gün bile onun bir resmini veya ona ait bir eşyayı gördüğümü anımsamıyorum."

Michael yalnızca, "Çok acı veriyordu," dedi. "Size bakıp da onu görmek yeterince zordu zaten."

"Eksik olma baba!"

"Ah, hayır, yanlış anladın." Michael Rose'un eline uzandığında, onun bu hareketi Rose'u şok etmiş, dilinin tutulmasına yol açmıştı. On iki yaşında ilk âdet gördüğü o korkunç günden beri, zaman zaman yanağına hafifçe dokunması dışında, babasının kendisine dokunduğunu anımsamıyordu. "Sadece ikinizin bana annenizi anımsatmanızdan söz ediyordum. Yaptığınız her hareket Caroline'i tekrar tekrar yaşamam demekti."

"Ve tuttun, onunla evlendin." Rose, kafasıyla girişi işaret ederek muhtemelen hâlâ orada oyalanmakta olan Sydelle'i kastediyordu.

Babası içini çekti. "Sydelle hep iyilik yapmaya çalıştı."

Rose bu sözler üzerine isterik bir kahkaha attı. "Ya! Ne demezsin! O harika biri. Tek kusuru benden ve Maggie'den nefret etmesi."

"Sydelle kıskançlık duyuyordu," dedi Michael.

Rose hayretler içinde kalmıştı. "Neyi kıskanıyordu? Beni mi kıskanıyordu? Şaka yapıyorsun herhalde. Benim Marcia'mın her yerden mantar gibi bittiği bir yerde, beni mi kıskanıyordu? Öyle bile olsa, onun ne kadar korkunç davrandığını görmedin mi? Ve sen buna izin verdin!"

Babası adeta sinmişti. "Rose..."

"Rose, ne?"

"Sana vermek istediğim bir şey var. Biliyorum, belki çok geç ama, yine de..."

Babası aceleyle merdivenleri tırmandı ve elinde bir ayakkabı kutusuyla geri döndü.

"Bunlar ondan geldi. Büyükannenden," dedi. "Şimdi Florida'da yaşıyor. Yıllar boyunca benimle temas kurmak istedi. Tabii seninle ve Maggie'yle de... Ama ona izin vermedim." Kutuyu açtı ve içinden üzerinde, "Bayan Rose Feller," yazan, buruşmuş ve rengi solmuş bir zarf çıkardı. "Bu onun yolladığı son karttı."

Rose aceleyle zarfı açtı. On beş yıl öncesine ait olan zarfı açarken hiç zorlanmamıştı. Zarfın içinde üzerinde bir buket çiçek resmi olan kart vardı. Çiçekler pembe ve mor renkteydi, üzerine altın yaldız serpilmişti. Rose kartı eline aldığında yaldızlar parmağına bulaştı. Çiçeklerin üst kısmına gümüş rengi harflerle, "ON ALTINCI YAŞ GÜNÜN KUTLU OLSUN" yazılmıştı. Ve kartın içinde... Rose kartı açtığında yirmi dolarlık bir banknot ve bir fotoğraf kucağına düştü. Eğik harflerle yazılmış, "TORUNUMA" yazısını okudu. "BU ÖZEL GÜNÜNDE SANA MUTLULUKLAR DİLİYORUM." Altında da bir imza, adres ve telefon numarası vardı. En alta bir de not düşülmüştü. "Rose, senden haber almayı çok isterim. Ne zaman arzu edersen, lütfen beni ara!" Son kelimeden sonra üç ünlem işaret konmuştu. Rose, kalbini en çok bu ifadenin acıttığını hissetti. Fotoğrafı eline aldı. Yuvarlak yüzlü, kahverengi gözlü, iki taraftan örülmüş saçları kırmızı kurdeleyle tutturulmuş, ciddi ifadeli küçük bir kız, yaşlı bir kadının kucağında oturuyordu. Kadın gülüyor, kız somurtuyordu. Rose fotoğrafın arkasına baktı ve aynı mavi mürekkeple, aynı karakterde harflerle yazılmış *Rose ve Büyükanne, 1975* yazısını gördü. Bin dokuz yüz yetmiş beş. O zamanlar altı yaşında olmalıydı.

Rose ayağa kalktı ve "Artık gitmeliyim," dedi.

Babası arkasından umutsuzca, "Rose," diye sesleniyordu. Rose onu duymazdan gelerek evden çıktı ve hâlâ elinde tuttuğu kartla arabasının direksiyonunun başına geçti. Gözlerini

yumduğunda annesinin sesini, pembe rujlu dudaklarıyla gülümsemesini, güneşten koyulaşmış cildini anımsadı. Annesi fotoğraf makinesinin ardından sesleniyordu ona; *Gülümse tatlım! Neden somurtuyorsun? Gülümse bana bebeğim.*

KIRK DOKUZ

Maggie, "Biraz daha okusana!" diyordu.

Lewis, "Olmaz," diye ısrar etti. Ella'nın yemek masasının başında oturmuş, ağır başlı bir tavırla Maggie'ye bakıyordu. "Gazetecilik ahlakına ters düşemem."

Ella yalvarırcasına, "Haydi," dedi. "Sadece başlanıçtaki birkaç satırı oku lütfen?"

Lewis, "Bu çok, çok yanlış olur," dedi ve kafasını salladı. "Ella, böyle bir şeyi yapmam konusunda ısrar etmen, doğrusu beni çok şaşırttı."

Maggie gururla, "Ben insanlara kötü örnek oluyorum," dedi. "En azından Irving'in ne sipariş ettiğini söyleyebilirsin."

Lewis, pes ettim dercesine elini kaldırdı ve "Tamam," dedi. "Ama aramızda kalması için yemin ettiğinizi unutmayın." Boğazını temizledi ve okumaya başladı. "Irving ve ben, Fransız yemeklerine pek meraklı değiliz." Bu Bayan Sobel'in son şaheserinin başlangıç cümlesiydi: "Porsiyonlar bizim için çok büyüktü. Aynı zamanda birçok Fransız restoranı gibi, burasının da loş ve gürültülü olduğunu fark ettik. Romantik bir ortam yaratılmaya çalışılmış, ama mönüyü okumak, ne yediğinizi görmek bile sorun oluyordu."

Ella, "Zavallı Bayan Sobel," diye mırıldandı.

Lewis, çok ayıp dercesine kafasını salladı ve okumaya devam etti. "Aşçıların çoğu omletin nasıl yapılacağını bilmiyor. Omlet dediğiniz kabarık, yumuşak ve hafif olmalı, peynir içinde erimeli. Bistro Bleu'nun da bu konuda bir istisna olmadığını belirtmek zorundayım. Omletim fazla pişmişti, lastik gibiydi. Patatesler olması gerektiği gibi sıcak değildi ve biberiyeyle pişirilmişti. Bu haliyle Irving için hiçbir şey ifade etmiyordu."

Ella, "Irving yine karşımız çıktı," dedi.

Maggie, "Irving'in sorunu ne?" diye sordu.

Lewis araya girerek, "Alerjisi var," dedi. "Her şeye alerjisi var. Yani insanın buna da alerjisi mi olurmuş dediğin şeylere bile alerjisi var. Beyaz un, kabuklu deniz ürünleri, her türlü yemiş... Kadının yazısının yarısı, Irving'e yiyebileceği bir şeyler bulabilmesi için ne kadar uğraştığını ve bir bölümü de, Irving'in yediği şeyler hakkında onunla fikir birliğinde olmadığını anlatmakla geçiyor..."

Bayan Lefkowitz, masaya doğru yalpalayarak, "Bu Irving Sobel değil mi?" diye sordu. "Bir keresinde benim de bulunduğun bir partiye gelmişti ve ağzına hiçbir şey koymamıştı."

Maggie gözlerini yuvarladı. O akşam yemeğe misafirliğe gelen Bayan Lefkowitz, pek de havasında değildi. Borç çorbasını üzerine dökerse, pek de belli olmayacağını düşündüğü pembe renki bir svetşört ve ten rengi, polyester pantolon giymişti. Pantolonu ne amaçla giydiği pek anlaşılmasa da Maggie, üzerine bir şey dökse bile bunun var olan lekelere bir katkı yapmaktan başka bir şey ifade etmeyeceğini düşündü.

Bayan Lefkowitz hafifçe inleyerek tabağına dereotlu salatalık turşusu aldı ve Altınçağ'ın yakınında açılan alışveriş merkezinden söz etmeye başladı. Ağzı dolu bir halde, "Holiganlar!" dedi. Maggie, Princeton'dan aldığı *Tiyatroda Makyaj* kitabını

bir yana atarak önüne tabak, çatal ve bıçak koydu.

"Sanırım adı Houlihan's," dedi.

Bayan Lefkowitz, "Hayır, hayır, holigan," dedi. "Gaddarlar! Kabadayılar! Yeniyetmeler! Her yerdeler! Bütün alışveriş merkezi onlarla dolu. Giyecek olarak tek sattıkları şey, büzgülü kollu o minik bedenli şeyler. Ya o mini etekler! İçi gösteren gömlekler!" Gözlerini Maggie'ye dikerek devam etti. "Deri pantolonlar. Sen hayatında böyle bir şey duydun mu?"

Maggie, "Aslında..." diye başlamışken, Ella, kaş göz işareti yaparak onu durdurdu. Maggie'nin deri pantolonu ve deri mini eteği olduğunu biliyordu.

Ella, "Hangi rüzgâr attı sizi oraya?" diye sordu.

Bayan Lefkowitz, çorba kâsesi üzerinden, boş ver dercesine bir hareket yaptı. "Oğlumu hatırlıyorsun değil mi? Hayat sigortası uzmanı, Bay Heyecansever? Kendileri beni arayarak, 'Anne, ben evleniyorum,' dediler... Ben de, 'Bu yaşta evlenilir mi? Benim dans ayakkabısına ne kadar ihtiyacım varsa, senin de bir eşe o kadar ihtiyacın var; dedim ona. Bana kesin kararlı olduğunu, kızın çok güzel bir kız olduğunu söyledi. Ona elli üç yaşında birinin kızlarla bir işi olmayacağını söylediğimde, kızın otuz altı yaşında olduğunu ve merak etmemem gerektiğini söyledi. Kız otuz altı yaşındaymış, ama çok olgun bir otuz altıymış bu." Bayan Lefkowitz oğlunun çok olgun bir otuz altılığa tutulmasının suçu Ella ve Maggie'deymiş gibi, onlara dik dik bakıyordu. "Yaşayıp göreceğiz," dedi ve tabağına bir parça ekmek aldı. "Yani anlayacağınız, üstüme başıma bir şeyler almam gerekti, ama tabii ki bir şey bulamadım."

Maggie, "Ne tür bir şey arıyordunuz?" diye sordu.

Kadın gri kaşlarından birini çatarak, "Bakın, prenses konuştu!" dedi.

Maggie, gücenmiş gibi yaparak, "Evet ben konuştum!" de-

di. "Ayrıca alışveriş uzmanı olduğumu da belirtmeliyim."

"Eh, öyleyse oğlumun üçüncü düğünü için nasıl bir şey önerirsin söyle bakalım."

Maggie Bayan Lefkowitz'in karmakarışık gri saçlarını, meraklı ifadelerle bakan parlak mavi gözlerini, dudaklarından eksik etmediği pembe rujunu, her ayrıntıyı dikkatle düşündü, tarttı. Lefkowitz şişman bir kadın sayılmazdı, ama düzgün vücut hatlarına sahip olduğu da söylenemezdi. Beli kalınlaşmış, göğüsleri sarkmıştı.

Maggie olasılıkları gözden geçiriyordu.

"Sanki bir bilim projesiymişim gibi beni inceliyor," dedi Bayan Lefkowitz.

Maggie'nin bu haline yabancı olmayan Ella, "Şşş," diye susturdu onu. Onun geceleri kanepeye kıvrılmış, ışığın altında adeta hipnotize olmuş biçimde şiir kitaplarına dalmış halini gözünün önüne getirmişti.

Maggie, "En çok sevdiğiniz şey nedir?" diye sordu.

"Sıcak şurup dökülmüş dondurma," diye atıldı Bayan Lefkowitz hemen. "Ama artık buna benzer şeyler yemem yasak. Ancak dondurulmuş meyveli yoğurt yiyebiliyorum." Dondurulmuş yoğurt hakkındaki düşüncelerini yüzünü buruşturarak ifade etmişti. "Ve son zamanlarda dondurmanın üzerine döktükleri o tatsız şeye, şurup bile dememeleri lazım, çünkü şurupla alakası yok." Kafasını salladı ve şuruba benzeyen şekerlemenin ne kadar lezzetsiz bir şey olduğu konusunda nutuk çekmeye hazırlanırken Maggie onu durdurdu.

"Giyim konusundaki tercihiniz nedir?"

"Giyim mi? "Bayan Lefkowitz kendine şöyle bir baktı, yüzü, sanki üzerinde hiçbir şey yokmuşçasına hayret dolu bir ifadeye bürünmüştü. "Sanırım rahat şeylerden hoşlanıyorum."

Maggie, "Şimdiye kadar giymekten en çok hoşlandığınız

şey nedir?" diye sorarken, bir yandan da saçlarını atkuyruğu yapıyordu. Ella iskemlesine yayılmış, bu konuşmanın nereye varacağını merak etmeye başlamıştı.

Bayan Lefkowitz bir şeyler söylemeye teşebbüs ettiğinde, Maggie elini kaldırarak onu susturdu. "Önce bir düşünün," dedi. "İyice düşünün. Şimdiye kadar giydiğiniz tüm giysileri düşünün ve içlerinden en çok sevdiğinizi bana söyleyin."

Bayan Lefkowitz gözlerini yumdu. "Uzaklara giderken giydiğim elbise," dedi.

"O nedir?"

Maggie onu duymamış gibi, "Uzaklara giderken giydiğim elbise," diye tekrarladı.

"Yani düğünün bitmiş, sen de balayına çıkmak üzere havaalanına gidiyorsundur. İşte, o anda giydiğin elbise gibi," diye açıklama getirdi Ella.

Bayan Lefkowitz, "Evet, evet," diye onayladı. Ellerini kalçalarında gezdirirken, "Öyle bir kıyafetim olduğunu anımsıyorum. Siyah beyaz, 'v' desenliydi ve eteğiyle çok uyumluydu," dedi. "Ayrıca bağsız, hafif siyah ayakkabılarım vardı..." Gözlerini yummuş, o günlere geri dönmüştü.

Maggie, "Ceketiniz nasıldı?" diye sordu.

"Sanırım kısaydı." Sesi rüyada gibiydi. "Önünde iri düğmeleri vardı. Çok güzel bir ceketti. Merak ediyorum, o cekete en çok ne yakışır?"

"Beraber alışverişe gitmeye ne dersiniz?"

Bayan Lefkowitz'in yüzü asıldı. "O alışveriş merkezine mi? Bir daha oraya tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

Maggie de, salyangoz adımlarıyla yürüyen Bayan Lefkowitz'in kendisine eşlik etmesine tahammül edebileceğini pek sanmıyordu. "Ya da şöyle yapsak? Siz bana bedeninizi söyleyin..."

"Buyrun bakalım, şimdi de özel bilgilere sahip olmak istiyor!"

"... ve bana kredi kartınızı verin..."

Ella, Bayan Lefkowitz'in kafasını olumsuz anlamda sallamak için hazırlık yapmaya başladığını görebiliyordu. Nefesini tuttu ve konuşmanın tatlıya bağlanmasını umut etti.

"... ve ben de size uygun elbiseyi seçeyim. Hatta birkaç alternatif de getirebilirim. Burada bir defile yaparız, siz hepsini tek tek giyersiniz ve içinden en çok beğendiğinizi seçersiniz, ben de diğerlerini iade ederim."

Bayan Lefkowitz Maggie'ye şaşkın şaşkın bakıyordu. "Yani benim için özel alışveriş yapacaksın, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Maggie. Ayağa kalkmış, kadının çevresinde dolanıyordu. "Belli bir bütçeniz var mı?"

Bayan Lefkowitz içini çekti. "İki yüz dolar civarında."

Maggie heyecanını belli etmeden, "Elimden geleni yaparım," dedi.

ELLİ

Maggie iki tam günü, Bayan Lefkowitz'in düğün elbisesini bulmaya ayırmıştı. Halinden de çok memnundu aslında. Böylece telefonun başına geçip, Rose'un mektubunu alıp almadığını düşünerek ve acaba arayacak mı diye umut ederek beklemekten kurtulmuştu.

Bayan Lefkowitz'in durumunun oldukça zor olduğunu itiraf etmeliyim diye düşündü Maggie. Tarif ettiği elbisenin bir benzerini bulmak neredeyse imkânsız görünüyordu. Ama Maggie, ben bu işin altından kalkar, aynı o elbiseyi giyiyormuş hissi verecek bir elbiseyi bulup çıkarırım diye düşünüyordu. Gördüğü kadarıyla kadının bacakları o kadar kötü değildi, yani etek sorununu çözmekte çok zorluk çekmeyecekti, ama kısa ceket için aynı şey geçerli değildi. Belki daha uzunca bir şey, hani o kalçaların biraz altında kalan, iri siyah düğmeleriyle ona bir elbise görünümü verecek boylarda bir ceket... Maggie bu tarife uygun bir şey gördüğünü düşünüyordu. Ama nerede görmüştü acaba, Macy's'de mi? Saks'ta mı? Sonunda ceketi Rose'un dolabında gördüğünü anımsadı. Rose'un bu tarife uyan bir ceketi vardı.

Maggie yutkundu ve alışverişe devam etti. Birçok yere girip çıktı. Ucuzluktaki mağazalara, bitpazarına, büyük mağazalara, butiklere uğradı. Gittiği mağazalardan birinin müdüründen, piyasaya yeni çıkacak bir kozmetik ürününü Bayan Lefkowitz'in makyajında denemek üzere söz aldı ve sonunda elinde üç seçenekle geri döndü. Bunlardan biri Nordstorm'un bir bayisindeki ucuzluktan seçtiği, diz boyuna gelen, vücuda oturan, ama çok dar da olmayan, uçuk pembe renkte, kenarları koyu pembe işli bir etek; eteğin rengine uyumlu bir bluz ve işlemeli mütevazı bir hırkaydı. Bayan Lefkowitz kumaşı şüpheci tavırlarla inceledi. "Bu benim uzaklara giderken giydiğim elbiseye pek benzemiyor," dedi. "Ayrıca hırka ve etek bir arada... Bilmem ki. Benim aklımda daha çok bir elbise vardı."

"Aradığımız şey görünüş değil, heyecan uyandıracak bir duygu," dedi Maggie.

"Heyecan uyandıracak bir duygu mu?"

Maggie, "Uzaklara giderken giydiğiniz elbisenin sizde uyandırdığı o duygu," dedi. "Sonuçta aynı elbiseyi giymeyeceksiniz, değil mi?"

Bayan Lefkowitz hayır dercesine kafasını salladı.

"Yani size aynı o... şeyi verecek giysinin peşindeyiz." Maggie kelimeyi bulmaya çalışıyordu. "Yani o elbisenin sizde uyandırdığı duyguları yeniden hissetmenizi sağlayacak duygunun peşindeyiz." Kadına askıları hâlâ çıkarılmamış olan giysileri ve üniversitenin kostüm bölümünden yürüttüğü, kenarları geniş pembe çizgili şapkayı uzattı. "Bir deneyin bakalım," dedi ve Bayan Lefkowitz'i, daha önceden bir boy aynası yerleştirdiği yatak odasına yolladı.

Ella ve Lewis oturmuş, defilenin başlamasını beklerken, Bayan Lefkowitz içerden, "Kendimi çok komik hissediyorum," diye sesleniyordu.

Maggie, "Siz bir giyin, görelim," dedi.

"Bu şapkayı da takmak zorunda mıyım?"

Ella, "Haydi gelin," diye seslendi.

Sonunda Bayan Lefkowitz yavaş adımlarla odadan çıkmıştı. Etek çok uzun duruyordu. Maggie bunu hemen fark etti. Hırkanın kolları da kadının parmak uçlarına kadar geliyor, bluz esnemiş görünüyordu.

Bayan Lefkowitz, "Bugünlerde devler için elbise imal ediyorlar," diye şikâyet etti ve parmak uçlarına kadar uzanan kumaşı Maggie'ye doğru tuttu. "Şuna baksana!"

Maggie geri çekilmiş, kadının görünümünü değerlendiriyordu. Sonra kadının yanına gelerek eteğin belini kıvırdı ve eteği kadının dizlerine kadar çekti. Hırkanın kollarını kıvırdı, bluzu çekiştirdi, düzeltti ve hırkanın içinde daha iyi durmasını sağladı, en sonunda şapkayı Bayan Lefkowitz'in kafasına güzelce yerleştirdi. "İşte," dedi ve kadını omuzlarından döndürerek aynada kendine bakmasına yardımcı oldu. "Bir bakın."

Bayan Lefkowitz bu duruma itiraz etmeye, görünümünün korkunç olduğunu söylemeye hazırlanırken, vazgeçti.

"Gördünüz mü?" dedi Maggie.

Kadın ikna olmuşa benziyordu. "Ama renk," diye söze girerken Maggie, "Tamam, tamam," diye onu susturdu. Ella, Maggie'yi şimdiye dek hiç bu kadar heyecanlı ve mutlu görmemişti. "Kıyafetin size tam oturduğunu söyleyemem, ama mavi renk, sanırım gözlerinizle uyumlu oldu; tabii pembe rengi sevdiğinizi de unutmadım."

Bayan Lefkowitz, "Fena değil, fena değil," derken hiç de aksi, ters tavırlar sergilemiyor, tam tersine parlak mavi gözleriyle uyumlu bir renk seçeneğinin, pembe ile kıyasladığında kendisine daha çok yakıştığını görebiliyordu. Maggie onun aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Kadın belki de kendini, si-

nagogun basamaklarında durmuş, kocasının elini tutmakta olan genç, yeni evli bir kadın olarak hayal ediyordu.

Maggie kadını nazik tavırlarla aynanın karşısından uzaklaştırırken, "Bu bir numaralı seçeneğimizdi," dedi.

"Ben bunu beğendim," dedi.

Maggie gülerek, "Hayır, hayır," dedi, "diğerlerini de görmelisiniz."

Bayan Lefkowitz şapkasını tepesine bastırırken, "Ama ben bunu istiyorum!" dedi.

"Başka bir şey denemek istemiyorum, bunu beğendim!" Çıplak ayaklarına baktı. "Ne tip bir ayakkabıya ihtiyacım olacak? Ayakkabı konusunda da bana yardımcı olur musun? Belki kolye için de." Elini boynunda gezdirerek, "İlk kocam bana bir inci kolye hediye etmişti..." dedi.

Maggie, Bayan Lefkowitz'in kolundan çekiştirerek onu yatak odasına götürdü. İki numaralı seçenek, vücuda yapışan ama zarif dökümlü, siyah, sentetik düz bir elbiseydi. Maggie bu elbiseyi Marshall'daki ucuzluk reyonundan, kenar kısımları püsküllü, siyah ve gümüş renklerde bir şalla beraber satın almıştı.

Bayan Lefkowitz elbiseyi giyerken, "Harika bir şey bu!" diye beğenisini ifade ediyordu. Püskülleri kenarlarından sarkan şalı üzerine atmış, odada salına salına yürüyordu.

"Vay canına! Kendimi son moda giyinen genç kızlar gibi hissediyorum!"

Ella, "Çok şık değil mi?" dedi.

Maggie kadını dikkatle incelerken, "Güzel durdu," dedi. Elbise, Bayan Lefkowitz'in bel ve kalçasını çok ortaya çıkarmıyor, hatlarını belli belirsiz gösteriyordu. Bu elbiseyi tamamlamak için topuklu ayakkabılara ihtiyaç vardı, ama Maggie seksen yedi yaşındaki bir kadında, topuklu ayakkabıların ne dere-

ce iyi duracağını kestiremiyordu. Belki topuksuz bir model diye düşündü.

Ella ellerini çırparak, "Sırada ne var?" diye sordu.

Üçüncüsü Maggie'nin bulmakta en çok zorlandığı ve muhtemelen bu yüzden en çok beğendiği seçenekti. Ceketi, South Beach'te, oranın genel giyim anlayışını yansıtmaktan oldukça uzak bir mağazada bulmuştu. Tezgâhtar kız, ceketin üzerindeki yüz altmış dolarlık etiketi haklı çıkarmak istercesine, "Elde dikilmiştir," diye bilgi vermişti. Ceket ona başlarda fazla bir özelliği olmayan, kalça hizasına gelen sıradan bir ceket gibi görünmüştü. Ama kolları siyah işlemeli girdap deseniyle bezenmiş, yine işlemeli olan cepleri, ceket üzerine oldukça ilginç bir açıyla dikilmişti. Bu tarz, belin oldukça ince görünmesini sağlıyordu. Hepsinden öte, cekete çok güzel bir hava veren, menekşe rengi astarları vardı ve Maggie, ceketi, içine giyilmek üzere siyah bir gömlek ve yine menekşe rengi bir etekle bütünleştirmişti.

Maggie, üç parçanın birbirine olan uyumunu vurgulamak için hepsini tek bir askıya asarak, Bayan Lefkowitz'e verdi.

Bayan Lefkowitz önce hiçbir yorumda bulunmadan giysilere bir göz atmış, sonra askıyı alarak yatak odasının yolunu tutmuştu.

Kadın odadan çıktığında yürüyüşü bile değişmişti. Maggie, en azından yakın bir zaman öncesi felç geçirmiş biri ne kadar canlı yürüyebilirse, Bayan Lefkowitz'in de öyle yürüdüğünü fark etti. Bayan Lefkowitz, "Başardın!" diyerek Maggie'yi yanaklarından öptüğünde, Ella oturduğu yerden adeta mutluluktan ışık saçmaktaydı. Maggie bir iki adım geri çekilerek kadını inceledi. Eteğin mükemmel durduğu söylenemezdi ve tonu ceketin siyahından biraz farklıydı. Gömlek de fena sayılmazdı ama ceket muhteşemdi doğrusu. Bayan Lefkowitz'i daha uzun göstermiş ve hatlarının daha düzgün görünmesini sağlamıştı.

Aynada kendini incelerken, "Harika görünüyorum!" dedi Bayan Lefkowitz. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, ağzının sol köşesinin sarktığını veya sol elinin çok garip bir açıyla vücudunun üzerinde durduğunu fark etmemişe benziyordu. Bir süre görünümünü tarttı, sonra bir numaralı seçenekle beraber kullandığı pempe şapkayı kafasına geçiriverdi.

Maggie gülerek, "Hayır, hayır," dedi.

"Ama bana çok yakışıyor!" dedi Bayan Lefkowitz. "Şapkayı da istiyorum. Alabilir miyim?"

"Onu okuldan almıştım," dedi Maggie.

"Ah, okul." Kadın bunları söylerken öyle üzgün görünüyordu ki, Ella dayanamayıp gülmeye başladı.

"Peki hangisinde karar kıldınız?" diye sordu Maggie. Eli hâlâ ceketin üzerinde gezinmekte olan Bayan Lefkowitz, Maggie'ye sen delirdin mi dercesine baktı.

"Hepsinde tabii," dedi. "Törende pembeliyi, sonra kabul sırasında uzun siyah elbiseyi ve..." kendini şöyle bir inceledikten sonra, "bunu da Dr. Parese ile bir sonraki buluşmamızda giyeceğim," dedi.

Ella kahkahalara boğulmuştu. "Ne?" diye sordu. "Neden?"

"Çünkü," dedi Bayan Lefkowitz, "O tapılacak bir adam!"

Maggie, "Bekâr mı?" diye sordu.

Ellini sallayarak, "On iki kere evlenip boşanmış," dedi. Ceketin kollarındaki işlemeyi büyük bir beğeniyle okşuyordu. "Teşekkür ederim Maggie. Harika bir iş başardın." Bayan Lefkowitz üstünü değiştirmek üzere yatak odasına geri dönerken, Maggie de diğer giysileri toplamaya başlamıştı.

Ella bir süreliğine ona baktı ve "Bir fikrim var," dedi. "Bence sen bu işi başkaları için de yapmalısın."

Maggie pembe hırkayı düzeltirken bir an durakladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Burada alışveriş konusunda zorlanan bir sürü hanım var ve bir türlü kendilerine uygun şeyi bulamıyorlar. Ama herkesin iyi giyinmek için muhakkak bir nedeni oluyor. Düğünler, mezuniyet törenleri, yıldönümü partileri..."

"İyi de ben bunu sadece yardım olsun diye yaptım," dedi Maggie. "Zaten okul ve pastane vaktimi alıyor ve hepsi..."

Ella, "Eminim ki insanlar bunun için sana iyi para vereceklerdir," dedi.

Maggie tam eğilmişken olduğu yerde kaldı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Ne yani, bedava mı verecektin böyle bir hizmeti?"

"Sizce böyle bir iş için ne kadar para isteyebilirim?"

Ella, elini dudağına götürmüş, tavana bakıyordu. "Toplam alışveriş tutarı üzerinden bir yüzde alabilirsin belki," dedi.

Maggie sıkılmış bir ifadeyle, "Yüzde hesaplarıyla aram pek iyi değildir," dedi.

"Veya sabit bir ücret alırsın," dedi Ella. "Böylesi senin için daha iyi bile olabilir, çünkü toplam alışveriş üzerinden yüzde aldığında, bazı pintiler senin onları kazıklamak için özellikle pahalı alışveriş yaptığını düşünebilirler. Bütün bunları bir araya getirmek ne kadar vaktini aldı?"

Maggie bir süre düşündü ve sonra, "On saat kadar," dedi.

"Öyleyse saati on beş dolardan bir ücret alabilirsin."

"Gerçekten mi? Bu benim pastanede kazandığımın çok üzerinde bir para..."

"Bunun tost yapmaktan biraz daha zor bir iş olduğunu biliyorsun değil mi?" diye sordu Ella.

Pembe svetşörtünü giyip geri dönmüş ve hayatından memnun olduğu her halinden belli olan Bayan Lefkowitz, "İnan bana buradaki kadınlar bu parayı verirler," dedi. "Sabit gelirlerin-

den her ne kadar şikâyet etseler de, böylesine güzel kıyafetler için kesinlikle bu parayı verirler."

Ella torunun gözlerinin parladığını ve birden canlandığını görebiliyordu.

Maggie, "Sizce bu işi yapabilir miyim?" diye sordu. "Sizce bu iş yürür mü? Önce adımı duyurmalıyım... ve kendime ait bir arabamın olması gerek..."

Ella, "Önce ufak adımlarla başla," dedi. "Hemen açılmana gerek yok. Önce işin ucundan tutup, hoşlanıp hoşlanmadığına bakarsın."

Maggie, "Bu işi seveceğimi şimdiden biliyorum!" dedi. "Alışveriş yapmaya bayılırım. Ayrıca insanlar için kıyafet seçmek en çok zevk aldığım iştir... İnanamıyorum... Gerçekten bu iş için insanların bana para ödeyeceklerini düşünüyor musunuz?"

Bayan Lefkowitz gülümsedi, bavul büyüklüğündeki el çantasını açtı ve içinden çek defterini çıkararak, titrek harflerle, Maggie Feller adına yüz elli dolarlık bir çek yazdı.

"Sanırım ödeyeceklerdir," dedi.

ELLİ BİR

Rose geçmişi düşündüğünde mimozların bir hata olduğu anlıyordu.

Bundan Amy'ye söz etmeye çalışmış, ama şampanyanın etkisiyle sözcükleri pek bir garip tellaffuz etmişti. Ama Amy onu çok iyi anladığını belli eder bir harekette bulunduktan sonra barmene iki mimoza siparişi daha vermişti.

Rose işler nerede sarpa sardı diye merak ediyordu. Muhtemelen Maggie'nin mektubunu almadan önce, yani büyükannesinin ortaya çıktığından haberdar olmadan önce, Sydelle'in ev sahipliğini yapacağı davete onu çağırmasıyla işler bu hale geldi diye düşünüyordu.

Rose, "Canım hiç gitmek istemiyor," dedi. "Ben Florida'ya gidip şu büyükanneyle tanışmak istiyorum."

Amy, "Onu aradın mı?" diye sordu.

"Henüz değil. Önce ona söyleyeceklerimi düşünüyorum."

"Eh, telefonu büyükanne açarsa, 'Merhaba,' dersin," dedi Amy. "Eğer telefona Maggie çıkarsa, bir daha erkek arkadaşlarınla yatmaya kalkarsa, o minik kıçına sıkı bir tekme atacağını söylersin. Sen kime ne söyleyeceğini karıştırma yeter."

"Önce şu daveti bir atlatayım, sonra sıra büyükanneye gelecek," dedi Rose. Davetin verildiği gün Rose, bütün cesaretini topladı, temizlenip süslendi ve restorana gitti. Restoranda müstakbel gelinin şerefine kadeh kaldırmak üzere Rose'un yalnızca bir arkadaşı olmasına karşın, Sydelle'in üç düzine arkadaşı bekliyordu.

Sydelle onu gösterişli tavırlarla karşıladı. Rose üveyannesiyle en son beraber olduğunda, onun yüzünde gördüğü kırılganlıktan eser kalmadığını; söz konusu ifadenin, tanıdık makyajının, tanıdık kibrinin ve son moda görünüşünün altına gömüldüğünü fark etti.

Sydelle, "Gel, arkadaşlarımla selamlaş," dedi ve onu tek tip makyaj yapmış, neredeyse hepsi gözkapaklarından yeni estetik operasyon geçirmiş eski arkadaşlarının yanına götürdü. Sydelle onu eski arkadaşlarıyla tanıştırırken Rose, *hepsinin estetik cerrahı ve kuaförü aynı galiba* diye düşünüyordu. Tanışma faslı geride kaldıktan sonra, Sydelle onu üvey kardeşinin yanına sürükledi ve "İşte benim Marcia'm," dedi. Benim Marcia'mın ekşimiş suratlı bir hali vardı, saçları tel tel olmuş, göğsündeki iri, altın ve elmas karışımı haç hemen göze çarpıyordu. Marcia onu belli belirsiz eliyle selamladıktan sonra, garsona dönerek onu gözlemelerin içine işlenmiş şeker konulup konmadığı konusunda sorguya çekmeye başladı. O esnada dört yaşındaki ikizleri Jason ve Alexander masanın altında güreşiyorlardı.

Rose kibarca, "Nasılsın?" diye sordu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Marcia. Sydelle'in ürpermiş olduğu her halinden belliydi. Rose bir dikişte mimozasını bitirdi, yenileme önerisini kabul etti ve acele adımlarla Amy'nin oturduğu yere yöneldi. "Kurtar beni buradan," diye fısıldadı. Bu arada Sydelle'in, "Rose'un daha çok arkadaşını davet etmek ister-

dim, ama sanırım pek arkadaşı yok!" demesine kulak misafiri olmuştu.

Amy ona bir içki daha verdi ve "Gülümse," dedi. Bunun üzerine Rose zar zor sırıtmaya başlamıştı. Bu arada Sydelle, yerinde durmayan torunlarını yakalamış, pek de kayda değer olmayan göğsüne bastırırken, "Bugünün Rose için heyecan dolu bir gün olduğunu takdir eden iki kişi burada!" diye düşüncesini açıklamıştı. Bu sırada iki garson, üzerinde bir televizyon olan masayı yanlarına doğru getirmekteydi. Rose, "Neler oluyor burada?" diye fısıldadı. Amy bir şey bilmediğini ifade edercesine omuzlarını silkti. Sydelle Rose'a dönerek gülümsedi ve ekranı işaret etti. Ekranda, o zamanlar altıncı sınıfta olan Rose'un görüntüsü belirmişti. Kameraya kaşlarını çatmış, yağlı saçları ve parlayan diş telleriyle Rose... Gözünü ekrana dikmiş insanlar kahkahalarını tutamıyorlardı. Rose gözlerini kapattı.

Sydelle yüzünde yapışıp kalan o gülümsemeyle, "Şüphelerimiz vardı," diye devam etti. "Onu saçları gözüne düşmüş, burnunu kitaplara gömmüş haliyle lise ve üniversite çağı boyunca izledik." Elindeki uzaktan kumandaya tekrar bastığında ekranda, üniversite zamanında birinci sınıf öğrencisiyken, altında dar kot pantolunuyla Rose göründü.

"Tabii Rose'un erkek arkadaşları da olmuştu..." Sydelle tekrar kumandaya bastı ve Rose, lise mezuniyet balosunda, üzerindeki pembe renkli düz ve dar elbisesiyle ortaya çıktı. Yanında sırıtkan ifadesiyle onun elini tutan, adını bile anımsamadığı bir çocuk vardı. "Ama nedenini bir türlü anlamadığımız bir biçimde ilişkileri hiç yürümedi." Bir kez daha kumandaya bastı. Rose birinin sünnet düğününde, ağzında ufak bir pastayla belirdi. Sonra, Rose hamburger yerken, kollarına döktüğü sosla; 1980'li yılların sonunda omuzları vatkalı elbisesiyle, bir NFL oyuncusuna bakarken onu profilden gösteren haliyle; Rose Ca-

dılar Bayramı'nda Volkanı kostümüne bürünmüş, parmaklarıyla Bay Spock'ın selamlama hareketini taklit ederken...

Rose, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Eski resimlerim."

"Ne?" Amy neden söz ettiğini anlamamıştı.

Rose, içinde isterik bir kahkahanın patlamaya hazırlandığını hissediyordu. "Anlaşılan, Sydelle bütün bu yıllar boyunca benim 'eskiye' ait resimlerimi biriktirmiş. Yani diyet yapıp zayıflarsam, elinde eski halimle yeni halimi kıyaslayacak fotoğraflar olmasını istemiş."

Sydell, Rose'un aptal, asık suratlı, burnunun ucunda sivilceli halini gösteren fotoğraflarını arka arkaya göstermeye devam ederken, Amy, "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

Jason veya Alexander'dan biri ekrana işaret edip, "Anne, o hanımın nesi var?" diye sorduğunda, Marcia oğluna susmasını söyledi.

Rose en iyi arkadaşına dönerek, "Beni hemen öldürmeni istiyorum," dedi.

"Birkaç saatliğine baygın kalmanı sağlayacak bir yumruk atmama ne dersin?"

Sydelle, "Şimdi kadehlerimizi aşk mucizesine kaldıralım!" diyerek konuşmasını tamamlamıştı.

İkinci bir kahkaha fırtınasını, zoraki alkışlar izledi. Rose, içlerinden birinde bayanlar tuvaletine gidip intihar etmesini sağlayacak bir bıçak olmasını dilediği hediye kutularına doğru baktı.

"Rose?" Sydelle hâlâ gülümser bir ifadeyle onu işaret ediyordu. Rose ayağa kalktı ve hediye yığınının önündeki yerini aldı. Bundan sonraki bir saati, kendisine gelen salata kâselerini, mutfak aletlerini, porselen tabakları ve kadehleri, Sydelle'in hediyesi olan ve "Umarız bu işine yarar" notunu iliştirdiği ("İşine yarar" kelimelerinin altı iki kez çizilmiş olarak) yemek tartısını ne kadar beğendiğini söylemekle geçirecekti.

Rose, "Baharatlık!" derken, sesi sanki tüm hayatı boyunca birilerinin gelip, kendisine on beş parçalık plastik kapaklı bu seti hediye etmesini bekliyormuş gibi çıkmıştı. "Harika!"

Sydelle, "Ne kadar kullanışlı!" derken gülümsüyor ve Rose'a bir başka kutuyu uzatıyordu.

Rose çığlık çığlığa, "Salata kaşığı!" derken gülümsemesini o kadar abartmıştı ki, yüzüne bir ağrının saplandığını hissetti. *Bu işten sağ çıkamayacağım* diye düşünüyordu.

Amy de ona katılarak, "Salata kaşığı," diye tekrarladı. Bu arada hediyeyi ve hediyeyi veren kişinin adını bir kâğıda yazıyor, bir yandan da Rose'un asla giymeyeceğini düşündüğü bir kadın şapkasının kurdelesini açıyordu.

"Ne kadar şirin!" Sydelle'den yine bir memnuniyet ifadesi, yine bir hediye paketi... Rose yutkunarak, hediyeleri açmaya devam ediyordu. Bir sonraki yarım saat boyunca üç pasta kalıbı, ekmek tahtası, beş yemek takımı, iki kristal vazo birikmiş, Rose altı kadına, yakın bir gelecekte çocuk sahibi olmayı planlamadıklarını açıklamak durumunda kalmıştı.

Sonunda son hediye paketi de açılmış, içinden çıkan son kâse de Rose'un yanındaki hediye yığınına eklenmişti.

Amy tuvaletten döndüğünde, sanki hortlak görmüş gibi, yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

Rose başındaki bağcıklı şapkayı çıkarmaya çalışırken, "Ne oldu?" diye sordu.

Amy, Rose'un elindeki kadehi alıp masaya koydu ve kolundan tutup, onu bir köşeye çekiştirdi.

"Şu kadın," dedi Amy. "Çocuğu emziriyor."

"Hangi kadın?"

"Marcia!"

Rose, peşine Jason ve Alexander'ı takmış, tuvaletten geri dönmekte olan Marcia'ya baktı. "Şaka mı yapıyorsun? O çocuklar dört yaşında."

"Ben ne gördüğümü çok iyi biliyorum ve emzirmenin ne demek olduğu hakkında da fikrim var. Hani bilirsin göğüs, çocuk, ağız..."

Rose portakal suyundan ve şampanyasından birer yudum aldı. "Eh, en azından bunun doğal bir beslenme yöntemi olduğunu biliyor."

Tam o anda Sydelle yanlarında bitivermişti.

Rose, "Bu daveti organize ettiğin için teşekkürler," dedi. Sydelle ona sarıldı ve "Bir kereliğine değişiklik yapıp, müteşekkir olmayı deneyebilirdin," diye kustu öfkesini.

Rose kendini geri çekti. "Ne?"

"Umarım hak ettiğin düğün törenine kavuşursun," dedi ve topukları üzerinde dönerek kapıya yöneldi. Rose kendini tamamen çökmüş ve biraz da ürkmüş hissediyordu. "Ah, Tanrım," dedi. "Marcia hakkında konuştuklarımızı duymuş olmalı."

"Çok özür dilerim," dedi Amy.

Rose elleriyle gözlerini kapattı ve "İnsanlar *Musevi Düğün Töreni*'m için pek de iyi şeyler söylemeyecek," dedi.

Amy yiyecek tartısını eline alırken, "Sen onu boş ver," dedi. "Hey, başparmağımın ağırlığının kaç gram olduğunu biliyor muydun?"

Rose ve Amy, hediyeleri bir taksiye yükleyerek Rose'un evine taşıdılar ve sonra evin yakınlarındaki bir bara gidip kederlerini taze mimozalarla savuşturmaya çalışıp, Sydelle'in iğrenç gösterisini yapabilmek için o resimleri ne kadar zamandır biriktirdiğini, Maggie de günün birinde evlendiğinde aynı şeyi onun için de yapıp yapmayacağını konuştular. Rose bardan eve döndüğünde, evde kimseler yoktu. Simon, Petunia'yı yürüyüşe çıkaracağını ve akşam yemeği için alışveriş yapacağını belirten bir not bırakmıştı. Rose mutfağın ortasında öylece durup gözlerini kapattı.

"Annemi özlüyorum," diyordu kendi kendine. Bu bir yönüyle gerçekti. Yani özlemini duyduğu kendi annesi değildi, ona tam anlamıyla annelik yapacak bir anneydi. Bir annesi olsa, biraz önce yaşanan fiyaskonun önüne geçer, Rose'u koruması altına alıp, Sydelle'i yaydığı nifak tohumları içinde boğar, elindeki sihirli değneği Rose'a değdirerek onu en çok yakışan gelinliği içinde mükemmel bir geline dönüştürürdü. Bir anne, her şeyle nasıl başa çıkılacağını gayet iyi bilirdi.

"Annemi özlüyorum," diye tekrarladı. Ama bu kez yüksek sesle ifade ettiği bu sözler, Maggie'yi daha çok özlediğini anımsattı ona. Maggie'nin elinde sihirli değnek veya gelinlik olmasa da, Rose'un mutlu olmasını sağlayabilirdi. Rose, Maggie'yi içki kadehini şerefine kaldırırken veya Marcia'dan, kahvesine koymak için emzirdiği sütten isterken hayal etti ve gülümsedi. Maggie böyle durumların altından nasıl kalkacağını çok iyi bilirdi. Ve Tanrı biliyor ki Maggie, sahip olduğu tek şeydi.

"Buradan gitmeliyim," diye mırıldandı. Dolabından bavulunu indirdi ve içini, Florida'da ihtiyaç duyacağını düşündüğü, şort, sandalet, mayo, kep ve Simon'ın annesinden ödünç aldığı *İffetin Yolculuğu* isimli kitap gibi şeylerle doldurdu. On dakika içinde internetten Fort Lauderdale için bir bilet almıştı bile. Sonra telefonu eline aldı, Maggie'nin mektubunda yazdığı numarayı tuşladı. Kız kardeşi telefonu açtığında Amy'nin kendisine ezberlettiği konuşmayı tamamen unutmuş ve yalnızca, "Maggie? Benim, Rose!" demişti.

ELLİ İKİ

"Tamam," dedi Maggie, "Herkes yerine!"

Bayan Lefkowitz çıkış kapısının solundaki yerini almıştı. Lewis ortada duruyordu. Maggie Bayan Lefkowitz'in scooter'ma binmiş, sürekli ileri geri hareket ediyor, onları organize ediyordu. "Pankartlar!" dedi. Her üçü de elle yazdıkları pankartları havaya kaldırdı. Lewis'in pankartında "Florida'ya", Bayan Lefkowitz'inkinde pembe renkli harflerle, "Hoş geldin," Ella'nınkinde ise "Rose" yazıyordu. Maggie ise, Bayan Lefkowitz'in aldığı bahçe dergilerinden kestiği, gül resimlerinden oluşan bir pankart taşıyordu.

Havaalanının dahili hoparlörlerinden, "Philadelphia'dan gelen beş yüz on iki sefer sayılı uçak alanımıza inmiştir," anonsunu duydular. Maggie scooter'ın frenlerine o kadar ani basmıştı ki, neredeyse düşecekti.

"Ne var biliyor musunuz?" dedi. "Bence sizler, Rose bavulunu alana kadar bekleseniz daha iyi olacak."

Ella, "Neden?" diye sordu.

Bayan Lefkowitz.de Maggie'nin ne söylediğini anlamaya çalışıyordu.

Maggie pankartını ters çevirerek, "Yani ben... ondan ayrıl-

madan evvel... Rose ve ben kavga etmiştik. Belki önce benim onunla yalnız konuşmam daha iyi olur."

Ella, "Tamam," dedi ve Lewis ile Bayan Lefkowitz'i bagajların alınacağı yere doğru uzaklaştırdı. Maggie derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve pankartını kaldırdırarak, çıkış kapısına gelmekte olan yolculara bakmaya başladı.

Yaşlı bir kadın... yaşlı bir kadın... Anne ve yeni yürümeye başlayan çocuğu koridordan gözükmeye başladı... Rose nerdeydi? Maggie pankartını indirip, ellerini şortuna sildi. Tam o anda Rose kapıdan çıkmaktaydı. Maggie onun, anımsadığından daha uzun boylu, cildi güneşten yanmış, tokayla tutturduğu saçlarının omuzlarına dökülmüş olduğunu fark etti. Uzun kollu pembe bir tişört, haki renkte şort giymişti ve yürürken bacak kaslarının ne kadar gelişmiş olduğu belli oluyordu.

Rose, "Hey," dedi. "Ne güzel pankart o öyle." Kardeşinin omzunun üzerinden bakarak, "Ee, gizemli büyükanne nerede?" diye sordu.

Maggie, içinde ani bir acının yayıldığını hissediyordu. Rose onun ne durumda olduğunu bilmek istemiyor muydu? Artık umrunda değil miydi? "Ella bagaj terminalinde. Dur da sırt çantanı alayım," dedi. "Bütün eşyan bu mu? Gerçekten iyi görünüyorsun. Spor mu yaptın?"

Rose, "Bisiklete bindim," dedi ve koridor boyunca hızlı adımlarla yürümeye başladı. Maggie ona yetişmek için scooter'ın hızını artırmak durumunda kalmıştı.

"Hey, yavaşlasana biraz!"

Rose kardeşine bakmadan, "Büyükanneyi görmek istiyorum," dedi.

"Bir yere kaçmadı, merak etme." Maggie Rose'un ayakkabılarını incelemek için baktığında, ablasının sol elinde kare şeklinde kesilmiş elmasın parıltısını fark etti. "Ah, Tanrım. Bu nişan yüzüğü mü?"

Rose kafasını çevirmeden, "Evet," dedi.

Maggie kalbi duracakmış gibi hissediyordu. Ablasından uzak kaldığından beri belli ki birçok şey olmuştu ve o hiçbirinden haberdar değildi. "Nişanlın..."

Rose, "Başka biri," dedi. Bagajları alacakları terminale gelmişlerdi. Ella, Lewis ve Bayan Lefkowitz, Maggie'nin yüz ifadesinden bir şeyler anlamaya çalışırcasına bakıyorlardı. Lewis pankartını havaya kaldırdı.

Ella, "İşte orada," diye seslenip torunun yanına koşar adımlarla yürürken, Lewis ve Bayan Lefkowitz de onu izliyordu.

Rose bir adım ileri atmış, kafasını sallayarak Ella'nın yüzüne dikkatle bakıyordu.

"Merhaba," dedi.

Ella, "Çok uzun zaman oldu. Çok çok uzun zaman oldu," dedi ve Rose'a yaklaşarak onu kucakladı. Rose dimdik durmuş, büyükannesinin kendisini kucaklamasını garip bir biçimde izliyordu. "Hoş geldin canım. Burada olduğun için o kadar mutluyum ki."

Rose kafasını salladı. "Teşekkürler. Her şey o kadar garip geliyor ki..."

Ella dikkatle torununu inceliyordu. Bu arada Maggie, Bayan Lefkowitz'in scooter'ı üzerindeki yerini almış, ablasını soru ve yorum yağmuruna tutarken, onun etrafında daireler çiziyordu. "Kiminle evleniyorsun?" diye sordu. "O tokaları nerden aldın? Saçını çok beğendim!" Sonunda Rose'un yanında durdu ve gözünü ablasının ayakkabılarına dikti.

"Hey, bunlar benim ayakkabılarım değil mi?"

Rose ayakkabılara bakarak hafifçe gülümsedi. "Bunları evde bırakmışşın," dedi. "Bu ayakkabılara ihtiyacın olmadığını düşündüm. Ayrıca nereye yollayacağımı da bilmiyordum. Ayağıma çok iyi oturdular."

Maggie scooter'dan inerek, "Haydi," dedi ve ablasıyla beraber çıkış kapısına yöneldi.

"Neler olup bitti anlat bakalım. Kimmiş bu şanslı adam?"

Rose, "Adı Simon Stein," dedi. Rose, Maggie, Lewis ve Bayan Lefkowitz'i geride bırakarak, Ella'nın yanına sokuldu ve onunla beraber yürümeye başladı. Diğerleri, Rose ve Ella'nın konuşmalarına kulak kabartıyordu. Rose çok farklı görünüyordu! Eski solgun, aşırı titiz, şüpheci halinden eser yoktu. Giysileri Maggie'nin zevkine çok uygundu, yürüyüşü bile değişmişti; kararlı ve rahat adımlarla yürüyordu. Eskiye oranla daha zayıf değildi ama, daha formda olduğu kesindi. Belki hayatında ilk kez vücuduyla barışık bir hali vardı ve Maggie, onun bu değişimi nasıl gerçekleştirdiğini çok merak ediyordu. Belki Simon Stein sayesindedir diye düşündü. Bu isim ona pek de yabancı gelmiyordu. Maggie biraz düşündükten sonra, Rose'la beraber avukatlar için verilen davete gittikleri o geceyi düşündü. Simon'ın, takım elbiseli, kravatlı, ablasını firmalar arası softball turnuvasına katılması için ikna etmeye çalışan kıvırcık saçlı adam olarak anımsadı.

"Hey, Rose," diye seslenirken ablasına yetişmeye çalışıyordu. Rose ve Ella birbirlerine sokulmuş, yavaşça yürüyorlardı. Maggie bir an için onları kıskandığını hissetti ve yutkundu. "Bu evleneceğin adam, senin çalıştığın hukuk firmasından, değil mi?"

Rose, "Eski çalıştığım firmadan," dedi.

"Ne? Başka bir yere mi geçtin?"

"Aslında biraz farklı..." dedi Rose ve Maggie'ye sırtını dönerek, yanında Ella'yla yürümeye devam etti. Maggie onlar beraberce yürürken kendini üzgün ve hayal kırıklığına uğramış hissetti. Aslında tam da bunu hak ettiğini düşünüyordu. Rose'a yaptıklarından sonra ablasının her şeyi unutup onu affet-

meye hazır biçimde koşarak kendisine gelmesini mi bekleyecekti? İçini çekti, ablasının sırt çantasını omzuna iyice yerleştirerek yürümeye devam etti.

ELLİ ÜÇ

Rose Feller, daha önce hiçbir insanoğlunun adım atmadığı yabancı bir gezegene inen astronot gibi hissediyordu kendini. Büyükanne Gezegeni diye düşündü ve alnında biriken terleri sildi. Burası otuz dereceden daha sıcak olmalıydı. İnsanlar buna nasıl dayanabiliyordu?

İçini çekti ve Ella'nın kendisine verdiği siperliği takarak, Maggie'nin arkasından kapıdan dışarı çıktı. Ella, "Krem sürmeyi unutmayın!" diye seslendi.

Maggie, "Unutmayız," diye karşılık verdi ve elini cebine atarak krem tüpünü gösterdi. Altınçağ'ın bakımlı çimenliklerin yanından geçip, sıcaktan kavrulmakta olan kaldırımda yürürlerken, bu oldukça garip diye düşünüyordu Rose. Kız kardeşini görmeyeli beri, onun sorumluluklarını bilen genç bir yetişkine dönüşmüş olması Rose'u şaşırtmıştı. Ama işin daha da şaşırtıcı yönü, onun yaşlılarla iyi geçinmeye başlamasıydı. Rose bunun nasıl gerçekleştiği konusunda hiçbir tahmin yürütemiyordu. Rose'un altmış beş yaş üstü insanlarla ilgili tek tecrübesi *Altın Kızlar* dizisinin yeniden yayınlanmış eski bölümlerini izlemekten ibaretti. Şimdi karşısına çıkmış bu büyükanne, ba-

kışları, sürekli burnunu çekmesi ve kendisini hayatıyla ilgili soru yağmuruna tutarken, her an ağlayacakmış ifadesiyle onu huzursuz ediyordu. Evi nasıldı? Simon'la nasıl tanışmışlardı? En çok sevdiği yemekler hangisiydi? Kedi ve köpeklerle arası nasıldı? Son zamanlarda gördüğü filmler içinde en çok beğendikleri hangileriydi? Ne tür kitaplar okumaktan hoşlanırdı? Sanki hayatında daha önce görmediği biriyle, hiç de romantik bir ortam vaat etmeyen bir yemeğe çıkmaya benziyordu bu durum. Yani hem heyecan verici, hem de yorucuydu.

Yaşlı minyon bir kadın, kendisine oldukça büyük gelen üç tekerlekli bir bisiklet üzerinde yanlarına yaklaştı. "Maggie!"

"Merhaba Bayan Norton," dedi Maggie. "Kalçanız ne durumda?"

Yaşlı kadın, "İyi, iyi," dedi. Rose, güneş yüzünden gözlerini kırpıştırırken, gördüklerinden, duyduklarından bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Ama bu duruma kendince getirebildiği tek açıklama, kardeşinin beyninin yıkanmış olabileceğiydi. Kardeşi kalp cihazıyla yaşayan ve torunlarının torunlarını görmüş bu insanlar arasında nasıl yaşayabiliyordu? Ya erkekler?... Onunla flört etmeleri, ona içki ısmarlamaları, manikürü için ona para vermeleri mümkün olmayan ve onun değerlerine, güzellik anlayışına ayak uyduramayacak bu erkekler arasında ne yapıyordu kardeşi? Rose gördüklerine hâlâ inanmıyorcasına kafasını salladı ve Bayan Norton'a selam verip, kardeşini havuza kadar izledi. Maggie'ye öfkesini kusmayı planlıyordu, ama şimdi kafası karışmıştı; öldürmeye hazırlandığı kız gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti.

"Peki, bana bunu bir kez daha açıklar mısın?"

Maggie, "Bunlar benim havuz arkadaşlarım," dedi. "Dora'yla geçinmek kolaydır, çünkü buradaki tek kadın o ve hiç durmadan konuşur."

"Dora?"

Maggie, "Aynı zamanda o benim ilk müşterilerimden biri."

"Müşteri mi?" diye sordu Rose. "Ne yapıyorsun, masaj mı?"

"Hayır, hayır," dedi Maggie. "Onlar için alışveriş yapıyorum." Elini cebine attı ve Bayan Lefkowitz'in bilgisayarında kendisi için bastığı kartlardan birini çıkardı. Kartta, "Maggie Feller, Özel Alışveriş Uzmanı, Zevkinize Uygun Giyisilerin Avcısı" yazıyordu. Maggie, "Bu benim sloganım," dedi. "Bütün müşterilerimden, giymekten en çok hoşlandıkları giyisilerin ne olduğunu öğreniyorum ve onlarda bu duyguyu uyandıracak benzer giyisileri bulup onlar için satın alıyorum. Mesela senin en çok sevdiğin giyisin mavi keten bir elbiseyse, gidip onun aynısını satın almıyorum, ama giydiğin zaman üzerinde aynı etkiyi yapacak başka bir giysiyi bulup getiriyorum."

Rose, "Harika," dedi ve bunun kulağa oldukça iyi bir fikir gibi geldiğini itiraf etti kendi kendine. Maggie'nin her zaman başarılı olduğu tek bir şey varsa, o da insanları giydirmekti. "Peki, başka kimleri göreceğiz burada?"

"Jack'le tanışacaksın. Onun Dora'ya âşık olduğunu sanıyorum, çünkü sürekli ona hakaret ediyor. Eskiden muhasebeciymiş, o nedenle işim konusunda bana yardım edecek. Sonra bir de Herman var. Çok fazla konuşmaz ama çok iyi bir insandır... ve dövmeler konusunda takıntısı var."

Rose, "Kendisi de dövme yaptırmış mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Çok ayrıntılı bir inceleme yapmadım. Ama bütün bu insanların senin hakkında çok şey bildiklerini söyleyebilirim."

Rose bu sözlerin tam olarak ne anlama geldiğini merak ediyordu. Maggie, kendisi hakkında onlara ne anlatmış olabilirdi ki? "Ne gibi mesela?"

"Bilirsin işte, nerede yaşadığın, ne yaptığın gibi şeyler...

Onlara nişanlandığını da söylerdim ama, ben de yeni öğrendim. Düğün ne zaman?"

"Mayısta," dedi Rose.

"Peki hazılıklar ne âlemde? Her şey yoluna mı?"

Rose'u bir anda sıkıntı basmıştı, kısaca, "Yolunda," demeyi tercih etti. Maggie gücenmişe benziyordu, ama huysuzluk yapıp öfkelenmek yerine, sadece omuzlarını silkti.

"Eh, yardıma ihtiyacın olursa, biliyorsun artık profesyonelim."

Rose, "Bu teklifi değerlendiririm," dedi. Havuza gelmişlerdi. Uzun boylu, güneşten yanmış cildiyle Jack ve kısa boylu, şişman Dora konuşmalarını kesip onlara doğru çılgınca el sallamaya başladı. Herman ise Rose'un kol ve bacaklarını dikkatle inceliyor ve hiç şüphesiz, hayalinde kendi zevkine göre bazı düzeltmeler yapıyordu. Maggie de elini sallayarak onlara doğru yürüdü. Rose yine gördüklerine inanamıyordu, havlusunu alarak gıcırtılı metal sandalyelerden birinin üzerine serdi. Kendi kendine rahat ol dedi ve yüzüne kocaman bir gülümseme ifadesi yerleştirerek, Maggie'nin yeni arkadaşlarıyla tanışmak üzere sıcak beton zemin üzerinde onlara doğru yürüdü.

Ella, "İkiniz burada rahat edebilecek misiniz?" diye soruyordu. Tek başına Maggie için yeterli olan çekyat, iki kardeş için ufak kalmışa benziyordu.

Rose, yatağın üzerine temiz çarşafları sererken, "İdare ederiz," dedi. Rose, Florida'da geçirdiği ilk gününün sonunda, güneşten hafifçe yanmıştı, başının döndüğünü ve sersemlediğini hissediyordu. Maggie'yle akşamüstüne kadar havuzda oturmuşlar, sonra Lewis ve Ella'yla beraber erken saatte bir akşam

yemeği için bir araya gelmişlerdi. Lewis çok nazik ve iyi bir adamdı, Ella ise yemek boyunca gözlerini Rose'a dikmiş, onu huzursuz etmişti. Yemekten sonra bir saat kadar televizyon seyretmişlerdi, şimdi de küçük yatak odasındaydılar. Rose, Maggie'nin tıpkı kendi evinde yaptığı gibi burada da dizginleri ele aldığını, evi işgal ettiğini, hem yatak odasını, hem de verandayı ofis haline getirdiğini fark etmişti. Odada, üzeri birtakım çizimler ve not defterleriyle dolu bir masa vardı. Ayrıca Maggie'nin terziler için başvuru kaynağı sayılabilecek, ucuzluktan aldığı kumaş numuneleri kartonu duruyordu. Çevrede birçok farklı kumaş topu ve kozmetik ürünlerinin yanı sıra, kendisine hiç de tanıdık gelmeyen bir kitap yığını da çarpmıştı gözüne. Rose kitaplardan birini aldı; *Seyahatler,* yazarı W.S. Merwin... Rose, bu kitabı üniversite yıllarından anımsamıştı ve kitabın işaretlenmiş sayfasını açtı. Sayfaların çoğu Maggie'nin karalamalarıyla doluydu.

"Şiir mi okuyorsun?" diye sordu.

Maggie gururla kafasını salladı. "Hoşuma gidiyor," dedi. Kitap yığının arasından bir tanesini alarak. "Bunu Rilkee yazmış." dedi.

Rose, "Rilke," diye düzeltti.

Maggie, her neyse dercesine elini salladı ve boğazını temizleyerek, "İyi geceler şiiri," dedi ve okumaya başladı;

Birinin yanında oturup,
Ona ninni okumak isterdim
Seni sallayıp bir şarkı mırıldanmak,
Uykuya dalarken yanında olmak isterdim.
Gecenin soğuk olacağını bilen tek kişi olarak,
Evde uyanık olan, yalnız ben olmak isterdim.
Senin ruhunu, dünyayı ve ormanı

İçten içe dinlemek isterdim.
Dur durak bilmeksizin çalışan saatlerin çalması,
Zamanın dibe vurduğunu görmeni sağlayacak.
Bir yabancı, caddede yürürken,
Yanından geçen köpeği huylandıracak.
Sonra her yer sessizliğe bürünecek, bense gözlerimi kapayacağım,
Sana ellerimi uzatacağım.
Karanlıkta bir şeyler kıpırdadığında
Hafifçe dokunup, gitmene izin vereceğim.

Maggie, kendinden menun bir halde kafasını salladı. Rose, ağzı açık kalmış bir halde onu hayretle izliyordu.

"Sen nasıl... Nereden..." Gözlerini kırpıştırdı ve *bu kızın kesinlikle beynini yıkamışlar* diye düşündü. Maggie'nin açgözlü, takıntılı, ayakkabı çalmaktan hoşlanan, şöhret peşindeki kişiliği, Rilke ile yer değiştirmişe benziyordu.

"Özellikle 'Yanından geçen köpeği' mısrasından hoşlanıyorum," dedi Maggie. "Bana Honey Bun'ı anımsatıyor."

"Bana da Petunia'yı anımsattı," dedi Rose. "Hani şu evimde bıraktığın küçük pug."

"Ah, tabii ya... Ne durumda şimdi?"

Rose kısaca, "İyi," dedi. O anda Maggie'nin Jim Denvers'la yatmasının, evini darmadağın edip, kendisini köpekle bırakıp çekip gitmesinin zihninden silinmesi mümkün olmayan hatırasıyla baş başa kalmıştı. Ayağa kalkıp banyoya gitti, dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkadı, yatağa girip, sırtını kardeşine döndü ve örtüyü üzerine çekti.

Maggie, "Sakın beni tekmeleme," diye uyardı onu. "Hatta hiçbir fiziksel temasta bulunmasan iyi edersin."

Rose, "Hiç problem değil," dedi ve kardeşine iyi geceler diledi.

"İyi geceler."

Kurbağaların çıkardığı sesler dışında etrafa tam bir sessizlik hâkimdi. Rose gözlerini yumdu.

Maggie birden neşeli bir sesle, "Eee?" dedi. "Demek Simon Stein'la evleniyorsun."

Rose homurdanmaya başlamıştı. Maggie'nin, yatağa girip, esnemesi, gerinmesi ve iyi geceler dileyerek tam da o uyuyacakken konuşmaya başlaması âdetini unutmuştu.

"Bu konuyu akşam yemeğinde konuşmamış mıydık?"

Maggie onu duymazdan geldi. "Onu o geceki partiden anımsıyorum," dedi. "Sevimli bir çocuktu. Kısa boyluydu ama sevimliydi. Nasıl bir düğün planladığınızı anlatsana!"

"Küçük çaplı bir düğün," dedi Rose. Kısa yanıtlar vermenin onu susturacağını düşünüyordu. "Sydelle yardım edecek."

"Ah, olamaz. Feleket geliyorum diyor! Benim Marcia'mın düğününü anımsıyor musun?"

"Az çok," dedi Rose. "Sadece tören esnasında oradaydım." Sydelle her zamanki gibi düşünceli davranarak Benim Marcia'mın düğününü, Rose'un hukuk fakültesindeki final sınavlarının yapılacağı hafta sonuna denk getirmişti. Rose yalnızca yüzüklerin takılmasını görmüş, sonra dersine çalışmak için eve dönmek zorunda kalmıştı.

"Ah, Tanrım." Maggie derin bir nefes aldı. "Fox kanalının, *Amerika'nın En Kötü Düğünü* programına konu olabilirdi."

"Düğün resimlerini görmüştüm. Çok güzel görünüyordu." Ama Rose, Sydelle ve babasının, düğünle ilgili her şeyi kendisine anlatmadıkları konusunda rahatsız edici bir duyguya kapılmıştı.

"Resimlerde kimsenin ayaklarının görünmediğine dikkat ettin mi?" dedi Maggie.

Rose böyle bir şey anımsamıyordu.

"Neden öyle olduğunu söyleyeyim," dedi Maggie. "Düğünün, o gösterişli kulübün arka bahçesinde yapıldığını anımsıyorsun değil mi?"

"Silver Glen."

"Silver Glen, Silver Lake, her neyse işte," dedi Maggie sabırsızca. "Gerçekten de bahçesiyle, çimenliğiyle, her şeyiyle sevimli bir yerdi. Ancak otomatik çimen sulama aygıtı bozuktu ve düğün için kurulan çadırın zeminine bir şey serilmemişti, o yüzden de yerler on santim kalınlığında çamurla kaplıydı. Bütün masalar çamura gömülüyordu ve dışarısı buz gibi soğuktu..."

"Ciddi olamazsın!"

"Çok ciddiyim," dedi neşeyle Maggie. "Benim Marcia'm, tuvalette ağlayacak gibi olmuştu." Maggie onun taklidini yaparak sesini isterik bir biçimde yükseltti. "Düğünüm mahvoldu, mahvoldu!"

Rose, "Aman Tanrım!" diye inlerken kendini kötü hissetmiş, aynı zamanda Marcia için az da olsa üzülmüştü.

Maggie, "Dahası var," dedi. "Sydelle arabalar için park iznini almayı unuttuğundan, herkes arabasına koşup, başka yere çekmek için birbirini yemişti. Sonra gelinle damat ilk danslarını ederken, çimen sulama aygıtı kendi kendine çalışmaya başlamış, herkes su içinde kalmıştı. Ve bana yer ayarlamayı unuttukları için, orkestranın yanında oturmak zorunda kalmıştım, yemeğimizi de kutular üzerinde yemiştik."

Rose, Maggie'ye yer ayrılmamasının kasten yapılmış bir hareket olduğunu düşünüyordu, ama bunu kardeşine söylememeye karar verdi.

Maggie neşeli bir havada, "Her şey korku filmi gibiydi," dedi. "Ama bardan istediğim kadar bedava kokteyl içtiğimi anımsıyorum. Düğünün tek iyi tarafı buydu."

"Bundan şüphem yok," dedi Rose.

"İçki içme yarışması bile yapmıştım."

"Sen o zamanlar yirmi bir yaşında bile değildin."

"Olsun, ne yapalım," dedi Maggie. "Ee, başka?"

Rose sakin bir sesle, "Pek fazla bir şey yok," dedi. Tabii, gerçek bu değildi, ama Maggie'ye o korkunç davetten, babasıyla ettiği kavgadan, Jim Denvers'la karşılaşmasından söz etmek istemiyordu. Bunlar için uygun zaman olmadığını düşünüyordu. Kız kardeşinin mucizevi değişiminden neyin sorumlu olduğunu anlamak, onun durulmasının, bir iş sahibi olmasının, Altınçağ'daki insanlarca böyle sevilmesinin ardında yatan gerçekleri öğrenmek istiyordu.

"Bana biraz daha düğünden söz etsene. Nedimelerin olacak mı?"

Bir an için, kısa ve gerilimli bir sessizlik yaşandı. "Nedime olarak sanırım yalnızca Amy olacak," dedi Rose. "Ve bir de sen, tabii istiyorsan."

"Nedimen olmamı istiyor musun?"

"Benim için pek fark etmez," dedi Rose. "Sen nedime olmak istiyorsan, olabilirsin."

"Bu sonuçta senin düğünün. Buna karar verecek olan sensin."

Rose, "Herkes aynı şeyi söylüyor," dedi.

Maggie sıkıntılı bir tonda, "İyi geceler öyleyse," dedi.

"İyi geceler."

Bir süre yine sessizlik yaşandı.

"Rose?" dedi Maggie. "Bana bir bardak buzlu su getirir misin?"

"Kendi suyunu kendin al," dedi Rose. Bunları söylerken elinde olmadan bacaklarını yataktan atmıştı bile. Rose, bu gerçeği unuttuğunu fark etti. Maggie'nin suyunu hep o getirirdi.

Küçüklüğünden beri bunu alışkanlık haline getirmişti. Maggie, onun evinde kalırken bile, her akşam suyunu Rose getirmişti. Rose, seksen yaşına gelip de emekli olup, kocalarını gömdüklerinde ve Altınçağ'ın 2060 yılındaki benzerini bir yerde yaşamaya başladıklarında bile, kardeşinin buzlu suyunu getirmeye devam edeceğini hayal etti.

Rose yataktan kalktığında yastığının üzerinde bir şeyin parlamakta olduğunu fark etti.

Önce bunun alet gibi bir şey olduğunu düşündü, ama dikkatli baktığında yaldızlı kâğıda sarılmış kare çikolata paketi olduğunu anladı. Maggie, "Aynı lüks otellerde olduğu gibi..." diyordu.

"Haydi sen uyumana devam et," dedi Rose.

"Tamam, tamam." Ama Maggie gözlerini kapatmadan önce, ablası sabah uyandığında hemen gözüne çarpması için, çikolatayı alıp yatağın kenarındaki masaya koydu.

Ella, odasında yatağına gömülmüştü ve kafasından yüzlerce soru geçmekteydi. Sydelle ilgili neler yaşanmıştı? Benim Marcia'm kimdi? Rose, Maggie'ye neden soğuk davranıyordu? Maggie neden kendini ablasına affettirmek için çırpınıyordu? Rose gerçekten de Maggie'siz bir düğün mü planlıyordu? Ella düğüne davet edilecek miydi?

Ella dudaklarını ısırıp gözlerini kapattı. Bu işte bir iş vardı. Ella bundan emindi. Maggie'nin Rose'un evinden ayrılıp Princeton'a gitmesi ve tek kardeşiyle on ay boyunca konuşmamasının bir nedeni olmalıydı. Lewis, olayları akışına bırakmasını söylemişti. Ella kendi kendine, "Öyle yapmaya çalışacağım," dedi ve torunlarının odasına öpücük gönderip, uykuya daldı.

ELLİ DÖRT

Rose eldivenli elini, içinde hindi butları kaynamakta olan tencerenin içine soktu ve bir parça çıkararak etleri ayıklamaya başladı.

Rose'un yanında havuçları temizlemekte olan Ella, "Bana yardıma geldiğin için çok teşekkür ederim," diyordu. Her cuma evsizlere yemek dağıtan sinagogun mutfağındaydılar. "Halinden memnun olduğuna emin misin?"

"Gayet iyiyim," dedi Rose. "Soğan ayıklamaktan daha iyidir, değil mi?"

Ella, onun yanında olmasından duyduğu sevinci açığa vururcasına yüksek sesle, "Ah, kesinlikle öyle," dedi. Sürekli torunun yüzüne bakmaktan alıkoymaya çalışıyordu kendini.

Rose Florida'ya geleli üç gün olmuştu ve Ella için hâlâ kapalı bir kutuydu. Rose onun sorularına nazik bir tavırla yanıt veriyor ve ona birçok soru soruyordu. Soruları o kadar zekiceydi ki, Ella soru sormanın onun mesleği olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. Veya en azından mesleğinin bir parçasıdır diye düşündü, ne de olsa Rose hukuk kariyerine ara vermişti.

Maggie, "Ara verdim ne demek?" diye sorduğunda, Rose

kardeşinin yüzüne bakmadan, "Ara verdim işte," demişti. Ella iki kardeşin arasında kötü şeyler yaşandığına emindi, ama bu konuda bir tahmin yürütemiyordu ve Maggie de konu hakkında hiç konuşmuyor, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi sürekli ablasının peşinde dolaşıyordu.

Rose eldivenleri çıkarıp gerindi. Ella, Rose'un saçındaki fileyle çok güzel göründüğünü düşündü. Güçlü omuzları ve yetenekli elleriyle Rose'un, İncil'de okuduğu, uzun boylu, güçlü, haşin kadın kahramanlara benzediğini düşünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Rose içini çekerek, "Evet, hindiyle işim bitti sanırım," dedi.

"İyi, o zaman biraz ara verelim," dedi Ella. Beraberce köşedeki oyun masasının başında oturmuş *Hello!* dergisini okuyan Bayan Lefkowitz'in yanına gittiler. Kadın, İngiltere dedikodularının her zaman için çok daha ilginç olduğunu söylerdi.

Rose'u görünce, "İşte müstakbel gelin!" diye seslendi. Rose ona hafifçe gülümsedi ve katlanan iskemlelerden birine oturdu.

"E, bize düğününden söz et bakalım," dedi Bayan Lefkowitz. "Gelinliğin hazır mı?"

Rose çekingen davranıyordu. "Düğün, evet. Sydelle yardımcı oluyor."

"Sydelle de kim?"

"Üveyannem. Kirazlı Tepelerin Zalim Kraliçesi." Rose, Ella'ya döndü ve "Annemin düğünü nasıl olmuştu?" diye sordu.

Ella, "Gayet mütevazı bir düğündü," dedi. "Her şeyi kendileri organize etmişlerdi. Bir perşembe öğleden sonrası hahamın huzurunda evlendiler. Onlara yardımcı olmak istemiştim... ama Caroline reddetmişti, zaten Caroline'in istemediği bir şeyi, baban da istemezdi."

Rose, "Bu bana hiç de yabancı gelmeyen bir durum," dedi.

"Babam pek..." Sesi gittikçe zayıflıyordu. "Onun iradesinin pek güçlü olduğu söylenemez."

Tabii beni hayatından uzaklaştırması dışında diye düşündü Ella. Bu düşüncesini açığa vurmak yerine, "Anneni çok severdi," dedi. "Onları tanıyan herkes bilirdi bunu. Onun üzerine titrer, onu mutlu etmeye çalışırdı."

Bayan Lefkowitz Fergie'nin son flörtüyle ilgili haberleri bir kenara bırakıp, "Seninle düğünün hakkında konuşmak istiyorum!" dedi. "Bana her şeyi anlat!"

Rose içini çekip "Anlatacak çok fazla şey yok," dedi. "Simon ve benim nasıl bir şey istediğimizi söylediğimde, beni tamamen yok sayan bir canavar tarafından organize edilen bir düğün... Sydelle, düğünle ilgili tüm fikirlerini adeta zorla bize kabul ettiriyor."

Bayan Lefkowitz, "Limon," dedi ve kafasını salladı.

"Ha?"

"Bir meyve düşünün," diye devam etti. "Portakalı sıktığınızda ne elde edersiniz?"

Rose gülümseyerek, "Bela mı?" dedi.

"Hayır, hayır, Bayan Ukala. Portakal suyu elde edersin. Üzüm suyu, elma suyu veya süt elde etmezsin. Portakal suyu elde edersin. Bu her zaman böyle olmuştur. İnsanlar da böyledir. İçlerinde ne varsa, sana onu verirler. Yani bu Sydelle denilen tip, senin başına bela oluyorsa, onun içinde kötülük var demektir. Kalbinde ne varsa çevresine de onu yansıtır."

Bayan Lefkowitz arkasına yaslandı, halinden pek memnun olmuşa benziyordu.

Ella, "Bunu nereden öğrendiniz?" diye sordu.

"Doktor Phil'den," dedi Bayan Lefkowitz.

Ella bu ismi zihninin bir köşesine kaydetti.

"Yani," dedi Rose. "Maggie ne tür bir meyve sizce?"

"Tatlı bir meyve."

Rose güldü. "Eğer gerçekten böyle düşünüyorsanız, kardeşimi iyi tanımamışsınız demektir."

Ella, "Öyle değil mi?" diye sordu.

Rose ayağa kalktı ve "Maggie sürekli olarak insanlardan bir şeyler almaktan hoşlanır," dedi. Ella, sonunda Rose'un içini dökmeye karar verdiğini görebiliyordu. Nihayet bu işin kökenine inip, nerede sorun yaşandığını anlayabileceğiz diye düşündü. "Hatta her şeyi almaktan hoşlanır da diyebilirim." Sesi çatallaşıyordu. "Hiç fark etmediniz mi? Mesela size ait şeyler üzerinde kendisinin de hakkı olduğunu düşünür. Giysiler, ayakkabılar, para, araba... diğer şeyler."

Demek *diğer şeyler* diye düşündü Ella.

"Sakın bana, o buradayken hiçbir şeyinizin ortadan kaybolmadığını söylemeyin."

Ella, "Sanmıyorum," dedi.

Bayan Lefkowitz, "Onun bizden alacağı bir şey olamaz," dedi.

Rose kafasını salladı. "O muhakkak bir şeyler bulur."

Ella yeniden *diğer şeyler* diye geçirdi aklından. Sorunun ne olabileceği konusunda tahmin yürütmeye çalışarak sordu: "Maggie senden ne aldı?"

Rose aniden ona doğru döndü. "Ha?"

Ella sorusunu tekrarladı. "Bence, senin için çok değerli bir şeyi aldı. Neydi o?"

Rose, "Hiçbir şey," derken öfkesini de açığa vurmuştu. Ella, onun Maggie'ye çok kızgın olduğunu anlamıştı. Belki bana da öfkelidir diye düşündü. "Benim için o kadar değerli sayılabilecek bir şey değildi."

Ella, ellerini ona uzatarak, "Canım," dedi, ama Rose onu görmezden gelmişti. Ella,

"Bence Maggie iyi bir kız," dedi. Ama yaptığı gafın hemen farkına vardı. "Para biriktiriyor ve yaptığı işte de oldukça başarılı. Tanıdığım birçok insana giyim konusunda yardım etti. Arkadaşı Dora, komşum Mavis Gold..."

Rose araya girerek, "Sadece dikkatli olun diye söylüyorum," dedi. "Eğer şu ana kadar bir şey almadıysa, bu almayacak anlamına gelmez. Çok tatlı bir insan gibi görünebilir, ama öyle değil. En azından her zaman için..." Rose kapıdan çıkarken, Ella hayretten donup kalmıştı.

ELLİ BEŞ

Aradan iki gün geçmişti. Maggie, havuz başında yanındaki şezlongta uyuyan Rose'u seyrediyordu.

Dora, "Çok yorulmuş," dedi.

"İnsanları tanımakta üstüne yok," dedi Jack.

Dövme söz konusu olmadığında sohbetlere katılmakta isteksiz görünen Herman,

"Oldukça hoş görünüyor" diye fikrini belirtti.

"Öyledir," dedi Ella.

Maggie içini çekti ve "Sanırım eve dönecek," dedi. O sabah duştan çıktığında Rose'un telefonda alçak sesle özür dilediğini, konuştuğu kişiden Philadelphia uçuşlarının saatini öğrenmesini rica ettiğini duymuştu. Rose muhtemelen Simon'la konuşmuştu.

Ama Rose ayrılamazdı. Hele bu şekilde ayrılmasına olanak yoktu. Maggie, değiştiği konusunda onu ikna etmeden, artık gerçekten iyi bir insan olduğuna onu inandırmadan ve ablasından özür dilemeden, kesinlikle ayrılamazdı.

Maggie düşüncelere dalmıştı. Rose'un huzura ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Maggie her gün onun havuzbaşında huzurlu sa-

atler geçirmesi, şekerleme yapması, akşam yemeklerinden sonra temiz havada yürüyüşe çıkması için ortam yaratıyordu. Ella'nın ablasının en çok sevdiği yemekleri hazırlamasını, gizliden gizliye düşkün olduğu peynir ve dondurmayı buzdolabından eksik etmemesini sağlıyordu. Akşam televizyon seyrederlerken uzaktan kumandayı ablasına bırakıyor, onun üniversiteden anımsadığı şiir kitaplarını yeniden bulup okumak için kütüphanesini karıştırmasına göz yumuyordu. Ama bunların hiçbiri şu ana kadar işe yaramamıştı. Rose, Ella'nın yanından ayrılmıyor, ona annesiyle ilgili sorular sorup, eski resimlere bakıyor, Ella'nın yürüyüşlerinde ona eşlik ediyordu. İkisi adeta yapışık kardeşler gibi olmuştu. Ve Rose, Maggie'yi aralarına almamakta ısrarcıydı. Belli ki Maggie'yi affetmemişti. Maggie, özür dilemek dışında affedilmek için başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu, ki bundan önce sebep olduğu başka sorunlar yüzünden defalarca ondan özür dilemiş, bir faydasını da görememişti. Ona öyle bir şey vermeliyim, öyle bir şey yapmalıyım ki, ablamı gerçekten üzgün olduğum konusunda ikna edip ve daha iyi bir insan olduğum konusunda inandırıcı olabileyim diye düşündü Maggie.

Ellerini karnının üzerine birleştirirken, eh, en azından Rose'un başka bir erkek arkadaşı olmuş diye geçirdi içinden. Ve bu arkadaş yakında onun kocası olacaktı. Düğünün, Maggie'nin Rose'un iş hayatına verdiği zararın gölgesinde gerçekleşeceği aşikârdı. Maggie davetliler listesini, bilgisayardan çıkmış oturma düzeni şemasını, harika çiçekleri hayal etti. Ama ya gelinlik? Maggie öylesine ani bir hareketle doğruldu ki, üzerine su dökülmüş, Dora ve Jack korkudan yerlerinden sıçramışlardı.

"Hey Rose," diye seslendi. Rosa uykulu gözlerle ona baktı. "Gelinliğini aldın mı?"

Ablası yeniden gözlerini kapattı. "Hâlâ araştırıyorum."

Maggie, "Tamam sen uyumana devam et," dedi. Harika bir haberdi bu! Eğer Rose için güzel bir gelinlik bulabilirse... yani belki bu her şeyi çözmezdi ama, en azından bir başlangıç olabilirdi. Hatta bir başlangıçtan öte, Maggie'nin samimi olduğuna, iyi niyetli davrandığına bir işaret olabilirdi.

Ayrıca düşündüğünde, ona en güzel gelinliği bulmanın sembolik bir değeri de olacaktı. Maggie Princeton'da girdiği ve efsane imalatı denen derslerin birinde, profesörün kutsal araştırmalardan söz ettiği günü anımsıyordu. Efsanede, kahraman bir maceraya atılır ve gittiği yerden kılıç, kutsal bir kupa, cam terlik veya büyülü bitki gibi bir şey alıp geri getirmek zorundadır. Profesör o gün, *Gawain ve Yeşil Şövalye*'den söz etmişti. "Jack ve Fasulye Sapı." *Yüzüklerin Efendisi. Peki objeler neyin sembolleridir* diye sormuştu profesör. *Bilginin...* Kahraman, bilgiyle donandığı andan itibaren, hayatı boyunca mutlu yaşıyordu. Maggie bir kahraman değildi ve içsel bilgiyle sembolizm konusunu çok iyi anladığı da söylenemezdi ama, mükemmel bir alışveriş uzmanı olduğu kesindi. Moda konusunda bilgiliydi, daha da önemlisi, ablasını tanıyordu ve ona en güzel gelinliği bulabilirdi.

Maggie randevu defterini açtı. Lierberman'ların ellinci yıl dönümü partisi ve Bayan Gantz'ın çıkacağı gemi seyahati yüzünden oldukça sıkışık bir programı vardı, ama ayarlayabilirdi. Nereden başlayacaktı? Biraz ilham almak üzere Saks'ın gelinlik bölümü başlangıç için uygun olabilirdi. Muhtemelen Rose'un ölçülerine uyacak gelinlik bulamayacaktı ama, en azından havayı koklayabilirdi. Ne tarz bir gelinlik aradığına karar verdikten sonra, en çok sevdiği üç mağazanın yolunu tutacaktı. Başka şeyler için daha önceden o mağazalara gittiğinde, gelinlikler gözüne çarpmıştı.

Maggie heyecanını belli etmemeye çalışarak, "Hey," diye seslendi. "Hey, Rose, daha ne kadar buradasın?"

Rose, "Pazartesiye kadar," dedi ve ayağa kalkarak havuza doğru yürüdü. Bu, Maggie'nin önünde dört günü daha olduğu anlamına geliyordu. Maggie dört gün içinde Rose'un seveceği bir gelinlik bulabilir miydi? Emin değildi, ama hemen işe koyulmaya karar verdi.

Maggie ablasına, "En çok sevdiğin giysin hangisi?" diye sordu.

Rose havuzun kenarına doğru yüzdü ve kollarıyla havuzun kenarına tutundu. "Kapişonlu mavi svetşörtüm, hatırlıyorsum değil mi?"

Maggie kafasını salladı. Kalbine ağrı saplanmıştı. O kapişonlu mavi svetşörtü gayet iyi hatırlıyordu, çünkü Rose altıncı sınıftayken, neredeyse tüm sömestr boyunca bundan başka bir şey giymemişti. Babaları bunu üzerinden çıkarması için Rose'u zar zor ikna etmiş ve böylece svetşört yıkanabilmişti.

"Üzerinde parçalanıncaya kadar giymiştin," dedi Maggie.

Rose kafasını salladı ve "O eski mavi svetşörtüm," diye söylenirken, sanki bir insandan veya çok sevdiği bir köpekten söz ediyormuş gibi bir hali vardı. Maggie şimdi daha da kötü hissetmişti kendini. Fermuarlı, kapişonlu bir svetşörtten yola çıkarak, ablasının seveceği bir gelinliği nasıl bulacaktı?

Her şeye baştan başlamalıydı. Önünde dört günü olduğu olduğuna göre yardım alması gerekecekti. Rose havuzda yüzmeye devam ederken Maggie, Dora, Ella ve Lewis'in oturduğu tarafa yöneldi ve "Bir işle ilgili olarak sizlerin yardımınıza ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Dora sandalyesini Maggie'ye yaklaştırdı, gözleri parlıyordu. "Bu harika bir haber!"

Maggie, "Bunun neyle ilgili olduğunu bilmek istemiyor mu-

sunuz?" diye sordu.

Dora Lewis'e baktı, Lewis de bakışlarını Ella'ya yönlendirdi. Sonra üçü birden ciddi bir tavırla kafalarını salladı.

Dora, "Biz zaten çok sıkılmıştık. Bize oyalanacak bir iş ver," dedi.

Ella, "Yardım etmemize izin ver," diyerek araya girdi.

Maggie, "Tamam öyleyse," dedi ve defterinde yeni bir sayfa açarak, kafasında tasarladığı planı kâğıda dökmeye başladı. "İşte planımız bu!"

ELLİ ALTI

Elinde notlarla dolu dosyayı taşımakta olan Ella, telaşla "Hazır mısınız?" diye soruyordu.

"Belki oturmak istersiniz."

Lewis, "Yaşlandım artık," dedi. "Hep oturma ihtiyacı duyuyorum." *Altınçağ* gazetesinin ofisinde duran masasının arkasındaki iskemleyi çekti ve merak dolu bakışlarla Ella'yı süzmeye başladı. Ella boğazını temizledi ve bir an için Maggie'ye baktı. Maggie de ona cesaret verici bir şekilde gülümsemişti. Sonunda Ella, Maggie ile beraber yazdıkları ve "Büyük Feryat" adını verdikleri şiiri okumaya başladı:

Neslimin en zeki insanlarının bile
hazımsızlıktan, unutkanlıktan, sunilikten
zarar gördüğüne şahit oldum.
Engellilerin özel park yerini bile işgal edecek
açgözlülükte olduklarını gördüm.

Lewis gülmemek için kendini zor tutarken, "Allen Ginsberg'i keşfettiğinizi görebiliyorum," dedi.

Maggie gururla, "Evet öyle," dedi. "Şimdi şairin adının geçtiği mısraya ihtiyacım var."

Ella araya girerek, "Şairlerin," diye düzeltti.

"Tamam, her neyse," dedi Maggie.

Lewis, "Çok gizli görev nasıl gidiyor?" diye sordu.

Maggie'nin yüzü asıldı. "Düşündüğümden daha zor," diye yanıt verdi. "Ama sanırım altından kalkabileceğim. Yardım etmeye devam edeceksiniz, değil mi?"

Lewis, "Tabii ki," dedi. Maggie tamam dercesine kafasını salladı ve masanın kenarından atlayarak, çantasına uzandı.

"Gitmem gerek. Bayan Gantz mayosunu bekliyor. Saat dörtte evde görüşürüz."

Ella gülümseyerek ona el salladı.

Lewis Ella'ya döndü ve "Evet canım. Büyükannelik nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi. Ama daha da iyi olacak. Maggie çok çaba sarf ediyor. İşi de oldukça hareketlendi. Hiç boş vakti yok."

"Ya Rose?"

"Sanırım bu düğün işi onu biraz sinirli yapmış. Aynı zamanda Maggie'nin de onu sinirlendirdiğini düşünüyorum. Aslında birbirlerine çok düşkünler. En azından bunu bildiğimi söyleyebilirim." Ella, Rose'un gelişinden aylar önce Maggie'nin, ablasından asla adıyla söz etmediğini anımsıyordu. "Ablam ve ben, babamla futbol maçlarına giderdik", "Ablam ve ben aynı odayı paylaşırdık, çünkü o korkunç Sydelle odamı dekore etmek bahanesiyle beni odamdan kovmuştu." Maggie Rose'un adını ağzına almadan, ondan hep ablam diye söz etmişti. Ella, Maggie'nin Florida'ya ilk geldiği ve kendisiyle pek konuşmadığı günlerde, onun ablasıyla ilgili en ufak imasını bile dikkatle takip etmiş, onun gözünde eskiye ait anıların bir ışıltısını görebilmek için çok çaba sarf etmişti. Ella onları ufak birer kızken

odalarında hayal edebiliyordu: Rose yatağına uzanıp, kitabının içine gömülmüş, Maggie ise pijamalarını giymiş, yorulana dek ileri geri onun yatağına zıplayıp duruyor, "Çevik tilki, tembel köpeğin üzerinden atlıyor!" diye bağırıyordu.

Ella, "Keşke," dedi, sonra bir an düşündü. Gerçekte neyin olmasını dilerdi? Ne olmasını isterdi? "Keşke aralarının düzelmesini sağlayabilsem, keşke Maggie'ye istediği hayatı verebilsem ve Rose'un üvey annesiyle başa çıkmasında yardımcı olsam, ve..." Ella sol elini kaldırdı ve sanki sihirli bir hareket yapıyormuş gibi salladı. "Her şeyi düzeltsem. Hayatı onlar için güzelleştirebilsem."

Lewis, "Ama büyükanneler böyle şeyler yapmaz," dedi.

Ella somurtkan bir yüz ifadesiyle, "Yapmazlar mı?" diye sordu.

Lewis hayır dercesine kafasını salladı.

Bunca yıldır bunu öğrenmemiş olmasının sıkıntısı yüzüne vurmuştu. "Büyükanneler ne yapar peki?" diye sızlandı.

Lewis düşünceli tavırlarla gözünü tavana dikmişti. "Bence onlara koşulsuz sevgi vermeli, onlara destek olmalısın, arada sırada para yardımı yapmalısın. İhtiyaçları olduğunda onlara kucak açmalısın, onlara ne yapmaları gerektiğini söylememelisin, çünkü zaten yakınları bunu fazlasıyla yapıyorlardır. Nasıl hareket etmeleri gerektiğini kendilerinin çözeceği ortamı yaratmalısın."

Ella gözlerini kapattı ve Lewis'in zar zor duyabileceği bir biçimde, "Merak ediyorum, acaba Rose benden nefret ediyor mu?" dedi. Ella bu düşüncesinden daha evvel ne Lewis'e, ne Maggie'ye, ne de başkasına söz etmişti. Rose'u ilk gördüğü andan itibaren hem mutluluk, hem de korku duyuyordu; ve içten içe onun yanıtlamayacağını bildiği soruları sormaya can atıyordu.

Lewis gayet kibar bir ifadeyle, "Sen nefret edilecek bir insan değilsin," dedi. "Çok fazla endişeleniyorsun. Onlar aklı başında kızlar. Eskiden onlarla beraber olamaman senin suçun değildi ki, bunun için suçlayamazlar seni, ayrıca onların her sorununu çözmeni senden beklemiyorlardır, kimse böyle bir şey yapamaz."

"Hâlâ bir şeyleri yoluna koymak için çaba göstermem sence hata mı?"

Lewis gülümsedi ve Ella'nın elini tuttu. "Hayır," dedi, "bu sadece seni daha çok sevmemi sağlıyor."

ELLİ YEDİ

Uygun bir gelinliğin bulunmasında yaşanan en büyük sorun, Maggie'nin ertesi gün bizzat gördüğü gibi, gelinliklerin yalnızca iki beden yapılıyor olmasıydı, ki bu bedenlerin hiçbiri Rose'a uymuyordu. Maggie, bu bedenler dışında bir şey görmek istediğini söylediğinde tezgâhtar, sıkılmış bir yüz ifadesiyle, "Bunlar numune bedenler," demişti. "Siz üzerinizde bir deneyip modele karar verin, biz de sizin bedeninize göre siparişi veririz."

"Peki ya elinizdeki bedenleri deneme şansı yoksa?" diye sordu Maggie.

"Çok büyük geliyorsa, iğneyle daraltırız."

Maggie söz konusu bedenlerin, ablasının giyemeyeceği kadar küçük olduğunun bilincinde, "Ya gelinlikler içine giremeyecek kadar küçük gelirse?" diye sordu.

Tezgâhtar omuzlarını silkti ve kâğıda bir isim ve adres yazdı. "Bu adreste büyük bedenler bulabilirsiniz."

Maggie o adrese gittiğinde, gelinlik satan büyük bir mağazalar zincirinin şubesinde, "Diva" etiketi altında gerçekten de büyük beden gelinlikler satıldığını gördü. Ella, "Tüm aksesuar-

larıyla beraber mi satılıyor?" diye sormuştu. Maggie bu konuda emin değildi ama, bildiği bir şey varsa, o da gelinliklerin çok kötü olduğuydu.

Ella, göğüs kısmında ipek çiçeklerin olduğu modeli Maggie'ye göstererek, "Ya buna ne dersin?" diye sordu.

Maggie, "Fena değil," dedi. "Yani idare eder, anlatabildim mi? Ama ben mükemmel bir şey olsun istiyorum ve istediğimi şeyi burada bulabileceğimi hiç sanmıyorum." Maggie, indirime girmiş jartiyerlerden birinin kutusuna bakarak içini çekti ve "Aslında en doğru gelinliğin hangisi olduğunu bile karar veremedim. Ancak gördüğümde, 'Evet, işte bu' diyebileceğim. Ama bulabileceğim konusunda şüphelerim var."

Ella, "Peki Rose ne tür bir şeyden hoşlanıyor?" diye sordu.

"O da ne istediğini bilmiyor ki," dedi Maggie. "Giymekten en çok hoşlandığı şey, fermuarlı, kapişonlu bir svetşört." Tekrar içini çekti ve, "Sanırım terzilerle konuşmam gerek," dedi. "Belki şansımız yaver gider." Mağazaya şöyle bir baktı. "Ama burada böyle bir şansımız yok. Lewis nerede?"

Lewis, soyunma kabinlerinin önünde durmuş, müstakbel gelinlere yardımcı olacak öğütler veriyordu.

Kabarık bir gelinlik giymiş, kızıl saçlı minyon kız, "Bilmiyorum," dedi. "Sizce bu fazla mı gösterişli?"

Lewis ona dikkatle bakarak, "Üçüncü denediğini tekrar giy bakalım, hani o sırtı açık olanı. Ben en çok onu beğendim," dedi.

Saçları boncukla örülmüş zenci bir kız hafifçe Lewis'in omzuna dokundu ve olduğu yerde döndü.

Lewis beğenisini ifade ederek, "İşte bu tam sana göre!" dedi.

Maggie, "Lewis!" diye sesleniyordu. "Haydi, gidiyoruz!"

Soyunma kabinlerinden şikâyetler yükselmeye başlamıştı. "Hayır, gitmeyin! Bir modele daha bakmanızı istiyorum!"

Lewis gülümsedi. "Galiba yeni bir yeteneğimi keşfettim. Maggie, belki de beni yanına yardımcın olarak alman gerekecek."

"Olur, alırım," dedi Maggie. "Ama Rose'un dönmesine iki gün kaldı ve henüz hiçbir şey bulabilmiş değiliz. O yüzden araştırmaya devam... Haydi, gidelim."

Maggie ve Ella geç saatlerde, ağustosböceklerinin vızıldadığı oldukça nemli bir akşamda, hayal kırıklığı içinde Altınçağ'a geri dönüyorlardı. Son gördükleri model, polyesterle saten karışımı kumaştan yapılmış, aşırı parlak, yakası sarkan bir modeldi. Yakaya dikilen boncukların birkaç tanesi, gelinliği ellerine aldıklarında dökülmeye başlamıştı bile. Maggie bunun aradıkları model olmadığını söylediğinde, kadın bunu aldıkları takdirde iyi bir indirim yapacağını söylemişti. Maggie, "Bu sizin mi?" diye sorduğunda, kadın, "Öyle olması gerekiyordu," diye yanıt vermişti.

Şimdi, eve dönüş yolunda arabanın arka koltuğuna astıkları elbise, hayalete benzer bir görüntüde, askısında sallanıp duruyordu. Maggie öfkeliydi ve paniklemeye başlamıştı.

"Ben ne yapacağım?" diye sordu. Ella'nın, onun bu sorusuna yanıt vermesi Maggie'yi şaşırtmıştı.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence bu durum, düşüncelerin önplana çıktığı bir olay."

Maggie, "Düşünceleri elbise yapıp, giymesini beklemiyorsun herhalde," dedi.

"E, tabii beklemiyorum ama, gösterdiğin tüm bu çaba, bence senin onu ne kadar çok sevdiğinin kanıtı."

"Bir de Rose fark etse bunu! Gerçekten onun beğeneceği bir şeyi bulmak istiyorum. Bu benim için çok önemli."

"Rose burdan ayrılmadan, düğünde giyeceği gelinliği bulman şart değil. Sonuçta düğüne beş ay var. O zamana kadar beğeneceği bir şeyi bulup sipariş etme şansın var veya belki sen bir gelinlik dikersin."

Maggie suratını asarak, "Ben dikiş bilmem," dedi.

"Ama ben bilirim. Yani eskiden çok iyi dikiş dikerdim. Aradan çok uzun zaman geçti, ama eskiden birçok şey dikerdim; masa örtüleri, perde, annen küçükken ona elbise..."

"İyi de gelinlik dikmek... bu zor olmaz mı?"

Ella onunla aynı fikirdeydi. "Çok zordur. Ama sen modele karar verdiğin andan itibaren beraberce bunun altından kalkabiliriz."

Maggie, "Sanırım nasıl bir model istediğimi biliyorum," dedi. Aslında yüzden fazla modeli ve beş yüzden fazla gelinlik fotoğrafını inceledikten sonra, hangi modelin Rose'un üzerinde en iyi duracağı konusunda fikir sahibi olmuştu. Yanlızca, hayalinde canlandırdığı bu modeli, gerçekleşmiş haliyle görme şansı olmamıştı. Maggie, Rose'un hatlarının müsait olduğunu düşünüyor, o nedenle bele oturan ve çok bol olmayan bir model canlandırıyordu kafasında. Dekoltesi çok derin olmayacak, kenarlarına çok göz alıcı olmayan boncuk veya inciler işlenecekti. Kol uzunluğu dirsekle ön kol arasında olacaktı, yani ne uzun kollu, ne de kısa kollu olacaktı. Maggie kısa kolun çok anaç bir hava vereceğini, kollu modeli ise Rose'un asla giymeyeceğini düşünüyordu. Etek kısımları, masallardaki uzun gelinlikler gibi olacak, Rose'a, *Oz Büyücüsü*'ndeki iyi kalpli büyücü Glinda'yı anımsatan, ama onun gelinliği kadar süslü olmayan, yere kadar uzanan, ama yeri süpürmeyen bir gelinlik olacaktı. "Sanırım Rose bu konuda bana güveniyordur." Maggie kendi kendine bunun hiç de gerçeği yansıtmadığını itiraf etti. O sadece bunu *umuyordu,* o kadar.

Maggie arabayı kullanırken gelinliği hayalinde canlandırmıştı. "Ne zaman dikmeye başlarsın?" diye sordu. "Modelin tam bir kalıbının olması şart mı?"

"Eh, normalde böyle olması gerek."

"Peki, elindeki kalıpların dışında bir şey dikmek istersen ne olacak?"

Ella parmağını dudağına vururken bir yandan da düşünüyordu. "Kalıpları ayrı ayrı bulursak, sonra bir araya getirmeye çalışırım. Biraz çetrefelli ve ekleyeceğin onca kumaşı düşündüğünde pahalı olur."

Maggie temkinli bir ifadeyle, "Birkaç yüz dolara çıkar mı?" diye sordu.

"Sanırım daha fazla tutar," dedi Ella. "Ama bunun için yeterli param var."

"Hayır," dedi Maggie. "Hayır, bunu ben hediye etmek istiyorum ona." Gökyüzü, Florida'nın klasik yağmurlu akşamlarından birine hazırlanırken Maggie, uzaklarda şimşek çaktığını duyabiliyordu. Eskiden yaşadığı her olumsuzluk, lisede onunla alay eden çocuklar, onu kovan patronları, evden tahliye eden ev sahipleri, ona aptal gözüyle bakan erkekler, ruhunun derinliklerinde *Başaramazsın* diye bağırışıyordu. Sen aptalın tekisin. Sen hiçbir şeyden anlamazsın.

Maggie ellerini direksiyona kilitlemişti. Ama yapabilirim! diye düşündü. "MAGGIE FELLER, ÖZEL ALIŞVERİŞ UZMANI, ZEVKİNİZE UYGUN GİYSİLERİN AVCISI" yazılı ve askıya asılmış elbise resmi çizdiği el ilanlarını bütün Altınçağ'a dağıtırken geçirdiği o öğleden sonralarını anımsadı. İki hafta sonra telefonlar o kadar çoğalmıştı ki, kendisi için ayrı bir hat bağlatmak zorunda kalmıştı. Bütçesini aşma konusunda Jack'e danışmış, o da Maggie'ye tekrar tekrar, büyük bir sabırla kendi mağazasını açmasını istiyorsa, kazandığı parayı bir pasta olarak görme-

si gerektiğini, hayatta kalabilmek için pastanın büyük bir bölümünü yemesi gerekeceğini -aslında bu para kiraya, malzemelere, benzine ve bu gibi şeylere gidiyordu- ama her ay az da olsa tasarruf yapabilirse, ilerde (Jack, "İlerde," diye özellikle uyarmıştı onu, "Hemen değil") arzuladığı daha büyük şeylere kavuşabileceğini anlatmıştı. Maggie o ana kadar kazandıklarını düşündü ve pastadan, Rose'un gelinliği için yetecek büyüklükte bir parça ayırmaya karar verdi.

Çalıştığı pastanenin hemen köşesindeki boş dükkânı düşündü. Yeşil ve beyaz çizgili tentesi, pislenmiş vitrin camıyla üç aydır boş duruyordu burası. Boş zamanlarında dükkâna gelip vitrini temizletmeyi, duvarları krem rengine boyatmayı, arka odaya soyunma kabinleri yapmayı hayal ediyordu. Bütün kabinlere müşterilerin oturabilmeleri için tekerlekli banklar yerleştirecek, çantalarını koymaları için raflar monte ettirecekti. Ayrıca eski boy aynaları getirtecek, etiketlerindeki rakamlar vergi dahil olmak üzere yuvarlak rakamlar olacaktı. Belki bir Hollywood butiği olmayacaktı ama, en azından en iyi yaptığı işi icra ediyor olacaktı. Yapmaktan en çok hoşlandığı şeyi yapacaktı. O ana kadar bu işte hep başarılı olmuştu, dükkânında da başarılı olmaması için bir neden yoktu. Yüzüstü yere kapaklanıp, başkalarının kendisini kurtarmasını beklemeyecekti. Kurtaran rolünde olmak istiyordu artık.

Sonunda, "Bu işi yapabilir miyiz?" diye sordu, arka koltuğa astıkları gelinlik, dans eder gibi ileri geri sallanırken.

"Evet," dedi Ella, "evet, canım, tabii ki yaparız."

ELLİ SEKİZ

"Stein'ların evi. Ben Simon."

Rose yatağında doğrulurken, "Telefona böyle yanıt verdiğini başka insanlar da biliyor mu?" diye sordu. Saat sabahın onuydu. Ella hastanedeki işine gitmek üzere çıkmış, Maggie de o çok gizli görevi neyse onu yerine getirmek üzere yola düşmüştü. Yani ev, Rose'a kalmıştı.

"Telefonun ekranından numaranı gördüm," dedi Simon. "Nasıl gidiyor? Dinlenebiliyor musun bari?"

"Sayılır."

"Güneş, eğlence, taze meyve suları, plajda yakışıklı erkekler?..."

Rose içini çekti. Simon her zaman olduğu gibi onu kızdırmaya çalışıyordu ve her zaman olduğu gibi komikti, ama tam olarak eski haline döndüğü söylenemezdi. Hep o Jim olayı yüzünden diye düşündü Rose. Tabii gizli büyükanne olayı ve Rose'un aniden Florida'ya gitmesi de her şeyin üzerine tuz biber ekmişti. En kısa zamanda eve dönüp aralarını düzeltmek zorundaydı. "Burada havuz başındaki erkeklerin en genci seksen yaşında ve hepsi kalp cihazı takıyor."

"Dikkat et," dedi Simon. "En şaşırtıcı erkekler hep onlar arasından çıkar. Sen iyi misin?"

"İyiyim. Ella da iyi. Maggie..." Rose kaşlarını çatıp düşünmeye başladı. Maggie değişmişti, ama Rose bu değişime güvenip güvenemeyeceği konusunda emin olamıyordu. Yataktan kalktı ve elinde telefonla Ella'nın oturma odasına yöneldi. "Maggie iş kadını olmuş," dedi. "Buradaki insanlar için alışveriş yapıyor, tam da ona uygun bir iş. Maggie gerçekten zevk sahibi. Zaten nasıl giyinilmesi gerektiğini çok iyi bilir ve insanlara en çok yakışan şeyi bulup çıkartmakta üstüne yoktur. Burada yaşayanların çoğu araba kullanacak durumda değil, kullanan az sayıda insan da, alışveriş merkezlerinde aradıklarını kolaylıkla bulamıyor..."

"Ben de alışveriş merkezlerinde dolaşmaktan hoşlanmam," dedi Simon. "Bu ırsi bir şey. Annem Franklin Mills'e son gittiğinde arabasının çalındığını düşünerek polis çağırmıştı, ama sonra park yerini karıştırdığı ortaya çıktı."

"O yüzden mi arabanın arka koltuğunu oyuncak hayvanlarla doldurup, antene kurdela bağlıyor?"

"Hayır," dedi Simon. "Sadece kurdele ve oyuncak hayvanlardan hoşlanıyor o kadar." Bir süre sessizlik oldu. "Florida'ya gittiğin için sana kızdım, biliyorsun değil mi?"

Rose yutkunarak, "Jim Denvers yüzünden mi?" diye sordu. Aslında böyle olduğu gayet açıktı.

"Öyle," dedi Simon. "Onun yüzünden sayılır. Yani bunun yaşanmasından dolayı kızgın değilim aslında. Sadece bana açık olmanı, bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Ben senin kocan olacağım. Bana güvenmeni, bana açık olmanı istiyorum. Bir yerlere giderken, sana hoşça kal demek istiyorum." Hattın diğer ucundaki Rose, onun yutkunduğunu duyabiliyordu. "Yani eve gelip de, seni bulamayınca..."

Rose gözlerini kapattı. Boş bir eve gelmenin, sevdiğin insanın bir tek söz bile söylemeden ortadan kaybolmasının ne demek olduğunu çok iyi bilirdi.

"Özür dilerim," dedi Rose. "Elimden geleni yapacağım." Üzerinde kendisinin, Maggie'nin ve gelinlik giymiş haliyle annesinin resimlerinin durduğu kitap rafına doğru yürüdü. Annesi resimde öylesine gülümsüyordu ki, adeta ona önünde mutluluk dolu kocaman bir hayat olduğunu söylüyor gibiydi. "Evden öyle ayrıldığım ve sana Jim'den söz etmediğim için özür dilerim. Bu olaydan böyle haberdar olmaman gerekiyordu."

"Evet," dedi Simon. "Ama çok üzerine gittiğimin de farkındayım. Bu düğün olayının seni ne kadar strese soktuğunu biliyorum."

"Neyse ki daha zaman var," dedi Rose.

"Az daha unutuyordum," dedi Simon. "Dün gece bir iş görüşmesi için seni aradılar."

Rose'un kalbi hızla atmaya başlamıştı. Lewis, Dommel ve Fenick'te çalışırken de birkaç haftada bir başka işyerlerinden teklifler alırdı. Rose bu teklifleri kabul etse bile, çalışma şartlarının daha iyi olacağı konusunda şüpheleri vardı, o nedenle gelen tekliflerle ilgilenmemişti. Ama izne çıktığından beri iş görüşmesi için onu ilk kez arıyorlardı.

"Kadınlara Alternatif Yaşam Sunma Derneği'nden biri."

"Gerçekten mi?" Rose, bu derneği daha önceden duymuş muydum diye düşünüyordu. Acaba faaliyet alanı neydi? "Adımı nasıl bulmuşlar?"

"Onları temsil edecekleri bir avukat arıyorlarmış." Simon Rose'un sorusunu duymazdan gelmiş, Rose bu nedenle aslında derneği arayanın Simon olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Düşük gelirli kadınların hukuki işlemlerini yürütüyorlar. Nezaret, çocuklarına destek olma, resmi kontroller falan. Zama-

nın büyük bir bölümü mahkemelerde geçecek sanırım ve ücret de çok dolgun sayılmaz, ama başlangıçta yarım gün çalışacaksın. Ben yine de ilgilenebileceğini düşündüm." Simon durakladı. "Tabii kendini hazır hissetmiyorsan..."

Rose heyecanını belli etmemeye çalışarak, "Hayır, hayır," dedi. "Kulağa oldukça... yani... Telefon numarası bıraktılar mı?"

"Evet," dedi Simon. "Ama onlara tatilde olduğunu söyledim, yani acele etmene gerek yok. Sen keyfine bak! Mayonu giy ve o yaşlı adamların kalplerini hoplat."

"Önce Amy'yi aramam lazım. Burada olduğum her gün mesaj bırakmış. Onu çok özledim."

"Ah," dedi Simon. "Amy X."

Rose dişlerini sıktı. "Senin de bildiğin gibi yalnızca üniversitedeyken bu adı kullanıyordu."

"Ben kendisine Ashante dendiğini sanıyordum."

"Hayır, o lisedeki adıydı." Rose en iyi arkadaşının Amerikan tarihi dersi sonrasında, kendisine bir kölenin adını verdiğini çok iyi anımsıyordu.

"Benden selam söyle," dedi Simon. "Tabii bu ona yeter mi bilmem ama..."

"Amy seni seviyor."

"Amy, kimseyi sana layık görmüyor. Ve aslında haklı da, ama ben de genel anlamda fena sayılmam. Ve ne diyeceğim, biliyor musun?"

"Ne?"

Simon fısıldayarak konuşmaya başlamıştı. "Seni çok seviyorum, müstakbel karım benim."

"Ben de seni seviyorum," dedi Rose ve telefonu kapattı. Simon'ı düzensiz masasında otururken hayal edip gülümsedi. Şimdi en iyi arkadaşının numarasını tuşluyordu.

Amy, "Bana her şeyi anlat!" diye bağırdı. "Büyükannen nasıl? Ondan hoşlandın mı?"

"Evet," dedi Rose. "Zeki, hoş ve... mutlu. Sanırım uzun süredir çok acı çekmiş ama, Maggie ve benim burada olmamdan ötürü şimdi çok mutlu. Tek kusuru, sürekli gözlerini yüzüme dikip bakması."

"Neden öyle davranıyor?"

Rose sıkıntılı bir sesle, "Bilirsin işte, Maggie'yi ve beni küçüklüğümüzden beri görmemiş olmasından. Ben de ona bu zaman zarfında önemli bir şey kaçırmadığını anlatmaya çalıştım."

"Hiç de öyle değil canım. Senin bilimsel yarışmalarda kazandığın ödülleri, üç yıl boyunca üzerinden çıkarmadığın volkanlı kostümlerini, Cadılar Bayramı'ndaki geçit törenini, hepsini kaçırdı."

Rose hüzünlenmişti.

"Yırtık pantolonlarımızı ve svetşörtlerimizi de unutma," dedi Amy. Sonra, "Tamam, bu bölümü kaçırmayı ben de isterdim doğrusu!" diye ekledi.

Rose hemen atıldı. "O zamanlar çok modaydı ama..."

Amy, "Acınacak haldeydik," diye düzeltti. "Büyükanneni telefona versene! Ona anlatacağım çok şey var!"

Rose gülerek, "Aklından bile geçirme," dedi.

"Peki... Maggie düğüne geliyor mu?"

"Sanırım gelecek."

"Benim yerimi mi alacak?"

"Kesinlikle hayır," dedi Rose. "Merak etme, kasnaklı elbisen boşa gitmeyecek."

Amy, "Çok iyi öyleyse," dedi. "Benim için güzel kokteyllerden içmeyi unutma."

"Sen de içtiğin suların temiz olmasına dikkat et," dedi Ro-

se ve telefonu kapattı. Gün içinde neler yapacağını düşünüyordu. Yürüyüşe çıkartması gereken köpeklerin ve düğünle ilgili halletmesi gereken sorunların olmadığı bir gün geçirecekti. Oturma odasındaki masanın üzerinden fotoğraf albümünü aldı. Albümün kapağına "Caroline ve Rose" yazan bir etiket yapıştırılmıştı. Albümü açtı ve kendisinin daha bir günlükken battaniyeye sarılmış haldeki resmini gördü. Gözleri sımsıkı kapalıydı, annesi ise kameraya gülümsüyordu. Tanrım, ne kadar da genç diye geçirdi içinden. Sayfaları karıştırmaya başladı. Bebeklik resimlerine, henüz yürümeye başladığı zamanlara ait resimlerine, bisiklete ilk bindiğinde annesinin arkasında Maggie'nin pusetiyle onu takip ederken çekilmiş resimlerine baktı. Yüzünde gülümseyen ifadesiyle sayfaları yavaş yavaş çevirmeye devam derken, kendisinin ve kardeşinin büyümesine tanıklık ediyordu.

ELLİ DOKUZ

Maggie arkasına yaslanmış, atkuyruğu saçlarını sallayarak kafasıyla işaret etti. "Tamam," dedi. "Sanırım hepsi bu kadar." Ella ve Dora'ya masasının yanına gelmeleri için işaret ederek, "Bu etek," dedi ve bir kalıp çıkardı. "Üstünde de bu olacak." Bu kez ikinci bir kalıp çıkartarak, ilkinin üzerine dikkatlice serdi. "Ve kollar da bu şekilde olacak." Üçüncü kalıba işaret ederek, "Yanlız kollar uzun olmayacak, kolun ön bölümüne kadar gelecek."

Ella, "Önce kumaştan bir kalıp çıkarmalıyız," dedi. "Acele etmeden, güzel güzel çalışırız." Kalıpları topladı ve "Yarın sabah ilk işimiz buna başlamak olacak. Bakalım ortaya nasıl bir şey çıkacak."

Maggie gururla arkasına yaslandı. "Harika olacağına eminim."

O gece Maggie pastanedeki vardiyasının çıkışında, Bayan Gantz'ın beğenmediği mayoları iade edip eve döndüğünde, ablasının çantasının toplanmış bir halde kapının yanında durduğunu görmüştü. Hiçbir şeyi halledememişti ve ablası gidiyordu. Rose'un, Maggie'nin kendisine gelinlik bulmak için ne ka-

dar çaba harcadığından haberi yoktu. Maggie'nin ne kadar üzgün olduğunu bile bilmiyordu. Ablası onunla zar zor konuşuyor, yüzüne bile doğru dürüst bakmıyordu. Maggie, çabalarının boşa gittiğini düşünüyordu.

Verandadan Rose ile Ella'nın seslerini duydu.

Rose, "Küçük köpeklerle başa çıkmanın daha kolay olduğunu mu söylüyorsun?" diyordu. "Aslında en inatçı köpekler onlar. Ayrıca çok da havlıyorlar."

"Sizin köpeğiniz var mıydı?"

"Bir keresinde olmuştu, ama yalnızca bir günlüğüne."

Maggie mutfağa doğru yöneldi. Ablası gitmeden ona akşam yemeği hazırlamaya karar verdi. En azından anlamlı bir jest yapmış, onu hâlâ düşündüğümü göstermiş olurum diye düşünüyordu. Buzdolabından kılıçbalığı fletosunu çıkardı, salata için biraz kırmızı soğan, domates ve avokado doğradı ve tabağının yanına ekmek sepetini koydu. Rose geldiğinde gördüğü manzara karşısında gülümsedi ve "Karbonhidrat!" dedi.

Maggie ablasına tereyağını uzatarak, "Senin için hazırladım," dedi.

Ella meraklı gözlerle onlara bakıyordu. Rose ağzı dolu halde, "Üveyannem," dedi ve ağzındaki lokmayı yuttu. "Sydelle, karbonhidrattan nefret eder."

"Tatlı ve patates diyeti yapmadığı zamanlar dışında," diye ekledi Maggie.

Rose, kafasını sallayarak, "Doğru," dedi. "Sonra kırmızı et yememeye başladı. Ama o dönemde hangi diyeti yaparsa yapsın, ekmek yememe asla izin vermezdi."

Maggie ekmek sepetini kapıp burun deliklerini büyüterek, "Rose, iştahını kapatacaksın!" dedi.

Rose kafasını sallayarak, "Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi," diye karşılık verdi.

Maggie iskemleyi çekerek masaya oturdu ve salatadan atıştırmaya başladı. "Seyahat eden hindiyi anımsıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

Ella, "Seyahat eden hindi de nedir?" diye sordu.

"Ee, nasıl söylesem..." dedi Rose.

Maggie, "Bir çeşit..." diye başladı, ama devamını getiremedi.

İki kardeş birbirlerine bakıp gülümsedi. "Sen anlat," dedi Rose.

Maggie kafasını sallayıp, "Tamam," dedi. "Yaz tatilinde ikimiz de evdeydik ve Sydelle diyet yapıyordu."

"Her zaman olduğu gibi," dedi Rose.

Maggie, "Hey, sen karışma. Hikâyeyi ben anlatıyorum burada," dedi. "Evet, bir akşam baktık ki yemekte hindi var."

Rose yine, "Derisi alınmış hindi," diye araya girdi.

"Sadece hindi," dedi Maggie. "Yanında patates, sos falan, hiçbir şey yok..."

"Tanrı bizi bağışlasın," dedi Rose.

"Sadece hindi. Kahvaltıda vıcık vıcık yumurta yemiştik, sonra öğlen bir şeyler atıştırmıştık. Akşam yemeğinde bir baktık, yine hindi... Aynı hindi."

Rose, "Çok bereketli bir hindiydi," dedi.

"O akşam yemeğinde yine hindi yedik. Ertesi gün öğle yemeğinde yine hindi vardı. O günün akşamında Sydelle'in arkadaşlarının birinin evine yemeğe davetliydik. İkimiz de çok heyecanlanmıştık, sonunda hindiden başka bir şey yiyeceğimizi düşünüyorduk. Ama misafirliğe gittiğimizde gördük ki..."

Rose ve Maggie aynı anda, "Sydelle hindiyi de yanında getirmiş," dedi.

Rose ekmeğine tereyağ sürerken, "Sonradan anlaşıldı ki, arkadaşları da Sydelle'le aynı diyeti yapıyormuş."

Maggie, "Hepimiz hindi yedik," dedi.

"Seyahat eden hindiyi yedik," dedi Rose. Ella arkasına yaslanmış, torunları gülüşürken onları büyük bir mutlulukla seyrediyordu.

O gece Maggie ve Rose, son kez pikelerine sarılıp beraber yatıyorlardı. Dışardan gelen kurbağaların sesini, sıcak rüzgârın palmiye ağaçlarını sallamasını ve seyrek de olsa, Altınçağ sakinlerinin araba frenlerini duyuyorlardı.

"Neredeyse yemekten patlayacaktım," dedi Rose. "Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?"

"Ella yemek yaparken seyrettim onu. Güzel olmuş, değil mi?"

Rose esneyerek, "Çok lezzetliydi," dedi. "Ee, senin planların nedir? Burada mı kalacaksın?"

"Evet. Aslında Philadelphia'yı da seviyorum. Kaliforniya'yı da tamamen unutmadım. Ama burada olmaktan çok hoşlanıyorum. Burada bir işim var, biliyorsun. İşimi büyütmeye çalışacağım. Ayrıca Ella'nın bana ihtiyacı var."

"Ne açıdan?"

"Bilmem, belki de yoktur. Ama sanırım onun yanında olmamdan hoşlanıyor. Ben de buraya ısındım. Tabii burayı derken, odayı veya Altınçağ'ı kastetmiyorum, Florida'dan söz ediyorum. Dikkat ettin mi, herkes başka şehirlerden gelmiş buraya?"

"Evet, galiba öyle."

"Bence bir açıdan çok olumlu bu. Yani herkes farklı yerlerde okumuş; bir topluluğa girdiğinde senin lisedeki, üniversitedeki halini kimse bilmiyor. Sen de istersen, onların karşısına farklı biri olarak çıkabiliyorsun."

"Sen her yerde farklı bir insan olarak yaşayabilirsin," dedi Rose. "Bak bana."

Maggie dirseklerinden güç alarak doğruldu ve ablasına baktı. O tanıdık yüze, yastığa yayılmış saçlara baktığında Rose'u bir tehdit olarak veya sürekli kendisini azarlayan, yaptığı her şeyin yanlış olduğunu söyleyen biri olarak görmediğini fark etti. Tam tersine, onu bir dostu, arkadaşı olarak algılıyordu.

İki kardeş bir süre sessizce yan yana yattı. Ella ise yatak odasında nefesini tutup, kulağını kabartmış, onları dinliyordu.

Maggie, "İşimde başarılı olacağım," dedi. "Bir gün bir dükkân açacağım. Nerede olacağını bile biliyorum."

"Açılışa gelirim," dedi Rose.

"Ve sana söylemek istediğim..."

"Üzgünsün, biliyorum. Ve oldukça değiştin."

"Hayır! Yani evet. Gerçekten öyle."

"Biliyorum," dedi Rose. "Bunu görebiliyorum."

"Ama sana söylemek istediğim bu değildi. Söylemek istediğim... sakın gelinlik alma."

"Ne?"

"Sakın gelinlik bakma. Gelinlik benim düğün hediyem olacak."

"Ah, Maggie... bilmem ki..."

"Bana güven."

"Daha önceden hiç görmediğim bir gelinlikle evlenmemi mi istiyorsun?" Rose asabi bir biçimde güldü. Maggie'nin seçeceği geniş dekolteli, yırtmaçlı, kolsuz, sırtı açık, püsküllü gelinliği gözünün önüne getirebiliyordu.

"Güven bana," dedi Maggie. "Senin ne istediğini biliyorum. Sana resimlerden göstereceğim ve deneme imkânın olacak. Eve geldiğimde provasını yaparız."

"Göreceğiz," dedi Rose.

"Ama denememe izin vereceksin değil mi?

Rose içini çekti ve "Olur," dedi. "Sen başla bakalım."

Tekrar bir sessizlik oldu.

Ella kızlardan birinin, "Biliyorsun seni seviyorum," dediğini duydu. Hangisi söylemişti bunu acaba? Rose mu? Maggie mi? Diğeri, "Yapma lütfen," dedi. "Bu kadar sulu göz olma."

Ella nefesini tutmuş, yatak odasında bekliyordu. Ama sonra başka hiçbir şey duymadı. Birkaç saat sonra kapıyı yavaşça açıp kızların odasına girdiğinde, iki kardeşin sol ellerini yastıklarının altına sokup, uyuduklarını gördü. Yavaşça eğilip, ikisinin de alnına birer öpücük kondurdu. *Şans* diye düşündü. *Sevgi*. Kalpleriniz her türlü mutluluğu hak ediyor. Sonra her ikisinin başucuna buzlu birer bardak su bırakıp, ayakuçlarına basarak odadan çıktı.

ALTMIŞ

Rose'a doğru eğilmiş olan Maggie, belki de yirminci kez "Sakin ol," diyordu. "Rahat olmazsan, bunu yapmama imkân yok."

"Nasıl rahat olayım ki?" dedi Rose. Üzerinde beyaz bir bornoz vardı. Saçları, Pileggi kuaföründen Michael'ın eliyle özenle bigudilere sarılmış ve minik beyaz çiçeklerle süslenmiş haldeydi. Yüzüne fondöten sürülmüştü, dudakları rujluydu. Amy, koca kasnaklı, sade lacivert düz elbisesiyle çok havalıydı ve sürekli etraflarında dolaşıp yiyecek bir şeyler ararken, Maggie ablasının kirpiklerine makyaj yapmaya çabalıyordu.

Michael Feller üzerinde yeni aldığı smokiniyle kapıdan başını uzatmış, onları selamlıyordu. Saçları, kelleşen yerlerini kapatacak biçimde ustaca taranmıştı. "Her şey yolunda mı? Michael, Maggie'nin kirpik kıvırma aletini gördüğünde birden irkildi. "Bu da nesi?" diye sordu.

"Kirpik kıvırma aleti," dedi Maggie. "Rose, merak etme canını acıtmayacağım, söz veriyorum. Şimdi bana doğru bak... Başını oynatma... tamam, oldu!"

Rose, aletin metal kıskaçları arasında kalan kirpiklerinin

verdiği acıdan bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Ah, acıdı..."

Michael Feller sert bir ifadeyle, "Sakın ablanın canını yakma," dedi.

Maggie aleti yavaşça kirpiklerden kaydırırken, "Acıtmaz, merak etme," dedi. "İşte! Mükemmel oldu! Şimdi sıra ötekisinde!"

Rose, "Tanrı yardımcım olsun!" diye inledi ve ayaklarına baktı. Gayet iyi durumdalar diye düşündü. Pediküre oldukça şüpheli bakıyordu aslında. Pedikür yaptırmaktan pek hoşlanmazdı. Ama Maggie, *Fort Lauderdale Sun- Sentinel* gazetesine haber olduğundan beri oldukça otoriter davranışlar sergilemeye başlamış ve hayırı yanıt olarak kabul etmemişti.

Rose önce, "Kimse ayaklarımı görmeyecek ki," diye karşı çıkmıştı. Maggie Simon'ın göreceğini hatırlatınca, Rose inadından vazgeçmek durumunda kalmıştı.

Maggie kirpik aletiyle işini bitirdikten sonra Rose'un nasıl göründüğüne bakmak üzere bir adım geriye çekildi. "Çıktığım çocuğu gördün mü?" diye sordu. "Yani biliyorum, bu senin özel günün ama..." Sözünün devamını getirmeyerek sustu ve ablasına baktı.

"Maggie! Gözlerime inanmıyorum! Yüzün kızardı senin!"

"Hayır, kızarmadı," dedi Maggie. "Yani birini düğüne davet etmek bende biraz stres yarattı."

"Charles gayet rahat görünüyor," dedi Rose. Aslına bakılırsa Charles mükemmel görünüyordu. Rose'un, Maggie'nin orkestralarda enstrüman çalıp, kalan zamanında barmenlik yapan tiplerden kendini kurtardığında bulmasını umduğu tipte adamlardan biriydi. Maggie'den daha gençti ve Princeton'da tanışmışlardı. Maggie detaylara girmekten kaçındığı için Rose daha fazlasını bilmiyordu. "Ve senin için deli oluyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Maggie.

"Kesinlikle öyle." O sırada Amy elinde kocaman bir tabağı sallayarak odaya girdi.

"Yiyecek bir şeyler buldum!"

Rose, odadan ayrılmakta olan babasına el sallarken, "Nerden?" diye sordu.

"Sydelle'den tabii ki, başka nereden olabilir?" Amy, hindili sandviçi peçeteye sarıp Rose'a uzattı. "Sydelle ekmeğine mayonez sürerken Benim Marcia'm, hahama Hıristiyan duası okumasında bir sakınca olup olmadığını soruyordu."

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

Amy evet dercesine kafasını salladı. Rose sandviçten bir ısırık alarak tabağa bıraktı.

"Hiçbir şey yiyemiyorum, çok heyecanlıyım." O sırada Maggie elinde beyaz plastiğe sarılı bir bohçayla içeri girmişti.

"Gelinliğini giymeye hazır mısın Sinderella?"

Rose yutkundu ve kafasını salladı. Heyecandan ölecekmiş gibi hissediyordu. Ya gelinlik güzel olmamışsa? Kendini yerleri süpüren, yırtmaçlı gelinlik içinde hayal etti. *Oh, Tanrım* diye düşündü. Bu işi Maggie'ye bırakmakla ne kadar büyük bir aptallık etmişti.

Maggie, "Gözlerini kapat," dedi.

"Hayır."

"Lütfen ama!"

Rose içini çekti ve Maggie'nin dediğini yaptı. Maggie plastik bohçaya uzanarak fermuarını açtı ve Rose'un gelinliğini özenle askısına astı.

"Tataa!" Maggie gelinliği alıp havaya kaldırdı.

Rose önce gelinliğin tül tül kabarık etek kısmını gördü. Maggie gelinliği şöyle bir çevirdiğinde gerçekten ne kadar güzel bir şeye baktığının farkına varmıştı. Krem rengi saten kor-

saj, minik incilerle bezenmişti, kollar tam istediği uzunluktaydı. Yaka kısmının dekoltesi çok derin değildi. Maggie önce gelinliğin resimlerini yollamış, sonra provalar için Philadelphia'ya gelmişti. Ama gelinliğin bitmiş hali, Rose'un hayalinde canlandırdığından çok daha güzeldi.

Rose gelinliği giyerken, "Bunu yapmak ne kadar vaktinizi aldı?" diye sordu.

Maggie kendi eliyle diktiği sırt düğmelerini iliklemeye koyulmuşken, "Önemli değil," dedi.

"Peki ne kadara mal oldu?"

"Önemli değil dedim ya. Bu bizim hediyemiz." Maggie, gelinliğin yaka kısmını düzelttikten sonra, aynaya bakması için Rose'u olduğu yerde döndürdü.

Rose aynaya bakarken, "Ah, Maggie!" dedi.

Amy, elinde pembe güller ve beyaz zambaklardan oluşan çiçekle onlara doğru geliyordu. Aynı anda haham kapıda belirdi ve gülümseyerek zamanın geldiğini söyledi. Ella onun arkasından aceleyle içeri girdi, elinde bir ayakkabı kutusu vardı. Göğsündeki çiçek yamulmuştu.

Maggie ve Ella, aynı anda, "Harika görünüyorsun," dedi. Rose o anda aynada kendine bakarken, üzerindeki gelinliğin tam da giymeyi istediği gelinlik olduğunu, bir tarafında kardeşi, diğer tarafında büyükannesi dururken, o an yaşadığı mutluluktan daha büyük bir mutluluk yaşayamayacağını ve daha güzel görünemeyeceğini düşünüyordu.

Ella ayakkabı kutusunu açarak, "İşte," dedi. "Bunlar senin."

"Ama, benim ayakkabılarım vardı..." derken kutunun içine baktı ve alçak topuklu, üzerine gelinliğiyle aynı ipliklerin işli olduğu, fildişi saten ayakkabıyı gördü. Muhteşem bir şeydi bu! "Ah, Tanrım. Çok güzel bir ayakkabı bu! Nerden aldınız bunu?" Rose gözlerini Ella'ya dikti ve bir tahmin yürütmeye çalıştı.

"Yoksa annemin ayakkabıları mı bunlar?"

Maggie nefesini tutmuş, Ella'ya bakıyordu.

"Hayır," dedi Ella. "Benim." Gözlerinde biriken yaşları silmek üzere mendilini çıkarttı. "Aslında sana küpe veya kolye gibi bir şey vermem gerektiğini biliyorum, tabii ihtiyacın yoktur ama..."

"Bunlar harika," dedi Rose ve hemen ayakkabıları ayağına giydi. "Tam geldi."

Ella kafasını sallarken gözleri yaşla dolmuştu. "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Şimdiden ağlamaya başlama." Lewis kapıdan kafasını uzatmış Ella'ya sesleniyordu. "Daha tören başlamadı bile." Rose'a bir baktı ve "Harika görünüyorsun. Herkes hazır sanırım, seni bekliyorlar," dedi.

Rose Ella'ya sarıldı, sonra kardeşini kucakladı. "Gelinlik için çok teşekkür ederim. İnanılmaz güzel olmuş. Hayatımda gördüğüm en güzel şey!"

"Önemli değil," dedi Ella.

Maggie, "Hiç önemli değil," dedi.

Rose, "Siz hazır mısınız?" diye sordu, Maggie ve Ella evet anlamında başlarını salladı.

Kapı açıldığında, Rose davetlilere bakıp gülümsedi. Fotoğraf makinelerinin flaşları patlamaya başlamıştı. Bayan Lefkowitz burnunu çekiyordu. Michael Feller, Rose'un duvağını kaldırdı ve kulağına, "Muhteşem görünüyorsun," diye fısıldadı. "Seninle gurur duyuyorum."

Rose, "Seni seviyorum baba," dedi ve arkasına döndü. Koridorun sonunda bekleyen Simon gülümsüyor, mavi gözleri parlıyordu. Özenle kesilmiş kıvırcık saçlarının tepesindeki takkesiyle anne babasının yanında oldukça mutlu görünüyordu. Ella, Maggie'nin eline sıkı sıkıya yapışmıştı. "Başardın," dedi ve

Maggie mutlu bir ifadeyle onu onayladı. Şimdi ikisi de gözlerini Rose'a yöneltmişti, Ella içinden seni seviyoruz derken, torununa bütün kalbiyle mutluluklar diledi; o anda Rose da onlara bakmış gülümsüyordu.

Haham monoton bir sesle, "Ve şimdi gelinin kardeşi Maggie Feller bir şiir okuyacak," dedi.

Yırtmaçsız, düz, sade, yeşil bir elbise giymiş olan Maggie, bir adım öne çıkarken havadaki gerilimi hissedebiliyordu. Ama o kendinden emindi. Boğazını temizlerken Sydelle ve babasının, "Bir zamanlar Nantucket'li bir kız varmış," diye başlayan bir konuşma yapmasını beklediklerinin farkındaydı. Ama yanılıyorlardı.

"Şu anda ablam adına çok büyük bir mutluluk yaşıyorum," dedi Maggie. "Küçük bir kızken, Rose hep beni kollamış, bana bakmış, benim için hep en iyisini istemişti. Şu anda çok mutluyum, çünkü Simon'ın da ona bu şekilde davranacağını biliyorum ve biz her zaman birbirimizin yanında olacağız. Her zaman birbirimizi seveceğiz, zaten kardeşler bunun için var, değil mi?" Rose'a dönüp, ona gülümsedi. "Rose, bu senin için."

Maggie derin bir nefes aldı, uçakta gelirken şiiri onlarca kez prova etmiş olsa da, aradan, hafızasına fazlasıyla güvenemeyecek kadar zaman geçmişti. Sırtında bir ürperti hissetti. Ella'nın yüzü, Rose ve Maggie'yle aynı ifadeye bürünmüştü, Charles oturduğu yerden gururla gülümsüyordu. Maggie nefesini verdi ve büyükannesine doğru hafifçe kafasını salladı. Sonra gözlerini, kendisinin ve Ella'nın diktiği muhteşem gelinlik içindeki Rose'a yöneltti ve şiiri okumaya başladı:

Kalbini yanımda, kalbimin içinde taşıyorum
Onsuz hiçbir yere gitmem, ben nereye gidersem
Sen de benimlesin canım.
Ne yaparsam yapayım,
Aslında senin rızanla yapmış olurum tatlım.

Kaderden korkum yok, çünkü kaderim sensin tatlım
Kendime bir dünya yaratmak istemem,
Çünkü benim dünyan sensin canım.
Ay ve güneş ne konumda olursa olsun,
Hep senin şarkını söyleyecekler canım.

Maggie'nin boğazına bir yumruk saplanmıştı sanki. Ön sırada oturan Lewis ona cesaret verircesine kafasını sallıyor, Ella gözyaşları içinde gülümsüyor, babası gözlüklerinin ardından dökülen gözyaşlarını etrafa belli etmemeye çalışarak siliyor, davetliler meraklı gözlerle ona bakıyordu. Rose gözlerini Maggie'ye dikmişti ve dudakları titriyordu. Maggie annesinin arka sıralarda oturup kendisini izlediğini hayal etti. Kırmızı parlak ruju, altın küpeleriyle, oturmuş kızlarına bakıyor; her şeye rağmen ikisinin de cesur, zeki ve güzel birer kadın olacak şekilde yetiştiklerinin, iki kardeşin, kardeşliğin ötesinde birbirleriyle arkadaş olduklarının, her zaman birbirleri için en iyisini yapmaya çalıştıklarının farkındaydı sanki.

Maggie yine derin bir nefes aldı ve şiirin devamını getirdi:

İşte kimselerin bilmediği en derin sırlar
İşte hayat denilen ağacın kökü, filizi, işte gökyüzü;
Ruhun hissedebildiğinden, aklın gizleyebildiğinden daha yüce,
Ve işte yıldızları birbirinden ayrı tutan mucize
Kalbini taşıyorum, kalbini kalbimde...

Maggie kalabalığa ve ablasına gülümsedi. Sanki geleceği görür gibiydi: Rose ve Simon'ın bebekleri olmuş, hep beraber Ella'yı Florida'da ziyarete gidiyorlardı. Rose, Maggie, Ella ve Rose'un bebekleri, güneşin altındaki masmavi havuzda hep beraber yüzüyor, akşam olduğunda Ella'nın yatağında yan yana uzanıp, uyuyorlardı.

Maggie, herkesin gözü üzerindeyken, bu işin de altından kalktığının bilincinde, "E. E. Cummings," dedi. Sözcükleri gayet düzgün okumuş, şiirin hakkını vermişti.

TEŞEKKÜR

Bu kitap, üç mükemmel kadının yardımı ve yoğun çalışması olmaksızın yazılamazdı.

Bunlardan biri, menajerim, harika insan, iyiliksever Joanna Pulcini, benim yorulmak nedir bilmez savunucum ve görüşlerine çok değer verdiğim insandır. Liza Nelligan, bu işe olan tutkusu ve kendini adamışlığıyla bana anlatabileceğimden çok yardımcı olmuştur. Greer Kessel bana yalnızca kol kanat germekle ve kitabı yayımlamayı kabul etmekle kalmamış, hayranlarımın oluşturduğu topluluğun gayri resmi liderliğini yapmış ve kişisel yayımcılığımı da üstlenmiştir. Bir yazarın, kendisine doğru yolu gösterecek, doğru eleştiriler yapacak söz konusu insanlardan daha iyi okuyucuya sahip olması beklenemez. Onlar gibi meslektaşlara ve arkadaşlara sahip olduğumdan ötürü kendimi şanslı addediyorum.

Teresa Cavanaugh ve Linda Michaels, Rose ve Maggie'nin dünyayı tanımalarına yardımcı oldular. Joanna'nın asistanı Anna de Vries ve Greer'in asistanı Suzanne O'Neill, bana gelen telefonlarla ilgilendi. Atria'dan Laura Mullen, inanılmaz şeyler yapabilen, soğukkanlılığıyla bize yardımcı olan mükemmel bir arkadaştı. Hepsine teşekkürlerimi sunarım.

Bana ilham veren, beni cesaretlendiren ve kitabın yazılmasında cömert yardımlarını esirgemeyem yazarları düşündüğümde Susan Isaacs, Anna Maxted, Jennifer Cruise, John Searles, Suzanne Finnamore ve J. D. McClatchy'nin adlarını şükranla anmak isterim.

Beni seven, bana destek olan ve bana malzeme veren ailemin tüm bireylerine teşekkür etmek isterim. Kız kardeşim çevik tilki Molly Weiner'a yardımları ve espiri yeteneği için özel bir teşekkür sunmak isterim.

Bana sabır gösteren, beni cesaretlendiren, kitapla ilgili beğenilerini ifade eden, kitabın düzeltmesi aşamasında evimin haline anlayış gösterip, bu konuda tek bir kelime bile etmekten sakınan ve bana kucak açan Susan Abrams, Lisa Maslankowski, Ginny Durham ve Sharon Fenick'e teşekkür ederim.

Tüm Köpeklerin Kralı Wendell'ın benim en büyük ilham perim olduğunu ve eşim Adam'ın ilk okuyucum ve bana her zaman destek olan kişi olarak yanımdan ayrılmadığını tüm dünyanın bilmesini isterim.

Son olarak ve en önemlisi, bir önceki kitabım *Yatakta İyi*'yi okuyan ve çeşitli yollarla beğenilerini ifade eden ve bu kitabı bir an önce temin etmek isteyen okuyucularıma müteşekkir olduğumu belirtmek isterim. Gelecekte onların karşısına birçok yeni hikâyeyle çıkmayı umduğum okurlarımın gösterdikleri nezakete, verdikleri sınırsız desteğe teşekkürler..

İnternet adresim, www.jenniferweiner.com'a hepiniz davetlimsiniz!

Okuduğunuz için teşekkür ederim,

Jen

Rose Feller, otuz yaşında, gizli gizli aşk kitapları okumayı seven, mesleğinde başarılı bir avukattır. Her pazartesi diyete başlamak için kendi kendine söz verir ve gözlüklerini sıyırıp, gözlerini kendisine dikerek ne kadar güzel olduğunu söyleyecek bir erkeğin hayalini kurar. Bir diğer büyük hayali, hayatı alt üst olmuş kız kardeşinin kendine çekidüzen vermesidir.

Kızkardeşi Maggie Feller, yirmi sekiz yaşında, sürekli iş değiştiren, muhteşem güzellikte bir kızdır. Bir müzik grubunda arka vokal yapmaktadır. Paraya ve üne kavuşma hayallerini Will Smith'in video klibinde göründükten sonra bile gerçekleştirememiş, ablasını da cilt bakımı yaptırması için bir türlü ikna edememiştir.

Birbirleriyle aynı ayak numarasına sahip bu iki kız kardeş, bir çocukluk trajedisini paylaşacak, aileleri ile ilgili gerçeğin bildiklerinden çok farklı olduğunu anlayacaklardır.

Jennifer Weiner, bu romanında bizleri biri aklın, diğeri güzelliğin temsilcisi olan Rose ve Maggie'yle tanıştırıp, Philadelphia'dan 'aktif yaşam süren emekliler'in yaşadığı Florida'ya doğru yolculuğa çıkarıyor. Bu yolculuk sırasında botoks tutkunu bir üvey anneden isimsiz bir köpeğe kadar birçok karakterle tanışıyoruz. Birbirlerinden pek de hoşlanmayan Rose ve Maggie istemeden de olsa, aynı ayakkabıları, aynı giysileri ve aynı erkek arkadaşı paylaşacak ve sonra aralarını düzeltmek için yoğun bir çaba harcayacaklardır.

Kardeşler Arasında, iki kız kardeşin birbirlerine karşı yürüttükleri zorlu mücadeleyi anlatırken, insanlara zorla kabul ettirilmeye çalışılan hayatları sorguluyor ve bizi başka hayaller peşinde koşmaya teşvik ediyor.

"Öykü anlatmadaki büyük ustalığı ile Weiner, espri ve acıyı harmanlayarak, mükemmel bir roman yaratmış."
Publishers Weekly

ISBN 975-10-2189-8